Stephen King

JOCUL LUI GERALD

Traducere din limba engleză de RUXANDRA TOMA

2000

Coperta: RĂZVAN LUȘCOV

STEPHEN KING
GERALD'S GAME

© Stephen King, 1992
© Editura Nemira, 2000

Comercializarea în afara granițelor țării fără acordul editurii este interzisă.

Difuzare:
S.C. Nemira & Co, Str. Popa Tatu nr. 35, sector 1, București
Telefax: 314.21.22, 314.21.26
Clubul cărții: C.P. 26-38, București

e-mail: editura@nemira.ro
www.nemira.ro

ISBN 973-569-429-8

Această carte e dedicată, cu dragoste și admirație, următoarelor șase femei minunate: Margaret S.M., Catherine S.G., Stephanie S.L., Anne S.L., T.S.K., M.S.

Femeia făcu un efort să se stăpânească. Nimeni n-ar putea descrie batjocura din privirea ei, sau ura disprețuitoare cu care răspunse:

– Voi, bărbații! Porci murdari și scârboși! Toți sunteți la fel, toți. Niște porci! Porci!

W. Somerset Maugham, *Ploaia*[*]

[*] Trad. în lb. rom. Margareta Bărbuță, Editura pentru Literatură Universală, 1968 (n. red.).

1

Jessie auzea cum, din când în când, ușa din spatele casei se izbea de cadru, împinsă de vântul de octombrie. Lemnul se umfla întotdeauna toamna din cauza umezelii; și, ca să închizi ușa, trebuia s-o împingi cât puteai de tare. De data asta uitaseră. Se gândi să îi spună lui Gerald să se ducă să o închidă, înainte de a se antrena prea tare în joc, altfel zgomotul acela ritmic o s-o scoată din minți. Apoi își dădu seama că ar fi fost o cerere ridicolă în împrejurările respective. Ar fi stricat toată dispoziția.

Care dispoziție?

Da, aceasta era o întrebare cu adevărat pertinentă. Și, în vreme ce Gerald răsuci cheița în a doua pereche de cătușe, iar ea auzi declicul chiar deasupra urechii sale stângi, înțelese că, cel puțin din punctul ei de vedere, nu mai avea nici un sens prefăcătoria că regulile impuse de jocul lui Gerald i-ar provoca o stare de bună dispoziție. Acesta a fost, de fapt, și motivul pentru care sesizase zgomotul făcut de ușa rămasă deschisă. În cazul ei nu durase prea mult excitația provocată de jocul de-a stăpânul și sclava.

Cu Gerald însă era cu totul altă poveste. Își scosese toate hainele, cu excepția perechii de chiloți și Jessie nici măcar nu

trebuia să își ridice privirea mai sus de elasticul acestora ca să își dea seama de intensitatea interesului lui.

E o prostie, gândi. Dar, oare, nu era întreaga poveste altceva decât o mare prostie? Ba chiar îi dădea fiori. Nu-i plăcea să vorbească, dar acesta era adevărul.

– Ce-ar fi să renunțăm, Gerald?

Bărbatul ezită o clipă, încruntându-se ușor; apoi traversă camera către măsuța de toaletă aflată la stânga ușii de la baie. Chipul i se lumină. Privi din locul captivității sale. Cu brațele ridicate deasupra capului, semăna cu Fay Wray, victima înlănțuită, așteptându-l pe hidosul King Kong. Încheieturile îi fuseseră prinse cu două seturi de cătușe de capetele din mahon ale patului. Lanțurile îi ofereau o marjă de mișcare de numai cincisprezece centimetri. Doar atât.

Gerald puse cheile pe măsuță – două clinchete abia auzite; însă auzul ei părea extrem de sensibil – și apoi se întoarse spre ea. Deasupra capului său, pe tavanul alb și înalt al dormitorului, dansau și se unduiau raze de soare reflectate de apa lacului.

– Ce zici? Nu prea mă mai încântă. *Și, de fapt, nu m-a încântat prea mult nici la început*, își continuă replica în gând.

Gerald rânji. Rânjetul lăbărțat pe obrajii bucălați și rozalii, sub creasta îngustă și rasă de păr negru ca aripa unei ciori trecute mult de prima tinerețe, rânjetul acesta o dezgustase întotdeauna. Nu știa exact care era cauza, dar...

Ba sigur că știi. Îl face să arate ca un retardat. Și chiar poți vedea cum, pentru fiecare centimetru câștigat de grimasa asta care îl schimonosește, Coeficientul de Inteligență îi scade cu câte zece puncte. Când rânjetul ajunge să-i lege urechile, faimosul avocat care e soțul tău seamănă leit cu paznicul unui balamuc, aflat în pauza de prânz.

Apreciere dură, dar nu lipsită de un sâmbure (sau mai mulți?) de adevăr. Însă cum să îi explici celui care îți este soț de aproape douăzeci de ani că, de fiecare dată când rânjește, pare handicapat mental? Răspunsul este foarte simplu: nu îi explici nimic. Zâmbetul lui Gerald era, însă, cu totul altceva. Avea un zâmbet minunat – atât de cald, atât de blând și plin de bună dispoziție încât

datorită lui acceptase Jessie prima lor întâlnire. Îi amintea de surâsul tatălui ei care, sorbindu-și ginul, le povestea tot felul de chestii amuzante când se întorcea de la lucru.

Însă, acum, chipul lui Gerald părea a nu-și mai aminti zâmbetul. *Rânjetul* pusese stăpânire pe el – variantă distorsionată a zâmbetului, pe care părea că o păstrează numai pentru acest gen de întâlniri. Era convinsă că lui Gerald rânjetul îi dădea senzația de putere feroce. Senzația că îl transformă în lup. Senzația că îl transformă în pirat. Din punctul ei de vedere, însă, așa cum zăcea pe pat cu brațele încătușate deasupra capului și îmbrăcată doar cu o pereche de bikini, rânjetul i se părea tâmp. Nu... mai mult. I se părea *retardat*. Căci, de fapt, el nu era nici pe departe o minunăție de bărbat, ca aceia din revistele deocheate, deasupra cărora își risipise furioasele ejaculări ale pubertății sale mult prea singuratice și mult prea supraponderale; era doar un avocat cu fața rozalie și bucălată deasupra căreia se ițea o creastă rară de păr ce în curând va fi lăsat locul unei chelii lucioase, desăvârșite. Doar un avocat al cărui penis excitat îi deforma partea din față a chiloților. Și, ca să spunem tot adevărul, deformarea nu era deloc spectaculoasă.

Cu toate acestea, nu mărimea erecției era aspectul cel mai important. Aspectul important era rânjetul. Nu suferise nici o transformare, ceea ce însemna că Gerald nu luase în serios spusele ei. Ea *trebuia* să protesteze; acesta era, de fapt, jocul.

– Gerald! Vorbesc serios.

Rânjetul se lăți, descoperind alți câțiva dințișori inofensivi de avocat. Coeficientul de Inteligență mai coborî cu douăzeci sau treizeci de puncte. Și încă nu o auzea.

Ești sigură?

Da. Gerald nu reprezenta pentru ea o carte deschisă – credea că este nevoie de mai mult decât șaptesprezece ani de căsnicie pentru a ajunge la o asemenea performanță. Dar, în general, știa destul de bine ce îi trece prin cap.

Dacă așa stau lucrurile, cum naiba se face că el nu-și dă seama ce gândești, țuca? Cum naiba se face că nu înțelege că nu-i vorba de vreo scenă nouă în mult învechita farsă pe care o numește „sex"?

Acum ea se încruntă ușor. Întotdeauna auzise voci interioare – bănuia că toți aud, deși oamenii nu discută despre asemenea lucruri, așa cum nu discută nici despre funcționarea intestinelor – și multe dintre aceste voci îi erau vechi prietene, calde și reconfortante ca papucii preferați. Însă vocea aceasta... vocea aceasta era nouă și nu îi aducea nici o alinare. Voce puternică, tânără și plină de vigoare. Nerăbdătoare. Își răspunse singură:

*Nu e vorba că **nu**-și dă seama; ia aminte, țuca, uneori nu vrea să-și dea seama.*

– Înțelege-mă, Gerald, nu glumesc. Chiar n-am chef. Ia cheile și scoate-mi cătușele; o să facem altceva. Trec eu deasupra, dacă vrei. Sau poți să stai întins, cu mâinile sub cap și o să am eu grijă să te simți bine. Știi tu cum.

Ești sigură că vrei să faci asta? întrebă vocea cea nouă. *Ești, într-adevăr, sigură că **mai** vrei să faci amor cu tipul ăsta?*

Jessie închise ochii, încercând, astfel, să facă vocea să amuțească. Când îi deschise, Gerald stătea la capătul celălalt al patului, iar partea din față a chiloților săi se reliefa precum prova unei corăbii. Mă rog... precum prova unei corăbii de jucărie. Rânjetul i se întinsese și mai mult, descoperindu-i și măselele îmbrăcate în aur. Și acum realiză cu uluire că nu simțea numai neplăcere la vederea rânjetului aceluia tâmp, ci și silă și dispreț.

– O să-ți dau drumul... dacă te porți foarte, foarte frumos. Ești în stare să te porți foarte, foarte frumos, Jessie?

Libidinos, comentă, pe un ton serios, noua voce. *Foarte libidinos.*

Gerald își vârî degetele mari de la ambele mâini sub elasticul chiloților, într-o imitație ridicolă și dezgustătoare a unui pistolar din Vestul Sălbatic. Chiloții căzură destul de repede, o dată ce depășiră colacul grosuț de osânză ce-i înconjura mijlocul. Și iată-l. Nici vorbă de formidabila mașinărie a sexului, pe care, în adolescență, o studiase în paginile revistei *Fanny Hill*. Ce i se înfățișa vederii era o chestioară umilă și roz și circumcisă; o erecție extrem de modestă, de vreo zece centimetri, ce nu reușea să stârnească nici urmă de interes. Cu doi sau trei ani în urmă, în timpul uneia din rarele ei călătorii la Boston, a văzut un film care

se numea „Burta unui arhitect". *Bravo*, gândi acum. *Și iată-mă privind „Penisul unui avocat"*. Își mușcă buzele cât putu de tare, ca să își stăpânească hohotele de râs care amenințau să se reverse în fața făloșeniei lui Gerald. Într-o asemenea situație, râsul ar fi contravenit oricărei doctrine politice.

Brusc, un gând venit de nicăieri îi tăie orice chef de râs; și anume: el n-avea habar că spusele ei sunt cât se poate de serioase, deoarece, din punctul lui de vedere, Jessie Mahout Burlingame, soția lui Gerald, soră a lui Maddy și Will, fiică a lui Tom și Sally, mamă a nimănui, nu se mai afla aici. Încetase să mai fie aici chiar din clipa în care i se puseseră cătușele. Revistele adolescenței lui Gerald fuseseră înlocuite cu un maldăr de reviste pornografice, ascunse în sertarul de jos al biroului său, reviste în care femei, îmbrăcate doar în șiraguri de perle, îngenuncheau pe covoare din blană de urs, în vreme ce bărbați, înzestrați cu un echipament sexual ce îl făcea pe al lui Gerald să pară microscopic, le luau pe la spate. La sfârșitul acestor reviste, printre reclamele a vreo 900 de numere de telefon pentru conversații gen „Sunt fierbinte și sălbatică", se aflau și reclame pentru femei gonflabile – noțiune bizară pentru Jessie – obiecte din cauciuc despre care se spunea că ar fi perfecte din punct de vedere anatomic. Se gândea cu un soi de uimire stranie la păpușile acelea umplute cu aer, ca saltelele de plajă, se gândea la pielea lor vopsită într-un roz artificial, se gândea la fețele lor fără trăsături. Nu-i era chiar scârbă ceea ce simțea, însă o lumină intensă începu să îi pâlpâie în peisajul amintirilor, dezvăluind ceva mult mai înfricoșător decât jocul acesta stupid pe care îl jucau în casa lor de vară de pe malul lacului, acum, când vara se sfârșise deja.

Însă, în ciuda tuturor impedimentelor, auzul i se ascuțise. Auzi o drujbă hârâind undeva, departe, în pădure, la distanță de vreo zece kilometri. Mai aproape, lângă lacul Kashwakamak, un cufundar, ce părea a fi pierdut ultima cursă spre sud a rudelor sale migratoare, își înălță țipătul dement către cerul albastru de octombrie. Și mai aproape, încă, undeva, pe țărmul dinspre nord, lătră un câine. Sunet strident, îngrozitor – dar, în mod straniu, îi aducea alinare femeii. Însemna că nu erau complet izolați. În rest nu se

auzea decât ușa izbită de vânt, ușă atârnând în rama umflată de umezeală, aidoma unei măsele cangrenate într-o gingie moartă. Era convinsă că zgomotul acesta ritmic o va scoate din minți.

Complet gol acum, cu excepția ochelarilor, Gerald îngenunchease pe pat și începu să se târască înspre ea. Ochii-i păstraseră strălucirea anticipând cele ce vor urma.

Se gândi că, poate, tocmai această strălucire, prea puțin caracteristică lui Gerald, o determinase să continue jocul după ce își satisfăcuse curiozitatea. Trecuseră mulți ani de când ochii lui Gerald nu se mai înfierbântau la vederea ei. Deși nu arăta rău – nu se îngrășase și încă mai avea o siluetă frumoasă. Cu toate acestea, interesul lui Gerald se diminuase. Credea că băutura era de vină; Gerald obișnuia să bea acum mult mai mult decât în primii ani de căsnicie. Adevărul era, însă, că nu numai alcoolul le stricase relația intimă. Știa asta. Cum suna zicătoarea aceea veche despre faptul că prea multă intimitate duce la dispreț reciproc? Teoretic, nu are temei real pentru bărbații și femeile care iubesc, cel puțin după spusele poeților romantici pe care îi studiase în colegiu; însă, de-a lungul anilor scurși de atunci, descoperise că existau anumite aspecte ale vieții despre care John Keats și Pearcy Shelley nu pomeniseră niciodată. Bineînțeles; doar ei muriseră tineri. Mai tineri decât erau acum ea și Gerald.

Și, de fapt, nimic din toate astea nu conta prea mult în acest loc și în clipa de față. Ce conta cu adevărat era faptul că ea continuase să accepte jocul mai multă vreme decât și-ar fi dorit, pentru că o impresionase acea strălucire arzătoare din ochii lui Gerald. O făcea să se simtă tânără și frumoasă și dorită. Deși...

... deși dacă își închipui că pe tine te vede atunci când are strălucirea aia în privire te înșeli amarnic, țuca. Sau poate chiar asta este intenția ta. Să te autoiluzionezi. Și poate că acum a sosit momentul să te hotărăști – să te hotărăști o dată pentru totdeauna – să pui capăt acestei situații umilitoare. Pentru că așa te simți, nu? Umilită și murdară.

Oftă. Da. Așa se simțea.

– Gerald, ***chiar*** vorbesc serios.

Ridicase tonul și, pentru o fracțiune de secundă, strălucirea din ochii lui își pierdu din intensitate. E bine. Înseamnă că, totuși, o aude. Înseamnă că lucrurile nu vor lua o întorsătură urâtă. Nu înseamnă, însă, că viața lor va deveni, hai să zicem, minunată. Nu minunată – trecuse prea multă vreme ca să mai nutrească asemenea iluzii deșarte – dar, oricum, satisfăcătoare. Dar strălucirea reapăru, urmată imediat de rânjetul acela tâmp.

– Am să te inițiez *eu* în acest joc, domnița mea sfioasă, spuse, imitație ridicolă a replicii unui nobil dintr-o și mai ridicolă melodramă victoriană.

În cazul ăsta, lasă-l să-și facă pofta. Lasă-l să-și facă pofta și scapi mai repede.

Aceasta era o voce cunoscută și chiar avu de gând să-i urmeze sfatul care o ispitea prin caracterul lui deosebit de practic. Lasă-l să-și facă pofta și scapi mai repede.

Apoi, mâna lui – mâna lui moale, mâna lui butucănoasă, mâna lui la fel de rozalie ca și pretins fălosu-i penis –, mâna lui se întinse și îi strânse sânii. Și atunci ceva se frânse înlăuntrul ei, aidoma unui tendon suprasolicitat. Se împinse în șolduri și în călcâie și se smuci de sub atingerea lui.

– Lasă-mă-n pace, Gerald! Descuie cătușele astea idioate și dă-mi drumul. Trebuie să-ți spun că mi-e scârbă de toată povestea asta de vreo juma' de an. Din martie, când încă mai era zăpadă. Și nu mă simt nici sexy, nici excitată. Mă simt ridicolă.

Acum i-a înțeles exact cuvintele, căci strălucirea-i din ochi i se stinse ca flăcăruia unei lumânări într-o rafală puternică de vânt. Se gândi că cele două cuvinte care îl readuseră la realitate fuseseră „idioate" și „ridicolă". Căci Gerald a fost un puști mult prea gras, un puști gras, cu ochelari ale căror lentile semănau cu fundurile sticlelor de lapte, un puști gras, un puști ochelarist, care nu avusese nici o întâlnire cu vreo fată până la vârsta de optsprezece ani – la un an după ce începuse să țină un regim sever și să facă gimnastică, încercând din răsputeri să scape de straturile de osânză, înainte de a se transforma el însuși într-un calup uriaș de grăsime. Când era student în anul doi, viața lui Gerald era, după propriile-i spuse, „aproximativ sub control" (ca și cum viața –

viața lui, în orice caz – nu era nimic altceva decât un cal sălbatic pe care el trebuia să îl îmblânzească); însă Jessie știa foarte bine că anii lui de liceu semănaseră cu scenariul unui film de groază, nominalizat pentru premiul Oscar, iar această perioadă i-a insuflat sentimente profunde de dispreț față de sine și de suspiciune față de toți ceilalți.

Succesul lui ca avocat în cadrul unei firme de prestigiu (precum și căsătoria cu ea – era convinsă că acest eveniment jucase un rol esențial) îi redaseră și mai mult încrederea și respectul față de sine. Totuși, era convinsă că încă îl mai bântuiau anumite coșmaruri ale adolescenței. Undeva, în străfundurile minții lui Gerald, bătăușii încă îl mai înghionteau prin colțurile clasei, încă mai râdeau în hohote de comportamentul lui de fetiță din timpul orelor de educație fizică. Și mai existau tot felul de vorbe urâte – *idiot* și *ridicol*, de exemplu – care-i aduceau în prezent anii de școală. Așa credea Jessie. Psihologii mâncau rahat – deseori parcă o făceau dinadins – dar, când era vorba de persistența unor amintiri înfiorătoare, îți puteau da explicații ore în șir. Existau amintiri care parazitau mintea, aidoma unor lipitori; și anumite cuvinte – *idiot* și *ridicol*, de exemplu – le învigorau organismul grețos.

Se așteptă să fie cuprinsă de rușine din cauza faptului că îi atinsese punctul cel mai vulnerabil rostind acele cuvinte tabu; și realiză cu bucurie – sau, poate, doar cu ușurare – că nu simte absolut nimic. *Înseamnă că m-am săturat să mă tot prefac*, iar acest gând aduse un altul după sine: și ea era la fel de îndreptățită să aibă preferințe în materie de relații sexuale, însă povestea asta cu încheieturile prinse în cătușe nu s-ar afla în nici un caz printre ele. Cătușele o făceau să se simtă înjosită. E drept, un soi de excitație amestecată cu jenă însoțise primele experiențe inițiate de Gerald – cele cu eșarfele – și, de vreo două ori avusese chiar mai multe orgasme, ceea ce era cu totul neobișnuit în cazul ei. Deși au existat și efecte secundare, cărora, la vremea respectivă, nu le-a acordat atenție. Iar senzația de umilință a fost doar unul dintre acestea. A avut, la rându-i, parte de propriile sale coșmaruri după fiecare din aceste experiențe de început ale jocului lui Gerald. Se trezea gâfâind, acoperită cu o peliculă de transpirație rece, cu

pumnii strânși vârâți între picioare. Își amintea numai unul dintre visele acelea, iar amintirea era destul de tulbure: se făcea că juca cricket complet dezbrăcată și, dintr-o dată, soarele a dispărut.

Încetează, Jessie. O să te gândești altă dată la toate astea. Prioritatea ta este să îl convingi acum să-ți dea drumul.

Corect. Pentru că acesta nu era câtuși de puțin jocul *lor*; jocul acesta era numai *al lui*. Continuase să îl joace deoarece așa voia Gerald. Însă, acum, motivul ăsta nu mai era suficient.

Se auzi iarăși țipătul trist al cufundarului de pe lac. Rânjetul cretin al lui Gerald fusese înlocuit cu o expresie de nemulțumire botoasă.

Mi-ai stricat plăcerea, ticăloasa dracului, spunea privirea lui.

Atunci, Jessie își aminti ultima dată când îi surprinsese posomoreala aceea îmbufnată din ochi. În luna august, Gerald venise acasă cu o broșură lucioasă, o răsfoise, îi arătase ce anume își dorea, iar ea spusese da, firește, poate să cumpere un Porsche, dacă ține morțiș să aibă un Porsche, bineînțeles că își poate *permite* să își cumpere un Porsche, însă ea era de părere că Gerald ar fi făcut o afacere mai bună dacă s-ar fi înscris în Clubul „Forest Avenue Health", așa cum tot îi promitea de vreo doi ani. „Nu prea ai siluetă de proprietar de Porsche", îi spusese, știind că dă dovadă de o completă lipsă de tact, însă nu era tocmai momentul potrivit pentru a-i ascunde destul de cruda realitate. Și, de fapt, o adusese în pragul exasperării, astfel încât nu-i mai păsa câtuși de puțin dacă îi rănea orgoliul. Cu uluire, își dădea seama că nu mai dădea nici doi bani pe sentimentele lui Gerald și ar fi vrut să îndrepte lucrurile, dar, pur și simplu, habar nu avea ce anume ar fi trebuit să facă.

– Adică ce vrei să spui? – cuburi de gheață clincheneau în tonul lui.

Nu se obosi să îi răspundă; de-a lungul timpului învățase că astfel de întrebări erau, de obicei, retorice. Mesajul real se ascundea în spatele cuvintelor: *Mă superi, Jessie. Nu vrei să te joci cu mine.*

Însă, în împrejurarea aceea – poate un soi de preludiu al celei de acum – hotărâse să nu dea atenție mesajului ascuns și îi răspunsese:

– Vreau să spun că, orice s-ar întâmpla, la iarnă tot o să împlinești 46 de ani, Gerald, fie că o să ai sau nu un Porsche... și tot o să ai cam cu cincisprezece kilograme peste greutatea normală.

Dureroasă replică. Da. Crudă, chiar. Total deplasată. Ar fi putut să ignore imaginea care îi apăruse în fața ochilor când aruncase o privire fotografiei reprezentând superbul automobil sport. În acea fracțiune de secundă, văzuse un băiețel mult prea durduliu, cu obrajii mult prea rozalii, înțepenit în camera de roată pe care dorea s-o folosească drept colac în piscina veche și murdară.

Gerald îi smulsese broșura din mâini și ieșise din încăpere fără să mai rostească vreun cuvânt. Nici unul nu mai adusese vreodată vorba despre Porsche. Însă ea vedea deseori silueta automobilului în reprosul din ochii soțului său: „Nu vrei să ne distrăm" – spuneau ochii aceia.

Acum reprosul era și mai sever.

– Ai spus că ți se pare *amuzant.* Chiar așa ai zis: „Mi se pare amuzant."

A spus *ea* așa ceva? Probabil. Dar fusese o greșeală. O boacănă. Dăduse puțin cu bâta-n baltă. Dar ce fel de soție ești dacă îi poți spune asta bărbatului tău, când gura-i bosumflată seamănă cu cea a unui copil răsfățat pregătindu-se să urle cât îl țin puterile, căci și-a dat seama că părinții nu au de gând să îi facă pe plac.

Nu cunoștea răspunsul, așa că își coborî privirea... Și ceea ce observă o irită și mai tare. „Domnul Plăcerilor", în varianta Gerald, nu se ofilise căutuși de puțin. De parcă nici nu auzise de schimbarea planurilor.

– Gerald, nu prea...

– ...Nu prea ai chef, nu? Trebuie să admit că asta-i o veste surprinzătoare. Mi-am luat o zi liberă. Și dacă petrecem noaptea aici, înseamnă că am să lipsesc și mâine dimineață la serviciu.

Reflectă o clipă, apoi repetă:

– Ai spus că ți se pare amuzant.

Începu să răscolească prin maldărul de scuze *(Da, dar acum am o migrenă înfiorătoare; da, dar acum mă doare îngrozitor de tare burta – știi, trebuie să-mi vină ciclul; da, dar sunt femeie și am dreptul să mă răzgândesc; da, dar acum ne aflăm în mijlocul*

pustietății și mi-e cam frică de tine, bruta mea superbă), minciuni, de fapt, care îi alinau orgoliul masculin. Însă, înainte de a apuca să aleagă vreo scuză, vocea nouă vorbi iarăși. De data aceasta, cuvintele răsunară clar în dormitorul casei de vacanță iar Jessie observă, fascinată, că tonul era același cu cel pe care îl auzea în gândurile ei: puternic, sec, hotărât, dominator. Pe de altă parte, acum i se părea că îi sună foarte cunoscut:

– Ai dreptate, probabil că *am spus* așa, însă, „amuzantă" mi se părea înainte să-ți intre în cap ideile astea sado-masochiste. Mă gândeam că o să ne iubim un pic și o să ne așezăm pe malul lacului și o să ascultăm liniștea. Și, poate că, după apusul soarelui, o să jucăm „scrabble". Ce este ilegal în toate astea, domnule avocat? Ce-i în capul tău, Gerald?

– Da' ai spus...

De cinci minute tot încerca să îi ceară în toate felurile să îi scoată cătușele alea blestemate și el încă nu înțelesese. Nerăbdarea-i dădu în clocot.

– Pentru Dumnezeu, Gerald, chestia asta m-a scârbit imediat după ce ai început s-o practici și, dacă n-ai fi fost atât de căpos, ți-ai fi dat seama!

– Gura ta e de vină. Gura asta impertinentă și sarcastică. Câteodată mi se face și lehamite de...

– Când ai câte o idee fixă, nimeni nu te poate convinge cu frumosul. Și cine-i de vină?

– Nu-mi place deloc când te porți așa, Jessie. Deloc nu-mi place.

Situația se deteriora cu uluitoare repeziciune: din rău, în mai rău, înspre catastrofal. Se simți, brusc, foarte obosită și îi veni în minte un vers dintr-un cântec vechi al lui Paul Simon: „Nimic nu-mi trebuie din dragostea asta nebună". Că bine zici, Paul. Nu ești tu prea înalt, dar nici prost nu ești.

– Știu că nu-ți place. Și îmi convine, pentru că acum e vorba despre cătușele astea, nu despre cât de mult îți place sau nu când îți spun că m-am răzgândit. Vreau să-mi *scoți* cătușele. Mă auzi?

Nu. Cu groază crescândă, își dădu seama că Gerald nu auzise absolut nimic. Soțul ei trăia încă într-una dintre etapele jocului pe care el însuși îl imaginase.

– Ești atât de *capricioasă*, atât de *sarcastică*. Te iubesc, Jess, dar urăsc al dracului de tare *gura* aia a ta blestemată. Mereu am urât-o.

O privi cu infinită tristețe, în vreme ce își trecu palma mâinii stângi peste botișorul umflat – bietul Gerald, tras pe sfoară de o femeie perversă care îl atrăsese în pădurea asta sălbatică și apoi nu își îndeplinise îndatoririle sexuale. Bietul Gerald, cel tras pe sfoară, nu dădea nici un semn c-ar fi avut intenția să ia cheile cătușelor de pe măsuța de lângă ușa băii.

Neliniștea i se transformase într-un sentiment și mai apăsător. Devenise un soi de furie amestecată cu spaimă, senzație simțită o singură dată în trecut. Când avea vreo doisprezece ani, Will, fratele ei, o pipăise pe fund la o petrecere pentru copii. Gestul fusese observat de toate prietenele ei care izbucniseră în hohote de râs. *Ha-ha-ha! Hi-hi-hi! Ce mișto, don'șoară!* Însă ei nu i se păruse mișto. Câtuși de puțin.

Will aproape se sufocase de atâta râs. Se cocoșase, iar părul îi atârna în ochi. Petrecerea avusese loc la vreun an după ce pe primele locuri în topurile de muzică se aflau grupurile „Beatles" și „Rolling Stones" și „Seachers", iar Will, în încercarea-i copilărească de a imita cântăreții la modă, își lăsase părul lung. Probabil că tocmai părul din ochi îl împiedicase să observe furia lui Jessie... Deși, în mod obișnuit, era foarte atent la schimbările ei temperamentale. Băiețelul continuase doar să râdă până în clipa în care ea începuse să spumege de mânie și înțelesese că va trebui să facă ceva ca să dezamorseze explozia dinlăuntru-i. Drept pentru care își pocnise mult-iubitul frate chiar în gură când acesta ridicase, în sfârșit, fața înspre ea. Lovitura fusese foarte puternică și hohotele de râs ale lui Will se transformaseră în urlete de durere.

Mai târziu, Jessie încercase să își spună că urletele fuseseră, de fapt, provocate mai degrabă de surpriză decât de forța loviturii ei. Însă, chiar și la doisprezece ani, reușise să înțeleagă realitatea. Îl lovise, îl lovise strașnic. Îi plesniseră ambele buze. Îl lovise strașnic. Și de ce? Pentru că făcuse o glumă proastă? Dar Will avea numai nouă ani – petrecerea era dată pentru ziua lui de naștere – și la vârsta asta *toți* copiii fac glume proaste. Nu. Nu gestul lui

fusese de vină. Ci spaima ei – spaima că, dacă nu va face ceva cu valul acela urât și verde și – oh! – cât de uriaș, de furie și stânjeneală, acesta o să *stingă soarele* și o să explodeze înlăuntrul ei. În acea zi se confruntase cu primul adevăr din viața sa: în ea exista o fântână, apa din fântână era otrăvită și, când a pipăit-o, William, de fapt, a scos din adâncuri o găleată plină vârf cu o viermuială de spermă și mucozități. Și îl urâse pentru că scosese găleata la suprafață. Și înțelegea că tocmai acest sentiment de ură o determinase să îl lovească. O înfricoșase mizeria descoperită înlăuntrul ei. Și acum, după toți acești ani, își dădea seama că încă o mai înfricoșează... Și acum, ca și atunci, furia îi întovărășea spaima.

N-o să-mi stingi tu soarele, veni de nicăieri gândul aparent fără logică. *Al dracului să fii dacă o s-o faci!*

– N-am nici un chef să despic firul în patru, Gerald. Adu cheile și *scoate-mi* cătușele!

Și atunci el spuse ceva ce o uimi atât de tare, încât, la început, crezu că nu a înțeles bine:

– Și dacă nu vreau?

Mai întâi, percepu schimbarea tonului. De obicei, vocea-i era poruncitoare, aspră, energică, declarând cu emfază: *Mare noroc că eu sunt șeful!* – însă vocea aceasta necunoscută era gravă, murmurând cuvintele. În privire-i revenise strălucirea – strălucirea aceea înfierbântată ce o excita odinioară, cândva, pe vremuri, într-o altă viață. Nu o deslușea prea bine, căci ochii lui Gerald erau mijiți în două fante grăsulii în spatele ochelarilor cu rame din aur – dar reapăruse. Da, strălucirea reapăruse.

Și, apoi, mai era și situația specială a „Domnului Plăcerilor". Căci „Domnul Plăcerilor" nu se ofilise câtuși de puțin. Ba, chiar, părea mai în putere decât îl văzuse/îl simțise ea vreodată.

...Poate era doar un joc al imaginației ei.

Așa zici tu, țuca? Nu prea cred.

Analiză toate aceste ultime informații, înainte de a reveni la întrebarea aceea uluitoare. *Și dacă nu vreau?* Acum reuși să ajungă la sensul cuvintelor și, când le înțelese complet, simți cum furia și teama i se amplifică. Undeva, înlăuntrul ei, găleata se cufunda

iarăși în fântână. Și va ieși la suprafață plină cu materia aceea viermuitoare, scârboasă – rahat și sperma și șerpi veninoși și puroi.

Auzi, iarăși, ușa de la bucătărie izbită de vânt și auzi, iarăși, lătratul câinelui, disperat, sfâșietor.

– Ascultă-mă, Gerald, rosti vocea ei cea nouă.

Jessie își dădu imediat seama că vocea aceasta ar fi putut să aleagă un moment mai potrivit pentru a-și face cunoscută prezența, căci situația nu era deloc trandafirie. Se afla aici, pe malul pustiu din nordul lacului, Kashwakamak, prinsă cu cătușe de capătul patului, îmbrăcată doar cu o pereche de chiloți micuți din nailon, dar îi admira puterea. Aproape împotriva voinței sale, admira puterea ce răsuna în vocea aceasta nouă.

– Reușești să înțelegi ce-ți spun? Știu că nu ești atent atunci când vorbesc eu, dar acum, chiar este important să mă asculți. Deci... Mă asculți? Mă înțelegi?

Gerald îngenunchease pe pat și o cerceta cu privirea curioasă a unui om de știință care știe că a descoperit o specie nouă de gândaci. Obrajii acoperiți cu o rețea fină de capilare sparte (semne ale prea multor pahare cu băutură), deveniseră vineții din cauza excitației. O pată de aceeași culoare i se întinsese pe frunte, aidoma unui semn din naștere.

– Da, îi răspunse.

Vocea murmură cuvântul: *mdaa*.

– Te ascult, Jessie. Sigur că te ascult.

– În cazul ăsta, dă-te jos din pat și adu cheile. O să descui asta...

Și își lovi încheietura dreaptă de capătul patului.

– ...apoi o să descui asta.

Același gest făcut cu încheietura mâinii stângi.

– Dacă faci chestia asta imediat, o să facem o partidă de amor normal, lipsit de excentricități, o să avem fiecare câte un orgasm și apoi o să ne întoarcem la viața noastră normală și lipsită de excentricități din Portland.

Și lipsită de sens, gândi. Asta ai uitat să spui. *Viața noastră normală, lipsită de excentricități și lipsită de sens din Portland.* Poate că așa și era. Sau poate că reacția ei era puțin prea dramatică

(descoperi acum că o asemenea situație – prinsă de pat cu două perechi de cătușe – putea stârni în ea o atitudine teatrală). Însă era bine că nu menționase lipsa de sens a existenței lor. Ceea ce dovedea că această voce nouă și serioasă nu era deloc nesăbuită. Apoi, ca și cum ar fi vrut să îi contrazică această părere, vocea aceasta – vocea *ei*, de fapt – începu să urce treptele de neconfundat ale furiei.

– Da' dacă ai de gând să continui să freci menta și să mă enervezi, o să plec direct la soră-mea, o să aflu cum îl cheamă pe avocatul care a ajutat-o să divorțeze și o să-i dau un telefon. Să știi că nu glumesc. ***Nu mai vreau să joc jocul ăsta!***

Acum se întâmplă ceva absolut incredibil; ceva la care nu s-ar fi așteptat nici într-un milion de ani: reapăru rânjetul. Precum un submarin care ajuns acasă după o misiune lungă și periculoasă. Însă nu reapariția rânjetului era incredibilă, ci faptul că, acum, Gerald nu mai părea un înapoiat mental, dar inofensiv. În clipa aceasta arăta ca un nebun furios.

Întinse iarăși mâna, îi mângâie sânul stâng, apoi îl strânse tare. Încheie operațiunea aceasta dureroasă ciupindu-i sfârcul, gest pe care nu-l mai făcuse până atunci.

– *Au*, Gerald! *Mă doare!*

Bărbatul dădu din cap. Mișcare semnificând seriozitate și satisfacția lucrului bine făcut, însă complet nepotrivită cu rânjetul acela hidos.

– E bine, Jessie. Totul e bine. Parcă ai fi actriță. Sau curvă. O curvă din alea cu multă experiență.

Șovăi o clipă; apoi adăugă:

– Asta-i un compliment.

– Ce Dumnezeu tot bălmăjești?

Dar știa foarte bine. Și acum îi era frică de-a binelea. Prin aerul din dormitor se învolbura o piază rea.

Însă încă mai era furioasă – furioasă ca în ziua când o pipăise Will.

Gerald izbucni în râs:

– Ce *bălmăjesc*? Chiar te-am luat în serios la un moment dat. *Asta* bălmăjesc.

Puse cu duritate mâna pe coapsa ei dreaptă. Vocea-i era acum rece și lipsită de inflexiuni:

– Desfaci singură picioarele, sau ți le desfac eu? Și asta face parte din jocul tău?

– *Dă-mi drumul!*

– Da... Când terminăm.

Gerald își folosi și cealaltă mână, ciupindu-i, acum, sânul drept. Și, de această dată, durerea a fost atât de neașteptată și de violentă, încât simți mii de înțepături veninoase în tot corpul.

– Deocamdată, desfă-ți minunatele picioare, mândra mea domniță!

Îl privi cu atenție și își dădu seama cu groază că el *știa*. Știa că nu glumise când îi spusese că nu vrea să mai continue jocul. Știa, dar prefera să știe că *nu știe*. Ce om normal ar face așa ceva? *Mare scofală*, spuse vocea cea serioasă. *Când ești al mai tare din parcare în cea mai importantă firmă de avocați care există între Boston și Montreal, ai tot dreptul să știi ce îți convine să știi; și să nu ai habar de ce nu vrei să știi. Cred că ești la ananghie, țuca. Se întâmplă povestea aia care destramă căsniciile. Sfatul meu e să strângi din dinți și să închizi bine ochii, pentru că am senzația că o să cam fii futută într-un mod nasol.*

Rânjetul. Rânjetul ăla. Hidos. Ordinar. Rău. Tâmp.

Prefăcându-se că nu știe. Și prefăcându-se atât de bine, încât ar fi fost capabil să treacă și testul cu detectorul de minciuni. *Credeam că se joacă*, ar fi spus, cu durere în ochii nedumeriți. *Așa credeam*. Și dacă ea ar fi insistat, acuzându-l furioasă, el ar fi recurs, în cele din urmă, la o ultimă scuză... Și s-ar fi strecurat în spatele ei, aidoma unei șopârle care se ascunde în spatele unei stânci: *Îți plăcea, știi că-ți plăcea. De ce nu vrei să recunoști?*

Complăcându-se în necunoașterea realității. Știind adevărul, dar intenționând să își ducă treaba până la capăt. Îi prinsese mâinile în cătușe de capul patului; o făcuse având consimțământul ei și acum (ce naiba, hai, să nu ne mai ascundem după vorbe), acum intenționa să o violeze; *să o violeze* în adevăratul înțeles al cuvântului, în timp ce ușa se izbește de cadru, în timp ce câinele latră, în timp ce cufundarul își plânge singurătatea pe lac. Asta

intenționează să facă. Da, dom'le, ce-i corect e corect: nu poți să zici că te-ai bucurat pe deplin de o fofoloancă dacă fofoloanca respectivă nu se zbate sub tine ca o găină vie pe un grătar încins. Și chiar dacă ea s-ar duce la sora ei, Maddy, după ce va fi coborât și această treaptă a umilinței, el va continua să insiste că nici măcar nu se gândise la viol.

Începu să-i îndepărteze picioarele cu mâinile-i grăsulii și rozalii. Femeia nu opuse prea multă rezistență; cel puțin pentru moment a fost prea îngrozită și prea uluită de întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

Aceasta este atitudinea corectă, spuse vocea cunoscută dinlăuntru-i. *Stai potolită și lasă-l să-și facă mendrele. Ce mare scofală? Și-a scuipat sămânța în tine de atâtea ori până acum și niciodată nu te-ai împotrivit. Permite-mi să-ți amintesc că au trecut câțiva anișori de când erai o neprihănită fecioară.*

Și ce s-ar întâmpla dacă nu ar asculta sfatul dat de voce? Ce altă variantă mai exista?

Îi răspunse imaginea oribilă ce-i apăru în minte. Se văzu pe ea însăși depunând mărturie într-un tribunal de divorț. Nu știa dacă în statul Maine există tribunale specializate în procese de divorț, însă aceasta nu diminua câtuși de puțin claritatea imaginii. Se văzu îmbrăcată în taiorul ei sobru, de culoare roz, cu bluza din mătase de culoarea piersicii. Își ținea strâns lipite gleznele și genunchii. În poală, avea micuța-i poșetă albă. Se văzu cum îi spune judecătorului, care semăna cu răposatul Harry Reasoner, că da, într-adevăr că l-a însoțit pe Gerald, de bunăvoie, la casa lor de vară; că da, îl lăsase să îi prindă mâinile de capul patului cu două perechi de cătușe, marca „Kreig" – tot de bunăvoie și nesilită de nimeni –; și da, adevărul este că mai *jucaseră* asemenea jocuri și înainte, deși niciodată în pustietatea de pe malul lacului.

Da, domnule judecător. Da.

Da, da, da.

Gerald își vedea de treabă, continuând să-i desfacă picioarele, iar Jessie se auzea cum îi povestește judecătorului despre jocurile lor; mai întâi cu eșarfe din mătase; și apoi ea fusese de acord să adauge ceva condimente jocului, trecând, astfel, de la

eșarfe, la frânghii și, în cele din urmă, la cătușe, cu toate că se plictisise foarte repede de toată povestea. Ba chiar o dezgusta. Și, de fapt, era atât de scârbită, încât îi îngăduise lui Gerald să o convingă să facă drumul de aproape 160 de kilometri dintre Portland și lacul Kashwakamak într-o zi de octombrie; era atât de dezgustată, de scârbită și de revoltată de toate fanteziile soțului său, încât îl mai lăsase, încă o dată, să o lege ca pe un câine; era atât de dezgustată, de scârbită, de revoltată și de plictisită, încât rămăsese îmbrăcată doar cu o pereche de chiloței din nailon, atât de transparenți încât puteai să citești prin ei rubrica de mică publicitate din *The New York Times*. Judecătorul ar fi înțeles întreaga istorie și ar fi compătimit-o din tot sufletul. Bineînțeles că așa ar fi făcut. Cine, oare, ar fi putut avea o altă atitudine? Se vedea în boxa martorilor, spunând: „Deci, asta era situația: stăteam încătușată de pat, îmbrăcată doar cu o piesă de lenjerie intimă, cumpărată de la magazinul „Victoria's Secret", purtând un zâmbet pe buze. Dar m-am răzgândit în ultima clipă și Gerald a știut asta, fapt care transformă actul lui în viol."

Da, dom'le, așa o s-o bage în răhat. Pariez pe ce vrei.

Se smulse din închipuirea asta oribilă și își dădu seama că Gerald încearcă să îi smulgă chiloții. Îngenunche între picioarele ei, chipu-i avea o expresie atât de gravă și preocupată încât ai fi fost în stare să crezi că încearcă să își ia examenul de admitere în Barou, și nu că are de gând să își oblige nevasta să întrețină raporturi sexuale cu el. Din mijlocul buzei cărnoase i se scurgea, până pe bărbie, o dâră albă de salivă.

Lasă-l Jessie. Lasă-l să-și scuipe sămânța. Chestia aia pe care o are în ouă îl scoate din minți și tu știi asta. Pe toți bărbații îi scoate din minți. După ce o elimină o să poți sta de vorbă cu el. O să te poți înțelege cu el. Așa că nu mai face tămbălău – stai liniștită și așteaptă să-și rezolve problema.

Bun sfat; și poate că i-ar fi dat ascultare dacă nu ar fi existat noua voce dinlăuntru-i. Acesteia îi era limpede că sursa obișnuită de sfaturi pentru Jessie – voce pe care, de-a lungul anilor, ajunsese să o numească „Supusa Nevastă Burlingame" – nu era altceva decât o mare bleagă. Jessie ar fi putut, totuși, să nu se mai împotrivească,

însă, două lucruri s-au petrecut în același timp. În primul rând, și-a dat seama că, deși mâinile-i erau legate de pat, picioarele îi erau libere. Și, chiar în clipa când a avut această revelație, picătura de salivă care atârna pe bărbia lui Gerald se desprinse și căzu pe abdomenul ei, chiar deasupra buricului. I se mai întâmplase ceva asemănător, odată, într-o altă viață și, astfel, fu copleșită de o senzație oribilă de *„déjà vu"*. Camera păru a se cufunda în întuneric ca și cum ferestrele și luminatorul ar fi fost înlocuite cu ochiuri din sticlă afumată.

E sperma lui, gândi – cu toate că știa foarte bine că nu era nici vorbă de așa ceva. *E sperma lui afurisită, blestemată, oroinară.*

Ceea ce a urmat nu a fost, de fapt, o reacție îndreptată împotriva lui Gerald, ci împotriva senzației dezgustătoare care, izvorând din adâncurile zăvorâte ale minții, îi inundă întreaga ființă. Acționă fără să se gândească, dezlănțuindu-se aidoma unei femei cuprinse de panică și scârbă instinctivă în momentul în care își dă seama că un liliac i s-a încâlcit în păr.

Își trase picioarele; genunchiul drept de-abia evitând bărbia lui Gerald; și apoi își împinse tălpile. Cu toată forța de care era capabilă. Talpa dreaptă izbi din plin burta lui Gerald. Călcâiul stâng aproape strivi rădăcina țeapănă a penisului soțului ei, precum și testiculele care atârnau aidoma unui fruct copt, dar stricat pe dinăuntru.

Gerald se clătină, fundul i se prăbuși pe gambele grase și fără păr. Își înălță capul spre luminator și spre tavanul alb pe care se unduiau razele soarelui și scoase un urlet răgușit. Chiar atunci, țipă și cufundarul de pe lac – răspuns venit din străfundurile iadului. Însă lui Jessie i se păru că era vorba de solidaritatea masculină.

Ochii lui Gerald nu mai erau întredeschiși și strălucitori în anticiparea plăcerilor ce ar fi avut să urmeze. Erau holbați și tot atât de albaștri ca și minunatul cer din acea zi (gândul de a admira un asemenea cer reflectându-se în apele lacului înconjurat de pustietatea ruginie a toamnei o făcuse să se hotărască atunci când Gerald o sunase, îi spusese că își aranjase treburile la serviciu și o întrebase dacă vrea să meargă la cabană unde, eventual, să rămână și peste noapte). În ochii soțului ei lucea atâta durere încât simți

nevoia să privească în altă parte. Gâtul îi devenise o hartă cu văi și șiruri de dealuri create de tendoanele-i încordate. Jessie gândi – *Nu i le-am mai văzut din vara aia ploioasă când a renunțat la grădinărit.*

Intensitatea urletului începu să scadă. Un zeu, sau ce-o fi fost, avea o telecomandă de tip „Gerald" și micșora volumul. Sigur că nu exista așa ceva; pur și simplu zbierase foarte mult, poate chiar vreo treizeci de secunde și nu mai avea aer. *Cred că l-am lovit cam tare*, îi trecu prin minte. Petele roșii de pe obraji și cuta de pe frunte deveniseră vineții.

L-ai lovit tare! – se auzi vocea înspăimântată a Nevestei Supuse. *Tare, tare de tot!*

Mda; grozavă lovitură, ce zici? – visător tonul din vocea cea nouă.

Ți-ai lovit soțul în coaie! țipă Nevasta cea Supusă. *Pentru numele lui Dumnezeu, cine-ți dă dreptul să faci așa ceva? Cine-ți dă dreptul să faci glume din astea?*

Știa răspunsul, sau credea că îl știe: o făcuse deoarece soțul ei intenționase să o violeze și să se scuze, apoi, explicând că nu fusese altceva decât o neînțelegere între doi soți care aveau o căsnicie armonioasă și se hotărâseră să încerce un joc sexual absolut nevinovat. *Jocul a fost de vină*, ar fi ridicat el din umeri. *Jocul, nu eu. N-o să-l mai jucăm, dacă nu-ți place, Jess.* Știind, bineînțeles că nimic din ce va face sau va spune nu o va mai convinge vreodată să își lase mâinile prinse în cătușe. Nu, aici se încheia povestea. Gerald știuse asta tot timpul și își dorise un final apoteotic.

Umbra neagră pe care o sesizase în încăpere scăpase de sub control, exact conform temerilor ei. Parcă Gerald încă mai urla, deși din gura lui pietrificată într-o mască a durerii nu ieșea nici un sunet (cel puțin nici un sunet pe care ea să îl audă). Chipul i se congestionase atât de tare, încât aproape i se înnegrise. Vena jugulară – sau artera carotidei, dacă asta mai conta acum – îi pulsa furibundă sub pielea netedă a gâtului. Vena – sau artera – părea gata să explodeze și Jessie simți fulgerul unei spaime teribile.

– Gerald?

Vocea-i tremură, era vocea unei fetițe care a spart un obiect de valoare la petrecerea unei prietene.

– Gerald, te simți bine?

Întrebase ridicolă, incredibil de ridicolă, însă mult mai simplă decât cele care i se zvârcoleau în gânduri: *Gerald, cât de tare te-am lovit? Gerald, crezi că ai să mori?*

Firește că n-o să moară – Nevasta cea Supusă era nervoasă. *L-ai lovit și l-ai lovit tare și ar trebui să te căiești, dar n-o să* moară. *N-o să* moară *nimeni.*

Gura încrețită, tremurândă, a lui Gerald nu rosti nici un cuvânt de răspuns. Își pusese o mână pe pântece; cu cealaltă își ținea giuvaierurile rănite. Acum și le ridică încet până deasupra mamelonului stâng. Și le așeză acolo: pereche de păsări rozalii și dolofane, prea obosite să mai zboare. Forma unui picior gol – piciorul gol al lui *Jessie* – se contura pe stomacul bombat al soțului ei. Roșie, acuzatoare urmă, pe carnea lui trandafirie.

Gerald expira – sau încerca să o facă – emanând vapori care miroseau a ceapă putrezită. *Asta-i ultima suflare* – fulgeră gândul lui Jessie. *La fundul plămânilor noștri se află o cantitate de aer, zece la sută din volumul total, rezervată pentru ultima suflare. Așa am învățat la biologie, nu? Parcă așa e. Ultima suflare, ultima respirație a celor care se înecă sau a celor care sunt sugrumați. După această ultimă suflare ori leșini, ori...*

– Gerald! zbieră cu o voce stridentă și furioasă.

– *Respiră*, Gerald!

Ochii lui Gerald se bulbucară ca ochii unei păpuși și reuși să soarbă foarte puțin aer pe care îl folosi pentru a rosti un ultim cuvânt. Un ultim cuvânt al acestui om care, deseori, părea a fi alcătuit numai din cuvinte.

– ...inima...

Și atât.

– *Gerald!*

Vocea-i nu mai era doar furioasă, ci și îngrozită: vocea unei profesoare, fată bătrână, căreia un puști din clasa a doua i-a ridicat fusta ca să le arate colegilor iepurașii de pe budigăii ei.

– *Gerald, încetează cu prostiile și respiră-n pizda mă-tii!*

Gerald nu vru. Ochii i se rotiră în orbite, dezvăluind albul-gălbui. Limba-i explodă din gură cu zgomot de băşină. Un şiroi de urină tulbure, portocalie ţâşni din penisul flasc şi câţiva stropi fierbinţi împroşcară genunchii şi coapsele femeii. Urletul lui Jessie a fost prelung şi strident. Acum nu şi-a dat seama că a tras de lanţul cătuşelor pentru a se îndepărta cât de repede şi cât de mult posibil de el. Îşi strânse, cu zvâcnet, picioarele sub ea.

– *Termină, Gerald! Potoleşte-te până nu cazi din pa...*

Prea târziu. Chiar dacă o mai auzea, deşi logica îi şoptea că aşa ceva nu era posibil, era prea târziu. Spatele i se arcui, trăgând trunchiul peste marginea patului. Restul operaţiunii a fost îndeplinit de gravitaţie. Gerald Burlingame, cu care, odinioară, Jessie mâncase prăjituri cu cremă stând în pat, se răsturnă, cu genunchii în sus şi capul în jos, aidoma unui puşti neîndemânatic ce încearcă să îşi impresioneze prietenii aruncându-se în bazinul de înot al şcolii. Femeia ţipă iarăşi la auzul sunetului sec produs de impactul dintre craniul soţului ei şi podeaua din lemn. Ca şi cum un ou uriaş ar fi fost spart de marginea unui vas din piatră. Ar fi dat orice numai să nu-l fi auzit.

Apoi, linişte. Întreruptă numai de geamătul îndepărtat al drujbei. În faţa ochilor larg deschişi ai lui Jessie înflorea un trandafir gri care creştea şi creştea; şi când petalele-i o cuprinseră, ca aripile prăfuite ale unei molii uriaşe, acoperind realitatea din jur, singurul sentiment clar definit al femeii a fost o imensă recunoştinţă.

2

Era pe un culoar nesfârșit, rece, mustind de ceață albă, culoar înclinat într-un unghi imposibil, aidoma celor din filme ca „Zona Crepusculară" sau „Coșmarul de pe Strada Elm". Goală, simțea cum frigul o strânge în brațe de gheață. O dureau mușchii spatelui, ai gâtului și ai umerilor.

Trebuie să ies de-aici, dacă nu vreau să mă îmbolnăvesc – gândi ea. *Deja am câreei din cauza ceții și umezelii.*

(Deși știa că ceața și umezeala nu au nici o vină.)

Și Gerald a pățit ceva. Nu-mi aduc aminte exact ce are, dar cred că-i e rău.

(Deși știa că nu folosise cuvintele potrivite.)

Straniu, însă, o parte din ea nu voia să părăsească acel culoar cufundat în ceață. Această parte îi șoptea că i-ar fi mult mai bine dacă ar rămâne aici. Și că îi va părea foarte rău dacă va încerca să revină în lumea reală. Așa că a mai rămas o vreme înconjurată de fuioarele ceții.

Lătratul unui câine o smulse de acolo și o readuse în realitate. Lătrat oribil, adânc și gâfâit, țâșnind, însă, din când în când, cu câte un urlet strident, în registrul acut. Urletul îți perfora timpanele și te făcea să te gândești că, fără doar și poate, animalul vomită

aşchii. Mai auzise lătratul acesta, deşi ar fi fost mai bine – chiar mult mai bine – dacă ar fi reuşit să nu îşi amintească unde, sau când, sau ce se întâmplase atunci.

Doar o făcu să se mişte – stângul, dreptul, ăl cu paie, ăl' cu fân – şi, brusc, îşi dădu seama că ar putea vedea mai bine prin ceaţă dacă ar deschide ochii. Drept pentru care îi deschise. Privirii nu i se înfăţişă vreun coridor al spaimelor din „Zona Crepusculară", ci dormitorul casei lor de vară de pe malul nordic al Lacului Kaswakamak – zonă cunoscută sub numele de Notch Bay. Îi era atât de frig pentru că purta numai o pereche de bikini; o dureau umerii şi gâtul pentru că mâinile-i erau prinse cu cătuşe de capătul patului iar partea de jos a trupului îi alunecase atunci când leşinase. Nici vorbă de culoar închinat într-un unghi imposibil. Nici vorbă de ceaţă albă şi umedă. Real nu era decât câinele care încă mai lătra, înnebunit. Părea mai aproape de casă, acum. Dacă l-ar auzi Gerald...

Gândul la Gerald îi provocă un spasm, iar spasmul aduse cu sine fulgere spiralate de durere prin muşchii contractaţi, oprindu-se în dreptul coatelor. Iar Jessie îşi dădu seama cu groază ameţită că antebraţele îi erau amorţite şi că, în loc de mâini, parcă avea mănuşi umplute cu pireu congelat.

O să mă doară, gândi.

Şi îşi aminti totul... mai ales clipa în care Gerald s-a lovit cu capul de duşumea. Soţul ei era întins pe jos – mort sau leşinat – şi ea zăcea pe pat gândindu-se cât de neplăcut era să aibă mâinile amorţite. Iată până unde poate merge egoismul.

Dacă-i mort, e numai vina lui, explică vocea dură.

Încercă să mai adauge câteva adevăruri usturătoare, însă Jessie îi puse căluş. Deoarece nu devenise încă pe deplin conştientă, avea, astfel, acces mai uşor la arhiva de amintiri şi îşi dădu, brusc, seama cui aparţinea vocea aceea uşor nazală, tăioasă, cu inflexiuni sarcastice. Era a colegei ei de cameră din vremea facultăţii, Ruth Neary. Acum Jessie nu mai era deloc mirată. Ruth dovedise întotdeauna o generozitate ieşită din comun când era vorba să spună ce gândeşte, iar sfaturile ei o scandalizau cel mai adesea pe ingenua ei colegă din Falmouth Foreside... şi, de fapt, cam asta şi intenţiona.

Ruth era o persoană de caracter și Jessie nu se îndoise niciodată că, de fapt, Ruth credea șaizeci la sută din judecățile de valoare pe care le enunța cu emfază; și că făcuse doar patruzeci la sută din lucrurile cu care se lăuda. Când era vorba de sex, probabil că procentajul era mai mare. Ruth Neary, prima femeie pe care o cunoscuse vreodată Jessie, care refuza cu obstinație să își radă părul de pe picioare și de la subțiori; Ruth, cea care umpluse fața de pernă a unui consilier antipatic cu gel de duș cu aromă de căpșuni; Ruth, cea care își făcuse un titlu de glorie din a participa la toate mitingurile studențești și din a asista la toate spectacolele experimentale. *Chiar dacă sunt un eșec, țuca, există întotdeauna posibilitatea ca un tip mișto să se dezbrace în pielea goală*, explicase unei Jessie uluite, dar fascinate, după ce se întorsese de la o reprezentație studențească intitulată „Fiul papagalului lui Noe". *Nu că ăsta ar fi obiceiul, dar câteodată așa se întâmplă – și cred că, de fapt, ăsta e scopul pieselor scrise și jucate de studenți – tipi și tipe care se dezbracă și se mozolesc în public.*

De ani de zile nu se mai gândise la Ruth și acum Ruth își făcuse sălaș în gândurile ei, oferindu-i perle de înțelepciune ca în vremurile de demult. Și, mă rog, de ce nu? Cine era mai în măsură să îi dea sfaturi în această clipă, când mintea-i era gelatinoasă iar ea era cuprinsă de o tulburare fără margini, dacă nu Ruth Neary, care, după Universitatea din New Hampshire trecuse prin trei căsnicii, două tentative de suicid și patru cure de dezintoxicare? Buna, draga de Ruth: alt exemplu elocvent al modului în care Generația Dragostei făcuse tranziția înspre întunecatul Ev Mediu.

– Isuse, asta-i tot ce-mi lipsea, exclamă; și propria-i voce răgușită și îmbâcsită o înspăimântă mai mult decât amorțeala din mâini și antebrațe.

Încercă să se tragă spre capătul patului, în poziția în care se aflase înainte de prăbușirea lui Gerald (oare sunetul acela oribil de ou spart făcuse parte din vis? Spera din tot sufletul să fi fost așa). Iar amintirile despre Ruth au fost înghițite de taifunul panicii, în momentul în care și-a dat seama că nu se putea mișca absolut deloc. Înțepături spiralau iarăși prin mușchii ei, însă nimic altceva nu se întâmplă. Brațele îi atârnau, înclinate, deasupra capului, nemiș-

cate și lipsite de simțuri ca ramurile unui arțar cioplit în piatră. Creierul ei făcu din nou priză cu realitatea – o, da, spaima e cel mai bun leac împotriva leșinului – și inima-i își acceleră ritmul. Atât. Înaintea ochilor i se înfățișă o imagine, extrem de clară, desprinsă dintr-o carte de istorie: un cerc de oameni care râd în hohote, râd cu răutate și arată cu degetul spre o tânără cu capul și mâinile prinse în butuci. Cocârjată ca o vrăjitoare din basme, iar părul îi atârnă peste obraz ca lințoliul unui condamnat la moarte.

Numele ei este Supusa Nevastă Burlingame și a fost condamnată pentru că și-a lovit soțul, tresări gândul. *Nevasta cea Supusă este pedepsită pentru că nu au reușit să o prindă pe cea cu adevărat vinovată... cea a cărei voce seamănă cu vocea fostei mele colege de cameră din facultate.*

Dar, oare, *lovit* era cuvântul potrivit? Nu era mai corect să spună că acum împărțea dormitorul cu un mort? Nu era mai corect să spună că malul dinspre Notch Bay era în întregime părăsit și doar un câine dădea târcoale pustietății? Nu era mai corect să spună că, dacă ar fi început să țipe, nu i-ar fi răspuns decât cufundarul? Doar el, și nimeni altcineva?

Parafraza versurilor lui Poe, o trezi la cumplita realitate. Acum înțelese de-a binelea ce se petrece și panica – pasăre neagră, de pradă – o învălui cu aripile-i mirosind a mormânt putrezit. Și o ținu strâns vreo douăzeci de secunde (deși Jessie ar fi jurat că panica a orbit-o aproape cinci minute). Inutilă, o fărâmă de rațiune se păstră în străfundurile minții ei doar ca să asiste, spectator îngrozit, la zvârcolirile femeii, cu părul fluturându-i când își mișca spasmodic capul dintr-o parte într-alta – ca un gest de negare a realității; doar ca să îi audă urletele răgușite și înspăimântate.

Înțepeni când o străfulgeră durerea la baza gâtului, chiar deasupra umărului stâng. Un cârcel. Și încă unul foarte puternic. Cu un geamăt, Jessie își lăsă capul să cadă iarăși între stinghiile de mahon care formau capul patului. Mușchiul încordat era înghețat și tare ca piatra. Faptul că efortul îi înțepase în mii de locuri brațele și mâinile amorțite nu reprezenta nimic pe lângă această nouă durere cumplită.

Fără să se gândească, mișcându-se instinctiv, Jessie își sprijini bine călcâiele în cuvertură, își ridică fesele și, împingând, reuși să ajungă în poziție cât de cât șezândă. Coatele i se îndoiră și tensiunea din umeri și brațe se mai diminuă. O clipă mai târziu îi trecu și cârcelul din umăr.

Afară, vântul – se înteți se, luând locul brizei ușoare de mai devreme – izbucni în rafale, oftând din rărunchi printre pinii de pe povârnișul dintre casă și lac. În bucătărie (aflată, undeva, în alt univers), ușa, pe care ea și Gerald uitaseră să o închidă, se izbi iarăși de canatul umflat: o dată, de două ori, de trei ori, de patru ori. Nu se auzeau decât aceste zgomote. Doar acestea și nimic altceva. Acum câinele nu mai lătra și drujba nu mai râgâia. Chiar și cufundarul părea a fi plecat în pauză de masă.

Imaginea unui cufundar aflat în pauză de masă, sorbindu-și tacticos cafeaua și chiar stând la taclale cu câteva domnișoare din aceeași specie îi aduse în gât un hârâit croncănitor. În împrejurări mai puțin neplăcute, hârâitul acesta prăfos ar fi putut fi considerat un chicotit. Reuși să îi îndepărteze și ultima urmă de panică, lăsând-o încă înfricoșată, dar, cel puțin, iarăși stăpână pe propriile-i gânduri și acțiuni. Și-i mai lăsă un gust de metal ruginit.

Asta-i gustul adrenalinei, țuca, sau cum s-o fi numind secreția aia hormonală pe care o emană corpul atunci când îți cresc clești și îți vine să te urci pe pereți. Dacă te întreabă cineva vreodată ce e panica, poți să le spui că e o pată afectivă albă care-ți lasă în gură un gust metalic, de parcă ai fi supt un pumn de monede.

Antebrațele îi vibrau și, în cele din urmă, furnicăturile i se răspândiră și în degete. Își strânse și își desfăcu pumnii de câteva ori, strâmbându-se de durere de fiecare dată. Auzind clinchetul stins al lanțurilor de la cătușe care se izbeau de capătul patului, se gândi, preț de o clipă, dacă nu cumva ea și Gerald nu fuseseră nebuni – căci așa i se părea acum, cu toate că era sigură că existau mii de oameni care jucau jocuri asemănătoare în fiecare zi. Chiar citise undeva că existau persoane animate de un pervers spirit sexual, persoane care se spânzurau de bunăvoie și apoi începeau să se masturbeze când începea să se reducă alimentarea cu sânge a creierului. Asemenea povești nu făceau altceva decât să-i con-

firme convingerea că, pentru bărbați, penisurile nu erau un dar, ci un blestem.

Dar dacă fusese *doar* un joc (doar atât și nimic altceva), de ce cumpărase Gerald cătușe adevărate? *Asta* era o întrebare cu adevărat interesantă, nu?

Tot ce se poate; însă, nu cred că-i cea mai importantă întrebare în momentul de față, Jessie. Tu ce zici? o întrebă Ruth Neary dinlăuntrul gândurilor. Era uluitor pe câte direcții se putea desfășura, simultan, mintea omenească. Astfel, se pomeni întrebându-se ce se alesese, oare, de Ruth, pe care o văzuse ultima oară cu zece ani în urmă. Trecuseră cel puțin trei ani de când nu mai primise nici o veste de la ea. Ultima fusese o carte poștală înfățișând un tânăr în costum de catifea roșie, înzorzonat cu broderii. Gura tânărului era deschisă și limba-i roșie era foarte sugestivă. ÎNTR-O ZI PRINȚUL MEU ÎMI VA DA LIMBI, spunea cartea poștală. Banc tâmpit de Epocă Modernă, gândise Jessie atunci. Epoca Victoriană l-a avut pe Anthony Trollope, Generația Pierdută l-a avut pe H.L. Mencken; iar noi ne-am împotmolit într-un maldăr de felicitări scabroase și autocolante care mimează umorul: FACEȚI DRAGOSTE, NU CAFEA!

Cartea poștală purta o ștampilă neclară din Arizona împreună cu informația că Ruth se alăturase unei comunități de lesbiene. Jessie nu fusese deosebit de surprinsă la aflarea acestei vești; meditase, chiar, asupra faptului că vechea ei prietenă, îngrozitor de enervantă și uluitor de melancolică în același timp, își găsise, în sfârșit, pătrățica pe marea tablă de șah a vieții.

Pusese cartea poștală primită de la Ruth, în sertarul de sus, din partea stângă a biroului său, sertar în care ținea teancuri de corespondență la care probabil că nu va răspunde niciodată. Și atunci a fost ultima oară când se mai gândise la vechea ei colegă de cameră. Până acum. Ruth Neary, cea care tânjea după o motocicletă Harley-Davidson, dar care avea două mâini stângi când era vorba de tehnică; Ruth, cea care se rătăcea deseori în campusul universității, chiar și după trei ani petrecuți acolo; Ruth, cea care plângea întotdeauna când uita o mâncare pe plită până se făcea scrum, iar asta i se întâmplase atât de des în ultima perioadă a

conviețuirii lor, încât era o minune că nu incendiase întreaga clădire. Cât de ciudat i se părea că vocea serioasă, care emana atâta încredere, îi aparținea lui Ruth.

Câinele începu să latre iarăși. Părea a nu se fi mișcat din loc. Sigur că stăpânul lui nu era vânător; nici un vânător nu s-ar fi încurcat cu o asemenea gură-spartă de ajutor. Și dacă, să presupunem, stăpânul și câinele ieșiseră la plimbare, cum de lătratul venea din același loc?

Pentru că ai avut dreptate, șopti gândul. *Nu există* nici un *stăpân*. Vocea aceasta nu era nici a lui Ruth și nici a Nevestei Supuse și, în nici un caz nu era nici vocea ei (dacă mai avea voce); era foarte tânără și foarte speriată. Și, aidoma celei a lui Ruth, i se părea cunoscută. *E doar un câine vagabond. Și e singur. N-o să te ajute, Jessie. N-o să* ne *ajute.*

Gând mult prea sumbru. Căci, de fapt, nu avea de unde să știe dacă câinele era vagabond sau nu. Nu avea de unde să știe asta cu exactitate. Și până nu va ști, refuza să creadă.

– Dacă nu-ți place, pupă-mă undeva! vocea-i răgușită îi arse gâtul.

Trebuia să se ocupe mai întâi de Gerald. Aproape uitase de el din cauza panicii și durerii care-i urmase.

– Gerald?

Vocea-i era încă prăfuită, venind, parcă, de foarte departe. Își drese glasul și mai încercă o dată.

– Gerald!

Nimic. Absolut nimic. Nici un răspuns.

Însă asta nu înseamnă că e mort, stai blândă, muiere, nu mai abera.

Stătea chiar foarte blândă – mulțumesc mult pentru sfat – și n-avea nici cea mai mică intenție să abereze. Cu toate acestea, își simțea măruntaiele clocotind pe un foc crescând de groază, senzație ce semăna uluitor de mult cu dorul profund de casă. Era adevărat că, deși Gerald nu îi răspunsese, asta nu însemna că ar fi murit; dar *însemna* că era leșinat.

Și probabil *mort*, adăugă Ruth Neary. *Chiar că nu vreau să te întristez, Jess, dar nu-i auzi respirația, nu? De obicei auzi*

respirația celor care și-au pierdut cunoștința; inhalează fornăit aerul, nu?

– De unde pizda mă-sii să știu?

Dar asta era o tâmpenie. Știa. Știa chiar foarte bine pentru că în liceu lucrase ca infirmieră voluntară și nu-ți trebuia prea mult ca să recunoști sunetele morții; moartea nu suna nicicum. Moartea era tăcere. Ruth știa totul despre perioada petrecută de Jessie în spitalul din Portland – despre anii pe care Jessie însăși îi numea „Anii-Ploscă" – dar vocea asta ar fi știut oricum, chiar dacă Ruth nu ar fi știut; pentru că vocea aceasta *nu* era a lui Ruth; vocea aceasta era *a ei*. Trebuia să fie atentă, căci vocea aceasta a ei părea a avea o voință proprie.

Ca vocile pe care le-ai mai auzit, murmură vocea tânără. *Vocile pe care le-ai auzit după ziua întunecată.*

Dar nu voia să se gândească la asta. *Niciodată* nu voia să se gândească la asta. Nu avea deja destule probleme?

Însă vocea lui Ruth avea dreptate: *de obicei*, oamenii în stare de inconștiență, mai ales cei care leșinaseră ca urmare a unei lovituri la cap, horcăiau. Ceea ce însemna că...

– Probabil că a murit, șopti cu vocea-i răgușită. Asta e.

Se aplecă ușor înspre stânga, cu grijă, atentă la mușchiul de la baza gâtului. Nu ajunsese încă la lungimea maximă a lanțului de la mâna dreaptă, când văzu un braț dolofan și rozaliu și jumătate din mână – ultimele două degete, de fapt. Mâna dreaptă a lui Gerald; știa asta deoarece lipsea verigheta de pe inelar. Îi vedea semilunile albe de pe unghii. Întotdeauna Gerald fusese excesiv de preocupat de înfățișarea mâinilor și unghiilor lui. De-abia acum Jessie își dădu seama de amploarea acestei preocupări vanitoase. Cât de puține lucruri remarcăm câteodată. Cât de puține lucruri mai remarcăm după ce credem că am văzut absolut tot.

Și eu cred la fel, dar te rog ceva, dulceață: trage perdeaua chiar acum, pentru că nu vreau să văd mai multe.

Nu. Nimic altceva. Dar a refuza să vadă era un lux pe care nu și-l putea permite, cel puțin în condițiile date.

Continuând să se deplaseze cu grijă exagerată, încercând să își menajeze umărul și gâtul, Jessie mai alunecă înspre stânga, atât cât îi permitea lungimea lanțului. Nu prea mult – doar cinci sau șase centimetri maximum – dar reuși să vadă o parte din brațul lui

Gerald, o parte din umărul lui drept și puțin din cap. Nu era sigură, dar parcă observase câteva picături de sânge în părul lui rar. Însă nu putea să fi observat așa ceva. Aceasta îi era speranța.

– Gerald? șopti. Gerald, mă auzi? Te rog, spune că mă auzi.

Nici un răspuns. Nici o mișcare. Ca o rană deschisă, purulentă, avu iarăși senzația aceea de dor de casă.

– Gerald? șopti iarăși.

De ce vorbești în șoaptă? E mort. Bărbatul care, cândva, ți-a făcut o surpriză fermecătoare ducându-te într-o călătorie la Aruba – îți dai seama? – și care, la un revelion, și-a pus pantofii tăi din piele de crocodil la urechi, ca pe niște cercei... Bărbatul acela e mort. Așa că de ce dracului vorbești în șoaptă?

– *Gerald?*

Urlă de data aceasta.

– *Gerald, trezește-te!*

Urletul readuse panica. Readuse convulsiile. Nu nemișcarea și tăcerea lui Gerald îi transformaseră gândurile în meduze moarte, ci faptul că panica nu dispăruse. Panica era încă acolo, dând târcoale rațiunii sale, aidoma unei păsări de pradă care pândește o femeie rătăcită în întunecimea pădurii.

Dar tu nu te-ai rătăcit, încercă să o liniștească Supusa Nevastă Burlingame. Însă Jessie nu avea încredere în vocea aceasta. Autocontrolul suna fals; luciditatea-i era numai o spoială. *Știi exact unde te afli.*

Știa, într-adevăr. La capătul unui drum de țară, întortocheat, brăzdat de făgașe; drum care se desprindea din Bay Lane la vreo trei kilometri la sud de casa lor de vară. Drumul de țară era o alee pavată cu frunze de toamnă, frunze roșii, frunze galbene; și frunzele acelea erau martori tăcuți ai pustietății locului. Malul lacului era regatul vacanțelor de vară și, din câte știa Jessie, drumul acesta nu mai fusese folosit de la întâi septembrie.

Sunt singură. Soțul meu zace mort pe podea. Eu sunt legată de pat cu cătușe. Chiar dacă urlu până rămân fără glas, tot n-o să rezolv nimic, tot n-o să mă-audă nimeni. Probabil că tipul cu drujba e singura persoană din apropiere. Și când zic „apropiere" mă gândesc la o distanță de vreo șapte-opt kilometri. Sau, la fel de bine, poate fi pe malul celălalt al lacului. Câinele mă aude, dar e un câine fără stăpân. Gerald e mort. Păcat. N-am avut de

gând să-l omor, dar măcar a murit destul de repede. Eu n-am să am șansa asta. Dacă nici un cunoscut din Portland nu începe să își facă probleme din cauza absenței noastre; și asta n-o să se întâmple cel puțin o vreme de acum încolo...

Nu trebuie să se gândească la asta. Raționamentul readuse panica. Și, în curând, ochii nebuni; îngroziți, ai panicii se vor holba în ochii ei. Nu, nu trebuie să se mai gândească la asta. Nenorocirea era, însă, că o dată ce gândurile au luat-o la vale, nu le mai poți opri.

Dar poate că asta și meriți, răsună vocea pisăloagă a Supusei Neveste Burlingame. *Poate că asta meriți. Pentru că tu l-ai ucis, Jessie. N-are nici un sens să-ți faci iluzii că n-ai avea nici o vină. Sigur că Gerald nu era chiar foarte sănătos și sunt convinsă că atacul de cord l-ar fi surprins oricum, mai devreme sau mai târziu – la birou, pe șosea, îndreptându-se spre casă, încercând să-și aprindă țigara, în vreme ce un camionagiu furios și grăbit îl claxonează să îi facă loc. Numai că n-ai fost în stare să aștepți momentul acela, nu? O, nu, în nici un caz tu, micuța Jessie, fetița cea cuminte a lui Tom Mahout. Nu puteai să stai dracului potolită și să-l lași să-și scuipe sămânța. Jessie Burlingame declară: „Nici un bărbat nu are dreptul să mă încătușeze." A trebuit să i-o tragi tu. La propriu. Așa-i? Și ai făcut-o știind că termostatul lui depășise linia roșie care anunță pericolul. Hai să nu ne mai ascundem după cuvinte, drăguțo: l-ai omorât. Așa că poate chiar asta meriți: să zaci aici, încătușată de pat. Poate...*

– În ce căcat am intrat, oftă.

– Se simți nespus de ușurată să audă cealaltă voce – vocea lui Ruth – ieșind chiar din gura ei. Uneori (de fapt... poate că „deseori" era un cuvânt mult mai potrivit), detesta vocea Nevestei Supuse; o detesta și, în același timp, se temea de ea. Era pripită și capricioasă, știa asta; însă era și puternică, *atât de puternică* încât nu i se putea împotrivi.

Supusa simțea mereu nevoia să o critice spunându-i că nu și-a cumpărat o rochie potrivită, sau că a ales cel mai prost furnizor pentru petrecerea pe care Gerald o dădea în fiecare an pentru colegii săi de la firmă și soțiile acestora (cu mica precizare că Jessie organiza, de fapt, petrecerile; Gerald se fâțâia încoace și încolo, dând tot felul de indicații absurde și primind aprecieri pentru

reușita petrecerii). Supusa era cea care o bătea la cap să slăbească trei kilograme. Vocea Supusei nu i-ar fi dat pace nici dacă i s-ar fi văzut coastele. *Dă-le dracului de coaste!* Îi spărgea gândurile cu tonalități de picamer. *Uită-te la tâte, muiere! Și dacă nu-ți vine nici atunci să-ți verși mațele, uită-te la coapse!*

– Ce *căcat*, mai spuse o dată, încercând să dea mai multă fermitate vocii, însă sesiză un tremur ușor în glas.

Și asta nu era bine. Nu era bine deloc.

– Știa că vorbesc serios... Știa. A cui e vina, atunci?

Dar era adevărat? Poate că da – îi observase hotărârea de a nu lua în seamă expresia întipărită pe chipul ei și nici inflexiunile aspre din ton, căci acestea i-ar fi stricat tot jocul. Dar, pe de altă parte, poate că nu observase nimic; Gerald nu o mai luase niciodată în serios în ultimii zece-doisprezece ani. Își făcuse o a doua natură din a nu mai auzi ce spune soția lui, cu excepția discuțiilor casnice sau a stabilirii unor vizite (să nu uiți, Gerald, în ziua cutare, la ora cutare, suntem invitați la familia cutare). Singurele situații în care o auzea cu adevărat erau momentele când ea făcea observații răutăcioase în legătură cu greutatea lui sau cu cantitățile tot mai mari de alcool pe care le turna în el. Da, o auzea atunci. Și se enerva. Însă considera atitudinea lui Jessie ca făcând parte din ordinea firească a lucrurilor: peștele înoată, pasărea zboară, nevasta te cicălește.

Atunci, la ce se așteptase ea din partea acestui om? Să-l audă spunând: „Da, draga mea, te eliberez de îndată și vreau să-ți mulțumesc pentru faptul că m-ai trezit la realitate"?

Probabil că naivitatea din ea, fetița aceea cu ochi limpezi se așteptase exact la așa ceva.

Drujba, care își râgâise și își graseiase lucrul undeva, departe, tăcu brusc. Și câinele și cufundarul până și vântul – toți tăcuseră. Iar tăcerea era o pătură groasă de praf depus pe mobila dintr-o casă părăsită de mai bine de zece ani.

Vocea pe care o auzi acum era chiar a ei:

– Doamne, Dumnezeule. Doamne, Dumnezeule. Sunt singură. Sunt singură.

3

Jessie închise ochii. Cu șase ani în urmă încercase câteva ședințe de psihoterapie. Fără nici un succes. Și fără să îi spună lui Gerald, din cauza sarcasmului lui... Fără doar și poate sarcasmului s-ar fi adăugat și iritarea la gândul că soția lui ar fi putut dezvălui anumite lucruri intime unui străin. Încercase să explice că toate problemele ei sunt provocate de stres, iar Nora Callighan, medicul ei terapeut, o învățase o tehnică simplă de relaxare.

Multă lume consideră număratul până la zece a fi metoda prin care doar Donald Rățoiul încearcă să se calmeze, îi spusese Nora. *Însă, atunci când numeri rar până la zece, pârghiile emoționale revin în poziția lor inițială. Și cine nu simte, cel puțin o dată pe zi, nevoia de a-și repoziționa pârghiile emoționale, are probleme mult mai grave decât ale tale sau ale mele.*

Și vocea aceasta era clară – destul de clară încât să-i aducă un surâs melancolic pe buze.

Îmi plăcea Nora. Mult.

Dar, își dăduse, oare, seama de asta la vremea respectivă? Nu mai știa; așa cum nu mai știa de ce anume renunțase la ședințele de psihoterapie din după-amiezile de marți. Sigur, se trezise, dintr-o dată, copleșită de o mulțime de probleme legate de tot felul

de acțiuni de binefacere. Așa-i când e să se aleagă praful – iată o nouă expresie mustind a înțelepciune. Rahat. Probabil că a făcut bine că nu s-a mai dus la Nora. Dacă nu știai când să pui punct, terapia ar fi continuat și ar fi tot continuat, până când tu și psihoterapeutul v-ați fi trezit la o ședință de grup în ceruri.

Asta nu contează acum. Hai, numără. Începe cu degetele de la picioare, așa cum te-a învățat Nora.

Bine. N-are ce să strice.

Unu – lăbuțele mele, zece degețele, dolofănele.

Numai că opt degete erau strâmbe, iar cele mari erau noduroase.

Doi – picioarele lungi și frumoase.

De fapt, nu *prea* lungi. Nu avea decât un metru cincizeci și șapte. Însă Gerald decretase că avea picioare foarte frumoase, deși în sensul demodat al sex-appealului feminin. Întotdeauna o amuzase această opinie a soțului ei, căci Gerald părea a nu observa genunchii – cioturi pe trunchiul unui copac – și coapsele-i durdulii.

Trei – zambilica-n floare.

Drăgălașă – chiar *prea* drăgălașă – însă deloc ieșită din comun. Își ridică puțin capul, ca și cum ar fi vrut să arunce o privire înspre locul cu pricina, însă ochii îi rămaseră închiși. N-avea nevoie să-i deschidă: coabita cu acest accesoriu de prea multă vreme. Între picioarele ei se afla un triunghi de păr creț și roșcat crescut în jurul unei despicături modeste, asemănătoare unei cicatrice urât vindecate. Lucrul acesta – organul acesta care, într-adevăr, reprezenta ceva mai mult decât o bucată de carne înconjurată de fibre musculoase – nu i se părea câtuși de puțin a poseda vreun statut legendar; și totuși deținea calități mitice în conștiința colectivității masculine: canionul magic. Capcana în care, până la urmă, cădeau ferecați chiar și cei mai sălbatici unicorni.

– Mamă, mamă, ce căcat! zâmbi, fără să își deschidă ochii.

Însă *nu era* nici un fel de căcat. Despicătura aceea era țința poftelor oricărui bărbat heterosexual; dar, totodată, era deseori și obiectul inexplicabilului lor dispreț, al neîncrederii și urii lor. Nu sesizai furia întunecată în toate glumele lor, însă le bântuia

tonul, aidoma fantomelor din castelele Scoției. Și exista un banc dureros ca o mușcătură de viperă. *Ce-i femeia? Suport pentru pizdă.*

Încetează, Jessie! îi porunci Nevasta cea Supusă pe un ton supărat și plin de dezgust. *Încetează în clipa asta!*

Jessie își dădu seama că de această dată, Nevasta cea Supusă chiar avea dreptate. Reîncepu să numere. Patru – șoldurile (prea late); și cinci – abdomenul (prea gras). Șase – sânii, despre care ea credea că sunt frumoși. Bănuia, totodată, că Gerald era puțin dezamăgit de albăstriul venelor, observat prin transparența pielii de sub curbele domoale ale sânilor. Sigur. Țâțele mimozelor din revistele lui nu dezvăluiau instalația care le activează. Și, în plus, mimozele din reviste nu aveau firișoare de păr în jurul sfârcurilor.

Șapte – umerii (prea lați); opt – gâtul (care arătase binișor, însă, în ultimii ani, pielea – netedă, pe vremuri – căpătase un aspect cam fleșcăit); nouă – bărbia mică; și zece –

– *Stai puțin! Stai, dracului, puțin!* furia era evidentă în vocea care nu știa de glumă. *Ce tâmpenie mai e și asta?*

Jessie își strânse și mai tare ochii, uluită de câtă furie și *detașare* simțea în această voce. Violența-i o făcea să nu mai pară deloc o voce venită din străfundurile minții sale, ci parcă era vocea unui intrus – un spirit străin, care voia să o posede așa cum spiritul lui Pazuzu posedase fetița din „Exorcistul".

Nu răspunzi? – întrebă Ruth Neary, nume de cod: Pazuzu. *În regulă, poate că-i prea complicat pentru tine. Să încerc să reformulez: cine a transformat litania de relaxare (apropo, Nora Calligan nu le are cu rimele) într-o autocritică atât de virulentă?*

Nimeni, șopti sfios gândul. Dar își dădu seama imediat că vocea n-ar fi acceptat un asemenea răspuns. *Nevasta cea Supusă. Ea m-a învățat.*

Ba nu, o contrazise Ruth, dezgustată de această încercare mediocră de a da vina pe altcineva. *Supusa e cam prostuță și acum e foarte speriată, dar, de fapt, e o fată de zahăr și a fost întotdeauna animată de cele mai bune intenții. Intențiile rele sunt ale celui care a transformat poezioara Norei, Jessie. Nu-ți dai seama? Nu vezi că...*

– Nu văd *nimic*, pentru că țin ochii închiși.

Vocea tremurândă și subțire era cea a unei fetițe. Aproape că-și deschise ochii, dar simți că nu ar face decât să își înrăutățească situația.

Cine a fost acela, Jessie? Cine ți-a vârât în cap că ești urâtă și inutilă? Cine ți l-a ales pe Gerald Burlingame drept tovarăș de suflet și Făt-Frumos cu ani înainte ca tu să-l cunoști la întrunirea Partidului Republican? Cine a fost cel care a hotărât că el nu este doar ceea ce îți trebuie, ci exact ceea ce meriți?

Cu un efort teribil, Jessie reuși să alunge vocea – *toate* vocile, spera din tot sufletul – din minte. Reîncepu litania de relaxare, cu voce tare de această dată.

– Unu: lăbuțele mele, zece degețele, dolofănele; doi: picioarele lungi și frumoase; trei: zambilica-n floare; patru: șoldurile, unduioase și dulci; cinci: abdomenul, unde pun ce-am mâncat.

Nu-și amintea restul versurilor (ceea ce era, probabil, un lucru bun; bănuia că Nora le compusese sperând că, într-o bună zi, îi vor fi publicate în vreuna din revistele de specialitate împrăștiate pe măsuța din sala de așteptare a cabinetului ei), drept pentru care inventă:

– Șase: sânii; șapte: umerii; opt: gâtul...

Se opri să își tragă răsuflarea și observă cu ușurare cum galopul năvalnic al inimii se transformase într-un trap vioi.

– ...nouă: bărbia; zece: ochii. Deschideți-vă, ochi ai mei!

Urmă propriu-i îndemn și dormitorul redeveni realitatea din juru-i, o realitate întru câtva nouă și – cel puțin pentru moment – aproape la fel de încântătoare ca atunci când își petrecuse prima vară aici, împreună cu Gerald. Asta se întâmplase în 1979, dar, acum, vara aceea i se părea la depărtare de mii de ani lumină în trecut.

Jessie privi pereții gri, tavanul alb și înalt pe care se reflectau undele strălucitoare ale lacului, cele două ferestre mari situate de-o parte și de cealaltă a patului. Cea din stânga dădea înspre vest, descoperind promontoriul, panta blândă de sub el și uluitoarea strălucire albastră a lacului. Fereastra din dreapta îți dezvăluia o priveliște mult mai puțin romantică – aleea din fața casei și rablagitul ei Mercedes cenușiu, vechi de opt ani, cu pistrui de rugină pe barele de protecție.

Observă acum baticul cu fluturi înrămat și agățat pe peretele din fața patului, deasupra măsuței de toaletă. Nu se mira deloc – și ăsta era un semn, gândi superstițioasă – când își dădu seama că baticul era cadoul pe care îl primise de la Ruth când împlinise treizeci de ani. Nu putea distinge semnătura cusută cu ață roșie, dar o știa: *Neary '83*. Alte mii de ani lumină în trecut.

Lângă fluturii înrămați (cu totul lipsit de cel mai elementar simț estetic, deși niciodată nu avusese destul curaj să îi atragă atenția lui Gerald asupra acestui fapt), atârna halba frăției Alpha Gamma Rho a soțului ei. Rho nu era chiar cea mai strălucitoare stea din universul frăților studențești – membrii altor organizații îi spuneau „Alpha-Cur" – însă Gerald purta insigna cu un soi de mândrie perversă și ținea halba atârnată pe perete. Iar prima bere a verii obișnuia să o bea din ea, în fiecare iunie când veneau la casa lor de vacanță. Acest ritual o făcea să se întrebe uneori, cu mult înainte de spectacolul de astăzi, dacă fusese în toate mințile când acceptase să se mărite cu Gerald.

Cineva ar fi trebuit să pună capăt întregii povești – o durea gândul. *Cineva ar fi trebuit să o facă, pentru că uite unde am ajuns.*

Pe scaunul de lângă ușa de la baie zăceau azvârlite fusta elegantă și bluza fără mâneci pe care le purtase în ziua aceasta caldă de toamnă; sutienul atârna de clanța ușii de la baie. Razele strălucitoare ale soarelui, îndreptându-se spre crepuscul, brăzdau cuvertura patului și picioarele ei, transformându-i puful de pe coapse în licăriri aurii. Însă nu era pătratul de lumină care acoperise întregul pat la ora unu și nici dreptunghiul de la ora două; razele formau acum o bandă lată care se va îngusta din ce în ce mai mult. Și, deși o întrerupere a curentului electric dereglase afișajul ceasului de pe măsuța de toaletă (clipea cu obstinație numai ora douăsprezece), fâșia de lumină îi spunea că în curând va fi ora patru după-amiaza. Nu peste multă vreme, panglica de lumină va aluneca de pe pat și ea va începe să vadă umbre în colțuri și sub măsuța de lângă perete. Și, când panglica se va transforma în fir și va aluneca de-a lungul podelei și va urca încet pe peretele din capătul celălalt al camerei, umbrele vor ieși pe furiș din ascunzătorile lor și se vor răspândi prin cameră ca niște pete de cerneală, devorând lumina.

Soarele se îndrepta spre asfințit, va apune într-o oră, o oră și jumătate, cel mult; patruzeci de minute mai târziu va fi întuneric.

Gândul acesta nu readuse panica – nu încă – dar îi înfășură mintea într-o membrană a tristeții și inima în vaporii jilavi ai spaimei. Se văzu: întinsă în pat, cu mâinile prinse în cătușe de capătul acestuia, cu Gerald zăcând mort pe jos, alături; ea și Gerald în întuneric, mult după ce bărbatul cu drujba se va fi întors la nevasta și copiii care-l așteptau în casa lor luminată, după ce câinele va fi pornit să rătăcească prin alte locuri și unic tovarăș îi va fi rămas cufundarul ăla nenorocit de pe lac; doar atât și nimeni altcineva.

Domnul și doamna Burlingame petreceau împreună o ultimă, lungă noapte.

Cu ochii la halba de bere și la baticul cu fluturi, împreunare total nepotrivită ce putea fi acceptată numai într-o asemenea casă, folosită doar un anotimp pe an, Jessie se gândi cât de ușor îi este să își amintească trecutul și cât de ușor i-ar fi să se aventureze în proiectarea unor eventuale variante ale viitorului (deși această îndeletnicire se putea dovedi extrem de neplăcută). Cel mai greu îi era să rămână în prezent, însă trebuia să își dea toată silința să o facă. Această situație dificilă s-ar fi putut transforma într-o adevărată tragedie dacă ar fi permis gândurilor să hoinărească pe alte meleaguri. Nu se putea baza pe vreun *deus-ex-machina* care să o scoată din rahatul în care intrase – și asta era cruda realitate. Dacă ar reuși să se descurce singură, ar fi minunat: ar scăpa de jena pe care ar simți-o dacă ar fi fost dezlegată de vreun ajutor de șerif care ar întreba-o ce naiba s-a întâmplat. Iar ea, aproape goală, ar trebui să îi răspundă și să îi suporte privirile pofticioase aruncate asupra trupului alb al proaspetei văduve.

Mai erau încă două probleme urgente. Ar fi dat orice să reușească să le alunge, măcar pentru un timp, însă nu putea. Trebuia să meargă la baie și îi era sete. În clipa aceasta, nevoia de a-și goli vezica era mai puternică decât setea. Dar, de fapt, setea o neliniștea cel mai tare. Dacă nu va reuși să scape de cătușe și să ajungă la un robinet, nu peste multă vreme situația se va agrava atât de tare, încât, deocamdată, refuza să se gândească la o asemenea posibilitate.

Ar fi mai mare râsul să mor de sete la două sute de metri de cel de-al nouălea lac ca mărime din Maine.

Clătină din cap. Nu ăsta era al nouălea lac din Maine. La ce se gândise? Al nouălea lac este Dark Score, unde mergea cu părinții, fratele și sora ei. Cu mulți ani în urmă. Înainte de apariția vocilor. Înainte de...

Întrerupse gândul. De foarte multă vreme nu se mai gândise la Dark Score și nu avea nici cea mai mică intenție să pornească acum pe drumul acelor amintiri, oricât de dramatică ar fi fost situația în care se afla. Mai bine să se concentreze asupra setei.

Și, adică, la ce să te gândești, tuca? E o stare psihosomatică, nimic altceva. Ți-e sete pentru că știi că nu poți să te ridici să-ți iei un pahar cu apă. Simplu ca bună ziua.

Însă nu era chiar atât de simplu. Se luptase cu soțul ei și cele două lovituri pe care i le aplicase declanșaseră o reacție în lanț care avusese ca rezultat moartea lui. La rândul ei, suferea de pe urma efectelor secundare ale risipei de hormoni. Termenul folosit pentru a descrie această stare era „șoc", iar setea este unul dintre cele mai obișnuite simptome ale șocului. Ar fi trebuit să se considere norocoasă că nu i se uscase și mai mult gura; cel puțin deocamdată; și...

Poate există o soluție.

Gerald era, prin excelență, o persoană a tabieturilor; și unul dintre acestea era să aibă un pahar cu apă la îndemână, pe etajera de deasupra patului. Își răsuci capul spre dreapta, îl ridică puțin și... da, iată-l: un pahar înalt, plin cu apă și aburit de cuburile de gheață care se topiseră. Paharul era așezat pe un suport ca nu cumva să lase vreo urmă pe etajeră. Dragul de Gerald, cât de atent obișnuia el să fie chiar și la cele mai mici detalii!

Privind picăturile de condens de pe pereții paharului, Jessie simți primul spasm de sete adevărată. Își umezi buzele. Începu să alunece înspre dreapta, atât cât îi permitea lanțul cătușelor. Vreo treisprezece centimetri, însă reuși să ajungă în partea cealaltă a patului – partea lui Gerald. Observă câteva pete întunecate pe cuvertură. Le privi câteva clipe cu ochi goi și apoi își aminti că, înainte de a-și da sfârșitul, mușchii uretrei lui Gerald se relaxa-

seră. Privi iute înspre paharul cu apă, așezat deasupra patului, pe un suport rotund din carton.

Întinse încet, încet, mâna, încercând să îl atingă. Nu izbuti. Vârfurile degetelor se opriră la vreo șapte centimetri distanță de pahar. Senzația de sete – gât aspru, limbă amară – veni și dispăru iarăși.

Dacă nu apare nimeni sau dacă nu găsesc o metodă să mă eliberez până mâine dimineață, nici măcar n-o să mai fiu în stare să mă uit la pahar.

Crivățul izbucnit din logica acestei presupuneri îi strânse inima în ghearele spaimei. Numai că *n-o să mai fie* aici mâine dimineață. Ideea asta era complet ridicolă. Nebunească. Cretină. Nici măcar nu merita s-o ia în considerare. Nici...

Încetează, auzi comanda vocii serioase. *Încetează!*

Și așa făcu.

Însă ideea nu era complet ridicolă. Pur și simplu refuza să accepte eventualitatea că ar putea *muri* aici. Desigur că asta era cea mai mare tâmpenie posibilă. Totuși, ar putea petrece aici ore nesfârșite, ore îngrozitoare, dacă nu va reuși să își facă ordine în gânduri.

Nesfârșite, îngrozitoare... și chiar dureroase, îi confirmă, nervoasă, Nevasta cea Supusă. *Dar durerea ar reprezenta o pedeapsă, nu? Ispășirea păcatelor. Ți-ai făcut-o singură. Sper că nu sunt prea pisăloagă dacă îți amintesc că ar fi fost suficient doar să-l lași să-și scuipe sămânța și...*

– *Ești* o pisăloagă, Supuso – o întrerupse Jessie.

Nu-și amintea dacă mai vorbise vreodată tare cu vreuna din vocile dinlăuntrul gândurilor ei. Poate că începuse să își piardă mințile.

Închise iarăși ochii.

4

Acum, pe catifeaua cenușie care îi căptușea pleoapele nu își mai reprezenta propriu-i trup, ci întreaga încăpere. Firește că personajul principal era tot ea – da, sigur că da – Jessie Mahout Burlingame, această femeie care încă nu a împlinit patruzeci de ani, această femeie care încă arată bine la un metru, cincizeci și șapte și șaizeci de kilograme, această femeie cu ochi cenușii, păr acaju (de cinci ani, de când îi apăruseră primele fire de păr alb începuse să folosească șampon colorant și era convinsă că Gerald nu își dăduse seama). Această femeie, pe numele ei Jessie Mahout Burlingame, care intrase în căcat până peste cap, fără să știe, măcar, cum și de ce. Această femeie, Jessie Mahout Burlingame, posibilă văduvă a lui Gerald, mamă a nimănui, priponită de patul ăsta blestemat cu două perechi de cătușe.

Își concentră întreaga atenție asupra acestora din urmă.

Patru cătușe, fiecare pereche prinsă cu un lanț din oțel îmbrăcat în cauciuc, cu o lungime de aproximativ zece centimetri. Își aminti că Gerald îi spusese că fiecare brățară avea câte un braț cu zimți care regla lungimea lanțului. Era, astfel, posibil să scurtezi la maximum lanțul până când mâinile prizonierului erau strânse dureros, una lângă cealaltă. Însă Gerald, în infinita-i generozitate, nu scurtase niciodată lanțul.

Oare de ce n-o făcuse? gândi acum. *La urma urmelor, nu era decât un joc... Nu-i așa, Gerald?*

Se părea că întrebarea aceasta o obseda: fusese un simplu joc și pentru Gerald?

Ce-i femeia? șopti o altă voce, voce străină, voce de extraterestru, venită din fântână cu apă neagră dinlăuntru-i. *Nimic altceva decât un suport însuflețit pentru o pizdă.*

Cară-te, hotărî Jessie. *Cară-te, nu-mi ești de nici un folos.*

Însă vocea de extraterestru refuză să se supună. În schimb, întrebă:

De ce are femeia și gură și pizdă? Ca să poată geme și să se poată pișa în același timp. Alte întrebări, drăgălașo?

Nu. Dată fiind calitatea de coșmar a răspunsurilor primite, nu, nu mai avea nici o întrebare. Își roti încheieturile în cătușe. Pielea se frecă de oțel. Se strâmbă puțin, dar durerea nu era deloc insuportabilă și mâinile i se mișcau ușor. Era sau nu era posibil ca Gerald să fi crezut că femeia a fost creată pentru a oferi un suport însuflețit unei pizde, însă nu îi strânsese tare cătușele! Ar fi protestat chiar ea, mai demult, nu astăzi (cel puțin așa credea și nici una din vocile interioare nu o contrazise). Totuși, diametrul cătușelor era prea mic pentru a putea să își scoată mâinile din ele.

Sau nu?

Jessie își smuci ușor mâinile. Cătușele alunecară înspre încheieturi și, apoi, brățările din oțel se blocară pe îmbinarea de oase și tendoane.

Trase și mai tare. Acum o durea. Își aminti, dintr-o dată, cum Tăticu' trântise, din greșeală, portiera mașinii lor peste mâna stângă a lui Maddy. Doamne, cum mai urlase! I se fracturase un os – Jessie nu își mai amintea denumirea acestuia – în schimb, *își amintea* mândria cu care Maddy arăta tuturor gipsul, spunând: „Mi-am rupt și ligamentul posterior." Când o auzeau, Jessie și Will începeau să râdă, deoarece – credeau ei – oricine știa că „posterior" era termenul științific pentru popou. Râsul lor era blând, surprins, în nici un caz batjocoritor, dar Maddy se repezea afară din încăpere, neagră la față ca un nor care vestește o furtună aprigă. Se ducea să îi pârască la Mămica.

Ligament posterior, trase mai tare, în pofida durerii crescânde. *Ligamentul posterior și osul cubital, sau cam așa ceva. Nu contează. Dacă tu crezi că poți scăpa de cătușe, fă-o, puică. De restul o să aibă grijă un doctor, după aia.*

Trase din ce în ce mai tare, sperând să vadă cătușele alunecând și eliberându-i mâinile. Dacă ar mai fi alunecat încă puțin, foarte puțin, nici măcar o jumătate de centimetru ar fi fost nemaipomenit – ar fi reușit să treacă de proeminențele osoase și nu ar fi rămas de depășit decât țesutul moale. Ce puțin, așa spera. Degetele mari aveau și ele oase proeminente, dar măcar să ajungă până acolo.

Tare și mai tare. Efortul și durerea îi strâmbară trăsăturile. Mușchii brațelor se reliefau sub piele ca niște arcuri albe. Sudoarea îi perlă sprâncenele, obrajii, buza superioară. Își linse buza, dintr-un reflex inconștient.

Era mare durerea, însă nu durerea o sili să se oprească, ci realizarea faptului că, deși mușchii îi erau încordați la maximum, nu reușise să mai deplaseze cătușele nici măcar cu un milimetru. Speranța că ar fi reușit să se descătușeze astfel mai pâlpâi o clipă și se stinse. Definitiv.

Ești sigură că ai tras cât de tare ai putut? Sau ți se pare, numai, pentru că te-a durut prea tare?

– Nu, răspunse, nedeschizând ochii. Am tras cât de tare am putut.

Dar întrebarea din cealaltă voce, simțită și nu auzită, continua să planeze asupra ei, aidoma unui semn de întrebare din benzile desenate.

Apăruseră urme adânci și albe în carnea încheieturilor – sub degetul mare, pe dosul mâinii și peste traseele subțiri și albăstrii ale venelor – în locurile mușcate de oțelul brățărilor. Încheieturile îi pulsau dureros, deși nu mai trăgea de cătușe, ci își ridicase mâinile, apucându-se de una din stinghiile de la capul patului.

– Of, Doamne!

Șoapta-i tremurândă era răgușită.

– Căcatul e mai mare decât mi-am închipuit.

Trăsese, oare, cât de tare era în stare? Așa făcuse?

Nu mai contează – își ridică privirea la jocul de lumini și umbre reflectat pe tavan. *Nu mai contează și o să-ți și spun de*

ce – dacă aș fi în stare să trag mai tare o să pățesc exact ce a pățit Maddy când s-a trântit portiera. Or să mi se frângă oasele, ligamentele posterioare vor plesni ca niște benzi de cauciuc, iar articulațiile vor exploda ca niște ținte de carton la o tarabă de tir, într-un parc de distracții. Singura diferență ar fi că, în loc să zac aici, încătușată și însetată, aș zăcea încătușată, însetată și cu ambele încheieturi zdrobite. Pe urmă, s-ar umfla. Cât de cinică e viața uneori: Gerald a murit înainte de-a apuca să mă încalece; și, cu toate astea, mi-a tras cel mai tare futai din câte există.

Bun. Hai să ne gândim la alte soluții. Care ar fi astea?

Nici una, tonul Nevestei celei Supuse era înecat în lacrimi și se părea că, nu peste multă vreme, biata de ea o să clacheze.

Jessie așteptă ca cealaltă voce, vocea lui Ruth, să facă o sugestie. Tăcere. Ruth dispăruse așa cum revenise. Fără de veste. Poate că plecase cu stolul de cufundari. Treaba ei. Treaba lui Jessie era, acum, să încerce să se descurce singură:

Bun, hai să mă gândesc ce pot face. Ce să fac cu afurisitele astea de cătușe acum, când m-am convins că mi-e imposibil să mi le scot? Ce opțiune îmi mai rămâne?

Vocea cea nouă, vocea tânără, pe care încă nu o identificase, interveni:

Sunt câte două cătușe. Ai încercat să îți scoți mâinile din ele și n-ai reușit... Dar te-ai gândit la cele fixate de capătul patului? Te-ai gândit?

Jessie își arcui gâtul ca să poată observa stâlpii de la căpătâiul patului, care era puțin mai mic decât un pat dublu, tocmai bun pentru făcut dragoste, dar nu prea confortabil pentru un somn bun.

Aceasta nu fusese un neajuns nici pentru ea și nici pentru Gerald, căci de vreo cinci ani obișnuiau să doarmă în camere separate. Ea hotărâse așa; nu îi mai putea suporta sforăitul, care devenea, parcă, tot mai asurzitor pe măsură ce anii treceau. În rarele ocazii când aveau oaspeți dormeau împreună în patul acesta. Altminteri, nu se întâlneau pe acest teritoriu decât dacă făceau dragoste. Și, ca să fim sinceri, sforăitul de avion cu reacție al lui Gerald nu constituise adevăratul motiv pentru care ea ceruse imperativ camere separate. Fusese doar o metodă prin care să obțină ce își dorea, fără să rănească orgoliul exacerbat al soțului ei. Mo-

tivul real fusese de natură olfactivă. De la început îi displăcuse izul transpirației de peste noapte a lui Gerald. Mai târziu mirosul acesta îi provoca o stare de vomă. Chiar dacă Gerald ar fi făcut duș înainte de culcare, mirosul acru de whisky începea să îi iasă prin pori pe la două noaptea.

Până anul acesta, ritualul fusese următorul: o partidă de sex – slăbuț, făcut de mântuială și din obligație – urmată de câteva minute de moțăială (cea mai plăcută parte a întregii acțiuni, din punctul ei de vedere), după care Gerald făcea duș și o lăsa în pace. Însă, din luna martie, Gerald adusese anumite modificări acestui ritual. Eșarfele și cătușele – îndeosebi acestea din urmă – păreau să îl excite într-un fel în care sexul tradițional nu reușise niciodată. Și deseori se prăbușea epuizat, adâncit în somn, alături de ea. Schimbarea nu o deranjase prea tare, deoarece activitatea respectivă avea loc, de obicei, dimineața, iar Gerald mirosea a transpirație simplă – nu a transpirație amestecată cu băutură. Și, dacă se gândea mai bine, parcă nici nu mai sforăia atât de tare.

Însă toate partidele astea de sex cu eșarfe și cătușe avuseseră loc în casa din Portland. E drept că ne-am petrecut o parte din lunile iulie și august aici, în casa de vacanță, dar când am făcut sex – foarte rar, de altfel – am folosit poziția tradițională: Tarzan deasupra, Jane sub el. Niciodată până astăzi nu am jucat aici jocul lui Gerald. Oare de ce?

Poate din cauza ferestrelor. Înalte și fără draperii. Gerald se tot lăuda că va înlocui geamul cu folie reflectorizantă. Da, sigur, va pune folie reflectorizantă. Asta repeta într-una până... până...

Până astăzi, încheie propoziția Nevasta cea Supusă. *Ai dreptate, probabil că ferestrele l-au împiedicat să își joace jocul. Nu i-ar fi convenit câtuși de puțin să fie surprins de vreunul dintre vecini, venit ca să-l întrebe dacă e interesat de o partidă de golf, în plină partidă de sex, căzut grămadă peste doamna Burlingame care, din pură întâmplare, era legată de pat cu o pereche de cătușe. Vestea s-ar fi răspândit imediat...*

Doi lăbari scârbavnici, asta-i părerea mea – se auzi vocea acră a lui Ruth. *Dar sunt oameni, ce să-i faci?! Și povestea ar fi fost prea picantă ca să nu o spună tuturor. Și mai e ceva, Jessie...*

Jessie o întrerupse. Era un gând pe care nu ar fi vrut să îl audă rostit în prezența vocii plăcute, însă teribil de afectate a Nevestei celei Supuse.

Mai exista posibilitatea ca Gerald să nu îi fi cerut niciodată să își joace jocul aici pentru că îi fusese teamă să nu fie întrerupți de vreun nepoftit. Ce nepoftit?

Bine, hai să spunem că o parte din Gerald credea cu adevărat că femeia nu reprezintă nimic altceva decât un suport însuflețit pentru o pizdă. Însă cealaltă parte, să-i zicem „caracterul cel bun al lui Gerald", știa că lucrurile nu stau tocmai așa. Și s-ar putea ca tocmai „caracterul cel bun al lui Gerald" să se fi temut ca, nu cumva, într-o bună zi, lucrurile să nu scape de sub control. De fapt, nu chiar asta s-a și întâmplat?

Idee greu de combătut. Și dacă această derulare a evenimentelor nu definea, cu acuratețe ce anume înseamnă „să-ți scape lucrurile de sub control", Jessie se dădea bătută, nereușind să găsească un exemplu mai potrivit.

Se simți învăluită în singurătate și tristețe ca în niște pături de gheață, însă refuză cu înverșunare să privească înspre locul unde zăcea Gerald. Nu știa dacă își regretă soțul, însă *știa* că în nici un caz nu era momentul să se gândească la asta. Totuși, ar fi fost bine să își amintească ceva plăcut despre bărbatul alături de care petrecuse atâția ani. Iar amintirea modului în care acesta adormea lângă ea după ce făceau dragoste era una dintre amintirile plăcute. Nu-i plăcuseră eșarfele și ajunsese să deteste cătușele. Însă îi plăcea să îi urmărească somnul, îi plăcea să vadă cum se netezeau ridurile pe chipu-i bucălat și rozaliu.

Și, într-un fel, acum Gerald dormea iarăși lângă ea, nu?

Gândul acesta îi îngheță până și carnea de pe coapse, unde încă mai stăruia fâșia îngustă de soare. Goni gândul – sau, cel puțin, încercă să îl alunge – și continuă să examineze căpătâiul patului.

Stâlpii erau fixați pe laturi. Drept rezultat, brațele îi erau întinse – nu foarte incomod, din cauza celor aproximativ treisprezece centimetri ai lanțului cătușelor. Patru scânduri orizontale erau prinse între cei doi stâlpi. Scânduri din mahon, ca și restul patului, simplu decorate. Cândva, Gerald avusese ideea copilărească de a-și grava inițialele pe scândura din mijloc, însă ea reușise să îl

convingă să renunțe. N-avea de gând să pretindă că e o puștoaică îndrăgostită care crestează pe pupitru o inimioară alături de numele iubitului.

Etajera era fixată deasupra scândurii superioare, suficient de sus pentru ca nimeni să nu își lovească fruntea de ea. Acolo se aflau paharul cu apă al lui Gerald, câteva cărți broșate, rămase din timpul verii și, în capătul dinspre ea, câteva cutiuțe cu cosmetice. Le uitase acolo tot în lunile de vară și bănuia că se uscaseră deja. Ce păcat! Nimic nu reușește să însenineze mai mult viața unei femei singure și încătușate decât puțin fard de obraz. Așa scrie în toate revistele pentru femei.

Jessie își ridică încet mâinile, ținându-și brațele ușor flexate, astfel încât pumnii să nu i se izbească de fundul etajerei. Privi cu atenție, dorind să observe ce se întâmplă la celălalt capăt al lanțurilor. Cătușele erau prinse de stâlpii patului, între a doua și a treia scândură. Dacă ar fi putut să smulgă a treia scândură și, apoi, pe cea de deasupra, cătușele ar fi alunecat înspre capetele stâlpilor. Voilà!

E prea frumos ca să fie adevărat, țuca. Prea ușor ca să fie adevărat. Dar merită să încerci. Oricum, e o modalitate de a face timpul să treacă mai ușor.

Își prinse mâinile de scândura orizontală. Inspiră adânc și trase cu putere. Suficient ca să își dea seama că era inutil. Era ca și cum ar fi încercat să scoată o bârnă de susținere dintr-un perete de beton. Scândura nu cedase nici măcar un milimetru.

Aș putea să mă lupt cu porcăria asta zece ani fără măcar s-o clintesc, darămite s-o scot dintre stâlpi – se resemnă Jessie și își relaxă mâinile încătușate.

De pe buze îi scăpă un geamăt disperat, care-i sună în urechi precum croncănitul unei ciori însetate.

– Ce mă fac? întrebă unduirile luminoase de pe tavan și, în sfârșit, izbucni în lacrimi de disperare și de spaimă.

– Ce dracu' mă fac?

Numai câinele îi răspunse, reluându-și lătratul. Și, de data aceasta, era atât de aproape încât Jessie începu să urle. Lătratul se auzea chiar de sub fereastră. Din parcare.

5

Câinele nu era în parcare. Era și mai aproape. Umbra i se întindea pe asfalt, aproape de bara de protecție a Mercedesului, ceea ce însemna că se afla pe veranda din spatele casei. Umbra lui alungită desena un animal anormal, monstruos – o halucinație – și Jessie nu suportă această priveliște.

Nu fi tâmpită – se dojeni. *Umbra e deformată pentru că apune soarele. Acum, fetițo, cască gura și fă ceva zgomot. Nu scrie nicăieri că e obligatoriu să fie un câine vagabond.*

Corect. Ar trebui să existe și un stăpân pe aici, pe undeva, deși nu își punea prea mari speranțe în gândul acesta. Bănuia că animalul fusese atras în spatele casei de lada pentru gunoi. Această ladă, mândria lui Gerald, construcție acoperită cu țiglă și închisă cu zăvoare duble, atrăsese un câine – un câine lihnit de foame și ghinionist.

Trebuia, totuși, să încerce.

– Hei! urlă. Hei! E cineva acolo? Am nevoie de ajutor! E cineva acolo?

Brusc, câinele încetă să mai latre. Umbra lui, diformă, aidoma unui păianjen hidos din filmele de groază, tresări, se întoarse, păru a se depărta... Apoi se opri. Jessie și Gerald mâncaseră niște sand-

viciuri pe drum. Pâine cu salam unsuros și cu brânză și primul lucru pe care l-au făcut, când au ajuns, a fost să strângă resturile și ambalajele și să le arunce la gunoi. Izul puternic de grăsime atrăsese câinele și fără îndoială că tot mirosul acesta îl reținea, în loc să-l facă să se ascundă în pădure când îi auzise vocea. Mirosul era mai puternic decât impulsurile inimii lui sălbăticite și speriate.

– Ajutor! urlă Jessie.

Deși o parte a minții sale încercă, în van, să o avertizeze că greșea urlând, că i se va usca și mai tare gâtul, că o să îi fie, astfel, și mai sete. Însă gândul acesta logic și prudent nu avu nici o șansă în fața panicii oarbe care o cuprinsese. Simțea duhoarea propriei spaime. Iar aceasta era, pentru ea, la fel de puternică și de neînfrânt ca mirosul resturilor de salam pentru câine. Gândul o duse, cu viteza luminii, într-o stare vecină cu nebunia.

– AJUTOR! AJUTAȚI-MĂ! AJUTOR! AJUTOOOOR!!!!

Vocea i se frânse. Își întoarse capul spre dreapta. Șuvițe încâlcite și asudate de păr i se lipiseră de obraji și de frunte. Ochii-i ieșiseră din orbite. Groaza de a fi descoperită goală, încătușată, cu soțul ei zăcând mort pe podea, alături, încetase să mai fie un element neplăcut al modului în care își închipuia că se vor desfășura evenimentele salvării ei. Acest nou atac provocat de panică era ca o ciudată eclipsă mentală – filtra lumina strălucitoare a rațiunii și speranței și o făcea să întrevadă cele mai cumplite posibilități: moarte prin înfometare, nebunie provocată de sete, convulsii, moarte în chinuri.

Nu o chema nici Heather Locklear și nici Victoria Principal. Aceasta era viața reală, nu un film de televiziune. Nu existau camere de luat vederi; nu existau reflectoare; nu exista nici un regizor care să strige: „stop!" Toate acestea *se întâmplau acum, în viața cea reală*. Și, dacă nu se ivea vreun ajutor, coșmarul va continua până când se va scurge toată viața din ea.

Însă nimeni nu răspunse strigătelor ei disperate. Nici măcar vreun îngrijitor venit să verifice vilele de lângă lac. Nici măcar nici vreun localnic curios, pornit la plimbare cu câinele său (și încercând, probabil, să descopere care dintre vecini cultivă marijuana

printre pinii foșnitori). Nu exista nimic în preajma-i decât umbra aceea alungită, dezgustătoare, care îi desena în fața ochilor un câine-păianjen de poveste, de-abia ținându-și echilibrul pe cele patru picioare scheletice și tremurânde.

Inspiră adânc și încercă să își recapete controlul asupra gândurilor care o luaseră razna. Gâtul îi era fierbinte și uscat. Nasul, umed și înfundat de lacrimi.

Ce fac acum?

Habar n-avea. În minte îi pulsa dezamăgirea – mul, prea mare acum ca să lase loc vreunei idei constructive. Singurul lucru de care era absolut sigură era că acel câine nu avea nici o importanță. O să stea o vreme pe verandă și apoi o să plece când o să își dea seama că nu poate ajunge la resturile de salam al căror miros îl atrăsese până aici. Cu un suspin nefericit, Jessie închise ochii. Lacrimile i se răspândiră pe obraji. În soarele crepuscular, arătau ca niște stropi de aur.

– Ce fac acum? întrebă iarăși.

Afară, vântul izbucni în rafale. Pinii foșniră. Ușa se trânti.

Ce fac acum, Nevastă Supusă? Ce fac acum, Ruth? Ce fac acum, voi, voci de telespectatori nepoftiți? Aveți – avem – vreo idee? Mi-e sete. Îmi vine să fac pipi, soțul meu e mort și unicul meu tovarăș e un câine vagabond pentru care raiul înseamnă să ajungă la resturile de salam din lada de gunoi. Curând o să-și dea seama că raiul lui e de neatins și o să plece. Deci... Ce fac acum?

Nici un răspuns. Toate vocile interioare amuțiseră. Ăsta era un lucru rău – măcar îi țineau de urât. Dar dispăruse și panica. Și ăsta era un lucru bun. Dispăruse, lăsându-i numai gustul de metal coclit.

O să dorm puțin.

O ului gândul că poate face ce dorește.

O să dorm puțin și când o să mă trezesc, poate că o să am vreo idee. Cel puțin, o să scap de frică pentru o vreme.

Ridurile de la colțurile ochilor închiși și cele dintre sprâncene începură să se îndulcească. Simți cum o cuprinde liniștea. Se lăsă purtată înspre refugiul acela de dincolo de grija pentru sine, copleșită de un sentiment de ușurare și recunoștință. Când vântul se

înteți iarăși, părea îndepărtat. Până și pocnetul neobosit al ușii era venit din altă lume: *bang-bang, bang-bang, bang.*

Respirația-i tot mai adâncă, pe măsură ce se cufunda în somn, se opri brusc. Deschise ochii. Singura senzație de care fu conștientă, în prima clipă de zăpăceală după ce își gonise somnul, a fost un soi de iritare nedumerită: aproape *reușise*, la naiba! Și, tocmai atunci, ușa aia blestemată...

Ce-i cu ușa aia blestemată? Ce s-a întâmplat?

Ușa aia blestemată nu se mai închisese. Asta era. Iar Jessie auzi acum zgomotul făcut de ghearele câinelui pe podeaua de la intrare. Câinele se afla în casă. Intrase.

Reacția ei a fost rapidă.

– Ieși afară!

Nu își dădu seama cât de răgușită-i era vocea.

– Ieși afară, nenorocitule! Mă auzi? IEȘI DRACULUI AFARĂ DIN CASA MEA!

Respiră agitată, cu ochii holbați. Pielea-i i se părea acoperită cu o rețea de cabluri electrice cuplate la intensitate mică. Își dădea, vag, seama, că părul i se făcuse măciucă. Nici vorbă să se mai gândească la somn.

Auzi ghearele câinelui pe podeaua de la intrare... Apoi... Nimic.

Probabil l-am speriat. Probabil s-a strecurat afară. Un câine vagabond ar trebui să se teamă de oameni și de case.

N-aș fi prea sigură, țuca – spuse vocea lui Ruth, neobișnuit de șovăitoare. *Nu-i văd umbra în parcare.*

Sigur că n-o vezi. Probabil c-a apucat-o pe partea cealaltă a casei, înspre pădure. Sau înspre lac. Speriat de moarte și fugind mâncând pământul. Ce zici de chestia asta?

Vocea lui Ruth nu răspunse. Așa cum nu răspunse nici vocea Nevestei Supuse, cu toate că, de această dată, Jessie ar fi fost bucuroasă să le audă.

– L-am speriat, spuse. Sunt sigură că l-am speriat.

Jessie zăcea pe pat, ascultând încordată, însă neauzind nimic altceva decât zvâcnetul sângelui în urechi. Nu auzea nimic altceva. Deocamdată.

6

Nu-l speriase.

Câinele se *temea* de oameni și de case. Avusese dreptate Jessie, numai că subestimase starea disperată în care se afla bietul animal. Pe vremuri, câinele se numise Prinț – cumplită ironie pentru viața pe care o ducea acum. În lungul său drum înfometat, pe malul lacului Kaskwakamak, întâlnise multe lăzi de gunoi ca aceasta și, deși aroma de salam, brânză și ulei de măsline îl făcea să tremure din toate încheieturile, trista experiență acumulată de-a lungul acelor zile de toamnă îl învățase pe fostul Prinț că nu poate ajunge la resturile de mâncare.

Însă mai erau și alte mirosuri. Câinele le simțise de fiecare dată când vântul deschidea ușa din spatele casei. Mirosurile acestea erau mai puțin puternice decât izul venit din lada de gunoi. Veneau de undeva, din casă. Și erau prea ademenitoare ca să nu le bage în seamă. Știa că, fără doar și poate, va fi gonit de urletele stăpânilor, de lovituri aplicate cu picioare dure. Dar aromele se dovediră mai puternice decât teama. O singură amenințare ar fi putut să îl facă să uite de foamea-i cumplită, însă nu apucase să afle de existența armelor de foc. Ar fi trecut și prin această experiență, dacă ar mai fi apucat să trăiască încă două săptămâni, până la deschiderea sezonului de vânătoare. Deocamdată, iadul pe acest

pământ înfometat i se părea a fi alcătuit numai din urletele și loviturile dureroase ale stăpânilor caselor pe care le vizitase.

Când vântul deschisese ușa, reușise să se strecoare în casă și se furișă până în hol... Dar nu prea departe. Era gata, ca în clipa în care s-ar fi simțit în pericol, să o ia imediat la sănătoasa.

Urechile i-au spus că în casa asta locuia un stăpân-femelă; și că ea își dăduse seama de prezența lui, pentru că țipase. Însă simți spaimă și nu furie în vocea ridicată a stăpânei. Tresări se, pregătit să fugă; dar se hotărî să nu cedeze. Așteptă să audă și țipetele altui stăpân. Îl aștepta să vină alergând spre el și să îl lovească. Și, pentru că așa ceva nu se întâmplă, câinele își întinse gâtul și începu să adulmece aerul ușor rânced al casei.

Mai întâi, se întoarse către dreapta, înspre bucătărie. Din direcția aceasta veniseră valurile de arome; arome uscate, dar îmbietoare: unt de arahide, biscuiți, stafide, cereale pentru micul dejun (mirosul acesta venea dintr-o cutie aflată în dulap – un șoarece flămând o găurise).

Câinele făcu un pas în direcția respectivă, apoi întoarse repede capul ca să se asigure că nu există nici un stăpân care să se furișeze înspre el – deseori stăpânii țipau, dar câteodată erau vicleni. Nu era nimeni în coridorul care ducea în partea stângă a casei, însă tocmai de acolo se vălurea către el un miros mult mai puternic, ce-i strânse stomacul într-o crampă de poftă neostoită.

Câinele privi coridorul. Ochii-i străluceau de frică și dorință nebună. Botul i se încrețise aidoma unui acordeon. Buza superioară se ridica și cobora într-un rânjet nervos, spasmodic, dezvelindu-i sclipirile albe ale colților. Un firicel nerăbdător de urină pătă podeaua, marcând holul de la intrare – și, astfel, casa întreagă – drept teritoriu personal.

Câinele simțise mirosul sângelui. Puternic, dar, cumva, nepotrivit. În cele din urmă, foamea cumplită a câinelui își spuse ultimul cuvânt: ori mănâncă imediat, ori moare. Fostul Prinț începu să străbată încet coridorul, înspre dormitor. Mirosul devenea tot mai puternic. Sigur, era miros de sânge. Dar nu era un sânge bun. Era sângele unui stăpân. Și, totuși, aroma aceasta – prea intensă și ademenitoare ca să o respingă – îi invadase creierul mic și disperat. Continuă să meargă și, când se apropie de ușa dormitorului, câinele începu să mârâie.

7

Jessie auzi zgomotul făcut pe podea de ghearele câinelui și înțelese că acesta încă se mai afla în casă. Înțelese ceva mult mai îngrozitor: câinele se îndrepta înspre ea. Începu să urle. Știa că nu face bine. Știa că nu trebuie să arăți vreunui animal că îți este teamă de el, însă nu se putea stăpâni. Și mai știa că, astfel, îl va atrage în dormitor.

Împingându-se în călcâie, se ridică până ajunse să se sprijine de capul patului. Își ținea ochii ațintiți asupra ușii. Acum auzea mârâitul câinelui, care-i răscoli măruntaiele, transformându-le într-o gelatină fierbinte.

Câinele se opri în pragul ușii, unde umbrele apusului începuseră, deja, să se strângă. Jessie deslușea doar o formă mai întunecată – nu era prea mare, dar nici mică, așa cum ar fi fost un câine de jucărie sau un Chihuahua. Ochii-i erau două semilune în care se reflecta lumina galben-portocalie a crepusculului.

– Cară-te! urlă Jessie. Cară-te! Ieși afară! Nu ești... Nu ești bine venit aici!

Replica era complet idioată. Dar, într-o asemenea situație ce cuvinte nu ar fi fost ridicole?

Gândul lui Jessie o luă razna: *În curând o să-l rog să-mi aducă cheile cătușelor de pe măsuță.*

Forma întunecată se mișcă ușor: câinele dădea din coadă. Într-o maculatură lacrimogenă pentru coafeze și croitorese, acest gest ar fi însemnat că bietul animal confundase vocea femeii din pat cu vocea iubitei, dar de mult timp pierdute, stăpâne. Jessie nu se lăsă păcălită. Câinii nu dau din coadă doar atunci când se bucură. Ca și pisicile, câinii dau din coadă și când sunt nehotărâți, când încearcă să evalueze o anumită stare de lucruri. Câinele de-abia dacă tresărise la auzul vocii ei, dar nu avea încredere în încăperea învăluită în umbre. Deocamdată.

Fostul Prinț nu făcuse cunoștință cu armele de foc, însă primise multe alte lecții dure, în cele șase săptămâni scurse din ultima zi a lui august. Atunci, domnul Charles Sutlin, avocat din Braintree, Massachusetts, îl dusese în pădure și îl lăsase să moară acolo, deoarece nu avea de gând să plătească impozitul de șaptezeci de dolari. Șaptezeci de dolari pentru o corcitură era o sumă prea mare, după părerea lui Charles Sutlin. *Prea* mare. În luna iunie își cumpărase o barcă cu motor, sigur că da; achiziție de cinci cifre. Însă trebuia să fii complet idiot dacă puteai să compari prețul bărcii cu impozitul pentru câine. Bine, hai să zicem că le comparai. Însă nu asta era problema. Problema era că barca fusese o achiziție *planificată*, la care Sutlin se gândea de vreo doi ani. Pe de altă parte, dintr-un impuls de moment, cumpărase câinele de la un vânzător ambulant. De fapt, nici nu s-ar fi gândit să îl cumpere, dacă nu ar fi fost însoțit de fiica sa. Între fetiță și cățeluș se născuse o dragoste la prima vedere. „Ăla, tăticule!" – arătase ea cu degetul. „Ăla cu pată albă pe năsuc! Ăla care stă singur, ca un prințișor!" Drept pentru care îi cumpărase cățelul – nimeni nu putea spune că nu ar fi dorit să își vadă fetița fericită – dar șaptezeci de dolari erau prea mulți pentru o javră care nici măcar pedigree nu avea. Prea mulți bani cheltuiți aiurea; a hotărât domnul Charles Sutlin când a venit vremea să închidă vila de pe malul lacului și să se întoarcă în oraș. O altă belea era că ar fi trebuit să îl transporte pe bancheta din spate a automobilului. Probabil că ar fi lăsat păr peste tot. Probabil că ar fi vomitat. Probabil că s-ar fi căcat. E drept că ar fi putut să îi cumpere o cușcă specială. Dar cea mai ieftină costa douăzeci și nouă de dolari și nouăzeci și cinci de

cenți. Și, de fapt, un câine cum era Prinț nu s-ar fi simțit deloc bine într-o asemenea cușcă. Ar fi fost mult mai fericit dacă ar fi fost lăsat să alerge liber prin pădure, făcându-și acolo regatul. Da, și-a spus Sutlin, în ultima zi de august, parcându-și mașina într-o zonă părăsită și ademenind câinele afară din ea. Prinț avea temperament de hoinar – îți dădeai imediat seama de asta. Sutlin nu era prost și o parte din el știa că se autoamăgește, că face o tâmpenie; așa cum o altă parte din el exulta de bucurie la gândul că va reuși să scape de javră. Când plecă, lăsându-l pe Prinț să îl urmărească cu ochi triști și nedumeriți, începu să fluiere tema muzicală din filmul „Născut liber". Ba chiar cârâi câteva versuri: „Născut liber... să-ți urmezi inimaaaa!" A dormit dus în noaptea aceea, fără să se gândească măcar o singură clipă la Prinț (care va deveni, curând, „fostul Prinț"). Câinele și-a petrecut aceeași noapte încolăcit lângă un copac prăbușit, tremurând, treaz și înfometat, scheunând înspăimântat de fiecare dată când auzea țipătul vreunei bufnițe sau când vreun animal foșnea prin pădure.

Acum, câinele izgonit de Charles Sutlin, în acordurile temei muzicale din *Născut liber*, stătea în pragul dormitorului din casa de vacanță a familiei Burlingame. (Vila lui Sutlin se afla pe celălalt mal al lacului și cele două familii nu se întâlniseră niciodată.) Capul plecat, ochii larg deschiși și coama zburlită. Nici măcar nu își dădea seama că mârâie. Era complet concentrat asupra încăperii. Instincte, de mult uitate, se treziseră la viață și îl avertizau că, în scurtă vreme, mirosul pătrunzător al sângelui va învinge prudența. Înainte de asta, însă, trebuia să se convingă de faptul că nu i se întinsese o capcană. Nu voia să fie prins de stăpâni cu picioare dure sau de stăpâni care aruncă pietre în câini.

– Cară-te! încercă să urle Jessie.

Dar urletu-i tremurător și slab nu putea să alunge câinele. Acesta părea a-și da seama de imposibilitatea femeii de a se ridica din pat și de a-l lovi.

Nu-i adevărat. Nimic din tot ce se întâmplă acum nu-i adevărat – se bâlbâi gândul. *Și, cum să fie, când acum nici trei ore eram în Mercedes, cu centura de siguranță pusă? Cum să fie adevărat, când acum nici trei ore ascultam „Rainmakers" la case-*

tofon și mă gândeam că trebuie să mă interesez ce film rulează la cinematograful de aici, în caz că ne hotărâm să rămânem peste noapte în stațiune? Cum să fie mort soțul meu, când acum nici trei ore cântam împreună cu Bob Walkenhorst? „Încă o vară, încă o șansă, încă o idilă". Amândoi știm cuvintele, pentru că-i un cântec nemaipomenit. Și, atunci, cum să cred că a murit Gerald? Cum să cred că așa au evoluat lucrurile? Îmi pare rău, dragii mei, dar cred că visez. Nici vorbă că visez. Tot ce mi se întâmplă e mult prea absurd ca să fie adevărat.

Încet, câinele intră în cameră, pășind pe labe țepene și prudente, cu coada atârnândă, ochi holbați și negri, buze răsfrânte descoperind dentiția perfectă. Câinele nu pricepea noțiunea de absurd.

Fostul Prinț, cu care, odinioară, se hârjonise, fericită, micuța Catherine Sutlin, în vârstă de numai opt ani (se hârjonise până când primise, de ziua ei, o păpușă pe care o numise Marnie; și, atunci, interesul față de câine îi mai scăzuse) – fostul Prinț deci era o corcitură de labrador cu collie. Când Sutlin îl abandonase în pădure, la sfârșitul lui august, cântărea peste treizeci de kilograme, blana îi strălucea de sănătate – amestec fermecător de cafeniu și negru, cu câte o pată albă pe piept și în jurul botului. Acum de-abia dacă mai cântărea cincisprezece kilograme, iar prin piele i se vedeau coastele și aproape că se puteau observa bătăile febrile ale inimii lui înnebunite de spaimă. O ureche îi fusese sfârtecată. Blana își pierduse aspectul lucios și, acum, era încâlcită, murdară și plină de scaieți. O cicatrice rozalie, pe jumătate vindecată, suvenir al unei retrageri înspăimântate pe sub un gard din sârmă ghimpată, îi brăzda o pulpă. Din trufă îi ieșeau – ca niște mustăți țepene – câțiva țepi de la un porc spinos. Găsise porcul mort, sub o buturugă, cu vreo zece zile în urmă, dar renunțase să se mai înfrupte din el după prima întâlnire cu țepii care acopereau corpul animalului. Îi era și atunci foame, însă nu era, încă, atât de disperat.

Acum îi era foame. Acum era foarte disperat. Ultima dată mâncase câteva resturi pline cu viermi. Aceasta se întâmplase cu două zile în urmă. Câinele, care învățase cu atâta ușurință să aducă micuței Catherine Sutlin mingea roșie, din cauciuc, simțea, acum, că se sfârșește de foame.

Da, dar aici, chiar aici, pe podea, *aproape, atât de aproape!* se aflau multe kilograme – oh! – foarte multe kilograme de carne proaspătă și de grăsime, și de oase pline cu măduvă dulce. Acesta era un cadou din partea Protectorului Divin al Câinilor Vagabonzi.

Răsfățatul de odinioară al micuței Catherine Sutlin se îndreptă înspre cadavrul lui Gerald Burlingame.

8

Așa ceva nu se întâmplă. Nu se poate, își spuse Jessie. *Nici vorbă. E imposibil, așa că liniștește-te.*

Repetă aceste cuvinte, ca pe un descântec. Le repetă iar și iar și iar, până când patul acoperi parte din trupul câinelui. Fostul Prinț începu să dea din coadă din ce în ce mai tare. Apoi, Jessie auzi un sunet cunoscut: lipăitul unui câine însetat, care a descoperit o băltoacă într-o zi arzătoare de vară. Numai că exista o mică, dar importantă diferență. Câinele nu lipăia, nu plescăia. *Lingea*. Jessie privi cu groază bucuria cozii și imaginația îi arătă imaginea pe care o ascundea marginea patului. Câinele acesta vagabond, cu blana-i încâlcită de scaieți și cu ochii-i prudenți și obosiți, lingea sângele din părul rărit al soțului ei.

– NU!

Își ridică fesele și își împinse cu putere picioarele înspre stânga.

– PLEACĂ DE LÂNGĂ EL! CARĂ-TE!

Încercă să îl lovească și un călcâi atinse greabănul câinelui.

Acesta se retrase brusc și își ridică botul. Ochii îi erau atât de măriți de uluire și spaimă, încât descopereau albul corneei. Căscă gura și, în lumina de sfârșit de zi care perdeluia încăperea, firele de salivă, subțiri ca o pânză de păianjen întinsă între incisivi,

păreau din aur. Se repezi la piciorul ei. Jessie și-l trase, țipând. Simți pe pielea goală aburul fierbinte al respirației câinelui. Fără să își dea seama ce face, își strânse picioarele sub ea, fără să dea atenție protestelor vehemente ale mușchilor din umerii încordați, fără să își dea seama de modul nefiresc în care îi trosneau articulațiile.

Câinele o privi lung, amenințător, continuând să mârâie.

Hai să picăm la pace, doamnă – spuneau ochii animalului. *Vezi-ți de treaba ta și eu o să-mi văd de-a mea. Asta-i târgul. Corect? Bine-ar fi să ți se pară corect, pentru că, dacă îmi stai în cale, ai belit-o. Și, în fond, e mort. Știi asta la fel de bine ca și mine. Și de ce să se irosească toată bunătatea asta, când eu mor de foame? Și tu ai face la fel. Nu cred că-ți dai acum seama de asta, dar am impresia că o să ajungi să-mi dai dreptate mult mai repede decât îți închipui.*

– CARĂ-TE DE-AICI! urlă femeia.

Acum se sprijinea pe călcâie, cu brațele întinse, semănând mai mult ca niciodată cu Fay Wray întinsă pe altarul de sacrificiu din junglă. Poziția aceasta – capul ridicat, sânii drepți, umerii atât de încordați încât se albiseră de efort, adâncituri întunecate la baza gâtului – era cea a unei dame pline de nuri din afișul excitant ascuns printre paginile unei reviste pentru bărbați. Lipsea numai expresia de invitație la jocuri erotice. Trăsăturile lui Jessie explicau deslușit că femeia se află pe puntea foarte îngustă care desparte normalitatea de nebunie.

– CARĂ-TE DE-AICI!

Mârâind, câinele o mai privi câteva clipe. Apoi, când se convinse că nu o să mai fie lovit, coborî iarăși capul. De această dată nu se mai auzi vreun sunet de lins, ci un zgomot ca un plesnet. Îi aminti de pupăturile entuziasmate și umede pe care Will, fratele ei, obișnuia să le depună pe obraji bunicii Joan.

Mârâitul mai continuă câteva secunde. Ciudat, însă. Înăbușit, parcă. De unde stătea acum, Jessie reușea să vadă unul dintre picioarele dolofane ale lui Gerald, precum și brațul și mâna dreaptă. Piciorul soțului ei decedat se zgâlțâia dintr-o parte într-alta, ca și cum Gerald ar fi bătut, neîndemânatic, ritmul unui rock nebun. Acum reușea să vadă mai bine câinele. Mai puțin capul. Capul

animalului era aplecat iar labele din spate îi erau încordate și țepene. Dintr-o dată, auzi un zgomot apos, un zgomot scârbos – gelatinos – ca zgomotul făcut de o persoană foarte răcită, care încearcă să își curețe gâtul de mucozități.

Jessie gemu.

– Oprește-te... te rog frumos, oprește-te.

Câinele nici nu o băgă în seamă. Odinioară, obișnuia să se ridice în două labe și să ceară de mâncare, iar ochii îi erau zâmbitori, pe botic, i se întindea un fel de surâs. Dar acele zile, ca și fostul lui nume, fuseseră de mult – de o veșnicie – șterse din istorie. Acum situația era cu totul și cu totul alta. Supraviețuirea nu avea nimic în comun cu politețea. Nu mai pusese nimic în gură de două zile, iar aici se afla mâncare. E drept că mai exista și o stăpână care ar fi dorit să îi interzică să se apropie de mâncare (trecuseră de multă vreme zilele în care stăpâni zâmbitori îl mângâiau pe cap, îi spuneau că e un cățel bun și îi dădeau de mâncare); îl liniștea faptul că picioarele stăpânei din această casă erau moi și mici, iar vocea-i trăda neputința.

Fostul Prinț încetase să mai mârâie. Acum gâfâia, ca și cum efortul pe care îl făcea ar fi fost prea mare. Jessie observă că și restul trupului lui Gerald începu să se miște o dată cu piciorul: înainte, înapoi; înainte, înapoi. Mort sau nu, soțul ei parcă începuse să danseze.

Femeia fu pe punctul de a-și pierde mințile: *Hai, Gerald, hai să dansăm. Câinele te-a invitat. Dansează cu el!*

Animalul nu ar fi reușit să îl deplaseze, dacă podeaua nu ar fi fost goală. Însă Jessie scosese covorul pentru că, la începutul lunii septembrie, îngrijitorul vilei lustruise și ceruise parchetul. De aceea cadavrul lui Gerald se mișca la fel de ușor și de grațios ca John Travolta în „Saturday Night Fever". Câinele se străduia să își mențină echilibrul pe podeaua lucioasă. Colții-i erau înfipți în cartilajele brațului flasc al lui Gerald.

Nu văd așa ceva. Așa ceva nu se întâmplă în realitate. N-a trecut prea mult timp de când ascultam „The Rainmakers" și Gerald îmi spunea că vrea să se ducă la meci sâmbăta asta. Își scărpina lobul urechii drepte. Având în vedere toate aceste fapte.

cum poate să fie mort acum și un câine să-l târască de-a lungul camerei?

Părul lui Gerald, cât mai era, fusese răvășit de limba câinelui, însă ochelarii erau încă la locul lor. Iar ochii lui, pe jumătate deschiși încă, sticloși, păreau a privi cu ură unduielile luminii pe tavan. Chipu-i era o mască hidoasă de pete roșii și vinețiu, ca și cum nici măcar moartea nu reușise să-i domolească furia stârnită de capricioasa ei (Chiar crezuse că-i un capriciu? Sigur că da.) schimbare de atitudine.

– Lasă-l în pace, îl imploră.

Vocea-i era umilă și tristă, și lipsită de vigoare. Câinele nici măcar nu ciuli urechile. Își vedea, în continuare, de treabă, încercând să deplaseze obiectul acela masiv, cu păr în dezordine și piele acoperită cu pete roșii. Obiectul respectiv nu mai semăna deloc cu Gerald-Dansatorul. Devenise Gerald-Mortul și era târât pe dușumeaua lustruită de un câine pricăjit, care își înfipsese colții în carnea lui moale.

Din botul câinelui atârna o fâșie zdrențuită de piele. Jessie încercă să își spună că nu este nimic altceva decât o bucată de tapet – dar, din păcate, tapetul nu are nici alunițe și nici vreo cicatrice rămasă în urma unui vaccin. Acum vedea burta rozalie a lui Gerald. Îi vedea buricul – gaură făcută, parcă, de un glonț de calibru mic. Penisul flasc i se legăna în cuibu-i de păr negru. Fesele îi patinau pe podea, șoptind povești de groază.

Reuși să se smulgă din spaima care o sufoca. Un fulger orbitor de furie îi străpunse creierul. Binecuvântă acest sentiment nou. Era foarte posibil ca mânia să nu o salveze din coșmarul pe care îl trăia, dar putea, măcar, să o folosească drept antidot împotriva senzației tot mai puternice de irealitate.

– Ticălosule, îi tremură vocea. Ticălos nenorocit. Lașule. Avortonule.

Cu toate că știa că nu reușește să ajungă până la etajera din dreptul părții patului unde obișnuia să doarmă Gerald, Jessie își dădu seama că, dacă își rotește încheietura mâinii stângi, astfel încât aceasta să îi treacă peste umăr, poate pipăi o portiune din partea ei de etajeră. Nu își putea întoarce capul ca să vadă ce

anume obiecte atingea, însă faptul în sine nu avea importanță. Știa ce se află pe etajeră. Pipăi ușor într-o parte și în cealaltă, atingând cu vârfurile degetelor tuburile de fond de ten, reușind, chiar, să răstoarne câteva, iar pe altele să le împingă mult înspre perete. În cele din urmă, apucă un borcan cu cremă „Nivea" pentru față. Preț de o clipă crezu că îl poate folosi, însă era un borcan prea mic, mult prea mic și prea ușor ca să rănească animalul chiar dacă ar fi fost din sticlă și nu din plastic, cum era. Îl lăsă la loc, pe etajeră și continuă să bâjbâie după altceva.

Degetele-i întinse la maximum întâlniră marginea rotunjită a unui obiect din sticlă, destul de mare în comparație cu celelalte. Se încruntă și își aminti ce anume era. Halba de pe perete era numai una din amintirile atât de dragi lui Gerald. Acum degetele ei atingeau un alt fragment din tinerețea decedatului ei soț. O scrumieră. Motivul pentru care nu o recunoscuse imediat era acela că locul ei obișnuit era pe partea dinspre Gerald a etajerei, lângă paharul cu apă. Cineva – poate femeia de serviciu, poate chiar Gerald – o mutase în partea ei de etajeră. De ce, oare? Nu avea nici o importanță. Se afla acolo și asta era bine.

Jessie apucă bine scrumiera, își trase mâna înspre spate cât de mult îi permiteau cătușele și, apoi, aruncă. Cedase primului impuls: căutase arma, o găsise și o lansase înainte de a permite gândului să evalueze un foarte posibil eșec al întregii acțiuni. Căci era extrem de greu de imaginat că o persoană care de-abia dacă reușea să capete note de trecere la orele de educație fizică din liceu ar putea nimeri un câine cu o scrumieră, mai ales când câinele se afla la cinci metri distanță, iar mâna cu care executase aruncarea era prinsă în cătușe de capătul patului.

Și, totuși, îl *lovi*. Scrumiera se roti o dată, în zbor. Jessie nu reuși să citească cuvintele inscripționate. Dar nici nu era necesar. Le cunoștea: „datorie", „luptă" și „curaj" (în limba latină, bine-înțeles) erau înscrise în jurul unei torțe. Apoi scrumiera izbi umerii încordați și osoși ai câinelui.

La auzul scheunatului – durere? uluire? – Jessie avu o senzație de triumf primitiv. Rânji; sau, cel puțin, asta își închipui că exprimă chipul său. De fapt, masca groazei și a durerii îi rămăsese

întipărită pe față. Scoase un urlet prelung, arcuindu-și spatele și întinzându-și picioarele. Nu simți durerea din umeri. Nu acum. O va simți mai târziu. Cumplită. Insuportabilă. Acum însă gusta din plin succesul loviturii. Și simțea că va exploda dacă nu își manifestă în vreun fel delirul triumfului care o cuprinsese. Bătu din picioare și își legănă trupul dintr-o parte în alta. Părul transpirat îi biciuia obrajii și tâmplele. Tendoanele gâtului i se reliefau aidoma unor cabluri groase.

– HAA! – urlă. TE-AM... NIMERIIIT! HAA!

Lovit, câinele se retrase, speriat; și tresări când scrumiera se sparse pe podea. Mai dureroasă decât lovitura se dovedi însă a fi schimbarea din tonul stăpânului-femelă. Spaima se transformase în triumf. Curând, se va da jos din pat și va începe să îl lovească. Numai că, de această dată, picioarele ei nu vor mai fi moi și tămâioare. Câinele știa că nu mai trebuie să zăbovească. Trebuia să fugă de acolo.

Întoarse corpul ca să se asigure că are cale liberă, însă îl izbi din nou aroma ademenitoare de sânge și carne proaspătă. Durere acră și înfometată îi săgetă stomacul. Spaima, foamea, nehotărârea îl făcură să scâncească. Era încolțit. Alți stropi de urină pătară podeaua. Propriul său miros – care îi vorbea despre boală și slăbiciune, în loc să îi dea forță și încredere – se adăugă sentimentelor de frustrare și nehotărâre. Începu iarăși să latre.

Jessie tresări înfiorată la auzul acestui sunet ascuțit, de sticlă spartă, de parchet rașchetat. Dacă ar fi putut, și-ar fi astupat urechile. Câinele sesiză o altă schimbare în încăpere: mirosul emanat de stăpâna-femelă, mirosul curajului și al triumfului dispărea. Și începu să creadă că, poate, lovitura primită fusese unica. Poate nu îi vor urma și altele. De fapt, uluirea din momentul acela fusese mai mare decât durerea. Câinele schiță un pas șovăitor înspre brațul pe care îl lăsase să cadă... înspre aroma puternică, îmbietoare, de sânge și carne. Nu-și dezlipi privirea de stăpânul-femelă. S-ar fi putut să se fi înșelat la început, când crezuse că stăpâna nu îi poate face nici un rău. Va trebui să fie extrem de prudent.

Jessie era acum vag conștientă de durerea care-i pulsa în umeri, dându-și seama însă de usturimea din gât, dându-și cel mai

bine seama de faptul că efortul fusese zadarnic și câinele se afla încă în cameră. Purtată pe creasta fierbinte a triumfului fusese sigură că animalul va fugi. Însă acesta nu îi confirmase părerea. Mai mult, încă, el continua să înainteze. Cu multă prudență, e adevărat, dar înainta înspre cadavrul lui Gerald. Jessie simți cum, înlăuntrul ei, se umflă și începe să pulseze o pungă verde, plină cu otravă – otravă amară, otravă cumplită, precum cucuta. Și se temea că, dacă punga aceasta se va sparge, va muri sufocată de propria-i furie frustrată.

– Cară-te, căcănarule!

Vocea-i răgușită de-abia se auzea.

– Cară-te, sau te omor. Nu știu cum, dar jur pe Dumnezeu că o s-o fac.

Câinele se opri iarăși, privind-o cu ochi temători.

– E bine așa. Ascultă-mă, spuse Jessie. Ascultă-mă, pentru că am prostul obicei să mă țin de cuvânt.

Încercă iarăși să strige, însă țipătul era doar o rană deschisă din care sângerau șoapte aspre.

– *O să te omor, asta o să fac. Jur că o să te omor. CARĂ-TE!*

Câinele, care fusese odinioară Prințul micuței Catherine Sutlin, privi de la stăpână la mormanul de carne, de la mormanul de carne la stăpână, de la stăpână, iarăși, la mormanul de carne. Și luă hotărârea pe care tatăl micuței Catherine, domnul avocat Sutlin, ar fi numit-o „compromis". Se aplecă, ținând ochii ațintiți asupra lui Jessie, și înșfăcă bucata sfâșiată de carne, grasă și plină de cartilagii – fostul biceps drept al lui Gerald Burlingame. Se retrase mârâind. Brațul lui Gerald se ridică; degetele fără viață păreau a arăta Mercedesul care se putea zări pe fereastră.

– *Încetează!* țipă Jessie.

Vocea ei rănită sărise octave, ajungând în registrul în care țipetele devin șoapte gâfâite în falset.

– *Nu-ți ajunge ? Lasă-l în pace!*

Câinele n-o luă în seamă. Își scutură capul, așa cum obișnuia să facă – într-o altă viață – când se juca cu vreo jucărie de cauciuc în compania prietenei lui, Catherine Sutlin. Însă acum nu se juca. Acum încerca să desprindă carnea de pe os. Acum îi curgeau

balele printre fălcile încleștate. Mâna lui Gerald, mai îngrijită decât a unei femei, se zbătea furioasă. Părea mâna unui dirijor care cerea orchestrei sale să accelereze ritmul.

Jessie auzi din nou sunetul acela cărnos, dezgustător; și își dădu seama că îi vine să vomite.

Nu, Jessie!

Vocea lui Ruth era alarmată.

Să nu cumva să vomiți! Mirosul o să-l facă... O să-l aducă la tine!

Jessie se luptă din răsputeri să își controleze greața. Auzi iarăși sunetul de carne smulsă de pe os. Privi pe furiș câinele; o clipă, doar, înainte de a închide ochii. Încercă să își acopere fața cu mâinile uitând de cătușe. Palmele i se opriră la vreo șaizeci de centimetri una față de cealaltă, iar lanțurile zornăiră. Jessie gemu. Trecuse de granița disperării. Acum era pe punctul de a renunța.

Din nou zgomotul acela umed, sângeriu. Apoi un plesnet care îi răscoli stomacul. Însă Jessie nu deschise ochii.

Câinele începuse să se retragă înspre ușa dormitorului, cu ochii ațintiți asupra stăpânei de pe pat. O halcă lipicioasă, mustindă, din cel care fusese Gerald Burlingame îi atârna din bot. Dacă stăpâna ar fi încercat să îi ia prada, ar fi luat-o la goană imediat. Câinele nu gândea – nu gândea ca oamenii – dar rețeaua complexă de instincte cu care îl înzestrase natura înlocuia rațiunea într-un mod extrem de eficient. Prin urmare, știa că ce făcuse și ce era pe punctul de a face în continuare era ceva foarte rău. Însă trecuse prea multă vreme de când nu mâncase nimic. Fusese abandonat în pădure de un om care fluiera tema muzicală a filmului *Născut liber*; și acum îi era foame. Dacă stăpâna va încerca să îi ia hrana, era pregătit să se lupte pentru a și-o păstra.

Îi mai aruncă o privire, se convinse că nu schițează nici o mișcare ca să se dea jos din pat și se întoarse. Târî bucata de carne până în pragul ușii și se așeză, ținând-o strâns între labele din față. O rafală scurtă de vânt trânti ușa. Câinele înțelese că, dacă ar fi fost cazul, ar fi putut deschide ușa împingând-o cu botul și, astfel, ar fi putut fugi. Considerând că și-a rezolvat toate problemele, începu să mănânce.

9

Senzația de vomă trecu, încet, dar trecu, în cele din urmă. Jessie zăcea pe spate, cu ochii închiși, de-abia acum simțind zvâcnetele dureroase din umeri. Valuri lente, dar gândul îngrozit îi șopti că acesta era doar începutul.

Vreau să dorm, spuse vocea de copil, înspăimântată și aproape cataleptică.

Vocea aceasta nu dădea doi bani pe logică, pe lucruri posibile sau imposibile.

Aproape adormisem când a venit câinele ăla rău. Și acum atât vreau: să dorm.

Jessie era cu totul de acord. Doar că nu îi mai era somn. Tocmai urmărise cum un câine a smuls o bucată din soțul ei și nu îi mai era deloc somn.

Îi era *sete*.

Deschise ochii și îl văzu pe Gerald, zăcând pe podeaua lustruită a dormitorului, aidoma unui atol grotesc. Atol uman. Cu ochii încă deschiși, privea furios, parcă, tavanul; însă ochelarii îi atârnau strâmb, un braț al acestora îi intrase în ureche. Din cauza poziției nefirești în care îi ajunsese capul, obrazul bucălat atingea umărul. Între umărul drept și cot se întindea un rânjet roșu-închis, cu margini albe, zdrențuite.

– Isuse Cristoase, murmură Jessie.

Își dezlipi iute privirea de imaginea îngrozitoare a soțului ei mort și mutilat și se uită înspre fereastră. O ameți lumina aurie – lumină crepusculară – și închise iarăși ochii, privind pulsațiile roșii și negre ale vaselor de sânge pe cenușiul care îi căptușea pleoapele. Dar acest caleidoscop nu realiza decât un singur desen, repetat la nesfârșit, iar și iar. Însă reuși să îi aducă mult-dorita liniște. Nu era greu de înțeles. Când ți se fărâmă toate tabieturile și când viața-ți obișnuită devine o grămadă de moloz mirosind a urină de câine, trebuie să te agăți de ceva. De ceva care să mai păstreze o urmă de logică. Și dacă nu găsești nimic altceva care să te împiedice să îți pierzi mințile, în afara desenelor sângerii de pe mătasea pleoapelor și a ultimei raze de soare dintr-o zi de octombrie, agață-te de ele și fii recunoscătoare. Pentru că, dacă nu ești în stare să găsești *ceva* care să aibă sens, atunci lipsa totală de logică a noii ordini a lumii te va arunca în prăpastia nebuniei.

Această nouă ordine dezlânată a lumii era alcătuită din elemente venite din alt univers, așa cum erau sunetele care se auzeau din prag. Sunetele, plescăiturile, mârâitul de satisfacție, râgâitul unui câine vagabond, jegos și înfometat care se înfruptă acum din bărbatul care te-a dus să vezi, pentru prima oară, un film al lui Bergman; se înfruptă din bărbatul care te-a dus în parcul de distracții din Old Orchard Beach și te-a convins să încerci nebunia aia care se cheamă „Terminator", bărbat care a râs cu lacrimi când ai spus că ți-a plăcut și mai vrei să te mai dai o dată. Aparține unui alt univers câinele acesta care își face festin din bărbatul cu care, odată, ai făcut dragoste în cadă și ai avut un orgasm care a bătut toate recordurile. Bărbatul acela alunecă, acum, bucățele, pe gâtlejul câinelui.

Acestea erau elementele care au modificat ordinea firească a vieții ei.

– Ciudate vremuri, măicuță. Ciudate vremuri mai trăim.

Vocea i se transformase într-un croncănit dureros. Ar fi trebuit să tacă și să se odihnească puțin, însă atunci când se făcea liniște în dormitor, auzea panica. Nu dispăruse. Stătea la pândă prin cotloane, pregătită de atac. De fapt, nu era *chiar* liniște. Tipul

cu drujba își terminase lucrul, dar cufundarul mai țipa din când în când, iar apropierea nopții întețea vântul de toamnă și ușa de la bucătărie se trântea tot mai tare și tot mai des.

Nu era *chiar* liniște: mai erau toate zgomotele scoase de câinele care se înfrupta din bărbatul ei. În timp ce Gerald așteptase să ia sandviciurile comandate la „Amato", Jessie se dusese alături, la „Michaud's Market". Acolo aveau întotdeauna pește proaspăt. Cumpărase niște file de calcan, cu gândul să îl prăjească în cazul în care se hotărau să rămână peste noapte la vilă. Și lui Gerald îi plăcea calcanul de la o vreme, deși, dacă ar fi fost după el, n-ar fi mâncat altceva decât friptură de vită și pui fript (cu ciuperci, uneori, din rațiuni nutritive). Cumpărase bucata de pește fără să aibă nici cea mai mică presimțire că soțul ei va fi cel mâncat.

– Trăim în junglă, draga mea, croncăni Jessie și își dădu seama că, acum, nu doar *gândea* cu vocea lui Ruth Neary, ci chiar propria ei voce căpătase inflexiunile celei a lui Ruth, care considera țigările Marlboro drept felul de mâncare preferat.

Ca și cum amintirea lui Jessie ar fi frecat o lampă fermecată, se făcu auzită vocea aceea serioasă și dură:

Ți-aduci aminte cântecul ăla al lui Nick Lowe pe care l-ai auzit la radio când te întorceai de la cursurile de ceramică, iarna trecută? Cântecul ăla care te-a făcut să râzi?

Și-l amintea. Împotriva voinței ei, și-l amintea. Parcă se intitula „Era o învingătoare – și-acum e papă pentru câinele cel mare". Cântecul era o meditație cinică asupra singurătății. Da, Ruth avea dreptate: a râs în hohote iarna trecută. Însă acum nu-i mai ardea de râs.

– Taci, Ruth, o rugă cu voce prăfuită. Dacă tot mi te-ai vârât în cap, ai, măcar, bunul-simț să nu mă sâcâi.

Să te sâcâi? Zău, țuca, n-am nici cea mai mică intenție să te sâcâi. Încerc să te trezesc!

– Da' sunt *trează*!

Trează și pusă pe ceartă. Cufundarul îi confirmă spusele cu un țipăt.

– Și asta-i și din cauza ta!

Ba nu. Nu ești trează. Nu ești trează – cu adevărat trează – de multă vreme. Știi ce faci când se întâmplă ceva rău? Îți spui:

„N-am motive să-mi fac griji. Nu-i decât un vis urât. Am, din când în când, coșmaruri din astea care dispar de îndată ce mă întorc pe partea cealaltă." Asta fac, prostănaco.

Jessie deschise gura să răspundă – asemenea minciuni nu trebuie să rămână fără replică, chiar dacă avea gura uscată și o durea gâtul – dar Nevasta cea Supusă se cățără pe metereze înainte ca ea să aibă răgaz să își pună ordine în gânduri:

Cum poți să spui așa ceva? Ești îngrozitoare! Pleacă de-aici!

Se auzi râsul cinic al lui Ruth și Jessie se gândi cât de tare te poate tulbura să-ți auzi o parte a minții râzând cu vocea prefăcută a unei vechi cunoștințe care dispăruse de atâta vreme, Dumnezeu știe unde.

Să plec? Ți-ar conveni, nu? Dovlecelule, fetița lui Tăticu'. De fiecare dată când adevărul îți sare în ochi, de fiecare dată când începi să-ți dai seama că visul nu-i tocmai un vis, dai bir cu fugiții.

Ridicol.

Da? Atunci, ce s-a întâmplat cu Nora Callighan?

Preț de o clipă, amuțiră și vocea Nevestei Supuse, și propria-i voce; iar în tăcerea aceasta căpătă contur o imagine ciudată și totuși cunoscută: mulți oameni – majoritatea femei – strânși în jurul unei fete care are capul și mâinile prinse în butuci. Și oamenii râd, batjocoritor. De-abia dacă distingeai silueta fetei pentru că era foarte întuneric – deși era în plină zi și soarele ar fi trebuit să strălucească, era foarte întuneric. Însă, oricum, chipul fetei era ascuns de privirea curioșilor din jur, căci părul îi atârna peste obraji aidoma unui lințoliu, dar era greu de crezut că fapta ei fusese prea îngrozitoare. Nu avea mai mult de doisprezece ani. Deci, indiferent ce ar fi făcut, nu putea fi astfel pedepsită pentru că își omorâse soțul. Această fiică a Evei era prea tânără ca să aibă ciclu, darămite un soț.

Nu-i adevărat, își croi drum la suprafață o altă voce venită din cele mai adânci văgăuni ale minții ei.

Vocea aceasta era melodioasă, dar, totodată, înfricoșător de puternică, precum chemarea unei balene.

I-a venit ciclul la zece ani și jumătate. Poate că asta a fost problema. Poate că îi plăcea mirosul sângelui, așa cum îi place și câinelui din pragul ușii. Poate că asta l-a înnebunit.

– Taci din gură! urlă Jessie.

Simțea că înnebunește și ea.

– Taci din gură! Nu vreau să vorbim despre asta!

Și dacă tot e vorba de mirosuri, care e celălalt? întrebă Ruth.

Vocea-i era acum aspră și nerăbdătoare... Vocea unui căutător de aur care a dat, în sfârșit, peste filonul pe care multă vreme nu fusese în stare să îl găsească.

Mirosul acela mineral, de sare și monede coclite...

– Am zis, că *nu vreau* să vorbim despre asta!

Întinsă pe cuvertură, cu mușchii încordați sub pielea rece, uitase, pentru moment, și de moartea lui Gerald, și de captivitatea ei, în fața acestei noi amenințări. O simțea pe Ruth – mai bine-zis, partea aceea din propria-i ființă pe care o cotropise Ruth – o simțea cum evaluează situația, cum încearcă să hotărască dacă este cazul să continue discuția. Și când renunță (în aparență, cel puțin), atât Jessie cât și Nevasta cea Supusă oftară ușurate.

Bine, atunci haide să vorbim despre Nora, spuse Ruth. *Nora*, terapeuta *ta? Nora*, sfătuitoarea *ta? Cea la care ai început să te duci când n-ai mai vrut să pictezi, pentru că te înspăimântau unele din tablourile pe care le făceai? Fapt care a coincis – pură întâmplare să fi fost? – cu perioada în care interesul sexual al lui Gerald pentru tine părea că dispăruse și începuseși să cauți semne ale unor presupuse aventuri amoroase ale lui? Ți-o amintești pe Nora, nu-i așa?*

Nora era o curvă băgăcioasă! mârâi Nevasta cea Supusă.

– Nu, murmură Jessie. Niciodată nu m-am îndoit de faptul că era animată de cele mai bune intenții. Numai că întotdeauna voia să meargă prea departe. Întotdeauna voia să pună câte o întrebare în plus.

Ai spus că-ți plăcea mult. Da sau nu?

– Nu mai vreau să mă gândesc.

Șoapta lui Jessie tremura, cuprinsă de nesiguranță.

– Și, mai ales, nu mai vreau să aud voci. Și nu mai vreau să vorbesc cu vocile astea. E o tâmpenie.

Nu-mi pasă. Ai să mă asculți, tonul lui Ruth era întunecat și neîndurător, *pentru că așa cum ai fugit de Nora... Așa ai fugit și de mine pe vremuri.*

Ruth, da' niciodată n-am fugit de tine!

Negase uluită, însă nu prea convingătoare. Bineînțeles că asta făcuse. Pur și simplu, își împachetase lucrurile și plecase din apartamentul ieftin dar plăcut, pe care îl împărțea cu Ruth. Nu plecase pentru că Ruth începuse să îi pună prea multe întrebări, întrebări incomode – întrebări despre copilăria lui Jessie, întrebări despre lacul Dark Score, întrebări despre ce anume se întâmplase acolo în vara de după prima menstruație a lui Jessie. Nu. Numai cineva care nu îți este prieten adevărat ar fi plecat din cauza asta. Jessie nu se mutase pentru că Ruth *începuse* să îi pună întrebări; se mutase pentru că Ruth *nu încetase*. Și, după părerea lui Jessie, Ruth dovedise, astfel, că nu îi este o prietenă adevărată. Ruth deslușise limitele impuse de Jessie... Și apoi le călcase în picioare. Așa cum făcuse și Nora Callighan, mulți ani mai târziu.

În plus, era absurdă ideea de a da bir cu fugiții, acum, în condițiile date. Era, totuși, legată de pat.

Nu-mi insulta inteligența, gagicuțo, zise Ruth. Mintea *nu-ți este legată de pat; o știi și tu, o știu și eu. Poți să te ferești de mine, dacă vrei, dar sfatul meu – sfatul meu serios – este să n-o faci, pentru că eu sunt singura ta șansă. Dacă ai de gând să-ți închipui că toată povestea asta nu-i decât un coșmar pe care-l ai din cauză că dormi pe partea stângă, o să mori în cătușe. Asta vrei? Așta să fie prețul plătit pentru o viață întreagă trăită în cătușe, chiar de atunci, de când...*

– Nu vreau să mă gândesc la asta! urlă Jessie în camera pustie.

Ruth tăcu. O clipă. Reîncepu, chiar înainte ca Jessie să spere că a dispărut definitiv. Ruth reîncepu... reîncepu să o atace, să o tachineze, să se joace cu ea, așa cum se joacă un cățel cu o jucărie din pluș.

Încetează. Jeès – ai prefera să crezi că ai înnebunit decât să dezgropi morminte vechi. Numai că nu ai înnebunit și știi asta.

Eu sunt tu, tu ești și Nevasta cea Supusă... Toate suntem tu. Îmi cam închipui ce ai pățit în ziua aia, pe malul lacului Dark Score, în ziua aia când toți ceilalți erau plecați. Curiozitatea care mă macină este alta: există vreo parte din tine, o parte pe care eu n-o cunosc, care să vrea să fie alături de Gerald, în mațele câinelui, mâine, pe vremea asta? Și te întreb, pentru că aș dori să înțelegi că asta nu-i loialitate. Asta este nebunie curată.

Obrajii îi erau iarăși uzi de lacrimi, însă nu-și dădea seama dacă plânge din cauza posibilității – clar formulate, acum – de *a muri* aici sau din cauză că era pentru prima dată, în ultimii patru ani, când se gândea la cealaltă locuință de vară, cea de pe malul lacului Dark Score și la ce se petrecuse acolo în ziua în care dispăruse soarele.

Odată, aproape că destăinuise secretul la o întrunire feminină. Asta se întâmplase prin anii șaptezeci și ideea cu întrunirea aparținuse, cui altcuiva, colegei sale de cameră. Jessie se declarase entuziasmată la început; genul acesta de întâlniri păreau destul de inocente și le considera doar un alt act al uriașului și coloratului carnaval care era colegiul. Pentru Jessie primii doi ani de colegiu – mai ales alături de cineva ca Ruth Neary, care să o ducă la tot felul de expoziții, marșuri și petreceri – fuseseră minunați: perioadă în care curajul se încadra în ordinea firească a lucrurilor, iar atingerea oricărui scop era perfect posibilă. Erau vremurile când nici o cameră din cămin nu putea fi considerată complet mobilată fără un afiș cu Peter Max și toată lumea asculta Beatles. Fusese prea frumos ca să fie adevărat. De fapt, acei primi doi ani nu fuseseră altceva decât o petrecere nesfârșită.

Petrecerea se încheiase o dată cu acea primă întrunire a grupului de femei. Acolo, Jessie descoperise o lume colorată în cenușiu, o lume înspăimântătoare ce părea, în același timp, să prefigureze viitorul care o aștepta ca adultă și să răscolească printre tainele întunecate ale copilăriei îngropate de vie cu un deceniu în urmă. Se strânseseră vreo douăzeci de femei în livingul căsuței lipite de capela Neuworth Interdenominational. Unele stăteau pe canapeaua veche, altele de-abia se observau printre umbrele uriașe ale scaunelor parohiale; cele mai multe însă preferaseră să se așeze

pe dușumea – douăzeci de femei, cu vârste cuprinse între optsprezece și patruzeci și ceva de ani. La începutul întrunirii, se prinseseră de mâini și păstraseră un moment de tăcere. Apoi, Jessie auzise numai relatări înfiorătoare despre violuri, incesturi, sadism. Niciodată nu va reuși să o uite pe tânăra blondă care și-a ridicat puloverul ca să le arate cicatricele rănilor făcute sub sâni, cu jarul țigării.

Pentru Jessie Mahout, atunci a fost momentul când carnavalul a luat sfârșit. Oare? Nu, nu fusese așa. Simțise că i se îngăduie să arunce o privire *dincolo* de carnaval – i se îngăduise să vadă câmpiile cenușii și pustii ale toamnei care reprezentau viața reală: pachete goale de țigări, prezervative folosite, resturi de droguri ieftine, toate așteptând să fie răspândite de vânt în cele patru zări sau să fie acoperite de troienele iernii. Văzuse lumea aceea tăcută și stearpă așteptând-o dincolo de cortina subțire și peticită care o despărțea de strălucirea ipocrită a adolescenței. Și realitatea o înspăimântă. Era cumplit gândul că aceasta era viața care i se așternea înainte, aceasta și nimic altceva. Era de nesuportat gândul că același adevăr se întindea și *în urma-i*, ascuns neîndemânatic sub țesătura zdrențuită a propriilor amintiri falsificate.

După ce le arătase rănile de pe piept, blonda își trăsese la loc puloverul și le explicase că nu a putut povesti părinților ce anume îi făcuseră prietenii fratelui ei, pentru că asta ar fi însemnat să le spună și ce îi făcuse *fratele ei* tot anul, iar părinții ei nu ar fi crezut niciodată *așa ceva*.

Calme și chipul, și vocea blondei; tonul rece și lucid. Când își încheie povestirea, în încăpere se așternu o liniște apăsătoare – Jessie simți cum se rupe ceva înlăuntrul său și auzi sute de voci interioare urlându-și speranța și groaza. Apoi vorbi Ruth:

– De ce să nu te *creadă*? Doamne, Dumnezeule! Liv, te-au ars cu țigările! Arsurile sunt *dovezile tale*! De ce să nu te *creadă*? Nu te iubeau?

Ba da, șoptise gândul lui Jessie. *Ba da, o iubeau. Dar...*

– Ba da, răspunse blonda. Mă iubeau. Mă iubesc. Dar îl *idolatrizează* pe Barry, fratele meu.

Așezată lângă Ruth și sprijinindu-și fruntea pe mâna-i tremurândă, Jessie șopti:

– Și asta ar fi omorât-o.

Ruth se întoarse brusc:

– Ce?...

Și atunci, tânăra blondă, cu aceeași voce calmă și secată de lacrimi, spuse:

– În plus, dacă mama ar afla așa ceva, ar muri pe loc..

Atunci Jessie își dădu seama că va exploda dacă nu iese imediat din cameră. Țâșnise, răsturnând, aproape, scaunul și ieșise în goană, știind că toate privirile sunt ațintite asupra ei. Dar nu-i păsa. Părerile lor n-aveau nici o relevanță. Important era numai faptul că dispăruse soarele, *soarele însuși*. Și dacă și-ar fi spus povestea, ar fi fost *crezută*, dacă Dumnezeu ar fi fost într-o dispoziție proastă... Și chiar dacă adevărul celor întâmplate nu i-ar fi omorât mama, i-ar fi spulberat familia.

Fugise din cameră, trecuse prin bucătărie și ar fi plecat de tot de-acolo, dacă ușa din spatele casei nu ar fi fost încuiată. Ruth alergase după ea, strigându-i să se oprească. Și se oprise, dar numai din cauză că nu putea să deschidă ușa. Își lipise fața de geamul rece și negru al ușii gândindu-se – da, preț de o clipă chiar se gândise – să își izbească fruntea de el, să îl spargă, să-și taie gâtul în cioburi și, poate, astfel, să reușească să-și șteargă din minte cenușiul înfiorător al viitorului care o aștepta, precum și al trecutului lăsat în urmă. Însă alunecă și se ghemui pe podea, strângându-și picioarele la piept, sprijinindu-și fruntea de genunchi și închizând ochii. Ruth se așeză alături, o cuprinse în brațe și începu să o legene murmurându-i cuvinte de alinare, mângâindu-i părul, dezmierdând-o, îmbărbătând-o, spunându-i că trebuie să scape de amintiri, să nu mai sufere, să uite.

Acum, prizonieră în casa de pe malul lacului Kashwakamak, se întrebă ce anume se întâmplase, oare, cu blonda cea calmă care le povestise despre fratele ei, Barry, și despre prietenii acestuia – tineri cărora simțurile le spuseseră în mod clar că femeia nu reprezintă nimic altceva decât un suport însuflețit pentru o pizdă și că stigmatizarea era pedeapsa cuvenită unei tinere care nu avea nimic împotrivă să facă amor cu propriu-i frate, însă nu și cu amicii acestuia. De fapt, Jessie se întrebă cât de mult îi mărturisise

lui Ruth când stăteau îmbrățișate pe podeaua bucătăriei. Nu-și amintea decât că spusese: „El nu m-a ars niciodată, nu m-a ars niciodată, niciodată nu mi-a făcut rău." Însă, fără doar și poate că mai adăugase ceva, căci Ruth își reglase tirul întrebărilor într-o singură direcție: lacul Dark Score și ziua în care dispăruse soarele.

În cele din urmă, preferase să se despartă de Ruth decât să îi mărturisească adevărul... Așa cum considerase că este mai bine să se despartă de Nora, din același motiv. Fugise de ele cât o țineau picioarele – Jessie Mahout Burlingame, cunoscută și sub pseudonimul Încântătoarea Fetiță din Turtă Dulce, ultimă minune a unui ev ambiguu, supraviețuitoare a zilei când dispăruse soarele. Acum însă era legată de pat și nu mai putea fugi.

– Ajutor! se adresă dormitorului pustiu.

Jessie nu își mai putea lua gândul de la tânăra blondă care, cu un calm înghețat, le arătase cicatricele de pe sânii ei frumoși. Acum Jessie își dădu seama că nu era vorba de un calm desăvârșit, ci de o detașare fundamentală de grozăviile care i se întâmplaseră. Și chipul blondei deveni chipul *ei*, iar când vorbi, vocea-i era tremurândă și umilă, vocea unui ateu care a descoperit că nu i-a mai rămas decât o ultimă rugăciune:

– Ajută-mă, te rog.

Însă nu Dumnezeu îi răspunse, ci acea parte a personalității ei care nu putea vorbi decât dându-se drept Ruth Neary. Acum tonul era mângâietor... Însă deloc dătător de speranță.

Voi încerca, dar trebuie să mă ajuți și tu. Știu că ești gata să faci orice. Însă trebuie să fii pregătită pentru orice eventualitate. Ești?

– Nu-i vorba dacă sunt *pregătită* sau nu. Gândurile mă dor, oricum, tremură glasul lui Jessie.

Apoi gândi:

Așa se exprimă Nevasta cea Supusă.

– E vorba... e vorba că trebuie să *scap* de aici.

S-ar putea să fii obligată să pui botniță Nevestei, zise Ruth. *Ea reprezintă partea sănătoasă, rațională a ta, Jessie* – a noastră – *și este, în fond, o persoană cumsecade; numai că a dirijat prea multă vreme concertul căsniciei tale. Și, într-o situație ca cea în*

care te afli, ideile ei nu au nici o șansă de materializare. Vrei să mai discutăm pe tema asta?

Jessie nu voia. Era mult prea obosită. Lumina era din ce în ce mai caldă și mai roșiatică, în vreme ce soarele cobora spre asfințit. Vântul se înteți, răvășind frunzele căzute pe promontoriul pustiu. Pinii oftară; ușa de la bucătărie se trânti; câinele se opri, apoi își reluă mestecatul și plescăitul zgomotos.

– Mi-e atât de sete, gemu Jessie.

Bine. Atunci să începem cu această problemă.

Întoarse capul până simți căldura soarelui pe partea stângă a gâtului și pe părul transpirat, lipit de obraz. Deschise ochii și se trezi că privește fix paharul cu apă al lui Gerald. Gâtleju-i scoase un strigăt scorojit.

Să începem prin a face abstracție de câine, continuă Ruth. *Câinele face exact ceea ce trebuie ca să supraviețuiască, iar tu trebuie să faci la fel.*

– Nu știu dacă *pot* să fac abstracție de el, șopti Jessie.

Ba', eu cred că poți, țuca. Dacă ai fost în stare să-ți ștergi din minte ce s-a întâmplat în ziua în care a dispărut soarele, cred că ești în stare să faci abstracție de absolut orice.

Preț de o clipă, înțelese. Înțelese că ar putea face orice dacă ar vrea. Secretul acelei zile de demult nu i se înecase deplin în subconștient, așa cum se întâmplă în melodramele de la televizor. Secretul fusese îngropat într-un mormânt mult prea mic pentru el. Aici era vorba de un soi de amnezie selectivă și provocată. Dacă ar fi dorit să-și amintească ce anume se întâmplase în ziua în care dispăruse soarele, ar fi putut să o facă fără nici un efort.

Gândul aduse după sine imaginea de o claritate sfâșietoare: un ciob prins într-un clește de grătar; o mână îmbrăcată într-o mănușă de bucătărie răsucea ciobul în fumul unui foc de cărbuni.

Speriată, Jessie alungă imaginea.

Să ne-nțelegem, gândi.

Bănuia că vorbește cu vocea lui Ruth, însă nu era chiar foarte sigură; de fapt, nu mai era sigură de nimic.

Nu vreau să-mi aduc aminte. Pricepi? Ce s-a întâmplat în ziua aia n-are nici o legătură cu ce s-a întâmplat astăzi. N-au în comun decât locurile, cele două case de vacanță, două cazuri de

(secrete tăcere durere suferință)

relații sexuale – dar nu mă ajută în nici un fel dacă-mi aduc aminte cele petrecute în 1963. Dimpotrivă, îmi face și mai rău. Hai s-o lăsăm moartă. Hai să uităm de lacul Dark Score.

– Ce părere ai, Ruth? întrebă cu voce gravă și privirea îi alunecă înspre baticul cu fluturi de pe perete.

O fracțiune de secundă, în fața ochilor i se înfățișă o altă imagine – o fetiță, dovlecelul mic și dulce al unui anume tătic, fetiță care se bucură de parfumul de after shave care o învăluie și privește cerul printr-un ciob de sticlă afumată. Dar – slavă Domnului! – imaginea se șterse imediat.

Mai privi câtăva vreme baticul, obligând vechile amintiri să rămână ascunse în neguri, apoi se uită iarăși la paharul cu apă al lui Gerald. Nu-i veni să-și creadă ochilor: la suprafață încă mai pluteau câteva bucățele de gheață, deși odaia întunecată mai păstra fierbințeala după-amiezei.

Privirea însetată a lui Jessie îmbrățișă paharul, îi sorbi picăturile de condens. Nu reușea să vadă și suportul pe care era așezat paharul, dar nu trebuia să îl vadă, ca să își imagineze inelul întunecat și umed ce se forma pe măsură ce perlele de condens se scurgeau pe pereții paharului.

Încercă să își umezească buzele.

– *Mi-e sete!* vocea era a unui copil înfricoșat.

– *Vreau să beau apă! Vreau să beau apă chiar ACUM!*

Însă nu putea ajunge la pahar. Atât de aproape era și, totuși, atât de departe.

Ruth: *Nu te da bătută așa de ușor. Dacă ai reușit să lovești câinele cu o scrumieră, țuca dragă, poate o să reușești să iei și paharul. Poate o să reușești.*

Din nou, Jessie ridică mâna dreaptă, o întinse cât de mult îi îngăduia durerea din umăr, dar șase centimetri încă o mai despărțeau de pahar. Înghiți în sec. Gâtul părea a se fi transformat într-o rană sângerândă.

– Vezi? întrebă. Ești mulțumită acum?

Ruth nu răspunse. În schimb, auzi vocea Nevestei Supuse, care-i șopti în gânduri pe un ton sfios, cerându-și, parcă, scuze pentru faptul că intervine în discuție:

A spus să „iei" paharul, nu „să pui mâna" pe el. Și... Și eu cred că s-ar putea să nu fie tocmai același lucru.

Nevasta cea Supusă râse stânjenită: „Cine oi fi eu să mă vâr ca musca-n lapte?" Și Jessie își dădu iarăși seama cât de straniu era să simtă cum râde o parte din însăși ființa ei, ca și cum ar fi fost o entitate complet separată.

Dacă aș mai avea câteva voci în plus, aș putea organiza un turneu de bridge în capul ăsta blestemat al meu, gândi Jessie.

Analiză paharul și poziția acestuia. Apoi se sprijini iarăși pe perne, ca să poată examina partea de dedesubt a etajerei. Observă că aceasta nu era fixată în perete; se sprijinea doar pe patru colțare din oțel. Și era convinsă că etajera nu era fixată de ele. Își aminti o scenă petrecută cu ceva vreme în urmă: Gerald vorbea la telefon și, fără să își dea seama ce face, încercă să se sprijine de etajeră. Capătul acesteia începuse să se ridice, aidoma unui scrânciob, și, dacă Gerald nu și-ar fi luat imediat mâna, etajera s-ar fi răsturnat.

Gândul la telefon îi abătu atenția preț de o clipă. Doar atât. Telefonul se afla pe o măsuță așezată în fața ferestrei care dădea înspre alee, dar, la fel de bine se putea afla și pe o altă planetă, deoarece, așa cum stăteau lucrurile, nu-i era de nici un folos.

Examină iarăși etajera, mai întâi scândura și apoi colțarele în forma literei „L".

Când Gerald se sprijinise de un capăt al acesteia, celălalt capăt se ridicase. Dacă ar reuși să apese capătul dinspre ea al etajerei, atunci capătul celălalt s-ar ridica și paharul cu apă...

– Ar putea aluneca, vocea-i era răgușită și plină de speranță. Ar putea să alunece înspre mine.

Bineînțeles că ar fi putut aluneca pe lângă ea și să se spargă pe dușumea. Sau, la fel de bine, ar fi putut să se împiedice de vreun alt obiect de pe etajeră și să se răstoarne. Însă merita să încerce.

Sigur că merită, gândi. *De fapt, aveam de gând să mă duc la New York cu avionul meu personal, să mănânc la cel mai bun*

restaurant și apoi să dansez toată noaptea în cea mai bună discotecă. Numai că Gerald e puțin cam mort și toată povestea asta e de prost-gust. Și, dacă tot am început să spun bancuri tâmpite, trebuie să menționez și faptul că nu am cum să pun mâna pe vreo carte bună – nici măcar pe vreuna proastă. Drept pentru care cred că trebuie să mă declar satisfăcută cu acest premiu de consolare.

– Bine. Și cum anume va intra în posesia acestui premiu de consolare?

– Cu foarte multă grijă, spuse.

Se ridică iarăși în șezut și mai examină o vreme paharul. Nu reușea să vadă și suprafața etajerei. Și asta nu era bine. Știa cam ce se află pe capătul dinspre ea, însă nu avea nici o idee despre ce anume se afla pe capătul celălalt și, cu atât mai puțin, pe porțiunea de mijloc a etajerei. Nici nu era de mirare. Cine ar fi în stare să facă inventarul tuturor obiectelor aflate pe etajera de deasupra patului? Și, de fapt, cui i-ar putea trece prin minte cât de important s-ar putea dovedi un asemenea inventar?

Ei bine, acum e important. Trăiesc într-o lume în care s-a schimbat totul.

Chiar așa. În lumea ~~aceasta, un câine~~ vagabond era mai înspăimântător decât Freddy Krueger; în lumea aceasta, telefonul se afla în Zona Crepusculară, iar oaza, rațiunea de a fi a multor bărbați duri, încărunțiți în Legiunea Străină de sute și sute de aventuri în deșert, oaza aceasta nu era decât un pahar cu apă în care se topeau cuburile de gheață. În această nouă lume, etajera de deasupra patului se transformase într-un canal de navigație, tot atât de important precum Canalul Panama; și orice carte pusă pe etajeră, într-un loc nepotrivit, putea fi aducătoare de moarte.

Nu ți se pare că exagerezi? se întrebă, cuprinsă de neliniște.

Însă nu exagera câtuși de puțin. Operațiunea avea destul de puține șanse de reușită, date fiind împrejurările. Orice povestire a Agathei Christie sau orice roman din seria „Star Trek" pe care le citea Gerald și apoi le azvârlea ca pe niște șervețele folosite ar fi putut împiedica alunecarea paharului cu apă. L-ar fi putut răsturna. Deci: nu exagera câtuși de puțin. Lumea cunoscută până acum se transformase radical. Gândul se opri asupra unui film

science-fiction în care eroul începe să se micșoreze și se micșorează și se tot micșorează până când ajunge să locuiască în casa de păpuși a fiicei sale și să se ascundă din calea pisicii. Trebuia să învețe cât mai repede regulile care guvernau această lume nouă... Să le învețe și să le pună în practică.

– *Ține-ți firea, Jessie*, șopti vocea lui Ruth.

– Nu-ți face probleme, îi răspunse. O să încerc, atât cât mă mai țin balamalele. Dar e bine să știi cu ce anume te lupți. Cred că asta contează în primul rând.

Își roti, cât de mult era în stare, încheietura mâinii drepte. Apoi ridică brațul. Acum semăna cu o femeie dintr-o frescă egipteană. Începu să pipăie etajera, căutând vreun eventual obstacol în calea paharului.

Atinse o bucată de hârtie groasă și o pipăi îndelung încercând să își dea seama ce anume era. Un moment, crezu că era o foaie din carnețelul de lângă telefon. Dar, nu: era prea groasă. Privirea i se opri asupra unei reviste – *Time* sau *Newsweek*, căci Gerald le cumpărase pe amândouă – așezată pe măsuța de lângă fereastră. Își aminti cum soțul ei, grăbit să treacă la activități mult mai plăcute, le răsfoise în timp ce își scotea șosetele și își descheia cămașa. Fără doar și poate că bucata de hârtie de pe etajeră era una din cartelele de abonament cu care sunt, de obicei, pline asemenea reviste. Gerald le strângea, cu intenția de a le folosi drept semn de carte. Și, din ce își putea da seama, pe etajeră nu se mai afla nimic altceva în calea paharului.

– În regulă, spuse Jessie.

Inima începu să îi bată nebunește. Cu iuțeala fulgerului, prin minte îi trecu gândul că paharul s-ar putea, totuși, răsturna. Alungă de îndată această imagine care ar fi reprezentat sfârșitul.

Ușurel. Ușurel. Cu răbdarea treci și marea. Cel puțin, așa sper.

Ținându-și nemișcată mâna dreaptă, deși o durea îngrozitor de tare, Jessie ridică și mâna stângă. („Mâna-de-aruncat-scrumiere", spunea zâmbetul sarcastic ce îi strâmbă gura.) Cu stânga prinse capătul etajerei.

Haide, gândi și începu să tragă bucata de scândură în jos.

nimic.

Probabil că sunt prea aproape de ultimul colțar și nu se poate forma un sistem de pârghii. Doar lanțul ăsta blestemat e de vină. Nu pot să ajung mai departe.

Raționamentul acesta – fără îndoială, exact – nu schimbă cu nimic situația: mâna stângă nu-i era de nici un folos. Ar fi trebuit să își întindă și mai mult degetele – presupunând că așa ceva ar fi fost posibil. Ironia situației era faptul că putea să împingă etajera. Numai că, în cazul acesta, ar fi răsturnat, în mod sigur, paharul. Toată încurcătura asta avea și o parte amuzantă: era ca un spectacol de varietăți transmis din iad.

Vântul își încetă zbaterea prin copaci și sunetele de la [illegible] – plescăiturile, clefăiturile – deveniră asurzitoare în liniștea de mormânt a casei.

– *Îți place, căcănar nenorocit? E bun?* urlă Jessie.

Durerea îi scrijeli gâtlejul cu cioburi ascuțite.

Însă nu voia – nu putea – să se oprească.

– *Sper să-ți placă, pentru că imediat ce o să fiu liberă o să-ți împrăștii creierii pe toți pereții.*

Vorbe mari, gândi. *Vorbe prea mari pentru o femeie care nici nu-și mai aduce aminte dacă pușca lui Gerald – moștenită de la taică-su – e aici sau în podul casei din Portland.*

Dar reuși să obțină o clipă de binecuvântată liniște din lumea tenebrelor aflată dincolo de ușa dormitorului. De parcă, acolo, câinele ar fi meditat asupra posibilității punerii în practică a acestei amenințări.

Apoi reîncepură și plescăitul și mestecatul clefăitor.

Un început de cârcel își făcu simțită prezența în încheietura mâinii drepte a lui Jessie explicându-i că ar fi bine să își vadă, cât mai repede, de treabă... în cazul în care ar fi avut ceva de făcut.

Se înclină înspre stânga și întinse mâna atât cât îi îngăduia lanțul. Începu iarăși să apese etajera. Tot nimic. Apăsă cât putu de tare, iar întregul chip i se strâmbă într-o mască a durerii. Chipul unui copil obligat să înghită un medicament rău la gust. Și, chiar înainte ca mușchii întinși la maximum să o povățuiască să se lase

păgubașă, simți – sau, mai degrabă, intui – o abia perceptibilă deplasare a etajerei.

E doar dorința ta fierbinte care îți joacă feste, Jess. Atât și nimic mai mult.

Nu era dorința-i fierbinte; ci, mai degrabă, rezultatul simțurilor conectate, prin groază, în stratosferă.

Luă mâna de pe etajeră și zăcu nemișcată câteva clipe, respirând adânc și încercând să își odihnească mușchii. Când se simți iarăși în putere – dacă putem spune astfel – apucă stâlpul patului și își frecă palma stângă de el, până când își șterse toată transpirația. Apoi își întinse iarăși brațul spre etajeră. Sosise clipa.

Trebuie să am mare grijă. E drept că etajera s-a mișcat puțin și o să se mai miște, dar îmi va trebui toată forța pe care o mai am ca să fac paharul să alunece înspre mine... În cazul în care planul meu va reuși. Și când ajungi la capătul puterilor, nu-ți mai controlezi mișcările.

Perfect adevărat, dar nu asta era problema. Problema reală era cu totul alta: nu știa unde se află punctul de echilibru al etajerei. Habar nu avea[illegible]

Jessie își aminti cum se dădea în scrânciob cu sora ei, Maddy, pe terenul de joacă din spatele Școlii Elementare Falmouth – era o vară când se întorseseră mai devreme din vacanța petrecută în vila de pe malul lacului și rămăsese cu senzația că toată luna august nu făcuse nimic altceva decât să se legene cu Maddy pe scândura scorojită – și își mai aminti cum reușeau să stea în echilibru. Nu trebuia decât ca Maddy, care era puțin mai grăsuță, să se deplaseze spre mijlocul leagănului. Lungi după-amieze fierbinți de joacă, cântece de copii, încercări de stabilire a echilibrului perfect al scrânciobului, partenerul lor. Acum, degetele-i nu simțeau absolut nimic. Nu-i rămânea decât să încerce și să spună o rugăciune.

Și chiar dacă Biblia susține contrariul, de această dată stânga trebuie să știe ce face dreapta.

Chiar dacă stânga s-a dovedit campioană la aruncarea cu scrumiere, dreapta trebuie să câștige medalia de aur la prins pahare, Jessie. Sunt doar câțiva centimetri de etajeră unde se

poate întâmpla asta. Dacă alunecă mai departe, nu o să mai aibă nici o importanță dacă îl prinzi sau nu. O să se răstoarne.

Lui Jessie nici măcar nu-i trecea prin minte că ar putea uita ce face dreapta, căci mâna o durea mult prea tare. Însă era o cu totul altă problemă dacă va fi în stare să își facă treaba până la capăt. Apăsă partea stângă a etajerei, exercitând asupra acesteia o presiune treptat tot mai mare. O picătură de transpirație i se scurse în ochi. Clipi de câteva ori ca să înlăture senzația neplăcută de usturime. Ușa din spatele casei se izbi iarăși de perete. Însă, aidoma telefonului, și ușa aceasta făcea parte dintr-un alt univers. În lumea care devenise proprietatea ei personală nu se aflau decât ea, Jessie, paharul și etajera. O parte din ea se aștepta ca etajera să facă un salt neașteptat, aidoma unui „Hopa-Mitică", catapultând totul în jur și încerca să își adune tot curajul pentru a putea face față unei asemenea posibile dezamăgiri.

O să ai vreme să-ți faci griji dacă așa ceva o să se întâmple, tuca. Deocamdată concentrează-te. Am senzația că ceva se va petrece.

Într-adevăr. Ceva se petrecea. Simți iarăși cum etajera se mișcă ușor. De această dată, Jessie apăsă și mai tare. Mușchii din brațul său stâng, încordați ca niște arcuri, tremurau de efort.

Și, dintr-o dată, suprafața apei din paharul lui Gerald deveni un plan înclinat, iar ea auzi cum ultimele bucățele de gheață se ciocnesc ușor, pe măsură ce capătul din dreapta al etajerei se ridica. Paharul nu se mișcă. O cuprinse spaima: dacă apa prelinsă pe marginile paharului s-a infiltrat sub suportul de carton? Dacă s-a uscat, fixându-l de etajeră?

– Nu. E imposibil.

Șoapta era rugăciunea spusă de un copil înainte de culcare. Apăsă și mai tare capătul stâng al etajerei. Cu ultimele-i puteri. Asta era tot.

– Te rog, ajută-mă să nu se răstoarne. *Te rog.*

Capătul etajerei continua să se ridice, clătinându-se ca un om beat. Un tub de ruj „Max Factor" se rostogoli și căzu pe podea pe locul unde se aflase capul lui Gerald înainte de sosirea câinelui. Și acum își dădu seama că încercarea ei poate fi zadarnică. Dacă

ar mări și mai mult înclinarea etajerei, aceasta ar aluneca pe suport, aidoma unei sănii pe un derdeluș. Iar paharul s-ar răsturna. Nu era deloc o idee bună.

– *Alunecă, nenorocitule!*

Țipătul strident se ridicase din bezna nenorocirii ei. Îl uitase pe Gerald; uitase de sete; uitase absolut tot, în afară de paharul înclinat, acum, într-un unghi atât de ascuțit încât apa stătea să se reverse; și nu înțelegea de ce nu alunecă. Parcă era lipit de etajeră.

– *Alunecă!*

Și, dintr-o dată, alunecă.

Mișcarea lină a paharului îi contrazicea toate așteptările sumbre și, astfel, preț de o clipă, nu își dădu seama ce anume se întâmplă. Era pregătită să facă față eșecului. Reușita o șocă. Mâna-i stângă tresări involuntar – mișcare ce ar fi putut răsturna etajera. Apoi, degetele-i atinseră paharul. Țipă iarăși. Acesta era țipătul fericit al unei femei care tocmai a câștigat la loterie.

Etajera se clătină, alunecă, se opri, de parcă bucata aceasta de lemn ar fi fost înzestrată cu rațiune, iar acum analiza situația.

Nu mai ai timp, tucă – o avertiză Ruth. *Apucă paharul ăla blestemat, cât mai poți.*

Încercă, dar degetele-i alunecară pe pereții umezi ai paharului. Pe mână i se revărsă puțină apă și își dădu seama că paharul se va răsturna, chiar dacă unghiul etajerei nu se modifica.

E doar un joc al imaginației tale, țuca. E doar vechea ta idee fixă: un dovlecel trist ca tine nu poate face nimic cum trebuie.

Ruth avea dreptate. Totuși, paharul era pe punctul de a se răsturna – nu era un joc al imaginației – iar ea habar nu avea ce trebuie să facă. De ce o înzestrase soarta cu degete atât de scurte, neîndemânatice și urâte? *De ce?* Măcar de-ar putea să apuce paharul...

Prin fața ochilor i se derulă o imagine dintr-o reclamă veche: o femeie surâzătoare, cu o coafură la modă prin anii cincizeci, care purta o pereche de mănuși din cauciuc albastru.

Sunt atât de flexibile, încât poți apuca o monedă! striga zâmbetul femeii. *Ce păcat că n-ai și tu o pereche, Dovlecel sau Nevastă Supusă, sau cine dracu' ești! Poate așa ai reuși să apuci paharul înainte ca totul de pe etajeră să se răstoarne.*

Cu groază, Jessie își dădu seama că femeia cu zâmbet larg și mănuși din cauciuc „Playtex" era mama ei; și un suspin uscat îi rașchetă sufletul.

Nu renunța, Jessie! strigă Ruth. *Nu încă. Aproape ai reușit! Îți jur!*

Cu ultimele-i puteri, Jessie apăsă partea stângă a etajerei. Bolborosea o rugăciune incoerentă: *Te rog, Doamne, sau oricine ai fi. Te rog, n-o răsturna, nu acum, nu încă.*

Etajera *alunecă*... dar foarte puțin. Se opri iarăși, agățată, probabil de o așchie. Paharul îi alunecă și mai mult în mână. Și, chintesență a nebuniei, paharul, blestematul, ticălosul, afurisitul de pahar părea că-i vorbește cu vocea unui șofer de taxi, plictisit de viață, supărat pe întreaga lume: *Isuse, coană, da' ce-ai vrea să mai fac? Să-mi crească o pută de toartă și să mă transforme într-o cană, doar ca să-ți fac matale plăcere?*

Picături de apă proaspătă stropiră mâna încordată a lui Jessie. Paharul va cădea. Era inevitabil. Simțea, deja, cum apa rece i se va prelinge pe ceafă.

– *Nu!*

Își răsuci și mai mult umărul drept, întinse degetele și cuprinse mai bine paharul în palma încordată. Cătușele tăiau în carnea încheieturii, trimițând valuri de durere cumplită până la nivelul cotului, dar Jessie ignoră durerea. Mușchii brațului stâng tremurau incontrolabil, iar etajera tremura o dată cu ei. O cutie cu farduri se rostogoli pe podea. Ultimele bucățele de gheață din pahar zornăiră ușor. Pe peretele de deasupra etajerei se vedea umbra paharului. În lumina amurgului, semăna cu un silоz bătut de puternicul vânt al preeriei.

Încă puțin... Încă puțin...

Nu SE MAI POATE!

Ar fi bine să se poată. Trebuie să se poată.

Își întinse mâna dreaptă până când avu senzația că îi vor plesni tendoanele și paharul mai alunecă puțin pe etajeră. Strânse, din nou, degetele în jurul lui, rugându-se să reușească să îl apuce, pentru că, acum, chiar nu mai putea. Își folosise forțele până dincolo de limită. Totuși, nu era suficient. Simțea cum paharul

încearcă să-i scape din mână. Devenise viu – ființă perfidă, aidoma unui țânțar mlăștinos. Scopul lui era să o tachineze, să flirteze cu ea și, apoi, să îi scape, aducând-o în pragul nebuniei, încătușată și delirând în umbrele crepusculului.

Să nu-ți scape, Jessie, să nu îndrăznești să-l scapi. SĂ NU ÎNDRĂZNEȘTI SĂ SCAPI AFURISITUL ĂLA DE PAHAR!

Nu mai apăsă deloc, dar își roti la maximum încheietura mâinii drepte înspre etajeră. Apucă paharul.

Cred că am reușit. Nu sunt sigură. Dar poate, poate am reușit.

Sau, poate, imaginația îi juca din nou feste. Nu-i mai păsa. Nu mai conta nimic, iar gândul acesta o mângâie. Singura certitudine era că nu va mai putea sprijini etajera. O ridicase cel mult zece centimetri, dar avea senzația că ridicase întreaga casă cu o singură mână. *Aceasta* era certitudinea.

Gândi: *Totul este iluzie... Și vocile care îți descriu lumea. NUMAI ELE contează. Vocile din capul tău.*

Murmurând o rugăciune care să o facă să nu scape paharul, relaxă brațul stâng și etajera reveni în poziția inițială. Paharul îi *rămase* în mână. Și acum văzu suportul, lipit de fundul paharului.

Te rog, Doamne, ajută-mă să nu-l scap acum. Ajută-mă să nu-l...

Un crâmpei îi înnodă mușchii din brațul stâng. Chipul i se crispă de durere. Buzele i se strânseră într-o cicatrice albă, iar ochii i se transformară în două cute. Părea a fi însăși masca agoniei.

Așteaptă, o să treacă... O să treacă...

Sigur că o să treacă. Avusese parte de destui crâmpei ca să știe asta, dar, of Doamne, ce tare o durea! De fapt, parcă nici nu era un crâmpei obișnuit. Parcă brațul i se zbătea în chinurile morții.

Nu. E doar un crâmpei, Jessie. Așa cum ai avut mai devreme. Așteaptă să-ți treacă. Așteaptă să-ți treacă și, pentru numele lui Dumnezeu, nu scăpa paharul.

Așteptă. Și, după o eternitate sau două, mușchii începură să se relaxeze și durerea începu să scadă. Jessie scoase un oftat de ușurare, prelung și pergamentos; și se pregăti să își bea răsplata.

Bea. draga mea – rosti Cea Supusă – *dar cred că meriți mai mult decât puțină apă rece. Savurează-ți răsplata... Dar savureaz-o cu demnitate. Nu înghiți ca scroafa!*

Nici vorbă să te schimbi, Nevastă Supusă, gândi Jessie.

Însă, când ridică paharul, gestul ei emana calmul aristocratic al unei invitate la curtea regală. Încercă să nu ia în seamă uscăciunea alcalină din cerul gurii și nici pulsația dureroasă a gâtului însetat. Puteai să o critici oricât pe Cea Supusă – uneori, masochistă, parcă cerșea criticile – însă un comportament demn în aceste împrejurări (*cu atât mai mult* în aceste împrejurări) nu era o idee rea. Se chinuise foarte mult să pună mâna pe paharul cu apă; și atunci, de ce să nu își savureze, fără grabă, succesul? Prima înghițitură de apă rece, ce îi va aluneca pe buze și se va prelinge pe covorul înfierbântat și aspru al limbii, va avea gustul victoriei... Și, după atâtea ghinioane, merită, într-adevăr, să își savureze victoria.

Jessie duse paharul înspre gură, concentrându-se asupra dulceții apei care o va face, în curând, fericită. Papilele gustative i se încordară, degetele de la picioare i se încovrigară și simți pulsul furibund din maxilare. Își dădu seama că i se întăriseră sfârcurile, așa cum i se întâmpla, uneori, când era excitată.

Secrete ale sexualității feminine la care n-ai visat niciodată, Gerald – gândi. *Prinde-mă de pat cu o pereche de cătușe și nu se întâmplă nimic. Arată-mi un pahar de apă și mă transform într-o ninfomană dezlănțuită.*

Gândul îi aduse un surâs pe buzele-i uscate și, când paharul se opri, brusc, la vreo treizeci de centimetri distanță de fața ei, zâmbetul îi îngheță. În primele câteva clipe nu simți nimic altceva decât un soi de uluială nătângă și

(*?ei?*)

neînțelegere. Ce se întâmplase? Ce *anume* s-ar fi putut întâmpla?

Știi foarte bine, rosti una dintre vocile străine.

Tonul calm și sigur o îngrozi pe Jessie. Da, *știa*. Undeva, înlăuntrul ei, *știa*. Însă nu voia să aducă la suprafață acest adevăr.

Nu voia să îl vadă în lumina orbitoare a realității. Există adevăruri mult prea dureroase pentru a fi conștientizate. Prea nedrepte.

Din nefericire, unele adevăruri sunt mult prea evidente. Jessie se holbă la pahar iar ochii ei injectați și umflați înțeleseră grozăvia. Nu putea să bea apă din cauza *lanțului*. Lanțul cătușelor era prea scurt. Blestemat, afurisit, nenorocit lanț. Prea scurt. Realitatea era atât de evidentă, încât o trecuse complet cu vederea.

Își aminti de noaptea în care George Bush fusese ales președinte. Împreună cu Gerald fuseseră invitați la o petrecere selectă la restaurantul de pe terasa hotelului „Sonesta". Oaspete de onoare era senatorul William Cohen, iar președintele nou-ales, George „Singuraticul", urma să țină un discurs televizat puțin înainte de miezul nopții. Cu ocazia acestui eveniment, Gerald închiriase o limuzină cenușie, care sosise în fața casei lor la ora stabilită: șapte fix. Numai că, la șapte și zece, îmbrăcată în cea mai bună rochie neagră, Jessie încă mai scormonea prin cutia cu bijuterii, înjurând că nu reușea să își găsească o anumită pereche de cercei din aur. Nerăbdător, Gerald intrase în cameră să o întrebe de ce întârzie, o ascultase, având întipărită pe chip expresia: „De ce sunteți atât de neghioabe, voi, femeile?" – expresie pe care Jessie o *detesta* – apoi îi spuse că are senzația că poartă exact cerceii căutați. Așa era. Atunci se simțise mică și proastă, justificându-i expresia condescendentă. Totodată, simțise un impuls furios care o îndemna să-i tragă o lovitură peste gură cu unul din pantofii ei cu toc înalt, foarte eleganți, dar îngrozitor de incomozi. Ce simțise atunci era o nimica toată în comparație cu ce simțea acum. Iar dacă cineva merita să fie plesnit peste gură, cu siguranță că ea era acea persoană.

Își întinse capul cât de mult era în stare și își țuguie buzele ca o eroină dintr-un film vechi de dragoste. Reuși să ajungă atât de aproape de pahar, încât vedea bulele de aer din bucățile de gheață. Atât de aproape de pahar, încât simțea aroma mineralelor din apă (sau își închipuia că o simte). Dar nu atât de aproape încât să reușească să bea. Da, își întinse capul cât de mult era în stare, dar între pahar și buzele-i țuguiate încă se mai întindea un drum nesfârșit de opt centimetri.

– Nu pot să cred, rosti cu vocea nouă și răgușită de bețivă și fumătoare înrăită.

– Pur și simplu, nu-mi vine să cred.

Valuri de furie îi inundară gândurile care zbierau la ea cu vocea lui Ruth Neary, să arunce paharul. Să-l izbească de perete. Să-l facă țăndări. Să împrăștie apa. Vocea usturătoare a lui Ruth susținea sus și tare că, dacă nu poate bea, atunci trebuie să pedepsească paharul; dacă nu își poate ostoi setea cu ce e în el, măcar să se răzbune, aflând satisfacție în zgomotul blestematului, afurisitului, nenorocitului de pahar care se va face cioburi izbindu-se de perete.

Strânse mai tare paharul. E nedrept! Atât de nedrept!

Vocea care o împiedică să își ducă intenția până la capăt era vocea blândă, nesigură a Nevestei Supuse Burlingame.

Poate că mai există o posibilitate, Jessie. Nu renunța încă – poate mai există o posibilitate.

Ruth nu comentă, însă Jessie îi simți rânjetul de neîncredere, dur ca fierul și acru ca sarea de lămâie. Ruth voia ca ea să arunce paharul. Fără îndoială că Nora Callighan ar fi fost de părere că Ruth era ferm implicată în conceptul de răzbunare.

Nu-i da atenție, spuse Supusa.

Vocea-i pierduse din nesiguranță. Părea chiar nervoasă.

Pune-l la loc pe etajeră.

Și după aia, ce? întrebă Ruth. *După aia ce o să se întâmple, o, Mare Guru Alb, o, zeiță a Articolelor Casnice și Hram al Bisericii Cupoanelor din Reviste?*

Supusa îi spuse și Ruth tăcu, în vreme ce Jessie și toate celelalte voci dinlăuntrul ei ascultară cu atenție.

10

Cu multă grijă, puse la loc paharul pe etajeră. Limba i se transformase într-o bucată de glaspapir iar o *epidemie* de sete îi cuprinsese gâtul. Se simțea la fel cum se simțise când, la vârsta de zece ani, se îmbolnăvise de gripă și bronșită și lipsise de la școală o lună și jumătate. În acea perioadă nopțile fuseseră foarte lungi, febra mare, iar coșmarurile – îngrozitoare, coșmaruri pe care nu și le mai putea aminti

(ba poți, Jessie, ai visat ciobul de sticlă afumată, ai visat cum a dispărut soarele, ai visat mirosul acela sărat și coclit, ai visat mâinile lui)

și se trezea scăldată în propria-i transpirație, dar se simțea prea slăbită ca să ajungă la cana cu apă de pe noptieră. Își aminti cum zăcea în pat – udă, lipicioasă și mirosind a febră – bântuită de fantomele personale. Zăcea neputincioasă și se gândea că adevărata ei boală nu era gripa, ci setea. Acum, după atât de mulți ani, se simțea exact la fel.

Gândurile-i încercau să revină la clipa înfiorătoare când și-a dat seama că nu va izbuti să aducă paharul la gură. Încă mai vedea bulele de aer din gheața care se topea, încă mai simțea aroma apei. Imaginile acestea o chinuiau ca o rană deschisă, supurândă.

Și, totuși, se sili să aștepte. Nevasta cea Supusă îi spusese că trebuie să se odihnească puțin, chiar dacă o chinuiau până la limita suportabilului atât imaginea apei din pahar, cât și zvâcnetul dureros și uscat din gât. Trebuia să aștepte să i se liniștească bătăile inimii și să i se relaxeze mușchii prea solicitați. Trebuia să aștepte până când îi va dispărea starea de nervozitate.

Afară, ultimele raze ale soarelui se topeau în înserare; partea aceasta de lume se îndrepta spre cenușiul melancolic și grav al serilor de octombrie. Cufundarul își înălță țipătul însingurat în mâhnirea aerului.

– Tacă-ți gura, nea' cufundarule, chicoti Jessie.

Gata, draga mea, totul e bine, acum – spuse Supusa. *Cred că a venit vremea să încerci din nou. Înainte de a se întuneca. Și șterge-ți mâinile.*

Își șterse cât putu de bine palmele de stinghiile patului. Ridică mâna dreaptă și o privi.

Totdeauna râdeau când mă așezau la pian, își aminti.

Apoi, cu mare grijă, se întinse până la locul unde era așezat paharul. Începu să pipăie etajera. Cătușele zornăiră, atingând paharul. Jessie îngheță de spaimă, așteptând ca acesta să se răstoarne. Dar paharul nu se clinti și femeia își continuă, atentă, căutarea.

Era aproape convinsă că ceea ce căuta căzuse de pe etajeră, când, în sfârșit, atinse colțul cartelei de abonament la revista „Newsweek". O apucă ușor, cu două degete și o privi curioasă. Era roșie. Confetti și serpentine alunecau și șerpuiau printre cuvintele care anunțau ECONOMII FOARTE, FOARTE MARI în cazul abonamentelor. Ziariștii de la „Newsweek" ar fi urmat să o țină la curent cu evenimentele internaționale, cu viața personală a celor care conduc lumea, oferindu-i articole detaliate despre artă, politică și sport. Deși nu o declara în gura mare, cartela părea să sugereze că „Newsweek" o poate ajuta pe Jessie să descopere tainele întregului univers. În plus, nebunii angajați în sectorul de abonamente al revistei „Newsweek" îți făceau o ofertă atât de uluitoare, încât urina ajungea să îți fiarbă, iar creierul să îți iasă prin urechi. Și anume: dacă foloseai CHIAR ACEASTĂ CARTELĂ pentru abonamentul pe trei ani, ai fi primit fiecare număr

al revistei la MAI PUȚIN DE JUMĂTATE DE PREȚ! Erau, oare, acum, banii o problemă pentru Jessie? Nici vorbă! Putea trimite cecul mai târziu.

Oare n-au și un serviciu „Direct-la-Pat" pentru doamnele încătușate? – surâse gândul lui Jessie. *Vreo personalitate de rahat care să vină și să-mi întoarcă paginile. Vă dați seama că afurisitele astea de cătușe mă împiedică.*

Dincolo de sarcasm simțea însă un soi de uimire stranie care o făcea să examineze cartela cu atenție încordată.

Toată viața am blestemat cartelele astea de abonament – mai ales când trebuia să le adun de pe jos, ca să nu îmi transform casa într-o ladă de gunoi. Și niciodată nu mi-a trecut prin minte că va exista o clipă când sănătatea mea mentală, poate chiar VIAȚA vor depinde de un cartonaș dintr-ăsta.

Viața? Chiar aici ajunsese? Chiar a fost nevoită să ia în calcul și o asemenea posibilitate îngrozitoare? Din nefericire, se părea că așa stau lucrurile. S-ar putea să mai rămână aici încă ceva vreme înainte s-o descopere cineva și, da, s-ar fi putut ca viața să ajungă să fie separată de moarte doar de o singură înghițitură de apă. Fantastic gând. Suprarealist. Dar, parcă, deloc lipsit de sens și nici ridicol.

Ți-am mai spus, draga mea: „cu răbdarea treci și marea".

Da... Sigur... Însă cine și-ar fi închipuit că linia de sosire se va afla într-un ținut părăsit și atât de ciudat în aerul toamnei?

Își coordonă mișcările cu multă grijă și descoperi, ușurată, că nu era atât de greu să manevreze cartela cu o singură mână. O prinse între degetul arătător și cel mijlociu, iar cu degetul mare reuși să o îndoaie pe lungime. Nu era o operă de artă, însă putea să îi fie de folos. Și, de fapt, cine ar fi putut, aici, să îi critice munca.

Când isprăvi de îndoit cartela, aceasta semăna cu o țigară de marijuana răsucită de mâini neîndemânatice. Sau, dacă făcea un mic efort de imaginație, putea spune că seamănă cu un pai. Și tocmai de un pai avea nevoie. Începu să pipăie, iarăși, pe etajeră, în căutarea paharului.

Ai grijă, Jessie. Dacă ești nerăbdătoare poți să strici totul.

Mersi pentru sfat. Și pentru idee. Sincer, a fost nemaipomenită. Acum, totuși, te rog să taci puțin și să mă lași să-mi fac treaba. Bine?

Când atinse cu vârfurile degetelor suprafața netedă a paharului, gestul ei avea finețea, precauția și timiditatea unei tinere îndrăgostite care atinge prima oară penisul iubitului ei.

A fost ușor să apuce paharul. Îl ridică atât cât îi permitea lanțul. Se topiseră și ultimele bucățele de gheață. Cum mai zburase timpul, în ciuda senzației ei că lumea se oprise în momentul în care apăruse câinele. Dar nu trebuia să se gândească la câine. De fapt, se străduia din răsputeri să își închipuie că nici un câine nu îi intrase în casă.

Ce talent ai să uiți adevărul, tuca!

Înțelege, Ruth, încerc să mă agăț de câtă sănătate nervoasă mi-a mai rămas, așa cum încerc să mă agăț de paharul ăsta. Nu văd de ce te fute grija dacă mă ajută să mă prefac că anumite lucruri nu s-au întâmplat. Taci, te rog, și lasă-mă să-mi văd de treabă.

Dar Ruth nu avea de gând să tacă.

Să tac? – se minună ea. *Măi, ce stil ai să mă porți înapoi prin tunelul timpului. Ai știut mereu să-mi vâri pumnul în gură. Îți aduci aminte de noaptea aia, după prima și ultima ta ședință de terapie în grup de la Neuworth?*

NU VREAU să-mi aduc aminte, Ruth.

Sigur că nu vrei, așa că o să-mi amintesc eu. Ce zici? O țineai una și bună că povestea fetei cu cicatrice pe sâni te-a întors pe dos. Numai ea și nimic altceva. Și când am încercat să-ți pomenesc despre ce mi-ai povestit în bucătărie – despre cum ai rămas singură cu tatăl tău în vila de pe malul lacului Dark Score, în 1963, când a fost eclipsa totală de soare; și despre cum tatăl tău ți-a făcut ceva – mi-ai spus să tac. Și când n-am tăcut, ai încercat să mă plesnești. Și, pentru că tot n-am vrut să tac, ți-ai luat haina, ai fugit și ți-ai petrecut noaptea în altă parte – probabil în motelul ăla plin cu purici al lui Susie Timmel. Ții minte? Îi spuneam „La Lesbienele lui Sussie". La sfârșitul săptămânii ai găsit niște fete care aveau un apartament în centru și căutau o colegă cu care să îl împartă. Și gata! Cât ai bate din palme! De

fapt, ÎNTOTDEAUNA ai acționat rapid când îți intra ceva în cap. Și, repet: ÎNTOTDEAUNA ai știut să vâri pumnul în gura interlocutorului când nu-ți convenea discuția.

Taci din...

Poftim! Ce-ți ziceam?

Lasă-mă-n pace!

Am văzut și filmul ăsta! Știi ce m-a durut cel mai tare? Nu lipsa ta de încredere – am știut, încă de atunci, că nu aveai nimic împotriva mea, ci că simțeai că nu poți avea încredere în nimeni, nici măcar în tine însăți, când venea vorba despre cele întâmplate în ziua când a dispărut soarele. M-a durut când mi-am dat seama cât de aproape ai fost să-ți deschizi sufletul în fața mea, acolo, în bucătăria din Neuworth. Stăteam îmbrățișate, cu spatele lipit de ușă, și ai început să vorbești. Ai zis: „N-aș fi putut povesti niciodată ce s-a întâmplat, pentru că adevărul ar fi omorât-o pe mama. Și chiar dacă n-ar fi omorât-o, l-ar fi părăsit; și eu îl iubeam. Toți îl iubeam, toți aveam nevoie de el. Ceilalți ar fi dat vina pe mine și, de fapt, el nu făcuse nimic. Aproape nimic." Te-am întrebat CINE nu făcuse nimic și mi-ai răspuns atât de repede, de parcă așteptai de nouă ani întrebarea mea. „Tatăl meu" – mi-ai spus. „Eram la vila de pe malul lacului Dark Score în ziua când a dispărut soarele." Mi-ai fi povestit totul – știu că așa s-ar fi întâmplat – dacă n-ar fi venit tâmpita aia să te întrebe cum te simți. De parcă n-ar fi fost evident! Uneori nu-mi vine să cred că oamenii pot fi atât de proști. Ar trebui să se dea o lege care să le permită ăstora – tâmpiților – să caște gura numai după ce au dat examene și au obținut o autorizație. Așa s-ar rezolva o mulțime de probleme. Dar, din păcate, aleșii noștri nu s-au gândit la asta. Așa că proasta a deschis gura și tu te-ai închis în tine ca un arici. Nu te-am mai putut face să vorbești și numai Dumnezeu știe cât m-am străduit.

Trebuia să mă lași în pace! se enervă Jessie în fața amintirii.

Mâna care ținea paharul începuse să-i tremure.

Nu trebuia să te bagi! Nu era treaba ta!

Uneori, prietenilor le pasă de tine, Jessie – și era atâta blândețe în vocea aceasta, încât Jessie amuți.

Să știi că m-am gândit mult la ce mi-ai povestit atunci. N-am reușit să-mi aduc aminte de vreo eclipsă petrecută pe la începutul anilor șaizeci. Normal. Atunci eram în Florida și viața mea se învârtea în jurul a două puncte de interes maxim: înotul subacvatic și Delray, salvamarul. Sau invers. Sigur: invers. Eram înnebunită după salvamarul ăla. Așa că îți dai seama că mă durea exact în cot de fenomenele astronomice. Apoi am aflat: A FOST o eclipsă totală de soare, iar zona de maximă vizibilitate cuprindea și statul Maine, unde se afla casa voastră de vară de pe lacul Dark Score. Iulie – 1963. O fetiță și tatăl ei privesc eclipsa. N-ai vrut să-mi povestești ce ți-a făcut Tăticul cel Bun. Dar eu știam două lucruri, Jessie: că era tatăl tău, ceea ce era rău; și că nu împliniseși, încă, unsprezece ani – erai tocmai la granița dintre copilărie și pubertate... Și asta era și mai rău.

Încetează, Ruth! Te rog! Nici că puteai să-ți alegi un moment mai prost ca să scormonești tot raha...

Dar Ruth nu putea fi oprită. Ruth, fosta ei colegă de cameră, trebuia să aibă întotdeauna ultimul cuvânt – și această Ruth, actuala ei colegă de gânduri, păstrase același obicei.

Și, cât ai bate din palme, te-ai mutat cu trei mimoze. Cred că atunci ți-ai început pregătirea de viitoare gospodină. Și, o dată cu șersul prafului, ai șters totul: noaptea de la Neuworth nu avusese loc niciodată; niciodată n-ai plâns și n-ai suferit și n-ai fost furioasă; și, de fapt, pe mine nu m-ai cunoscut niciodată. Da, sigur, ne-am mai întâlnit, întâmplător, de câteva ori, am mâncat pizza și am băut bere. Dar prietenia noastră se sfârșise, nu? Când a trebuit să alegi între mine și ziua aceea din iulie 1963, ai ales eclipsa.

Mâna care ținea paharul tremură și mai tare.

– De ce acum, Ruth? întrebă, adresându-se dormitorului întunecat.

De ce acum? Atât vreau să înțeleg. De ce acum, când nu mai am nevoie și de alte supărări?

Cel mai evident răspuns era, totodată, și cel mai neplăcut: pentru că se afla un dușman înlăuntrul ei, o ticăloasă tristă și plină de venin, căreia îi plăcea s-o vadă încătușată de pat, cu trupul

străpuns de săgeți de durere, însetată, speriată și nefericită. Minunat. Și ticăloasa asta nu voia să rostească nici un cuvânt de mângâiere sau încurajare. Mai mult încă, s-ar fi pretat la absolut orice ca să o împiedice să acționeze în vreun fel.

Eclipsa totală a durat cam un minut, Jessie. Doar în mintea ta a durat mult mai mult. De fapt, încă mai durează.

Închise ochii și se concentră numai asupra mâinii tremurânde în care ținea paharul. Fără să își dea seama ce face, gândurile îi răspunseră lui Ruth – ca și cum această Ruth ar fi fost o persoană reală, nu o parte a minții ei care începuse să dea dovadă de prea multă independență.

Lasă-mă-n pace, Ruth. O să continuăm discuția după ce încerc să beau puțină apă. Te rog, acum, să fii drăguță...

– ...și să taci, în pizda mă-tii, încheie cu o șoaptă răgușită.

Da – răspunse imediat Ruth. *Știu că în tine există ceva sau cineva care încearcă să-ți pună bețe-n roate; și mai știu că, uneori, folosește vocea mea – cu siguranță că-i un ventriloc de excepție – dar nu sunt Eu. Te-am iubit pe vremuri. Te iubesc și acum. Tocmai de-asta am încercat să țin legătura cu tine. Pentru că te-am iubit. Și cred că două curve de lux ca noi trebuie să facă echipă.*

Jessie surâse trist.

Acum, dă-i drumul, Jess. Baftă!

Jessie așteptă o clipă, însă nu mai auzi nimic. Cel puțin pentru moment, Ruth dispăruse. Deschise ochii, apoi aplecă încet capul, ținând strâns, între dinți, cartela răsucită:

Te rog, Doamne, te implor... Ajută-mă.

Paiul artizanal alunecă în apă. Jessie închise ochii și supse. Nu se întâmplă nimic și o disperare neagră îi învălui gândurile. Apoi, gura i se umplu de apă. Apă rece și dulce. Apa vieții în gura ei, purtând-o pe culmile extazului. Ar fi suspinat, cuprinsă de o recunoștință nesfârșită, însă buzele-i erau strânse în jurul paiului confecționat din cartela răsucită.

Înghiți apa și o simți cum îi căptușește gâtul, aidoma unui satin lichid. Începu iarăși să sugă – pătimaș și inconștient, ca un viteluș înfometat care a găsit ugerul mamei. Paiul improvizat îi permitea să bea apa cu înghițituri mici; restul se împrăștia prin

cutele bucății de carton. Auzea apa curgând pe cearșaf, aidoma picăturilor de ploaie, însă mintea ei încă se mai agăța de ideea că paiul acela era una dintre cele mai mari invenții create vreodată de geniul unei femei și că această clipă minunată, când reușea să bea apa din paharul soțului ei (soțului ei puțin mort) reprezenta apogeul vieții sale.

Nu bea toată apa, Jessie. Păstrează și pentru mai târziu.

Nu și-a dat seama care anume dintre fantomele care o bântuiau vorbise acum. De fapt, nici măcar nu-i păsa. Era un sfat înțelept, dar nu conta. Ca și cum ai fi sfătuit un adolescent care, după șase luni de pipăieli intense, a reușit să își convingă iubita să meargă până la capăt, să mai aștepte puțin dacă nu are un prezervativ la el. Acum înțelegea Jessie că existau momente în viață când, pur și simplu, nu poți să asculți glasul rațiunii. Existau momente în viață când trupul se răzvrătea împotriva rațiunii. Existau momente în viață când satisfacerea unor simple nevoi fizice îți aducea bucurii nebănuite.

Așadar, Jessie continuă să sugă apa prin cartela răsucită, deși, undeva, în străfundurile minții, își dădea seama că paiul improvizat era îmbibat cu apă, că tot mai multă apă curgea pe pat și că ar fi fost cea mai mare prostie dacă nu s-ar fi oprit, măcar până când bucata de carton s-ar fi uscat.

Jessie continuă să bea.

Când se opri, în sfârșit, o făcu pentru că sugea numai aer. Mai rămăsese puțină apă pe fundul paharului, însă paiul nu era destul de lung.

Și, TOTUȘI, aș putea să beau și ce-a mai rămas. Chiar că aș putea. Dacă mi-aș răsuci iarăși mâna și dacă mi-aș întinde și mai mult gâtul, aș putea să beau și ce-a mai rămas. Oare aș putea? ȘTIU că aș putea.

Știa. Mai târziu avea să încerce. Acum însă rațiunea învinsese răscoala simțurilor. Setea ei era departe de a fi fost pe deplin potolită, însă gâtul își încetase pulsațiile-i dureroase și se simțea mult mai bine... Atât mental, cât și fizic. Gândurile îi deveniseră mai vioaie și, parcă, mai încrezătoare în viitor.

Era bucuroasă că mai păstrase apă în pahar. Două înghițituri în plus nu ar fi rezolvat problema esențială: era încătușată de pat, singură, probabil zbătându-se între viață și moarte. Dar aceste ultime picături de apă i-ar fi putut oferi o preocupare în momentul în care mintea-i ar fi luat-o iarăși razna. În plus, se înnopta, soțul ei zăcea mort pe undeva pe jos și parcă i se făcuse somn.

Nu prea semăna a concediu petrecut într-o stațiune selectă – mai ales când avea un câine vagabond și înfometat drept partener, însă, cu toate aceste neajunsuri, Jessie simți cum o cuprinde toropeala. Încercă din răsputeri să găsească anumite motive care să o facă să se împotrivească somnului. Nu izbuti. Nici măcar gândul că se va trezi cu brațele complet amorțite nu i se mai părea atât de îngrozitor. Le-ar fi rotit până când sângele s-ar fi pus iarăși în mișcare. Nici o scofală. Sigur că nu va fi plăcut, dar era convinsă că va reuși.

Și s-ar putea să-ți vină o idee bună în timpul somnului, draga mea – spuse Nevasta cea Supusă. *Așa se întâmplă în romane.*

– Poate o să-ți vină *ție*, îi răspunse Jessie. Deocamdată tu ai avut cea mai bună idee.

Se întinse, împingând cu omoplații perna cât mai aproape de capătul patului. O dureau umerii, o dureau brațele (mai ales stângul), o dureau mușchii abdomenului din cauza încordării.

Dar se simțea mulțumită. Împăcată cu sine.

Mulțumită? Cum adică „mulțumită"? Soțul tău e mort, totuși. Și ai și tu partea ta de vină, Jessie. Hai să presupunem că te găsește cineva. Să presupunem că apare cineva și te salvează. Te-ai gândit ce o să-ți închipuie acel cineva? Șeriful Teagarden, de exemplu? În câtă vreme crezi că o să se hotărască să cheme Poliția Statală? În treizeci de secunde? Patruzeci, poate? Dar, stai puțin, ăștia de la țară au mintea mai înceată și pricep mai greu... Așa că probabil o să stea să cugete vreo două minute.

Jessie nu avea contraargumente.

Și, atunci, cum poți să te simți mulțumită, Jessie? Cum e POSIBIL să te simți mulțumită când ești vârâtă în rahat până peste cap?

Nici ea nu înțelegea, însă starea de mulțumire o copleșise. Senzația de împăcare cu sine și lumea din jur se asemăna cu cea de confort maxim când, într-o noapte vântoasă de martie, burnița rece bate în ferestre, iar tu te-ai cuibărit sub o plapumă caldă și privești focul din șemineu. Fără doar și poate că starea aceasta era provocată de motive de natură pur fizică: dacă ești cumplit de însetat, e posibil să te îmbeți dintr-un pahar cu apă.

Dar exista și un motiv psihic. Cu zece ani în urmă renunțase, cu multă părere de rău, la slujba ei de profesoară, cedând – în cele din urmă – în fața raționamentului necruțător al lui Gerald. Pe vremea aceea, el câștiga aproape o sută de mii de dolari pe an. Pe lângă suma aceasta, cele aproape șapte mii ale ei nu reprezentau nimic altceva decât un ban în plus în buzunarele Fiscului.

Când Jessie s-a plâns de suspiciunea cu care o priveau funcționarii de la Fisc, Gerald se uitase la ea cu un amestec de dragoste și exasperare.

Aștia văd realizările mele, îi spusese. *Văd două automobile de lux, nemțești, în garaj, văd fotografiile vilei de pe malul lacului; și, apoi, se uită la formularele tale de impozit și văd că tu muncești pe nasturi. Și atunci, nu înțeleg, li se pare că e vorba de o fraudă; și încep să își vâre nasul peste tot. Problema e că funcționarii ăștia nu te cunosc și nu pot înțelege că cineva poate munci doar de plăcere.*

Nu fusese în stare să îi explice lui Gerald ce anume reprezenta pentru ea munca de profesoară. Sau poate că el nu voise să o asculte. Slujba aceea o făcea să se simtă împlinită. Iar Gerald nu era capabil să înțeleagă sentimentul acesta. În plus, munca reprezenta o punte între existența ei de acum și viața dinainte de a-l cunoaște pe Gerald, viață când era profesoară de limbă și literatură engleză, cu normă întreagă, la Liceul Waterville, viață când era independentă, îndrăgită și respectată de colegii ei, viață în care nu datora nimic nimănui. Nu fusese în stare să îi explice (sau poate că el nu voise să o asculte) că, dacă renunța la această muncă, s-ar fi simțit pierdută și inutilă.

Sentimentul acela de nesiguranță, cauzat atât de neputința de a rămâne însărcinată, cât și de abandonarea meseriei de profesoară, dispăruse cam după un an. Dispăruse din gândurile zilnice,

dar niciodată din adâncurile sufletului. Viața i se părea un clișeu: tânără profesoară, căsătorită cu un avocat în plină ascensiune, la gingașa vârstă de treizeci de ani. Apoi, această tânără (*relativ* tânără) femeie pășește în întortocheatul labirint al vârstei mijlocii, privește în jur și constată, cu stupefacție, că este absolut singură: fără slujbă, fără copii și cu un soț obsedat de cariera *lui* profesională.

Această femeie, aflată față în față cu vârsta de patruzeci de ani, este exact prototipul casnicei care va avea probleme cu băutura, drogurile sau o relație extraconjugală în care bărbatul este mult mai tânăr. Însă această femeie – încă tânără, să zicem – nu a pățit așa ceva. Ea doar s-a pomenit cu tot timpul liber din lume la dispoziție – timp pentru grădinărit, timp pentru cumpărături, timp pentru a asista la diferite cursuri (de pictură, de ceramică, de poezie... Și ar fi putut să se încurce cu tânărul care preda orele de poezie, dacă ar fi vrut – și chiar fusese pe punctul de-a o face). Îi rămăsese timp să se ocupe și de ea. Astfel o cunoscuse pe Nora. Însă nimic din toate astea nu reușise să îi creeze senzația de acum, când oboseala și durerile deveniseră însemne ale valorii, iar somnolența părea o recompensă pe deplin câștigată.

Jess, ai fost NEMAIPOMENITĂ când ai făcut rost de apă.

Altă voce necunoscută, însă, de această dată, Jessie nu-i dădu atenție. Cu atât mai mult cu cât Ruth nu mai vorbise. Ruth era, într-adevăr, o persoană interesantă, dar îngrozitor de obositoare.

Mulți n-ar fi fost în stare nici măcar să apuce paharul – continuă vocea necunoscută. *Iar ideea cu paiul confecționat din cartelă... Ei, da, aceasta a fost adevărata lovitură de maestru. Acum îți poți permite să te simți bine. Poți chiar să tragi un pui de somn.*

Dar câinele? șovăi Supusa.

Câinele n-o să te deranjeze câtuși de puțin... Și tu știi motivul.

Da, știa. Motivul zăcea în apropiere, pe podeaua dormitorului. Gerald nu mai era acum decât o umbră printre umbre. Iar Jessie se simțea extrem de recunoscătoare înserării pentru faptul că nu mai putea să îl vadă. Afară, vântul tulbură iarăși liniștea. Totuși, șoapta lui printre pini era mângâietoare, aidoma unui cântec de leagăn. Jessie închise ochii.

Ai grijă ce visezi! panica izbucni în vocea Supusei.

Ai grijă ce visezi, Jessie! Vorbesc serios!

Sigur că vorbea serios. Nevasta cea Supusă vorbea întotdeauna serios. De-asta era plictisitoare și pisăloagă.

Nu voi visa că-mi este sete, gândi Jessie. *N-am repurtat cine știe ce victorii în ultimii zece ani – întotdeauna am căzut în mocirla compromisului –, dar faptul că am reușit să beau apă a fost o izbândă cum nu se poate mai evidentă.*

Da, o aprobă vocea necunoscută.

Era o voce masculină, parcă, și Jessie, coborând treptele înspre somn, se întrebă dacă nu era, cumva, vocea fratelui ei, Will.

Cinci minute mai târziu, Jessie dormea profund, cu brațele prinse de stâlpii patului, cu obrazul odihnindu-i-se pe umărul drept. Sforăia ușor. La un moment dat, mult după lăsarea întunericului și după ce o bucată de lună albă apăruse pe cer, câinele se ivi în pragul ușii.

Ca și Jessie, câinele se mai liniștise acum, când reușise să își mai potolească larma din stomac. O privi îndelung, cu urechea sănătoasă ciulită și adulmecând, încercând să își dea seama dacă femeia dormea într-adevăr, sau se prefăcea. Mirosul de sudoare uscată și lipsa izului de adrenalină îl convinseră că doarme. Bun. De data aceasta nu va mai avea parte de țipete și lovituri. Trebuia doar să aibă grijă să nu o trezească.

Tiptil, câinele se îndreptă înspre grămada uriașă de carne din mijlocul camerei. Foamea îi mai trecuse, dar carnea mirosea, parcă, și mai îmbietor. Nu știa – și chiar dacă ar fi știut, nu i-ar fi păsat – că spaima că va muri de foame reușise să distrugă obiceiul străvechi al câinilor de a nu se atinge de carnea de om.

Își înclină capul, adulmecând aroma de avocat mort; apoi apucă ușor buza inferioară a lui Gerald. Trase din ce în ce mai tare, iar Gerald se bosumflă din ce în ce mai mult. În cele din urmă, reuși să smulgă bucata de carne, iar avocatul cel mort își dezvălui dinții într-un rânjet hidos. Rânjet de tigvă. Câinele înghiți delicatesa, apoi se linse pe bot. Începu să dea, iarăși, din coadă. Încet, satisfăcut. Pe tavan dansau două pete de lumină: erau razele lunii reflectate din două plombe ale lui Gerald. Avocatul își plombase molarii cu o săptămână în urmă; și plombele păstrau, încă, strălucirea proaspătă a monedelor noi.

Privindu-l cu dragoste pe Gerald, câinele se mai linse o dată pe bot. Apoi își întinse gâtul – așa cum făcuse Jessie ca să ajungă la paharul cu apă. Adulmecă fața lui Gerald, oferindu-și un soi de bucurie olfactivă. Simți, mai întâi, aroma cerii cu care fusese lustruit parchetul, aromă impregnată în urechea stângă a stăpânului decedat. Apoi, amestecul de transpirație și colonie la rădăcina părului. După aceea, izul pătrunzător și amar al sângelui închegat în creștetul capului lui Gerald. Zăbovi îndelung asupra nasului bărbatului, cercetând atent cele două nări, nemișcate acum. Trufa câinelui era zgâriată, murdară, dar simțul mirosului îi devenise mai ascuțit decât fusese vreodată. Și se simți iarăși cuprins de lăcomie, de senzația că a descoperit cea mai prețioasă comoară din lume. Și că îi aparține în întregime. Își înfipse colții ascuțiți în obrazul cărnos al lui Gerald și începu să îl sfâșie.

În spatele pleoapelor închise, ochii lui Jessie începură să se miște cu repeziciune. Femeia gemu – sunet tremurător, plin de groază și aducere-aminte.

Câinele o privi. Trupu-i încremenise – statuie a vinovăției și a spaimei. Însă nu pentru multă vreme, căci deja considera uriașul maldăr de carne drept proprietatea lui, pentru care s-ar fi luptat – și-ar fi jertfit și viața – dacă cineva ar fi încercat să i-o fure. În plus, stăpânul-femelă scotea sunetele acelea, iar câinele era aproape sigur că stăpâna nu mai reprezenta nici un pericol.

Înșfăcă iarăși obrazul bucălat al lui Gerald Burlingame și trase, mișcându-și capul dintr-o parte în cealaltă. Cu zgomotul făcut de o bandă adezivă trasă brusc de pe rolă, se desprinse o fâșie de carne din falca avocatului. Pe chipul lui Gerald se lățî un zâmbet feroce.

Jessie gemu din nou. Vorbea în somn. Câinele o privi. Era convins că stăpâna nu poate coborî din pat. Totuși sunetele acestea îl neliniștea. Vechiul obicei al speciei canine nu dispăruse întru totul. În plus, îi trecuse și foamea. Acum nu mai înfuleca, ci lua o gustare. Se întoarse și ieși din cameră. În colți ținea o bucată mare din obrazul stâng al lui Gerald. O bucată mare ca scalpul unui prunc.

11

14 august 1965 – doi ani și ceva după ziua când a dispărut soarele. Este ziua de naștere a lui Will. Puștiul s-a foit toată ziua, explicând cui avea răbdare să îl asculte, că a trăit câte un an pentru fiecare serviciu reușit la base-ball. Jessie nu poate pricepe importanța acestui anunț, dar este evident că fratele ei îl consideră deosebit. Și, în fond, dacă Will vrea să își compare viața cu un meci de base-ball, asta este treaba lui personală.

O vreme, *absolut tot* ce se întâmplă la petrecerea fratelui ei este perfect normal. La picup cântă Marvin Gaye, ce-i drept. Însă nu e cântecul ăla rău, periculos pentru urechile prea tinere: „N-o să fiu prea prost" – cântă Marvin, jumătate în batjocură, jumătate amenințător – „Voi fi plecat de multă vreme, iuu-bii-too". Drăguț cântecel și adevărul era că ziua a fost mai mult decât reușită. Cel puțin până într-un anumit moment. A fost, cum a spus mătușa Katherine, exprimându-se în obișnuitu-i stil prețios, „mai încântătoare decât o melodie cântată la vioară". Chiar și Tata îi împărtășește părerea, deși nu prea voise să se întoarcă la Falmouth pentru aniversarea lui Will. Jessie l-a auzit spunându-i Mamei: *Cred că a fost o idee bună.* Și asta a umplut-o de bucurie, deoarece ea, Jessie Mahout, fiică a lui Tom și Sally, soră a lui Will și Maddy,

soție încă a nimănui, avusese ideea organizării acestei petreceri. Ea era motivul pentru care se află cu toții aici, în loc să fie la țară, la Sunset Trails.

Sunset Trails este vila de vară a familiei Mahout, situată pe malul nordic al lacului Dark Score. Anul acesta și-au întrerupt obișnuita vacanță de nouă săptămâni pentru că Will vrea – măcar o dată – spusese el părinților, pe tonul unui bătrân aristocrat care știe că nu mai are mult de trăit, să își petreacă ziua de naștere cu prietenii lui și cu întreaga familie.

La început, Tom Mahout s-a opus vehement acestei idei. Tom este agent de bursă și își petrece viața făcând naveta între Portland și Boston. Ani de zile a încercat să își convingă familia că cei care merg la serviciu îmbrăcați în costum, cu cămașă albă și cravată, muncesc, uneori, mai mult decât fermierii.

Nimeni nu îl contrazisese, deși, cu excepția lui Maddy, toți credeau că meseria lui era cea mai plictisitoare din lume.

Tom susținea sus și tare că *trebuie* să se odihnească în casa de pe malul lacului, că numai așa își poate reveni din epuizarea acumulată într-un an de muncă și, în fond, Will putea să își organizeze multe alte petreceri. Dar mai târziu. În plus, Will împlinește nouă ani, nu nouăzeci. „Ca să nu mai spun că petrecerile cu prietenii n-au nici un chichirez dacă nu ești suficient de mare ca să poți să bei câteva butoiașe cu bere", adăugă Tom.

După cum stăteau lucrurile, se părea că Will n-ar fi avut nici o șansă să își petreacă ziua de naștere în casa din oraș. Atunci a intervenit Jessie. Spre uluirea tuturor, și spre *uriașa* mirare a lui Will însuși. Căci Jessie este cu trei ani mai mare decât el și de multe ori pare a nici nu știi, măcar, că are un frate. Jessie sugeră, pe ton șoptit, că ar fi fost destul de plăcut să se întoarcă acasă pentru câteva zile (două sau trei – nu mai mult) și să dea o petrecere în aer liber: cu crichet, badminton, grătar pe cărbuni și lampioane japoneze pe care le vor aprinde înspre seară. Atunci, Tom începu să se mai îmblânzească. E genul de bărbat care are o părere nespus de bună despre sine. „Ia priviți, ce al dracului sunt! «Gigi-duru'» e un mic copil pe lângă mine!" Întotdeauna Tom a fost greu de convins, o dată ce-i intra în cap o anumită idee.

Când, totuși, se întâmplă să se răzgândească, o face numai la cererea mezinei. Jessie știe cum să găsească drumul spre mintea tatălui său, drum necunoscut celorlalți membri ai familiei. Sally crede – pe bună dreptate – că Jessie a fost mereu favorita lui Tom. Pe de altă parte, Tom este convins că nimeni nu își dă seama de asta. Pentru Maddy și Will lucrurile sunt mai simple: Jessie își lingușește tatăl, iar acesta o răsfață. Cu un an în urmă, Will îi spusese lui Maddy, care tocmai fusese pedepsită pentru că a fost prinsă fumând: „Dacă Tati ar prinde-o pe Jessie cu țigări, probabil că i-ar cumpăra o brichetă." Maddy, întru totul de acord cu acest raționament, izbucnise în râs și își îmbrățișase fratele. Nimeni, nici ei, nici mama lor, nu își poate închipui îngrozitorul secret – scârbos, ca o bucată de carne putredă peste care bâzâie muște mari și verzi – care îi unește pe Tom Mahout și fiica lui cea mică.

În sinea ei, Jessie crede sincer că își ajută fratele. Nu își dă seama cât de mult a ajuns să deteste casa de pe malul lacului Dark Score și cât de mult se agață de orice motiv care ar ajuta-o să petreacă mai puțin timp acolo. A ajuns să deteste lacul – pe care îl iubise pătimaș înainte. Îi vine să vomite numai când îi simte izul de minerale, care-i amintește... Îi amintește... Ce? În 1965 nu mai suporta să înoate în Dark Score, nici măcar în cele mai fierbinți zile. Știe că mama crede că îi este rușine cu silueta ei – Jessie, aidoma lui Sally, începuse să îmbobocească mai devreme decât alte fete de vârsta ei; și, la doisprezece ani, arăta mai mult a femeie – dar nu acesta este motivul. Nici vorbă. S-a obișnuit cu pubertatea prematură și știe că revista „Playboy" nu i-ar publica fotografia pe copertă. Nu e vorba că i-au crescut sânii, i s-au rotunjit coapsele și fundul. E vorba de mirosul acela...

Indiferent de motivele ascunse ale lui Jessie, cererea lui Will Mahout este, în cele din urmă, acceptată de Tom Mahout, capul și stăpânul absolut al familiei. Ieri s-au întors la casa din oraș, în timp util pentru ca Sally, împreună cu cele două fiice ale ei, să poată pregăti petrecerea. Astăzi este 14 august, iar 14 august reprezintă apoteoza verii în statul Maine – zi cu cer azuriu, nori pufoși și albi, briză proaspătă.

La țară – și în zona lacurilor, unde se află vila lor de vacanță, pe malul lacului Dark Score – pădurile, și lacurile, și helești, și

mlaștinile sunt cufundate în zăduf și umiditate. Dar aici, în orașul de pe coasta oceanului, briza răcoroasă este o binecuvântare. În plus, alungă țânțarii și mușteie. Gazonul din spatele casei este plin de copii – majoritatea prieteni ai lui Will – dar și amice ale lui Maddy și Jessie. O minune s-a petrecut: toți par a se înțelege foarte bine. Nimeni nu se ceartă. Pe la ora cinci, Tom ducând la buze primul pahar cu Martini, privește către Jessie care stă în apropiere, cu ciocanul de crichet sprijinit pe umăr (destul de aproape ca să poată surprinde discuția banală dintre soț și soție, care, de fapt, ar fi putut fi foarte bine un compliment făcut fiicei sale), apoi o privește pe Sally și spune: „Cred că a fost o idee bună."

A fost mai mult decât bună, gândește Jessie. *Extraordinar de mișto – ăsta-i adevărul.* Deși nu asta simte, însă, dacă și-ar cerceta mai atentă sufletul, i-ar mânia pe zei. Ceea ce gândește, în realitate, este că ziua este minunată – strălucitoare, blândă și dulce ca o acadea. E frumos și cântecul care bubuie din picupul portabil al lui Maddy. De fapt, lui Jessie nu îi va *plăcea* niciodată Marvin Gaye – așa cum nu îi va plăcea vreodată izul slab de minerale emanat de lac în arșița după-amiezelor – dar chiar și cântecul acesta e frumos. Cam tâmpițel, dar nu periculos.

Este 14 august 1965, o zi din trecut, o zi prezentă *încă* în visele femeii care este încătușată de pat într-o casă pe malul unui alt lac, la aproape optzeci de kilometri distanță de Dark Score (unde se simte însă în zilele calde, de vară, același miros mineral, același miros blestemat, același miros coclit). Și, cu toate că fetița de doisprezece ani nu vede cum Will se furișează în spatele ei, tocmai când se apleacă pentru a lovi bila de crichet, transformându-și, astfel, fundul într-o țintă mult prea ispititoare pentru un băiețel de numai nouă ani, o parte din mintea ei știe că Will este în spatele ei și în acest moment visul se transformă, brusc, în coșmar.

Își pregătește lovitura, concentrându-se asupra portiței aflată la doi metri de ea. E o lovitură dificilă, dar nu *imposibilă*. Și dacă va reuși, scorul ei va fi egal cu cel al lui Caroline. Ceea ce ar fi o chestie nemaipomenită, deoarece Caroline câștigă aproape *întotdeauna*. Exact în momentul în care se pregătește să lovească bila, Marvin Gaye începe să cânte altceva.

Uuu, ascultați cu toții – și, de această dată, sună mai mult decât doar puțin batjocoritor, mai mult decât doar puțin amenințător – *mai ales voi, fetelor...*

Pielea de pe brațele bronzate ale lui Jessie se face ca de găină.

...păi, e bine să fii singur, căci cea pe care-o iubești nu e niciodată acasă?... Prea multă patimă port în mine, mi se spune...

Îi amorțesc degetele și nu mai simte ciocanul de crichet. Îi tremură încheieturile, de parcă ar fi prinse în

(cătușe Supusa e-n cătușe veniți s-o vedeți pe Supusa în cătușe veniți și rădeți de Supusa în cătușe)

lanțuri invizibile și inima-i este cuprinsă în cleștii de gheață ai terorii. E celălalt cântec. E cântecul cel *rău.*

...dar cred... cred... că așa trebuie iubită o femeie...

Privește spre fetele care o așteaptă să lovească bila de crichet și observă că a dispărut Caroline. În locul ei se află Nora Callighan. Are părul împletit în cozi de școlăriță, o pată albă pe vârful nasului, pantofii galbeni de sport ai lui Caroline și medalionul ei, cu fotografia lui Paul McCartney. Dar ochii aceia verzi sunt ai Norei și o privesc cu adâncă, matură compasiune. Jessie își amintește că Will – întărâtat, fără îndoială, de prietenii lui, „îmbătați", ca și el, de atâta Coca-Cola și prăjitură cu ciocolată – se strecoară în spatele ei și se pregătește să o pipăie. Când o va face, ea va reacționa sălbatic, dându-i un pumn zdravăn în gură. Poate gestul ei nu va strica definitiv petrecerea, însă îi va știrbi dulcea perfecțiune. Încearcă să lase din mâini ciocanul de crichet, voind să se îndrepte și să se întoarcă, înainte ca toate acestea să se petreacă. Dorește din tot sufletul să schimbe trecutul, însă trecutul atârnă tare greu. Înțelege că a schimba trecutul e ca și cum ai încerca să ridici o casă adevărată, ținând-o de un colț, ca să cauți sub ea lucruri pierdute, uitate sau ascunse.

În spatele ei, cineva a dat la maximum volumul picupului lui Maddy și cântecul acela oribil îți sparge, acum, timpanele; triumfător, sadic, scârbos: MĂ DOARE TAAAAREEEE... TE PORȚI TAAAAREEEE RĂĂĂUUU... CINEVA... SĂ-I SPUUUNĂĂĂĂ CĂ NU-I BIIIINEEEE...

Încearcă iarăși să scape de ciocanul de crichet, să îl arunce, însă nu reușește. Parcă cineva i l-a prins în cătușe de mâini.

Nora! țipă. *Nora, trebuie să mă ajuți! Oprește-l!*

(În acest moment al visului transformat în coșmar a gemut Jessie prima oară, îndepărtând, preț de o clipă, câinele de cadavrul lui Gerald.)

Nora clatină, grav și trist, capul. *Nu pot să te ajut, Jessie. Ești singură – toți suntem singuri. Nu obișnuiesc să pun asta pacienților mei, dar cred că trebuie să fiu sinceră cu tine.*

Dar nu înțelegi! Nu mai pot să trec prin asta încă o dată! NU MAI POT!

Încetează cu tâmpeniile – enervarea este evidentă în tonul Norei.

Se întoarce și începe să se îndepărteze, ca și cum nu ar suporta să mai vadă trăsăturile schimonosite de groază ale lui Jessie.

N-o să mori, doar nu-i otravă.

Jessie privește disperată în jur (deși nu e în stare să se ridice și să nu mai ofere acea țintă ispititoare obrazniculuiu său frate) și observă că a mai dispărut o altă prietenă a ei, Tammy Hough. În locul ei, îmbrăcată cu șortul alb și bustiera galbenă a lui Tammy, se află **Ruth** Neary. Într-o mână ține ciocanul de crichet al lui Tammy, iar în cealaltă un Marlboro. Gura îi este strâmbată în obișnuitu-i surâs sarcastic. Numai ochii îi sunt serioși și îndurerați.

Ajută-mă, Ruth! urlă Jessie. *Trebuie să mă ajuți!*

Ruth trage cu poftă din țigară, apoi o strivește în iarbă cu sandaua lui Tammy Hough.

Ce să zic, țuca, mare scofală! O să te pipăie, doar. N-o să-ți înfigă un par în cur. Știi asta la fel de bine ca mine. Ai mai trecut prin așa ceva. De ce faci atâta tămbălău?

Nu-i vorba numai de pipăială! Știi foarte bine!

Iepurașul meu iubit, cin' te-ntrece la mințit? spune Ruth.

Ce? Ce vrei să?...

Vreau să spun că nu știu absolut TOT, se rățoiește Ruth.

Deși vocea-i pare mânioasă, tristețea și durerea răbufnesc din adâncuri.

N-ai vrut să-mi spui. N-ai vrut să spui NIMĂNUI. Ai fugit. Ai fugit ca un iepuraș speriat de propria-i umbră.

N-AM PUTUT să spun! hohoti Jessie.

Acum vede o umbră în iarbă, lângă ea – de parcă metafora folosită de Ruth devenise realitate. Nu este umbra unui iepuraș speriat. Dimpotrivă: este umbra fratelui ei, Will... Aude chicotelile, cu greu înăbușite, ale prietenilor lui. Știe că Will întinde mâna înspre ea. Și tot nu se poate mișca. Nu poate schimba ceea ce urmează să se întâmple; și înțelege că această neputință a ei reprezintă însăși chintesența coșmarului și a tragediei trăite.

N-AM PUTUT! urlă, din nou, la Ruth. *N-am putut! Niciodată! Adevărul ar fi omorât-o pe mama... Sau ar fi distrus familia... Sau s-ar fi întâmplat și una și alta! Așa nu m-a spus el! Tata. Așa mi-a spus!*

Nu-mi place că eu trebuie să fiu aducătoarea de vești proaste, țuca, dar în decembrie se împlinesc doisprezece ani de când bunul și dragul tău Tătic a părăsit lumea celor vii. N-ai putea să renunți puțin la tonul ăsta de melodramă ieftină? Că doar nu te-a agățat de frânghia de rufe, nu te-a supus la mai știu eu ce perversiuni și nici nu ți-a dat foc după aia.

Dar Jessie nu vrea să audă – nici măcar în vis nu vrea să audă șoapta trecutului ei, de multă vreme îngropat. Când cade o singură piesă de domino, cine poate spune ce va urma? Își astupă urechile la spusele lui Ruth, dar își privește vechea colegă de cameră cu expresia aceea rănită și rugătoare care deseori a făcut-o pe Ruth (a cărei duritate nu era decât o mască) să izbucnească în râs și să cedeze, făcându-i pe plac lui Jessie.

Trebuie să mă ajuți, Ruth! Trebuie!

Însă, de această dată, expresia rugătoare din privire nu are nici un efect.

Nu prea cred, țuca. Nu mai sunt nici fetele de la colegiu, au trecut și vremurile când îmi spuneai să-mi țin gura, nici nu mai poți să fugi; și părerea mea este că ai face o greșeală dacă te-ai trezi. Asta-i trenul-fantomă, Jessie: Tu ești iepurașul cel fricos. Eu sunt umbra care te sperie. Poftiți în vagoane! Legați-vă centurile! Strâns! E o călătorie fără întoarcere.

NU!

Și, amplificând spaima lui Jessie, începe să se întunece. Ar putea fi doar un nor care acoperă soarele. Însă nu e așa. Și Jessie

știe. Soarele dispare. Curând, stelele vor licări pe cerul după-amiezei și bufnița va înhăța iepurașul. A sosit timpul eclipsei.

Nu! urlă din nou. *Asta a fost acum doi ani!*

Iarăși greșești, țuca, spune Ruth Neary. *Pentru tine eclipsa durează de-o viață-ntreagă. N-ai mai văzut niciodată soarele.*

Încearcă să o contrazică, să îi spună lui Ruth că este la fel de vinovată ca și Nora, pentru toată această dramatizare excesivă. Da. La fel de vinovată ca și Nora care o îmbrâncea înspre uși pe care ea nu voia să le deschidă; Nora, care o tot asigura de faptul că prezentul poate deveni mai bun doar analizând trecutul – de parcă ai putea da un gust mai bun prânzului gătit astăzi dacă îi adaugi resturile mucegăite ale prânzului de ieri. Și, așa cum i-a explicat Norei în ziua în care a abandonat terapia, vrea să îi spună și lui Ruth că există o diferență uriașă între viața dusă alături de ceva anume și viața încătușată de acel ceva.

Nu înțelegeți, proastelor, că acel „cult al sinelui", cu care mi-ați împuiat capul, nu e altceva decât o șarlatanie?

Asta ar vrea să le spună, însă, înainte de a apuca să deschidă gura, are loc incidentul: o mână strecurată printre picioarele-i ușor desfăcute, degetul mare al mâinii frecând violent despicătura dintre fese, celelalte degete apăsându-i șortul, chiar deasupra vaginului. Și, acum, în acest coșmar, vede că nu e mânuța prostuță și obraznică a fratelui ei. Mâna dintre picioare este mult mai mare decât a lui Will și nu este deloc nevinovată.

Cântecul oribil se aude tot mai tare, stelele au răsărit în toiul după-amiezei, și

(n-o să mori, că doar nu-i otravă)

așa se pipăie adulții.

Se întoarce, așteptându-se să se trezească față în față cu tatăl său. El îi făcuse așa ceva în timpul eclipsei, ceva ce Ruth și Nora ar fi numit „maltratare a propriului copil". E sigură că e vorba de tatăl ei – și se teme că va reacționa violent, indiferent cât de serios sau lipsit de importanță ar fi fost gestul lui; se teme că îl va izbi cu ciocanul de crichet, zdrobindu-i nasul și spărgându-i dinții. Și apoi, când el se va fi prăbușit, vor veni câinii și îl vor mânca.

Numai că nu e Tom Mahout. E Gerald. Gol-pușcă. Puțișoara de avocat e îndreptată înspre ea de sub colacul roz și moale al

burții. În mâini ține două perechi de cătușe. I le întinde în întunericul de coșmar al după-amiezei. Raze ale unor stele nefirești se reflectă pe metalul cătușelor.

Haide, Jess – șuieră rânjetul lui. *Parcă n-ai avea habar despre ce-i vorba. Și, de fapt, chiar ți-a plăcut. Prima dată ai avut un orgasm atât de puternic, încât mi-a fost teamă că o să te faci bucățele. Îșî mărturisesc că ăla a fost cel mai bun futai din viața mea. Atât de bun că încă îl visez. Și știi de ce a fost nemaipomenit? Pentru că tu n-ai avut nimic de făcut. Psihologia feminină dovedește că femeile se simt mult mai bine când întreaga inițiativă aparține bărbatului. Ai avut orgasm când te-a pipăit taică-tu? Eu zic c-ai avut. Eu zic c-ai avut un orgasm atât de puternic încât aproape te-ai făcut bucățele. S-ar putea ca terapeuții să mă contrazică, dar NOI știm adevărul, nu? Există femei care recunosc singure că le place să fie dominate complet, dar există și altele care au nevoie de un BĂRBAT care să le arate că le place asta. Așa ești tu. Căpoasă. Dar nu-i nici o problemă, de-aia avem cătușele. Și să știi că nu sunt cătușe adevărate. Sunt brățări ale dragostei. Pune-ți-le, iubito. Pune-ți-le.*

Jessie face câțiva pași înapoi, clătinând din cap și neștiind dacă îi vine să râdă sau să plângă. Cunoaște pe de rost toate vorbele astea.

Gerald, dragă, trucurile avocățești nu țin cu mine. Sunt de prea multă vreme măritată cu un avocat. Și amândoi știm foarte bine că povestea cu perechile de cătușe n-are nici o legătură cu orgasmul meu. Și nici n-a avut vreodată. Cătușele sunt un stimulent pentru puțulica ta, ofilită de atâta băutură. Așa că nu te mai da rotund cu noțiunile tale de psihologie feminină.

Zâmbetul lui Gerald este atoateștiutor.

Bravo, iubito. Nu prea convingător, dar meriți toată stima pentru că ai încercat. Păi, nu? Cea mai bună apărare e atacul. Mi se pare că eu te-am învățat asta. Oricum, n-are nici o importanță. Acum trebuie să te hotărăști: ori îți pui cătușele, ori mă lovești cu ciocanul în moalele capului și mă mai omori o dată.

Jessie privește în jur și își dă seama, cu panică tot mai mare, că toți invitații de la petrecerea lui Will privesc confruntarea ei cu acest bărbat în pielea goală (doar dacă nu consideri ochelarii drept

un articol de îmbrăcăminte), aproape obez, excitat... Toți – nu doar familia și prietenii ei din copilărie. Și doamna Henderson, care va fi îndrumătoarea ei în primul an de colegiu, se află acolo, lângă bolul cu punci; Bobby Hagen, care va fi partenerul ei la balul de absolvire – și apoi i-o va trage pe bancheta din spate a mașinii tatălui lui –, stă în curte, lângă blonda cu cicatrice pe sâni – blonda aceea frumușică, ai cărei părinți o iubeau, însă îl idolatrizau pe fratele ei.

Barry, își amintește Jessie. *Pe ea o cheamă Olivia, iar pe fratele ei – Barry.*

Blonda ascultă ce îi spune Bobby Hagen, însă privirea-i este ațintită asupra lui Jessie – calmă, dar ostenită. Poartă un tricou pe care este înscrisă o minunată judecată de valoare: „Viciul e mișto, dar incestul e și mai și." În spatele Oliviei, Kendall Wilson, cel care o va angaja pe Jessie în învățământ, oferă o felie din tortul de ciocolată a lui Will doamnei Paige, profesoara ei de pian din copilărie. Doamna Paige arată extraordinar de bine și este foarte vioaie, mai ales având în vedere faptul că murise de infarct cu doi ani în urmă.

Parcă nu aș visa – spune gândul lui Jessie. *Parcă m-aș îneca și mi-aș retrăi întreaga viață în ultimele secunde. Toți cei pe care i-am cunoscut vreodată se află aici, sub cerul înstelat al unei după-amieze de coșmar. Și toți privesc cum soțul meu, cel fără de haine, încercă să îmi pună cătușele la mâini, în timp ce Marvin Gaye cântă: „Am un martor". Nu pot decât să mă calmez știind că nu se poate mai rău.*

Ba se poate. Doamna Wertz, învățătoarea ei din clasa întâi, izbucnește în hohote de râs. I se alătură nenea Cobb, grădinarul lor, care ieșise la pensie în 1964. Apoi râde și Maddy, și Ruth, și Olivia, cea cu cicatrice pe sâni. Kendall Wilson și Bobby Hagen se înecă de atâta râs, de parcă ar fi auzit cel mai bun banc din lume. Și, poate, chiar l-au auzit. Bancul acela a cărui poantă este: *„femeia este un suport însuflețit pentru pizdă".*

Jessie își dă seama că și ea este dezbrăcată. Iar pe sâni are scrise cu ruj cuvintele blestemate: FETIȚA TATII.

Trebuie să mă trezesc – își spune. *Dacă nu mă trezesc, o să mor de rușine.*

Însă nu reușește să se trezească acum. Ridică privirea și observă că zâmbetul atoateștiutor al lui Gerald s-a transformat într-o rană deschisă. Botul, mustind de sânge, al câinelui se ivește printre dinții celui ce i-a fost soț. Și câinele rânjește. Iar printre colții lui – ca într-o scenă dintr-un film de groază nominalizat la Oscar – apare un alt cap. Al tatălui ei. Ochii lui albaștri sunt acum cenușii și obosiți. Ochii Oliviei, își dă seama Jessie. Și, apoi, își dă seama de ceva mult mai cumplit: izul coclit, mineral al apei din lac o învăluie din toate părțile, îi intră prin pori, o sufocă.

Sunt prea pătimaș – cântă tatăl ei din gura câinelui, ca și câine se află în gura soțului: *Dar numai așa trebuie iubită o femeie...*

Aruncă ciocanul de crichet și o ia la fugă, urlând. Când trece pe lângă înfiorătoarea creatură de coșmar, cu trei capete, Gerald îi prinde o pereche de cătușe în jurul unei încheieturi.

Te-am prins! răcnetul e triumfător. *Te-am prins, frumusețea mea, mândrețea mea!*

Jessie crede că eclipsa nu a fost totală, căci ziua continuă să se întunece. Apoi se gândește că va leșina. Iar gândul acesta este însoțit de sentimente de profundă recunoștință și alinare.

Ești tâmpită, Jess – nu se leșină în vise.

Însă ea se încăpățânează să creadă că asta i se întâmplă. Și, la urma urmelor, nici nu contează dacă e vorba numai de un leșin sau de o crevasă mai adâncă a somnului, înspre care se îndreaptă precum unicul supraviețuitor al unei catastrofe naturale. Ceea ce contează cu adevărat este faptul că reușește, în sfârșit, să scape de coșmarul care o molestase într-un mod mult mai traumatic decât tatăl ei, în ziua aceea când dispăruse soarele. Reușește, în sfârșit, să scape, iar sentimentul de recunoștință pare o reacție firească în împrejurările acestea.

Aproape izbutise să pătrundă în crevasa întunericului deplin, când aude un sunet: sunet pătrunzător, dezgustător, ca o tuse înecată cu flegmă. Încearcă să scape de sunetul acesta; dar nu poate. A agățat-o ca un cârlig; și, ca un cârlig, începe să o ridice către cerul argintiu – imens, dar vulnerabil – care separă somnul de starea de veghe.

12

Cel ce a fost odinioară Prințul, bucuria și mândria micuței Catherine Sutlin, a mai rămas în bucătărie încă vreo zece minute după ultima incursiune în dormitor. Cu capul ridicat, ochii larg deschiși, fără să clipească. Nu prea mâncase în ultimele două luni, dar în seara aceasta se săturase – se ghiftuise – și ar fi trebuit să se simtă somnoros. Chiar se simțise așa o vreme; însă acum senzația de somnolență dispăruse cu desăvârșire, înlocuită fiind de o stare de agitație tot mai mare. Stăpâna continua să geamă în camera de alături; dar nu gemetele și sunetele ei neinteligibile provocaseră nervozitatea câinelui. Nu acestea l-au făcut să tresară speriat tocmai atunci când îl cuprinsese somnul. Și nu acestea erau motivul pentru care își ciulise urechile și își încrețise botul, dezvăluindu-și colții.

Era cu totul altceva... Ceva rău... Ceva periculos.

Când coșmarul lui Jessie atinsese punctul culminant, urmând a se topi în întuneric, câinele se ridică, incapabil să mai suporte starea de agitație care pusese stăpânire pe el. Deschise ușa cu botul și se repezi afară, în bezna bătută de vânt. Iar vântul îi aduse un miros ciudat și necunoscut. În mirosul acela se simțea pericolul.

Câinele alergă înspre pădure cât de repede îi permitea burta umflată. Când ajunse la adăpostul arbuștilor, se întoarse să privească spre casă. Fugise, ce-i drept. Dar avea nevoie de mai multe motive care să îl facă să abandoneze complet hrana pe care reușise să o găsească.

În siguranță acum, cu fața-i obosită, inteligentă, brăzdată de ideogramele razelor de lună, câinele începu să latre. Acesta a fost sunetul care a trezit-o pe Jessie.

13

Pe la începutul anilor șaizeci, în timpul vacanțelor petrecute în vila de pe malul lacului, când William se bălăcea la mal, cu un colac portocaliu în jurul mijlocului, Maddy și Jessie – prietene bune, în ciuda diferenței de vârstă – obișnuiau să înoate în fața vilei familiei Neidermeyer. Acolo era un ponton pe care construiseră o platformă de sărituri. Pe această platformă s-a antrenat Jessie până când a ajuns la performanța care i-a adus primul loc la concursurile de înot din liceu și apoi, în 1971, la concursul organizat la nivelul statului. Din vremurile acelea își amintea zborul prin aerul fierbinte al verii înspre strălucirea albastră a apei. Și își mai amintea și înălțarea din adâncuri la suprafață, prin curenții calzi și reci ai lacului.

Aceeași senzație a avut-o când s-a trezit.

La început, a străbătut o turbulență întunecată – simțindu-se ca și cum s-ar fi aflat în interiorul unui nor de furtună. Se izbi și își croi drum prin valurile negre, fără să aibă habar CINE este, în ce dimensiune a TIMPULUI e, și, cu atât mai puțin, UNDE e. Apoi urmă un val mai cald și mai blând. Fusese cufundată în adâncurile celui mai îngrozitor coșmar pe care îl avusese vreodată. Dar nu fusese *decât* un coșmar și se terminase acum. Însă, pe

când se apropia de suprafața apei, de realitate, o învălui un alt curent rece: gândul că această realitate, pe care o va întâlni când va deschide ochii, ar putea fi la fel de cumplită ca și coșmarul. Poate chiar mai cumplită.

Ce să fie? Ce ar putea să fie mai groaznic decât coșmarul ăsta?

Refuză să se mai gândească. Răspunsul o aștepta. Dar, dacă l-ar fi bănuit, s-ar fi hotărât să se arunce iarăși în adâncuri, în vis, în coșmar. Și s-ar fi înecat. Dar, deși înecul nu era cea mai rea metodă de a-ți pune capăt zilelor – spre deosebire de izbirea de un zid a motocicletei, ambalate la maximum, sau de aruncarea cu parașuta într-o rețea de cabluri de înaltă tensiune – era de nesuportat gândul de a simți iarăși izul acela oribil de metal coclit și scoici. Așa că Jessie începu să se zbată și mai tare ca să ajungă la suprafață, ca să se trezească, spunându-și, în tot acest timp, că va rezolva problemele lumii reale în momentul în care se va confrunta cu ele.

Ultimul val prin care a trecut era fierbinte și lipicios ca sângele proaspăt: da, se poate ca brațele să-i fie lipsite de viață ca două buturugi uscate. Nu-i rămânea decât să spere că va reuși să și le miște suficient pentru a restabili circulația sângelui prin ele.

Gâfâi, tresări și deschise ochii. Nu își dădea seama câtă vreme dormise. Nu o ajuta nici ceasul de pe scrin, blocat în propriu-i infern al repetării obsedante: douăsprezece-douăsprezece-douăsprezece, ca și cum timpul ar fi împietrit la miezul nopții. Se întunecase complet iar luna strălucea, acum, prin luminator și nu prin fereastra dinspre est.

Cârceii îi sfredeleau brațele. Nu o deranja câtuși de puțin. Era mult mai bine decât să o tortureze crampele musculare la care se așteptase. După câteva clipe observă o pată mare și umedă sub coapse și fund și pricepu că nevoia de a urina dispăruse. Trupul ei rezolvase această problemă în timp ce ea dormea.

Se ridică puțin, iar încheieturile parcă îi luară foc și începură să hohotească de durere.

Mă doare pentru că am încercat să-mi scot cătușele. E numai vina mea.

Câinele începu iarăși să latre, sfredelindu-i timpanele. Își dădu seama că sunetele acestea o treziseră tocmai în momentul când era pe punctul de a se cufunda într-un somn mai adânc, depășind coșmarul. Câinele lătra afară, pe undeva. Și faptul acesta o bucură și o nedumeri în același timp. Oare de ce plecase? Poate că nu se simțea bine în casă după atâta vreme petrecută sub cerul liber. Da. Explicația era logică.

– Trezește-te, Jess – își spuse, cu vocea încă îngroșată de somn.

De fapt, chiar asta făcea. Panica și rușinea din vis se destrămau. Coșmarul însuși își pierdea contururile, aidoma unei fotografii supraexpuse. Curând va dispărea definitiv. Când te trezești, visele sunt ca niște scoici moarte în care viața se învolburase într-o formă fragilă. I se mai întâmplase să nu își poată aminti cu claritate visele. Și îi păruse rău atunci. Dar nu și acum. Niciodată nu i se mai întâmplase să simtă atâta recunoștință pentru faptul că a uitat ceva.

Nu contează, gândi. *N-a fost decât un vis. Un coșmar, cu capete care ies unul dintr-altul. Se zice că fiecare vis reprezintă câte ceva. Știu. Și cred că visul meu a reprezentat ceva... A avut și o fărâmă de adevăr în el. Acum înțeleg de ce l-am plesnit pe Will când m-a pipăit, în ziua aia. Dacă ar ști, Nora Callighan ar sări în sus de bucurie. Ar spune că s-a format o breșă în amintirile mele ascunse. Așa o fi. Dar asta n-o să mă scoată din căcaturile astea de brățări de pușcăriaș. Și, de fapt, asta-i prioritatea mea. Aveți ceva de obiectat?*

Nu-i răspunseră nici Ruth, nici Supusa. Tăceau și celelalte voci – vocile necunoscute. Numai stomacul ei luă atitudine. Sigur, îi părea al naibii de rău că i se întâmplase toată nenorocirea asta, dar se simțea obligat să protesteze față de anularea cinei: ghiorăi prelung. Mda, amuzant... Însă nu va fi la fel de amuzant mâine. Până atunci i se va face iarăși sete. O sete cumplită. Și Jessie nu își făcea iluzii că va reuși să și-o astâmpere cu cele două înghițituri de apă rămase.

Trebuie să mă concentrez. Asta trebuie să fac. Problemele mele cele mai importante nu sunt nici mâncarea și nici apa.

Acum, lucrurile astea contează tot atât de puțin cât a contat motivul pentru care l-am pocnit pe Will când a împlinit nouă ani. Problema cea mai importantă e cum o să...

Gândurile i se întrerupseră cu fosnetul strident al unei plăci de patefon pe care a zgâriat-o acul. Privirea-i, rătăcind până atunci prin camera întunecată, se opri în colțul opus patului în care era prizonieră; în colțul unde dansau sălbatic, în ritmul vântului, umbrele pinilor, în lumina sidefie a nopții cu lună.

Acolo era un bărbat.

O groază necunoscută încă îi îngheță sângele în vene. Vezica urinară, care, în timpul somnului, își descărcase numai surplusul, se goli complet într-un șuvoi fierbinte. Jessie nu își dădu seama. Spaima aceasta cumplită îi învăluise mintea într-un giulgiu. Nu scoase nici un suspin, nici un oftat, nici un scâncet. Mută îi era gura, așa cum mute îi erau și gândurile. Mușchii i se transformară în lichid fierbinte și alunecă pe pat atât cât îi permiteau cătușele. Nu leșină, însă vidul din gânduri și incapacitatea de a se mișca erau mai îngrozitoare decât pierderea cunoștinței. Când gândurile își căutară drumul înapoi, se izbiră de un zid de spaimă. Uriaș. Negru. Fără formă.

Un bărbat. Un bărbat în cameră.

Îi vedea ochii întunecați holbându-se la ea cu atenție nătângă. Vedea albeața de ceară a obrajilor scofâlciți și a frunții înalte, deși trăsăturile intrusului erau estompate de jocul de lumini și umbre. Vedea umerii căzuți și brațele ca de gorilă, mâinile uriașe.

Nu își dădu seama câtă vreme a zăcut în starea aceasta de semileșin, paralizată, însă conștientă, ca un gândac prins în plasa unui păianjen. Păru o veșnicie. Secundele se scurgeau iar ea nu era în stare să își închidă ochii. Continua să îl privească fix pe ciudatul musafir care-i pătrunsese în casă. Primul val de spaimă începu să se spargă la țărmul rațiunii, dar fu înlocuit de o senzație încă și mai rea: scârbă – o scârbă lipsită de logică, primitivă. Mai târziu, Jessie cugetă că toate aceste sentimente – cele mai puternice emoții negative pe care le trăise vreodată, inclusiv cele simțite când văzuse cum soțul său este mâncat de un câine vagabond – toate aceste sentimente au fost, de fapt, declanșate de completa

nemișcare a creaturii. Pătrunsese în cameră în vreme ce ea dormea și acum stătea în colț, adăpostit de umbre. Stătea în colț și se holba la ea cu ochii lui întunecați, ciudați și lacomi – ochi atât de mari și afundați în orbite, încât capul acela părea un craniu dezgropat de arheologi.

Musafirul ei stătea nemișcat în colț. Atât și nimic mai mult.

Ea era prizoniera cătușelor și se simțea aruncată într-o fântână adâncă. Timpul trecea, și trecea, și trecea. Și ceasul electric clipea ca un handicapat spunând: „e ora douăsprezece, e ora douăsprezece, e ora douăsprezece". Și, în cele din urmă, primul gând coerent își făcu loc în mintea ei – gând periculos, dar care-i aducea o stranie alinare.

Ești singură, Jessie. Bărbatul pe care ți se pare că-l vezi în colț e doar un joc al umbrelor. Nimic altceva.

Se chinui să se ridice în șezut, strâmbându-se când durerea îi fulgeră umerii încordați, ajutându-se cu picioarele, gâfâind răgușit din cauza efortului... Și, în toată această vreme, nu scăpă din ochi nici o clipă silueta prelungă, oribilă, din colț.

Înțelege, Jess: e prea înalt și prea subțire ca să fie un om adevărat. E doar un desen al vântului, al umbrelor, al razelor de lună și, probabil, al coșmarului tău.

Voia să creadă asta. Începu să se relaxeze, când auzi lătratul isteric al câinelui. Și nu cumva silueta din colț – silueta care era desenată de vânt, umbre și raze de lună –, nu cumva silueta aceea, care, de fapt, nici nu exista, a întors ușor capul în direcția din care se auzea spaima câinelui?

Nu. Sigur că nu. Era un alt joc al vântului și al umbrelor.

Era aproape sigură că i se păruse că ar fi observat o mișcare în colț. Dar restul? Silueta însăși? Nu putea să creadă că e doar o farsă a imaginației sale. Umbrele nu pot desena o siluetă care să semene *atât de mult* cu un bărbat. Sau pot?

Nevasta cea Supusă Burlingame își regăsi vocea. Era înfricoșată, într-adevăr, însă nu căpătase încă accentele stridente ale isteriei. Și, în mod cu totul paradoxal, acea parte din ea care se numea Ruth se îngrozise la gândul că nu e singură în cameră și nu reușea să articuleze cuvintele.

Dacă chestia asta nu-i adevărată, spuse Supusa, *atunci de ce a fugit câinele? Nu cred că a plecat fără vreun motiv serios. Tu ce zici?*

Își dădu seama că și Supusa era speriată de moarte și căuta cu disperare o explicație plauzibilă pentru fuga câinelui. O explicație care să nu aibă nici o legătură cu silueta pe care o văzuse Jessie – sau i se păruse că o vede – în colțul încăperii. Supusa o implora să îi confirme că plecarea câinelui se datora, pur și simplu, faptului că nu se simțea bine în spațiu închis. *Aceasta* era o explicație verosimilă. Sau, poate, plecase pentru că simțise mirosul unui alt câine – mai degrabă, al unei cățele în călduri. Sau, poate, câinele se speriase de vreun zgomot – o creangă ce lovise fereastra de la etaj. Explicația aceasta o satisfăcea cel mai mult, pentru că dovedea că încă mai există dreptate pe lume: câinele s-a speriat închipuindu-și că intră cineva în casă. Și lătra ca să-l alunge pe acest nou-venit imaginar care, îi spunea mintea lui de câine, avea intenția să îi fure restul de mâncare.

Da, da, așa, spune orice-ți trece prin cap, o imploră Supusa. *Și chiar dacă nu crezi nici una din prostiile astea, te rog mult: fă-mă pe mine să le cred!*

Nu putea să-i îndeplinească rugămintea. Motivul era foarte simplu și se afla în colț, lângă birou. *Acolo* era cineva. Nici vorbă de halucinație, nici vorbă de joc de umbre, nici vorbă de resturi din coșmarul de mai devreme – fantomă fugară, observată în timpul dintre somn și starea de veghe. Era

(un monstru e un monstru un bau-bau care a venit să mă mănânce)

un bărbat, nu un monstru. *Un bărbat*. Nemișcat, privind-o fix, pe când vântul se învolbura, făcând umbrele să danseze pe chipul lui straniu, abia deslușit.

Gândul acesta – *Monstru! Bau-bau!* – răsări din străfundurile minții sale, ajungând pe scena luminată a conștiinței. Îl alungă iarăși. Dar spaima o cuprinse cu forțe noi. Era posibil ca în colțul încăperii să se afle un om, însă era, din ce în ce mai sigură că fața acestuia era mult prea ciudată. Măcar de l-ar putea vedea mai bine!

Nu-ți dorești asta – o sfătui șoapta amenințătoare a unei voci necunoscute.

Dar trebuie să-i vorbesc – trebuie să stabilesc un contact cu el, gândi Jessie.

Imediat, însă, își răspunse pe un ton nervos și dojenitor, duet al lui Ruth și al Supusei:

Nu te mai gândi că e o creatură neobișnuită. Poate că-i un biet om rătăcit prin pădure; biet om care-i la fel de speriat ca și tine.

Bun sfat. Dar Jessie își dădu seama că *nu e în stare* să își închipuie că silueta din colț e un biet om rătăcit și speriat. Dimpotrivă: simțea cum de acolo se rostogolesc înspre ea valuri uriașe, otrăvite, murdare, valuri de răutate și ură.

Asta-i o tâmpenie! Vorbește-i, Jessie! Vorbește-i!

Încercă să își dreagă vocea – însă gâtul îi era uscat ca un deșert. Inima-i, pui speriat de vrabie, îi bătea repede și neregulat.

Rafalele de vânt se întețiră. Umbrele desenau pe pereți modele albe și negre, făcând-o să se simtă prizonieră într-un caleidoscop pentru daltoniști. O fracțiune de secundă, i se păru că vede un nas – subțire și lung, și alb – sub ochii aceia negri și imobili.

– Cine...

Doar atât. O șoaptă pe care nici ea însăși nu o auzi. Își umezi buzele și încercă iarăși să vorbească. Mâinile-i erau strânse în pumni dureroși. Se strădui să își desfacă degetele.

– Cine ești?

Tot o șoaptă, însă mai puternică.

Silueta nu răspunse. Rămase nemișcată, cu mâinile-i atârnând până în dreptul genunchilor.

Genunchi?! se sperie gândul lui Jessie. *GENUNCHI? Nu se poate, Jess. Mâinile oricărei persoane normale ajung până în dreptul coapselor.*

Ruth îi vorbi cu o voce atât de șoptită și înspăimântată, încât Jessie aproape nu o recunoscu:

Mâinile unei persoane normale ajung până în dreptul coapselor, așa e. Dar cum poți să-ți închipui că o persoană NORMALĂ se strecoară noaptea într-o casă străină și rămâne nemișcată

într-un colț, holbându-se la doamna și stăpâna casei, care e încătușată de pat? Rămâne nemișcată și nimic mai mult?

Chiar atunci creatura își *mișcă* un picior ... sau poate era iarăși un joc al umbrelor. Umbrele și lumina lunii îi creau o stare de incertitudine înspăimântătoare; și Jessie se gândi din nou că imaginația îi joacă feste și că, de fapt, este singură în camera sau, poate, nici nu se trezise din somn, iar visul ei despre aniversarea zilei de naștere a lui Will o apucase într-altă direcție... Voia să creadă asta. Numai că știa adevărul: era complet trează.

Chiar dacă piciorul se mișcase sau nu (presupunând că *exista* un picior), privirea lui Jessie se îndreptase înspre podea. Acolo i se păru că vede un obiect negru. Nu își putea da seama ce este, dar gândul i se întoarse cu repeziciune la după-amiaza aceea, când se certase cu Gerald. Unicele sunete pe care le auzise, erau rafalele de vânt, ușa care se trântea, lătratul câinelui, țipătul cufundarului și...

Obiectul de pe podea era o drujbă.

O drujbă. Nu exista nici urmă de îndoială. Musafirul ei o folosise mai devreme, dar nu tăiase cu ea lemne pentru foc. Tăiase *oameni*. Și câinele fugise pentru că simțise mirosul acestui dement care venise pe poteca de pe malul lacului, legănând în mâna înmănușată drujba pătată de sânge...

Încetează! urlă supusa. *Încetează cu tâmpenia asta și vino-ți în fire.*

Însă nu putea înceta, pentru că nu era vis și pentru că era din ce în ce mai sigură că silueta din colț, la fel de tăcută ca monstrul lui Frankenstein, era reală. Și chiar reală să fi fost, era imposibil să-și fi petrecut după-amiaza porționând oameni în cotlete. Cu o drujbă. Sigur că nu. Asta nu era decât o poveste de groază spusă în taberele de vară, seara, în jurul focului, când prăjeai ciuperci cu restul fetelor – haioasă, atunci, dar îngrozitoare mai târziu, când tremurai în sacul de dormit și credeai că orice foșnet al pădurii anunța apropierea Omului Lacurilor, legendarul supraviețuitor fără creier al războiului din Coreea.

Ceea ce se află în colț nu este nici Omul Lacurilor, nici un criminal în serie. Pe podea se află *ceva* (e aproape sigură de asta)

și bănuiește că *ar putea fi* o drujbă. Însă, la fel de bine, ar putea fi o valiză... Un rucsac... O servietă cu mostre a unui comis-voiajor.

Sau doar imaginația mea.

Da. Chiar privind fix obiectul acela, știa că nu poate exclude o festă jucată de mintea ei care trecuse prin mult prea multe încercări în ultimele ore. Și totuși, într-un mod cu totul paradoxal și pervers, gândul acesta o convingea tot mai mult că *ființa* de acolo e reală, și îi era tot mai greu să nu ia în seamă valul otrăvit de răutate care se rostogolea înspre ea prin labirintul de umbre negre și lumină prăfoasă de lună. Se rostogolea înspre ea. Se rostogolea aproape. Și mai aproape. Amenințător.

Mă urăște, își spuse. *Orice-ar fi mă urăște. Precis. Altminteri de ce nu mă ajută?*

Își ridică privirea către chipul de-abia deslușit, către ochii care străluceau cu aviditate febrilă în orbitele negre. Începu să plângă.

– Vă rog, e cineva acolo?

Vocea-i era încărcată de umilință și lacrimi.

– Dacă e cineva, vă rog, ajutați-mă! Vedeți cătușele astea? Cheile sunt chiar acolo, lângă dumneavoastră, pe măsuță...

Nimic. Nici o mișcare. Nici un răspuns. Stătea, pur și simplu, acolo – desigur, dacă era acolo – și o privea din spatele măștii pe care umbrele pictaseră trăsături hidoase.

– Dacă vreți să nu spun nimănui că v-am văzut, n-o să spun – încercă iarăși.

Vocea-i tremură, se estompă, se topi.

– Vă dau cuvântul meu de onoare că n-o să spun. Și o să vă fiu foarte... foarte recunoscătoare.

O privea.

Atât și nimic mai mult.

Lacrimile îi șiroiau pe obraji.

– Mă speriați. Vă rog, spuneți ceva. Sunteți mut? Dacă existați cu adevărat, vă rog vorbiți-mi.

Isteria cumplită îi înhăță rațiunea în gheare de vrăjitoare. Plânse în hohote și imploră silueta înfricoșătoare, nemișcată, să spună ceva, să facă ceva, să o ajute cumva. Rămase conștientă în tot acest timp, dar, uneori, trecea pragul unde groaza cea mai mare

se învecinează cu tărâmul celor morți. Își auzea vocea răgușită, înecată de lacrimi, cum *îl roagă* – vai! – cum îl mai roagă să îi scoată cătușele, îl roagă, îl roagă, iar și iar, să îi scoată cătușele. Apoi se cufunda din nou în prăpastia dintre viață și ceața neagră de dincolo de ea. Își simțea gura rostind cuvintele. Auzea și sunetele pe care le scotea, dar, din prăpastia aceea adâncă, sunetele nu formau șiruri articulate de cuvinte, ci se revărsau, în bâlbâieli fără sens. Auzea rafalele de vânt, auzea cum latră câinele; conștientă, fără să își dea seama; auzea tot, dar nu înțelegea nimic, căci toate percepțiile se pierdeau în spaima față de silueta pe jumătate vizibilă a îngrozitorului ei vizitator, a musafirului ei nepoftit. Nu își putea lua ochii de la capul lui – mic, diform, cu obraji albi –, de la umerii căzuți. Dar privirea-i era atrasă și mai mult de mâinile creaturii: mâinile acelea atârnânde, mâinile acelea cu degete subțiri, mâinile acelea prea lungi pentru o ființă normală. Nu-și dădea seama cât timp trecuse astfel (*„este ora douăsprezece, douăsprezece, douăsprezece"* – refuza să o ajute ceasul) și reuși să își revină, reuși să articuleze gânduri coerente, reuși să rostească propoziții logice. Numai că, în prăpastie, mintea îi fusese afectată, iar ceea ce spunea acum nu avea nici o legătură cu cătușele sau cu cheile acestora, aflate pe măsuță. Se auzea șoptind speriată, cerșind un răspuns... Orice răspuns.

– Ce ești? Bărbat? Diavol? *Pentru numele lui Dumnezeu, ce ești?*

Vântul șuieră.

Ușa se trânti.

Chipul ascuns în umbre păru a se transforma... Parcă încerca să își încrețească obrajii într-un soi de rânjet. Iar rânjetul acesta oribil i se părea cunoscut. Mintea lui Jessie, care rezistase cu stoicism tuturor atacurilor de până atunci, începu să se tulbure:

– Tati? – șopti femeia. Tu ești, tati?

Ești cretină urlă Supusa.

Dar până și vocea aceasta căpătase accente isterice.

Ești proastă, Jessie! Tatăl tău a murit în 1980!

Supusa înrăutăți și mai mult situația. *Mult* mai mult. Tom Mahout fusese înmormântat în cripta familiei din Falmouth, la mai puțin de două sute de kilometri de locul în care Jessie se afla

pentru a fi doar o părere – ieși din umbre. Țipătul lui Jessie avu rezonanța sticlei zgâriate cu un obiect metalic, când razele lunii aruncară asupra acestui chip o lumină stranie. Nu era tatăl ei. Deși ar fi fost mult mai bine să fie el, chiar după doisprezece ani petrecuți într-un sicriu rece. Căci pe chipul musafirului ei se citea răutatea și nebunia. Ochii, sclipind hidos, tiviți cu cercuri sângerii, o priveau fix din orbite adânci, înecate în riduri. Buzele subțiri, încremenite într-un rânjet cinic, dezveleau molari decolorați, și canini ascuțiți, aproape tot atât de lungi ca și ai câinelui vagabond.

O mână albă ridică obiectul de pe podea. La început, i se păru că era servieta lui Gerald, însă își dădu seama că e mult mai mare și mai veche decât aceasta. Semăna cu o valiză demodată în care comis-voiajorii își duceau mostrele.

Șoapta lui Jessie, firavă și speriată:

– Te rog, oricine ai fi, te rog nu-mi face rău. Dacă nu vrei să mă ajuți, nici nu trebuie. Dar, te rog, nu-mi face rău!

Rânjetul se lăți și mai mult și observă scânteieri în gura creaturii. Probabil că musafirul avea măsele sau plombe din aur, la fel ca Gerald. Râsul îi era mut, satisfăcut de spaima ei. Apoi, degetele-i lungi deschiseră valiza.

(visez, acum chiar pare un vis, slavă Domnului că visez)

Și îi arătă conținutul. Valiza era plină de oase și bijuterii. Văzu falange, și inele, și dinți, și medalioane, și brățări. Dinlăuntrul cutiei toracice a unui copil, strălucea, în razele lunii, un diamant atât de mare încât ar fi înecat și un struț. Văzu toate grozăviile acestea și își dori să le fi văzut în vis. Da, *voia* din toate puterile să fie doar un vis. Dar dacă era un vis, nu semăna cu nici unul din visele ei obișnuite. *Situația* în care se afla – încătușată de pat, în vreme ce un maniac mut îi arăta comorile – *situația* aceasta semăna cu un vis. Cu un coșmar, mai degrabă. Totuși, senzația...

Senzația era că totul se petrece în realitate. Nu avea cum să nege asta. *Totul era real.*

Creatura din colț amestecă lucrurile din valiză – oase și bijuterii – iar sunetul tenebros auzit semăna cu pocnetul unor castaniete pline cu noroi. O privea în tot acest timp, iar trăsăturile sale vagi se încrețiră a amuzament, gura-i lățindu-se și mai mult în

rânjetul acela oligofren și tăcut, umerii-i scuturându-i-se în hohote înăbușite de râs.

– *Nu!* încercă să urle Jessie, însă nu reuși să scoată nici un sunet.

Dintr-o dată, simți cum cineva – cel mai probabil, Supusa; și of Doamne, cum subestimase întotdeauna tăria viscerală a acestei *doamne* – caută întrerupătoarele circuitelor din creierul ei. Supusa observase șuvițele de fum care ieșeau pe sub panourile electrice, înțelesese despre ce e vorba și făcea un efort disperat să oprească mașinăria înainte ca motoarele să se supraîncălzească și rulmenții să se blocheze.

Silueta rânjindă scormoni și mai adânc în valiză și scoase un pumn de oase și obiecte din aur pe care i le arătă lui Jessie.

Creierul îi explodă într-o strălucire albă și, apoi, toate luminile se stinseră. Nu leșină deloc elegant, ca eroina dintr-o melodramă, ci se prăbuși pe spate ca un criminal aflat pe scaunul electric și căruia îi fusese administrat primul șoc. Dar leșinul reprezenta și încheierea terorii și, pentru moment, asta era îndeajuns. Jessie Burlingame se prăbuși în beznă fără nici un murmur de protest.

14

Mai târziu, își recăpătă cunoștința și își dădu seama doar de două lucruri: luna ajunsese să privească în casă prin ferestrele dinspre vest, iar ea era îngrozitor de speriată... De ce oare? Apoi își aminti: tăticul ei fusese aici – poate încă mai era aici. Creatura nu semăna cu el, într-adevăr, dar tăticul ei purta acum înfățișarea din timpul eclipsei.

Jessie se strădui să se ridice, împingând tare cu picioarele, până strânse toată cuvertura sub ea. Brațele nu-i mai erau de nici un folos: amorțiseră atât de tare încât și picioarele unui scaun aveau, în acest moment, mai multă sensibilitate. Privi înspre colț, cu ochi mari, argintați de lună. Vântul încetaseră și umbrele își încheiaseră jocul de-a v-ați ascunselea. În colț nu era nimic. Musafirul ei întunecat dispăruse.

Poate te înșeli, Jess – poate s-a mutat în altă parte. Poate s-a ascuns sub pat, ce zici? Și dacă-i acolo, se poate ridica în orice clipă să te înșface de șold.

Vântul murmură o adiere și ușa din spate se trânti ușor. Nu auzi nimic altceva. Câinele tăcuse și acest fapt o convinse că străinul plecase. Era singură în casă. Privirea i se opri pe pata întunecată de pe podea.

Pardon – gândi. *Nu sunt singură. Sunt cu Gerald. Nu trebuie să-l uit.*

Închise ochii. Simțea o jenă ușoară în gât, dar nu voia să fie destul de trează pentru ca jena aceea să se transforme în ceea ce era cu adevărat: sete. Nu-și dădea seama dacă poate trece podețul dintre leșin și somn, dar asta își dorea. Asta își dorea mai mult decât orice altceva – cu excepția, poate, a apariției cuiva care să o salveze. Dorea să doarmă.

N-a fost nimeni aici Jessie – știi, nu?

Din senin, vocea lui Ruth. Vocea lui Ruth cea dură, al cărei motto era un vers dintr-un cântec al lui Nancy Sinatra: „Într-o bună zi, o să te calc în picioare". Ruth cea dură, transformată în piftie tremurândă, de desenul umbrelor și al razelor de lună.

Hai, țuca – spuse Ruth. *Fă mișto de mine cât poftești. Poate chiar merit. Dar nu te amăgi. N-a fost nimeni aici. A fost doar imaginația ta, care a luat-o razna. Atât doar.*

N-ai dreptate, Ruth – interveni calm Supusa.

Într-adevăr a fost cineva aici. Și Jessie și cu mine știm cine a fost. Nu seamănă cu tata, din cauză că își pusese masca de eclipsă. Și, oricum, nu chipul contează, sau înălțimea – poate avea ghete cu tocuri înalte. Deși, după părerea mea, era pe catalige.

Catalige! uluirea, disprețul și amuzamentul erau evidente în vocea lui Ruth.

Catalige! O Doamne, am trăit s-o aud și pe-asta! Nu contează că individul a murit înainte ca Reagan să fie ales președinte. Nu contează că Tom Mahout era atât de împiedicat că de-abia putea să coboare o scară. Catalige?! Păpușă mică, îți bați joc de mine!

Asta nu contează – se încăpățână Supusa.

El a fost. Aș recunoaște mirosul acela oriunde – mirosul acela gros, de sânge fierbinte. Nu miros de cocleală. Miros de...

Jessie adormi.

15

În după-amiaza zilei de 20 iulie 1963, a rămas singură cu tatăl ei în casa de vacanță de la Sunset Trails din două motive. Unul dintre acestea era o acoperire pentru celălalt. Acoperire era afirmația ei că nu îi place doamna Gilette care, cu cinci-șase ani în urmă, o plesnise peste mână când voise să mai ia o prăjitură. Motivul real era foarte simplu: voia să stea cu tăticul ei în timpul unui eveniment atât de special, cu care, dacă ai noroc, te întâlnești o dată în viață.

Mama ei nu o crezuse și nici nu-i plăcuse faptul că fusese scoasă din joc, aidoma unei piese de șah, de către soțul și fiica ei de zece ani. Numai că fusese pusă în fața unui fapt împlinit, căci Jessie vorbise mai întâi cu tatăl ei. Mai avea încă patru luni până să împlinească unsprezece ani, dar era deja tare șmecheră. Era adevărat ce bănuia Sally Mahout: Jessie inițiase o campanie elaborată cu grijă, care, dacă ar fi avut succes – așa cum s-a și întâmplat – i-ar fi permis să își petreacă ziua eclipsei împreună cu tatăl ei. Mult mai târziu, Jessie va încerca să se convingă de faptul că acesta a fost un motiv în plus care a obligat-o să nu spună absolut nimic în legătură cu cele petrecute în ziua aceea. Căci puteau fi anumite persoane – mama ei, de pildă – care i-ar fi spus

că nu are nici un drept să se plângă și că, de fapt, o căutase cu lumânarea.

În ziua dinaintea eclipsei, Jessie își găsi tatăl pe punte, citind un exemplar al cărții *Biografii ale curajului*, în vreme ce soția lui se hârjonea în lac împreună cu fiul lor și fiica cea mare. Bărbatul surâse când își văzu fetița preferată, iar Jessie îi înapoie zâmbetul. Pentru această întrevedere importantă își dăduse pe buze cu o cremă sclipitoare, primită cadou de la Maddy. De fapt, lui Jessie nu-i plăcea crema asta – nici culoarea și nici gustul de pastă de dinți – însă tatăl ei îi spusese că îi stă bine. Și acest compliment transformase crema în cel mai valoros obiect cosmetic – printre puținele pe care le avea – și o folosea numai la ocazii speciale. Ca aceasta.

Tatăl ei o ascultă atent, dar nu încercă să își mascheze unda de scepticism amuzat din privire. *Chiar vrei să te cred când spui că ți-e frică de Adrienne Gilette?* o întrebă la sfârșit. *Povestea cu prăjiturile s-a întâmplat prin... Nu mai știu, dar trebuie să fi fost înainte de 1959. Și încă mai ți-e frică de ea? Cât de freudian, dovlecelule!*

Păi... Știi... Un pic.

Făcu ochii mari, încercând să explice că, de fapt, îi este *tare* frică de doamna aceea. Adevărul era că nu știa dacă încă se mai temea de bătrâna aia respingătoare, cu respirație scârboasă. Ceea ce știa sigur era că doamna Gilette era o babă cu păr albastru, pisăloagă și rea. Și nu avea nici cea mai mică intenție să petreacă împreună cu ea unica eclipsă totală de soare pe care, probabil, o va vedea vreodată, de vreme ce ar putea aranja lucrurile în așa fel încât să vadă eclipsa cu tatăl ei pe care îl adora mai mult decât orice pe lumea asta.

Cântări scepticismul din privirea bărbatului și ajunse la concluzia că întreaga lui atitudine era prietenoasă, chiar conspirativă. Surâse și adăugă: *În plus, vreau să stau cu tine.*

Bărbatul îi luă mâna și îi sărută ușor degetele, cu gestul elegant al unui aristocrat francez. Nu se bărbierise în ziua aceea – rareori se bărbierea când era în concediu – și barba lui aspră îi

dădu fiori lui Jessie. Pielea i se făcuse ca de găină. Și, totuși, senzația era foarte plăcută.

Comme tu es douce – spuse el. *Ma jolie mademoiselle. Je t'aime.*

Chicoti, neînțelegându-i franceza stricată, dar deplin încredințată că totul se va petrece așa cum plănuise.

O să fie mișto – exclamă, fericită. *Numai noi doi. O să fac ceva de mâncare și o să mâncăm aici, pe punte.*

Tatăl ei râse: *Eclipsburgeri à deux?*

Jessie izbucni, la rândul său, în hohote de râs și bătu, încântată, din palme.

Atunci el spuse ceva care o derută, deoarece tatălui ei nu-i păsa de haine și de modă: *Ai putea să-ți pui rochița cea nouă de plajă.*

Sigur, dacă așa vrei, îi răspunse, cu toate că intenționase să îi ceară mamei să încerce și să schimbe rochia la magazin. Era drăguță – dacă nu te orbeau dungile roșii și galbene cam prea țipătoare – dar era prea mică și prea strâmtă. Mama o comandase la magazinul „Sears" și ceruse o măsură mai mare decât rochia pe care Jessie o purtase cu o vară în urmă. Însă fetița se dezvoltase mai mult – și din mai multe puncte de vedere. Totuși, dacă lui tati îi plăcea... Și dacă va fi de partea ei în toată povestea asta cu eclipsa și dacă o va ajuta să îi convingă...

A fost de partea ei. Începu tratativele chiar în seara aceea, după cină (și după două-trei pahare de vin roșu) când îi sugeră soției sale că Jessie ar putea lipsi de la excursia programată pentru a doua zi. Toți vecinii din zonă închiriaseră un microbuz și intenționau să urmărească eclipsa de pe vârful celui mai înalt munte din New Hampshire. Toți urmau să aibă mâncare la pachet, ochelari de soare Polaroid, aparate foto prevăzute cu filtre speciale. Și, firește, șampanie. Cât mai multă șampanie. Pentru mama lui Jessie și sora ei mai mare, aceasta era definiția distracției spumoase, sofisticate. Pentru Jessie era esența însăși a plictiselii.

În seara zilei de 19, după cină, se duse pe punte, pretextând că vrea să citească câteva pagini din cartea *Dincolo de planeta tăcută* a lui C.S. Lewis, înainte de lăsarea întunericului. Adevărul era că voia să tragă cu urechea și să audă cum rezolvă tata pro-

blema *lor*. De câțiva ani și ea și Maddy – probabil că și Will – știau că, din cauza arhitecturii casei, zgomotele dinăuntru se auzeau pe punte. Doar părinții lor păreau a nu avea habar de faptul că încăperea în care purtau discuțiile serioase era, la modul figurat, plină de microfoane, iar toate hotărârile luate acolo erau imediat cunoscute de fiicele lor.

Jessie își dădu seama că, din cauza emoției, ținea cartea invers și o întoarse înainte ca Maddy să apară și să-și bată joc de ea. Se simțea puțin vinovată că trăgea cu urechea, însă nu suficient de vinovată ca să renunțe. Și, de fapt, considera că purtarea ei încă se încadra în limitele moralității. În fond, nu era ascunsă în vreun dulap, stătea pe punte, unde putea să o vadă toată lumea, scăldată în razele crepusculului. Stătea aici, cu cartea ei, întrebându-se dacă pe Marte existau eclipse și dacă marțienii se uită la ele. În cazul în care existau marțieni. Nu era câtuși de puțin vina ei dacă mama și tata credeau că nu îi aude nimeni. Ce-ar fi trebuit să facă? Să intre în casă și să le *spună*?

– Nu prea cred, drăguță, o imită Jessie pe Elisabeth Taylor în *Pisica pe acoperișul fierbinte*.

Își acoperi cu palma rânjetul prostesc. De asemenea, credea că, pentru moment, scăpase și de pisălogeala lui Maddy, căci își auzea frații ciorovăindu-se în camera copiilor din cauza unui joc.

Nu cred că o să-i facă rău dacă stă cu mine mâine. Tu ce zici? tatăl ei își folosea cel mai cuceritor ton.

Nu, sigur că nu, replică mama lui Jessie. *Dar nici n-o să moară dacă vara asta vine cu noi. S-a transformat în FETIȚA TATII.*

Săptămâna trecută a fost cu tine și cu Will la spectacolul de păpuși din Bethel. Chiar tu mi-ai spus că a avut grijă de Will, ba chiar i-a cumpărat înghețată din economiile ei, în vreme ce tu te-ai dus la licitație.

Dar ăsta n-a fost un sacrificiu pentru Jessie a noastră.

Vocea lui Sally era aspră.

Adică ce vrei să spui?

Vreau să spun că a venit la spectacol pentru că așa a vrut ea. Și a avut grijă de Will tot pentru că așa a vrut ea.

Tonul era exasperat acum. *Cum poți înțelege ce anume vreau să spun?* întreba exasperarea din vocea lui Sally. *Cum ai putea să înțelegi, din moment ce tu ești bărbat?*

Tonul acesta răzbătea tot mai des în vocea lui Sally în ultimii ani. Jessie crescuse și își dădea seama de tot mai multe lucruri. Și, într-adevăr, mama ei folosea mult mai mult tonul acesta. Fetița nu reușea să priceapă de ce întotdeauna logica tatălui ei o scotea pe Sally din minți.

Și, așa, dintr-o dată, ești îngrijorată că a făcut ce a vrut? întrebă Tom. *Ce să facem? Să o stigmatizăm? Cum o să ne descurcăm dacă, Doamne ferește, își dezvoltă conștiința socială deopotrivă cu cea familială, Sal? Să o ducem la mânăstire?*

Nu mă lua de sus, Tom. Știi foarte bine ce vreau să spun.

Nți, m-ai băgat în ceață, iubito. Asta-i vacanța noastră de vară, da? Și am ideea fixă că în vacanță fiecare trebuie să facă ce vrea și să stea cu cine vrea. Cred că despre asta vorbim acum.

Jessie zâmbi. Discuția se încheiase. Urmau țipetele. Mâine după-amiază, când va avea loc eclipsa, va fi aici, cu tatăl ei și nu pe Muntele Washington, cu afurisita de babornită Gilette și restul vecinilor. Tatăl ei câștigase.

Ai putea veni și tu, Tom – în cazul ăsta, ar veni și Jessie.

Lovitură sub centură, Jessie își ținu respirația.

Nu pot, draga mea. Aștept un telefon de la David Adams în legătură cu o afacere cu Brookings Pharmaceuticals. E o afacere foarte importantă și nu ne putem permite să riscăm să o pierdem. Sincer, chiar dacă aș putea să vin, nu cred că mi-ar face plăcere. N-o înghit pe coana Gilette, dar m-aș putea preface. Pe de altă parte, idiotul ăla de Sleefort...

Taci, Tom!

Nici o problemă – Maddy și Will sunt la parter și Jessie e pe punte. O vezi?

În clipa aceea fetița a fost convinsă că tatăl ei știe *totul* despre acustica vilei. Știe că ea auzise toată discuția.

Știe că el *a vrut* ca ea să audă totul. Un fior cald îi traversă spatele.

Trebuia să-mi închipui că o să ajungem la Dick Sleefort!

Pe Jessie o ameți tonul mânios și, totuși, amuzat al mamei. I se părea că numai adulții pot combina astfel emoțiile contradictorii. Și i se părea o tâmpenie. Dacă sentimentele ar fi fost alimente, atunci sentimentele adulților ar fi fost fripturi cu glazură din ciocolată, cartofi prăjiți cu felii de ananas. De aceea lui Jessie maturitatea i se părea o pedeapsă, nu o recompensă.

Ești de-a dreptul enervant, Tom. Tipul s-a dat la mine acum șase ani. Și era beat. Pe atunci era tot timpul beat. Dar acum e bine. Polly Bergeron mi-a zis că merge la Alcoolicii Anonimi și...

Mă bucur pentru el – vocea lui Tom sună sec. *Ce zici, îi trimitem o felicitare sau o insignă de merit?*

Ești măgar. Aproape i-ai spart nasul.

Da, chiar așa am făcut. Ce ar trebui să facă un bărbat când intră în bucătărie să-și toarne ceva de băut și găsește un betivan din vecini cu o mână pe fundul nevestei lui și cu cealaltă în față?...

Nu contează – lui Jessie i se păru că vocea mamei sună *încântată*. Ce curios!

Ar fi cazul să-ți dai seama că Dick Sleefort nu e un demon din adâncuri, așa cum și Jessie ar trebui să-și dea seama că Adrienne Gilette e doar o bătrână singură care i-a dat peste mână în joacă. Să nu te apuce năbădăile, Tom. Nu susțin că a fost o glumă bună, în nici un caz. Problema e că Adrienne nu și-a dat seama de asta și, oricum, n-a făcut-o din răutate.

Jessie observă că îndoise cartea pe care o ținea în mâini. Oare cum putea mama ei, care absolvise *cum laude* (indiferent ce însemna asta) colegiul Vassăr, să fie atât de proastă? Răspunsul era limpede: nu era proastă. Chiar dacă știa adevărul, când a fost silită să aleagă între vecina bătrână și urâtă și propria ei fiică, Sally Mahout a preferat să creadă varianta coanei Gilette. Mișto, nu?

Face asta pentru că sunt Fetița Tatii. De-asta face tot ce face. Dar n-am să pot să-i explic niciodată, așa cum ea n-o să-și dea seama niciodată. Nici peste o mie de ani.

Jessie încercă să îndrepte cartea îndoită. Doamna Gilette *a vrut* s-o lovească. A fost *rea*. Dar tatăl ei avusese dreptate când a bănuit că nu-i mai era frică de hoașca aia afurisită.

Va rămâne aici, cu tatăl ei, și o să aibă parte de bucuria asta pentru că...

– El e de partea mea, murmură Jessie.

Da. Toate argumentele duceau într-acolo. Tata era de partea ei, iar mama era împotriva ei.

Observă luceafărul strălucind blând pe cerul întunecat și își dădu seama că stătuse pe punte trăgând cu urechea la conversația părinților – despre eclipsă și despre *ea* – aproape trei sferturi de oră. Și în seara aceea descoperi ceva important: timpul zboară foarte repede când asculți o discuție al cărei subiect ești tu.

Fără să se gândească la ce face, ridică mâna și își închipui că prinde steaua în pumn, rostind rugămintea copiilor: „ce-mi doresc fă să se-mplinească". Dorința ei, deja pe drumul împlinirii, era să poată rămâne a doua zi aici, cu tăticul ei. Să rămână cu el. Atât. Două persoane care țin una la cealaltă, pe punte, mâncând Eclips-burgeri *à deux*... Ca un cuplu bătrân.

Iar Dick Sleefort și-a cerut scuze mai târziu, Tom. Nu-mi aduc aminte dacă ți-am spus...

Mi-ai spus. Dar nu mi-a cerut și MIE scuze.

Probabil i-a fost frică să nu-l bați, răspunse Sally, folosind din nou tonul care i se părea atât de straniu lui Jessie – un amestec neobișnuit de fericire, bună dispoziție și mânie.

Jessie se întrebă cum e posibil să folosești tonul ăsta și, totodată, să fii în toate mințile. Alungă iute gândul.

Și aș mai vrea să-ți spun încă ceva despre Adrienne Gilette. Și cu asta încheiem.

Te rog.

Mi-a zis în 1959 – două veri după toată povestea aia – că atunci trecea prin anumite schimbări fiziologice. Nu a spus nimic despre Jessie sau despre incidentul cu prăjitura. dar cred că, în felul ei, încerca să își ceară scuze.

Aha!

Exclamația cea mai glacială a tatălui său.

Și a crezut vreuna din voi că ar fi fost cazul să i se spună povestea asta și lui Jessie? Să i se explice ce anume înseamnă?

Mama tăcu. Jessie, care avea doar o vagă idee despre ce înseamnă „schimbarea fiziologică", observă că îndoise iarăși cartea și își relaxă degetele.

Sau v-ați gândit, cumva, să-i cereți scuze?

Tonul lui era blând... Mângâietor... Otrăvitor.

După câteva clipe, Sally izbucni:

Încetează cu interogatoriul ăsta! Ești la tine acasă, nu la tribunal!

Tu ai adus vorba despre asta. Eu doar te-am întrebat...

M-am săturat până peste cap de felul în care răstălmăcești tot ce spun!

Din tonul mamei ei, Jessie își dădu seama că aceasta plânge sau va începe să plângă în curând. Și, pentru prima oară de când se știa, lacrimile mamei nu-i trezeau nici un fel de milă, nici dorința de a alerga la ea să o îmbrățișeze (izbucnind și ea în plâns). Dimpotrivă: simți o satisfacție stranie, neîndurătoare.

Sally, ești nervoasă. Ce-ar fi să...

Sunt al naibii de nervoasă. Și sunt așa numai când mă cert cu soțul meu. Nu e cel mai tâmpit lucru pe care l-ai auzit vreodată? Și știi DE CE ne certăm? Hai să-ți spun eu, Tom. Nu ne certăm din cauza doamnei Gilette și nici din cauza lui Dick Sleefort și nici din cauza eclipsei de mâine. Ne certăm din cauza lui Jessie, fiica noastră, așa cum se întâmplă mereu.

Plângea și râdea trist în același timp.

Jessie auzi un șuierat sec când Sally aprinse un chibrit pentru țigarea pe care o ținea între degete.

Nu se spune că roata care scârțâie trebuie unsă? Asta e Jessie a noastră: roata care scârțâie. Nu-i niciodată mulțumită până când lucrurile nu ies exact cum vrea ea. Nu e niciodată satisfăcută de planurile făcute de altcineva. Nu-i niciodată în stare să lase și de la ea.

Înspăimântată, Jessie simți ură în tonul mamei ei.

Sally...

Lasă, Tom. Vrea să rămână aici, cu tine? Foarte bine. Oricum, ar fi antipatică dacă ar merge cu noi; n-ar face altceva

decât să se certe cu soră-sa și să se miorlăie că trebuie să aibă grijă de Will. Cu alte cuvinte, n-o să facă altceva decât să scârțâie.

Sally, Jessie nu se prea miorlăie și e foarte bună să...

Of Dumnezeule! Nici măcar n-o vezi așa cum e în realitate!

Răutatea din glasul mamei o făcu să se ghemuiască, speriată, în scaun.

Jur pe ce am mai sfânt că uneori te porți de parcă ți-ar fi iubită, nu fiică!

De această dată, tatăl ei tăcu îndelung. Când vorbi, vocea-i era rece, lipsită de inflexiuni:

Ce spui e dezgustător, josnic și necinstit.

Pe punte, Jessie privea luceafărul, simțind cum uluiala i se transforma în spaimă. Simți, brusc, dorința să prindă iarăși steaua și să-i ceară să dea timpul înapoi, să șteargă totul cu buretele, începând cu rugămintea pe care o adresase tatălui ei: să rezolve lucrurile în așa fel încât să poată rămâne cu el la vilă a doua zi.

Apoi își auzi mama cum se ridică de la masă.

Scuză-mă, spuse Sally.

Tonul îi era încă furios, dar Jessie detecta în el și o undă de teamă.

Stai cu ea, aici, mâine, dacă asta vrei! Bine! Perfect! Stăpânește-o sănătos!

Apoi – zgomotul pașilor care se îndepărtau repede, și o clipă mai târziu, sunetul făcut de bricheta „Zippo" a tatălui ei, când acesta își aprinse o țigară.

Jessie izbucni în lacrimi fierbinți – lacrimi de rușine, lacrimi de durere, lacrimi de ușurare la gândul că cearta se încheiase înainte ca multe alte vorbe rele să fie spuse... Căci și ea și Maddy observaseră că, în ultima vreme, discuțiile dintre părinții lor erau din ce în ce mai aprinse și mai dure. Observaseră, de asemenea, că atmosfera ca de gheață dintre ei se topea mult mai greu. Era, oare, posibil ca ei să?...

Nu! Își întrerupse gândul care o luase razna. Nici vorbă. *Nici vorbă. Tacă-ți gura!*

Dacă pleca de pe punte, poate ar fi gândit altfel. Se duse pe malul lacului și rămase acolo, aruncând pietricele în apă, până când, o jumătate de oră mai târziu, o găsi tatăl ei.

– Eclipsburgeri mâine, pe punte, spuse și o sărută pe gât.

Se bărbierise și obrazul îi era neted, dar Jessie simți iarăși cum o străbate fiorul ciudat și plăcut.

– S-a aranjat.

– S-a supărat?

Tatăl ei era vesel:

– Deloc. A spus că nu are nimic împotrivă pentru că ai fost cuminte toată săptămâna și...

Generozitatea minciunii lui o mișcă atât de profund, încât aproape izbucni iarăși în lacrimi. Îi cuprinse gâtul cu brațele și îi acoperi obrajii și buzele cu sărutări mici și țocăite. Prima lui reacție a fost de surpriză. Mâinile îi tresăriră și îi atinseră protuberanțele sânilor îmbobociți. Jessie simți din nou fiorul – mai puternic, de această dată. Mult mai puternic, aproape dureros, și, o dată cu el, îi reveniră în minte straniile contradicții ale lumii celor mari: o lume în care poți mânca friptură cu dulceață de mure sau ouă prăjite în zeamă de lămâie. Lume în care unii chiar mâncau așa ceva. Apoi, mâinile tatălui o cuprinseseră de umerii colțuroși de fetiță și o îmbrățișară cu dragoste. Și chiar dacă au întârziat mai mult acolo unde nu se cuvenea, Jessie nici nu își dădu seama.

Te iubesc, tati!

Și eu te iubesc, dovlecelul meu. O sută de milioane de pupicuri.

16

Fierbinte și umedă, dar senină, veni și ziua eclipsei. Cel puțin, în zona vestică a statului Maine, prognoza meteorologică, ce spunea că nori de joasă altitudine ar fi putut împiedica observarea fenomenului astronomic, se dovedea complet neîntemeiată.

Pe la ora zece, Sally, Maddy și Will au plecat să prindă autobuzul ce urma să îi ducă pe munte. Sally o sărută pe Jessie pe obraz – sărut sec, trist, îndurerat, tăcut – și îl lăsă pe Tom Mahout împreună cu fiica pe care, cu o seară înainte, o numise „roata care scârțâie".

Jessie se duse și își puse rochița ceea nouă de plajă – destul de arătoasă, dacă ochii privitorilor puteau să suporte combinația țipătoare de dungi roșii și galbene; dar și mult prea strâmtă. Se parfumă cu apa de colonie. „My Sin" a lui Maddy. Își dădu cu deodorantul mamei. Și își unse buzele cu crema strălucitoare. Și, cu toate că niciodată nu îi plăcuse să zăbovească prea mult în fața oglinzii, împopoțonându-se (acesta era cuvântul folosit de mama: „Maddy, termină cu împopoțonatul și vino aici imediat!"), se chinui o vreme să își strângă părul pentru că știa că așa îi place tatălui ei.

Când termină, întinse mâna înspre întrerupătorul din baie, apoi se opri. Fetița care o privea din oglindă nu era deloc fetița cunoscută. Era o adolescentă. Nu din cauza rochiei care îi scoteau în evidență protuberanțele pieptului, ce aveau să se transforme în sâni de-abia peste un an sau doi. Nu din cauza cremei strălucitoare de pe buze. Nici din cauza părului, strâns într-un coc neîndemânatic, dar cu atât mai atrăgător. Toate acestea contribuiau, într-adevăr, într-un fel sau altul, la noua imagine. Dar mai era ceva. Ce oare? Jessie habar nu avea. Poate faptul că părul strâns îi accentua pomeții și îi descoperea gâtul rotund și neted, mult mai atrăgător decât bubele ce aveau, cândva, să devină sâni sau decât trupul ei băiețos, fără șolduri. Sau poate era doar noul licăr din privire – licăr ascuns până atunci, sau de-abia născut.

Indiferent care ar fi fost cauza, noua ei imagine o făcu să zăbovească în fața oglinzii până când gândul îi strigă cu vocea mamei: *Jur pe ce am mai sfânt că, uneori, te porți de parcă ți-ar fi iubită, nu fiică!*

Își mușcă buzele unse cu crema trandafirie și se încruntă la amintirea nopții trecute – fiorul care o străbătuse când el o atinsese, senzația mâinilor lui pe pieptul ei. Simți cum fiorul își cere iarăși drepturile, dar și-l înăbuși. Nu avea absolut nici un sens să începi să ai frisoane din cauza unui lucru tâmpit și absurd. N-avea sens nici să-ți pierzi vremea gândindu-te la el.

Bun sfat, își spuse și stinse lumina din baie.

Emoțiile îi creșteau pe măsură ce se apropia ora eclipsei. Găsi la radio un post ce transmitea muzică rock and roll – lui Sally îi plăcea numai muzica clasică. Însă tatălui ei îi plăcea muzica modernă. Ba chiar, în vreme ce grupul „The Duprees" cântau „You Belong to Me" („Îmi aparții") o luase pe Jessie în brațe și dansase cu ea pe punte.

Jessie înfierbântă grătarul pe la ora trei și jumătate după-amiaza, cu o oră înainte de eclipsă; și se duse să își întrebe tatăl câți burgeri voia.

Îl găsi în partea de sud a casei. Purta numai un șort din bumbac. O mână-i era îmbrăcată într-o mănușă de bucătărie. Își

pusese o banderolă pe frunte, ca să-i absoarbă transpirația. Stătea ghemuit asupra unui foc mic de cărbuni.

Părea mult mai tânăr doar cu șortul pe el și cu banderola pe frunte; și, pentru prima dată în viață, Jessie reuși să îl întrevadă pe bărbatul de care se îndrăgostise mama ei, cu vreme în urmă, în timpul ultimului an de colegiu.

Lângă el se aflau mai multe bucăți de sticlă, tăiate cu grijă dintr-un geam vechi. Ținea o asemenea bucată de sticlă în clește de grătar și o învârtea în fumul care se ridica din foc. Jessie izbucni în râs și el se întoarse, către ea, răspunzându-i cu un zâmbet larg. Îi trecu prin minte că, din poziția în care stătea, putea să i se uite sub rochie. Dar, ce dracu'! Era *tatăl ei*, nu vreun puști din vecini care îi făcea ochi dulci. Începu să chicotească:

Ce faci? Credeam că o să mâncăm hamburgeri, nu sandviciuri din sticlă!

Fac lentile pentru eclipsă, nu sandviciuri, dovlecel, îi răspunse.

Dacă pui două sau trei bucăți din astea de sticlă afumată una peste alta, poți privi eclipsa de la început până la sfârșit, fără să-ți strici ochii. Altfel, poți să-ți arzi retina și să nu-ți dai seama imediat de asta.

Aha!

Exclamația lui Jessie era puțin înspăimântată. O neliniștise știrea că își poate face rău fără să știe.

Cât timp o să dureze eclipsa totală, tati?

Nu prea mult. Cam un minut.

Păi, atunci, mai fă câteva chestii din alea, că nu vreau să-mi ard ochii. Câți Eclipsburgeri vrei?

Unu-i suficient. Dacă-i mare.

Bine.

Se întoarse să se ducă înapoi, la treburile ei.

Dovlecel?

Îl privi peste umăr: un bărbat scund și solid, cu fruntea îmbrobonată de transpirație; un bărbat cu foarte puțin păr pe cap, aidoma celui cu care se va mărita peste ani și ani. Însă bărbatul acesta nu avea nici ochelarii cu lentile groase ai lui Gerald și nici

pântecele lui proeminent. O clipă, faptul că bărbatul acesta era tatăl ei nu mai avu nici o importanță. Era impresionată de înfățișarea lui tinerească și chipeșă. Chiar atunci, o picătură de sudoare i se prelinse încet pe abdomen, umezind centura șortului. Îi privi iarăși chipul, devenind conștientă de felul ciudat în care se uita la ea. Deși îngustați din cauza fumului, ochii aceia erau absolut minunați, având strălucirea cenușie a zorilor oglindite în apele înghețate ale iernilor. Jessie simți că i se uscase gâtul. Poate din cauza fumului. Poate că nu.

Da, tati?

O clipă, lungă cât o veșnicie, el nu scoase nici un cuvânt, ci doar o măsură din priviri, în vreme ce transpirația i se năpustea pe obraji, și pe frunte, și pe piept, și pe abdomen. Lui Jessie i se făcu frică. Apoi el surâse și totul reveni la normal.

Ești foarte drăguță azi, dovlecel. Dacă-mi permiți – să știi că nu fac mișto de tine – aș spune că ești frumoasă!

Mulțumesc. Și știu că nu faci mișto de mine.

Vorbele lui îi făcură atâta plăcere (mai ales după comentariile furioase ale mamei de noaptea trecută, sau, poate, tocmai din cauza lor), încât simți în gât nodul care anunța lacrimile. Dar se stăpâni, zâmbi, schiță o plecăciune și apoi, cu inima-i bătând să-i spargă pieptul, se repezi spre grătar. Ceva din spusele mamei ei, cel mai îngrozitor lucru, își croia drum spre suprafața minții ei

(te porți de parcă ți-ar fi)

dar Jessie îl alungă așa cum alungi o viespe furioasă. Și, totuși, culmea culmilor, ea însăși se pomeni cuprinsă de amestecul acela absurd de emoții ce aparține lumii adulților – înghețată cu sos de friptură, pui la cuptor cu ciocolată – și nu putea să scape de el. Nici măcar nu era sigură că *ar fi voit* să scape. Cu ochii minții tot vedea picătura de sudoare ce se prelinsese încet pe abdomenul lui până când fusese absorbită de bumbacul șortului. Imaginea aceasta iscase întregul ei zbucium emoțional. O vedea, o tot vedea, și o vedea iarăși. Înnebunise.

Și ce dacă? Oricum era o zi neobișnuită, nebună. Până și soarele înnebunise. Ce rost avea să se frământe atât?

Da, o aproba vocea care, într-o bună zi, va purta numele lui Ruth Neary. *Ce rost are să te frământi?*

Eclipsburgerii, garnisiți cu sote de ciuperci și ceapă roșie, au fost absolut delicioși.

Eclipsează ultima mâncare făcută de maică-ta, îi spuse el și Jessie râse până îi dădură lacrimile.

Au mâncat pe punte, ținând în poală tăvițele din metal. Între ei se afla o măsuță de voiaj ticsită cu condimente, farfurii de unică folosință și accesorii pentru urmărirea eclipsei. Alături de bucățile de sticlă afumată, reci acum, se afla și o trusă de prim-ajutor. Tom îi explicase fiicei sale că nu tăiase prea bine geamul și se temea să nu se rănească.

Ultimul lucru pe care mi l-aș dori pe lumea asta ar fi ca atunci când maică-ta vine acasă, să găsească un bilet în care să scrie că te-am dus la Camera de Gardă de la spitalul Oxford Hills, unde doctorii încearcă să îți coasă câteva degete.

Mami n-a fost prea încântată că am vrut să rămân aici, nu? întrebă Jessie.

Tatăl ei o cuprinse într-o îmbrățișare fugară.

Nu. Dar eu am fost. Am fost foarte încântat.

Și îi zâmbi atât de sincer, încât se văzu nevoită să îi întoarcă surâsul.

Când se apropie începerea eclipsei – 4,29 după amiaza –, au folosit, mai întâi, cutiile reflectorizante. Soarele văzut, astfel, de Jessie, nu era mai mare ca un dop, însă era atât de strălucitor, încât fetița băjbâi pe masă, găsi o pereche de ochelari de soare și și-i puse. Ceasul ei arăta că eclipsa ar fi trebuit, deja, să înceapă. Era 4,30 după-amiaza.

Cred că ceasul meu o ia înainte, vocea îi tremura, nervoasă. *Ori asta, ori astronomii ăia sunt o gașcă de cretini.*

Mai uită-te o dată, zâmbi Tom.

Când privi iarăși în cutia reflectorizantă, observă că cercul strălucitor al astrului nu mai era *perfect*. O semilună de întuneric îi acoperise partea dreaptă. Simți un frison. Tom îi văzu reacția, căci se uita fix la ea, nu la soare.

Dovlecel? Te simți bine?

Da. Dar... Te cam sperie, nu?

Da, îi răspunse el.

Îi aruncă o privire și își dădu seama că vorbește serios. Tatăl ei părea la fel de înfricoșat pe cât se simțea ea. Nici măcar nu-i trecu prin minte că s-ar fi putut să fie speriați de două lucruri complet diferite.

Vrei să stai la mine în brațe, Jess?

Îmi dai voie?

Sigur.

Se așeză în poala tatălui ei, strângând, încă, în mâini, cutiuța reflectorizantă. Se fâțâi puțin până își găsi o poziție confortabilă, inspirând cu plăcere mirosul pe care îl emana pielea lui: transpirație și after-shave – „Redwood" parcă se chema. Rochia de plajă se ridică, dezvelindu-i coapsele (nici nu se putea întâmpla altfel, fiind atât de scurtă și de strâmtă) și de-abia dacă își dădu seama că o mână a tatălui său se odihnea pe piciorul ei. În fond, era tatăl ei – *tăticul ei* – nu puștiul de la școală după care suspinau toate colegele ei.

Minutele treceau încet. Din când în când, se mai foia, încercând să se așeze și mai comod – după-amiaza asta tatăl ei părea făcut din colțuri dure – și, la un moment dat, probabil a ațipit trei sau patru minute! Poate și mai mult, căci briza care o trezi era surprinzător de rece pe brațele ei transpirate. Și întreaga după-amiază se transformase. Culorile strălucitoare, înainte ca ea să își sprijine capul de umărul lui și să închidă ochii, erau palide acum și însăși lumina zilei slăbise în intensitate. Ca și cum ziua de vară ar fi fost strecurată printr-un tifon. Privi în cutie și descoperi, uluită, că nu mai rămăsese decât jumătate din soare. Se uită la ceas: era cinci și nouă minute.

Acum, tati! Acum dispare soarele!

Da, încuviință el.

Dar vocea lui era ciudată – fermă, în aparență, dar încețoșată în străfunduri.

Chiar la vreme!

Remarcă faptul că mâna lui i se mai urcase puțin pe picior câtă vreme dormise.

Pot să mă uit prin geamul afumat, tati?

Încă nu.

Mâna îi urcă și mai mult pe coapsă. Caldă, transpirată. Dar senzația nu era neplăcută. Își puse mâna peste mâna lui și zâmbi cu toată gura.

E palpitant, nu?

Da, îi răspunse cu aceeași voce venită din ceturi întunecate.

Da, așa e, dovlecel. E chiar mai palpitant decât mi-aș fi închipuit.

Mai trecu o vreme. Luna continua să rontăie din soare. Cinci și douăzeci și cinci de minute. Cinci și jumătate. Aproape întreaga-i atenție îi era concentrată asupra imaginii observate în cutia reflectorizantă. Însă o parte din ea deveni iarăși conștientă de duritatea pe care o căpătase corpul tatălui ei în această după-amiază. Ceva îi apăsa fundul. Nu dureros, dar stăruitor. Lui Jessie i se părea că este mânerul vreunei unelte – al unei șurubelnițe sau al ciocanului de bătut șnițele al mamei.

Se foi iarăși, încercând să se așeze mai bine, iar Tom își înăbuși un geamăt.

Tati? Sunt prea grea? Te-am lovit?

Nu, nu. Stai bine.

Se uită la ceas. Cinci și treizeci și șapte. Încă patru minute până la eclipsa totală. Poate puțin mai mult dacă ceasul ei mergea înainte.

Pot să mă uit prin sticlă, acum?

Nu încă, dovlecel. Foarte curând.

La radio, crainicul anunța că cerul era acoperit de nori în regiunea New Hampsire, drept pentru care cei de acolo nu puteau urmări eclipsa, fiind extrem de dezamăgiți.

Noi nu suntem dezamăgiți, tati, nu?

Deloc.

Se mișcă iarăși sub ea.

Cred că suntem cei mai fericiți oameni din lume.

Jessie uită de toate când privi în cutie.

Acum, din soare rămăsese doar o semilună subțire și strălucitoare.

Jessie, uită-te la lac!

Ochii fetiței se măriră de uimire în spatele ochelarilor de soare. Fascinată de imaginea observată în cutie, uitase să urmărească ce se întâmplă în jur. Peisajul era pictat acum în acuarele vechi. Lacul Dark Score era învăluit într-un crepuscul timpuriu – fermecător și, totodată, înfricoșător pentru fetița de zece ani. Undeva, în pădure, o bufniță bătrână țipă și Jessie se cutremură. Țipătul era înspăimântător – *foarte* înspăimântător. Acum, Tom o cuprinse în brațe. Jessie i se cuibări, recunoscătoare, la piept.

E nasol, tati!

N-o să mai dureze mult, iubito. Și probabil că n-o să mai vezi așa ceva. Încearcă să te liniștești și bucură-te de tot ce vezi.

Privi în cutie. Acolo nu mai era nimic.

La radio, Marvin Gaye cânta: *iubesc prea pătimaș, mi se spune...*

Tata? Tati? Nu mai e. Pot să?...

Da. Acum poți. Dar când o să-ți spun că trebuie să te oprești, să mă asculți. Fără ceartă. Bine?

Bine. Sigur că da. Povestea cu retina arsă o speriase mai tare decât țipătul bufniței. Dar trebuia *măcar* să arunce o privire pe furiș la eclipsă. *Măcar* atât.

Dar cred... continua să cânte Marvin, cu frenezia unui sectant... *da, cred... că așa trebuie să iubești o femeie...*

Tom Mahout îi dădu un cleștișor și trei bucăți de sticlă afumată, puse una peste alta. Respira greu și agitat; și lui Jessie i se făcu milă de el. Probabil că și pe el îl înspăimântase eclipsa, dar, desigur, fiind adult, nu putea să recunoască așa ceva.

În multe privințe, oamenii mari erau niște ființe tare triste. Se gândi să se întoarcă înspre el și să îl liniștească, dar își dădu seama că gestul ei l-ar fi stânjenit foarte tare. L-ar fi făcut să se simtă ridicol. Și Jessie înțelegea. Cel mai mult în lume detesta să se simtă ridicolă. Așa că luă bucățile de sticlă și privi prin ele.

Gagicilor, tre' să-mi dați dreptate, urla Marvin, *nu așa-i treaba. Hai, să vă aud. Hai, să vă aud: DA! DA!*

Când privi prin sticla afumată, Jessie văzu...

17

În acest moment, Jessie cea încătușată de pat în casa de vacanță de pe malul nordic al lacului Kashwakamak, acea Jessie care nu mai avea zece ani, ci treizeci și nouă, acea Jessie care era văduvă de aproximativ douăsprezece ore, își dădu seama de două lucruri: în primul rând, că adormise; și, în al doilea rând, că nu *visase* ziua eclipsei, ci mai degrabă, o *retrăise*. Crezuse că nu era *decât* un vis, aidoma celui cu aniversarea lui Will, vis în care majoritatea invitaților erau fie morți, fie cunoscuți din viața ei viitoare. Acest nou film al minții ei poseda calitatea suprarealistă a celui anterior, însă nu se putea bizui pe acest soi de comparație, deoarece *întreaga* zi a eclipsei fusese suprarealistă și iluzorie. Mai întâi soarele care dispăruse și, apoi, tatăl ei...

Nu mai vreau, hotărî Jessie. *Nu mai vreau. Trebuie să mă trezesc.*

Cu un efort disperat, încercă să răzbată la realitate din vis sau din amintire. Efortul său mental îi contorsionă trupul. Lanțurile cătușelor zornăiră când se răsuci violent dintr-o parte în cealaltă. Aproape reuși; o fracțiune de secundă, aproape reuși. Și *ar fi putut* să o facă. *Ar fi trebuit* să o facă. Dar, în ultima clipă, se gândi mai tare. Dacă s-ar fi trezit, s-ar fi pomenit față în față cu

groaza copleșitoare, groaza ce i-o provoca o siluetă – o siluetă nemișcată, o siluetă în așteptare, o siluetă care ar fi putut face ca întâmplarea aceea de demult, de pe punte, să pară un nimic... În cazul în care s-ar fi trezit și ar fi trebuit să o înfrunte.

Dar poate nu trebuie să o înfrunt deocamdată.

Și poate că nevoia de a-și găsi refugiul în somn nu era totul. Poate că era vorba și de o parte din ea care voia să spună adevărul, să scoată totul la lumină o dată pentru totdeauna, indiferent cât ar fi costat-o.

Își lăsă capul pe pernă, cu ochii închiși, brațele întinse, ca o ofrandă ce va fi sacrificată zeilor amintirilor întunecate, chipul palid și crispat.

– „Mai ales voi, fetelor" – murmură în bezna încăperii.

– „Mai ales voi, fetelor..."

Se reîntoarse în ziua eclipsei.

18

Era atât de straniu și nepământesc ceea ce văzu Jessie prin filtrele artizanale, încât, în prima clipă, mintea ei refuză să priceapă. Pe cerul după-amiezei atârna un neg mare și rotund.

Vorbesc în somn... pentru că nu mi-am mai văzut puica de o săptămână...

Eclipsa nu îl tulburase pe Marvin.

Și chiar în momentul acela simți mâna tatălui pe sânul drept. Îl strânse ușor; apoi îl atinse pe stângul, de parcă ar fi vrut să le compare mărimea. Respirația i se accelerase și mai mult. Și Jessie simți iarăși lucrul acela tare care îi apăsa fundul.

Vreau un martor! urla Marvin Gaye. *Martor, martor!*

Tati? Te simți bine?

Simți ceva ciudat în zona sânilor – plăcere și durere; curcan la cuptor cu compot și sos de ciocolată – însă mai simți și o stare ciudată de frică și tulburare.

Da, îi răspunse.

Dar vocea aceea era vocea unui străin.

Da. Mă simt bine. Dar nu te uita în jur!

Își schimbă poziția: Mâna de pe sân se îndreptă în altă parte; mâna de pe coapsă se deplasă și mai sus, ridicându-i rochia.

Ce faci, tati?

Întrebarea ei nu era atât de speriată pe cât era de curioasă. Totuși, în tonul fetiței exista o nuanță de teamă. Deasupra-i, un focar de lumină stranie lucea fioroasă în jurul cercului întunecat de pe cerul indigo.

Mă iubești, dovlecel?

Da, sigur...

Atunci, nu te speria. Știi că nu ți-aș putea face vreun rău. Vreau să te drăgălesc. Tu uită-te la eclipsă și lasă-mă să te drăgălesc.

Nu prea cred că vreau, tati.

Tulburarea era mai profundă acum.

Mi-e teamă c-o să-mi ard ochii. C-o să-mi ard alea, retinele.

Dar cred – continua, nepăsător, Marvin – *că femeia e cel mai bun prieten al bărbatului... Și o să-i rămân alături... Până la capătul zilelor.*

Nu te speria.

Acum gâfâia.

Mai durează cel puțin încă douăzeci de secunde. Nu te speria. Și nu te uita în jur.

Jessie auzi plesnetul elasticului – al lui, nu al ei. Chiloții ei se aflau la locul lor; și chiar i-ar fi putut vedea, atât de sus îi ridicase rochia.

Mă iubești? o întrebă din nou.

Deși fu cuprinsă de o premoniție înfiorătoare care încerca să îi explice cum răspunsul corect la această întrebare s-ar fi putut transforma într-un răspuns greșit, nu avea decât zece ani și nu-i putea răspunde decât într-un singur fel: *da*.

Martor, martor – cerea Marvin.

Tatăl ei se mișcă, apăsând și mai tare obiectul acela dur de fundul ei. Și, dintr-o dată, Jessie își dădu seama ce anume era – nici vorbă să fi fost mânerul unei șurubelnițe – iar panica ei se combină cu o senzație ciudată de dulce plăcere a răzbunării dirijate înspre mama ei.

Uite ce pățești dacă nu ești de partea mea, gândi, privind cercul negru de pe cer prin straturile de cioburi afumate.

Și apoi:

Asta pățim amândouă.

Ochii i se încețoșară și gustul dulce al răzbunării deveni amar, apoi dispăru. Panica rămase.

Vai de mine – își spuse. *Retinele mele... Retinele mele încep să se ardă.*

Mâna de pe coasă i se strecură între picioare. Sus. Mai sus. Până se opri în dreptul sexului pe care îl cuprinse strâns.

N-ar trebui să facă asta, gândi.

Nu se cuvenea ca mâna lui să se afle acolo. Doar dacă...

Te pipăie – exclamă o voce din interiorul minții ei.

Mai târziu, peste ani și ani, vocea aceasta căpătase și un nume. Era Nevasta cea Supusă Burlingame. Și a scos-o deseori din răbdări. Uneori, era vocea prudenței; adesea – vocea culpabilizării; și, aproape întotdeauna, vocea negării. Punctul de vedere al Supusei era următorul: lucrurile neplăcute, lucrurile înjositoare, lucrurile dureroase... dispar numai dacă reușești să nu le bagi absolut deloc în seamă.

Vocea aceasta era predispusă să susțină cu obstinație că evenimentele catastrofale erau, de fapt, evenimente pozitive, părți ale unui plan benefic – plan prea mare și prea complicat pentru debila înțelegere a muritorilor de rând.

O vreme, pe când a avut unsprezece și doisprezece ani, vocea aceasta s-a numit Domnișoara Petrie. Așa o chema pe învățătoarea ei din clasa a doua. Și au fost momente când chiar își astupa urechile ca să nu mai audă glasul rece, monoton, turuind neîncetat. Gest inutil, bineînțeles, căci vocea venea dinlăuntru-i. Însă, în clipa aceea când eclipsa a întunecat cerul statului Maine, iar stelele ardeau în străfundurile lacului Dark Score, în clipa aceea de panică tot mai crescândă, când a înțeles ce face mâna dintre picioarele ei, a auzit doar blândețe și simț practic în vocea care-i vorbea din învălmășeala de gânduri zdrențuite.

Te pipăie, Jessie, nimic mai mult.

Ești sigură?

Da – tonul era hotărât.

Și, o dată cu trecerea timpului, Jessie va ajunge să își dea seama că vocea aceasta este aproape întotdeauna hotărâtă, sigură, indiferent dacă are, sau nu, dreptate.

E o simplă glumă. Se joacă cu tine. Nici nu-i trece prin minte că te-a speriat, așa că taci din gură și nu strica ziua asta superbă. Nu se întâmplă nimic.

N-o crede, tuca! – strigă vocea cealaltă, vocea dură, vocea care se va numi Ruth. *Uneori se poartă de parcă i-ai fi iubită, amantă, nu fiică. Și așa se poartă chiar acum, ticălosul! Nu te PIPĂIE, Jessie. Te FUTE!*

Era convinsă că vocea o minte, era convinsă – aproape convinsă – că acel cuvânt ciudat și interzis se referă la o acțiune ce nu poate fi realizată doar cu o mână. Însă a fost cuprinsă de îndoieli. Își aminti că, odată, Karen Aucoin îi spusese să nu lase niciodată vreun băiat să îi bage limba în gură, pentru că s-ar putea să îi apară un bebeluș în gât. Karen știa că așa se întâmplă în majoritatea cazurilor, iar dacă o femeie încearcă să vomite, ca să scape de copil, moare de cele mai multe ori. Și moare și copilul. *Niciodată, niciodată, niciodată n-am să las vreun băiat să mă sărute franțuzește*, îi spusese Karen. *Dacă l-aș iubi cu adevărat, poate l-aș lăsa să mă pipăie. Dar în ruptul capului n-aș vrea să-mi apară un bebe în gât. Cum aș mai MÂNCA?*

La vremea respectivă, lui Jessie i se păruse de-a dreptul cretină teoria asta a graviditătii. Dar la ce te puteai aștepta de la Karen Aucoin care se întreba dacă lumina rămâne aprinsă în frigider și după ce închizi ușa? Acum, însă, ideea înflori în gândurile ei, cu o logică stranie. Să presupunem – *să presupunem*, numai – că ar fi adevărată? Dacă rămâi însărcinată doar din cauza limbii unui băiat, dacă *așa ceva* se poate întâmpla, atunci...

Și obiectul acela dur îi apăsa în continuare fundul. Obiectul acela care nu era mânerul vreunei șurubelnițe.

Jessie încercă să își strângă picioarele. El oftă – sunet dureros și înfricoșător – și își apăsă mai tare degetele pe zona sensibilă. O duru puțin. Se încordă și gemu.

Mult mai târziu, își dădu seama că tatăl ei interpretase geamătul ei ca fiind născut din pasiune și de aceea se purtase așa.

Indiferent ce ar fi crezut, atunci se petrecu punctul culminant al acestui straniu interludiu. Se arcui brusc sub ea, ridicând-o ușor în sus. Mișcarea era înspăimântătoare și, totuși, plăcută... Era atât de puternic.

Aproape a înțeles, în clipele acelea, natura acțiunii – periculoasă și fascinantă – și ea ar fi putut să dețină controlul. Dacă *ar fi vrut* să dețină un asemenea control.

Nu vreau – își spuse. *Nu vreau să am de-a face cu așa ceva. Orice-ar fi, e scârbos și oribil și mă sperie.*

Și obiectul acela dur, apăsat de fundul ei (obiectul acela care nu era mânerul unei șurubelnițe), a fost cuprins de spasme și un lichid fierbinte îi pătă chiloții.

E transpirație – explică cu promptitudine vocea ce, într-o bună zi, va aparține Nevestei Supuse.

Asta e. A simțit că ți-e frică de el, că ți-e frică să-i stai în brațe și asta l-a enervat. Ar trebui să-ți fie rușine și să-ți pară rău.

Transpirație, pe dracu'! o repezi vocea ce se va numi Ruth.

Tonul ei era liniștit, puternic, didactic.

Știi foarte bine ce e, Jessie. E chestia aia despre care ai auzit-o pe Maddy vorbind cu prietenele ei. Cindy Lessard zicea că se cheamă „spermă", că e albă și că țâșnește din scula unui tip ca pasta de dinți dintr-un tub pe care-l apeși tare. Din asta ies copiii, nu din sărutul franțuzesc.

Câteva clipe a fost legănată pe creasta valului lui, amețită și speriată, și, totuși, excitată, ascultându-l cum gâfâie aspru. Apoi șoldurile și coapsele i se relaxară și o așeză pe Jessie la locul ei.

Nu te mai uita la eclipsă, dovlecel, spuse.

Și, deși gâfâia încă, vocea-i era aproape normală. Emoția îi dispăruse din glas, iar Jessie simți o ușurare profundă. Ce se întâmplase – dacă, într-adevăr, se întâmplase ceva – se terminase acum.

Tati...

Nu, nici o vorbă. Gata!

Cu blândețe, îi luă din mână cioburile afumate. Cu și mai multă blândețe o sărută pe gât, în vreme ce Jessie privea fix bezna nebunească ce învăluise lacul. Își dădea seama, ca prin vis, că bufnița nu-și încetase țipetele și că greierii, păcăliți de întunericul

pogorât peste ei, își începuseră cearta cu două-trei ore mai devreme. În fața ochilor îi stăruia încă o imagine: un tatuaj negru și rotund înconjurat de un halou de foc verde. Și gândi:

Dacă m-am uitat prea mult, dacă mi-am ars retinele, probabil că o să văd imaginea asta tot restul vieții.

Ce-ar fi să te duci înăuntru și să-ți pui blugii, dovlecel? Cred că n-a fost o idee prea bună să te îmbraci cu rochia de plajă.

Tonul îi era sec, lipsit de emoție și părea a o acuza că rochia de plajă fusese, de fapt, ideea ei.

Și chiar dacă n-a fost ideea ta, ar fi trebuit să-ți dai seama că te bagă în bucluc, spuse domnișoara Petrie.

Un gând nou o izbi ca o palmă: dacă el îi va spune mamei ce s-a întâmplat? Gândul acesta era atât de îngrozitor, încât Jessie izbucni în hohote de plâns.

Iartă-mă, tati – îl strânse în brațe, inspirând aroma vagă a after-shave-ului.

Dacă n-am fost cuminte, îmi pare foarte, foarte rău!

Of Doamne, nici vorbă, încercă el să o liniștească.

Dar tonul îi era la fel de sec și gânditor de parcă ar fi chibzuit dacă e bine să îi spună lui Sally ce făcuse Jessie sau dacă să facă uitată întreaga poveste.

Ai fost foarte cuminte, dovlecel.

Mă mai iubești? insistă ea.

I se păru o tâmpenie că întreabă așa ceva, o tâmpenie că riscă să primească un răspuns care ar fi distrus-o, dar *trebuia* să îl întrebe. *Trebuia.*

Bineînțeles.

Răspunsul lui nu se lăsă așteptat, iar vocea i se păru mai însuflețită; îndeajuns de însuflețită cât să o convingă de faptul că spunea adevărul (of, și cât de ușurată se simțise!), dar bănuia că anumite lucruri s-au schimbat definitiv din cauza unei povești pe care nu a reușit să o înțeleagă pe de-a-ntregul. Știa că

(era pipăială, pipăială era puțină pipăială)

fusese ceva în legătură cu sexul, însă habar nu avea cât de serioasă fusese toată treaba. Probabil că nu „mersese până la capăt", cum spuneau prietenele lui Maddy. Însă faptul că el *nu* își

pusese obiectul în obiectul ei nu însemna că scăpase de a se vedea cu burta la gură.

Auzi în minte vocea mamei, puternică și furioasă: *Nu se spune că roata care scârțâie trebuie unsă întotdeauna?*

Simți cum pata fierbinte și umedă de pe fund continuă să se întindă.

Da, gândi. *Are dreptate. Roata care scârțâie tocmai a fost unsă.*

Tati...

El ridică mâna, gest pe care îl făcea deseori în timpul cinei când mama sau Maddy (mama, de obicei) începeau să se cioroväiască dintr-un motiv oarecare. Niciodată nu făcuse gestul acesta înspre ea; și deveni tot mai convinsă că tocmai se întâmplase ceva ce nu trebuise să se întâmple, că se vor petrece niște schimbări fundamentale și neplăcute, ca rezultat al unei greșeli îngrozitoare – faptul că se îmbrăcase cu rochia de plajă – pe care o făcuse. Gândul acesta îi provocă un sentiment de amărăciune, atât de profund, încât parcă simțea cum degete invizibile o frământă nemilos pe dinlăuntru-i, scormonindu-i mațele.

Cu coada ochiului, observă că șortul tatălui ei se strâmbase și de sub el atârna ceva, ceva roz, care nu semăna nici pe departe cu mânerul unei șurubelnițe.

Înainte de a-și lua privirea din direcția aceea, Tom Mahout o surprinse și își aranjă repede șortul, acoperind obiectul roz. Chipul i se strâmbă, dezgustat; iar Jessie se crispă. O prinsese că trage cu ochiul la ceva nepermis și îi interpretase privirea întâmplătoare drept o curiozitate aprinsă.

Ce s-a întâmplat... începu el.

Se opri să își dreagă vocea.

Trebuie să vorbim despre ce s-a întâmplat, dovlecel, dar nu chiar acum. Fugi înăuntru și schimbă-ți hainele. Eventual fă și un duș. Grăbește-te, ca să nu pierzi sfârșitul eclipsei.

Nici vorbă să o mai intereseze eclipsa, deși nu i-ar fi spus asta pentru nimic în lume. Dădu din cap și se întoarse înspre el.

Am pățit ceva, tati?

Păru surprins, nesigur, prudent – iar mâinile furioase începură să scormonească mai abitir stomacul fetiței... Și Jessie înțelese că și el se simțea la fel de rău ca și ea. Poate chiar mai rău. Și, străfulgerată de înțelegere, pentru o clipă, gândi: *Așa-ți și trebuie! Tu ai început!*

Nu, îi răspunse... Dar tonul lui nu reuși să o convingă.

Totul e în regulă, Jess. Acum, du-te în casă și schimbă-te.

Bine.

Se forță să zâmbească – se forță din toate puterile – și chiar reuși să schițeze umbra unui surâs. Surprins, tatăl ei îi întoarse zâmbetul. Asta o liniști întru câtva, iar mâinile care îi frământau intestinele, transformate în cocă, parcă nu mai erau atât de mânioase. Dar senzația că e sfâșiată pe dinăuntru reveni imediat ce ajunse în dormitorul pe care îl împărțea cu Maddy. Cel mai mult o înspăimânta gândul că el se va simți obligat să îi povestească mamei ce se întâmplase. Și ce-o să creadă mama?

Asta e Jessie a noastră: roata care scârțâie.

Dormitorul fusese împărțit în două cu cearșafuri agățate pe o frânghie de rufe, cearșafuri pe care fetele le împodobiseră cu desene vesele făcute cu cariocile lui Will. S-a amuzat foarte tare când au împărțit camera și când au făcut desenele. Numai că acum, toate astea i se păreau niște prostii de copii tâmpiți. Iar umbra ei alungită, proiectată pe cearșaf, era înspăimântătoare. Era umbra unui monstru. Până și aroma proaspătă a rășinii de pin, care îi plăcea atât de mult de obicei, i se părea acum grea și dezgustătoare.

Asta-i Jessie a noastră: nu-i niciodată mulțumită până când lucrurile nu ies exact cum vrea ea. Nu e niciodată satisfăcută de planurile făcute de altcineva. Nu-i niciodată în stare să lase și de la ea.

Se năpusti în baie, încercând să scape de vocea aceea, știind însă foarte bine că nu va reuși. Aprinse lumina și își scoase rochia peste cap, dintr-o singură smucitură. O azvârli în coșul de rufe, fericită să scape de ea. Se privi, cu ochi mari, în oglindă și văzu chipul unei fetițe coafate ca o adolescentă. Părul îi scăpase din agrafe și buclele îi acopereau obrajii. Și trupul din oglindă aparținea unei fetițe de zece ani; piept plat și șolduri de băiat. Dar nu

va mai arăta așa prea multă vreme. Începuse, deja, să se modifice, și această transformare îi provocase tatălui ei o reacție necuvenită.

Nu vreau să am niciodată țâțe mari și șolduri curbate. La ce folosesc astea dacă duc la așa ceva?

Gândul îi aminti de pata umedă de pe spatele chiloților. Și-i scoase – chiloți din bumbac, de la magazinul „Sears", verzi cândva, dar atât de decolorați acum încât deveniseră gri – și îi ridică, examinându-i curioasă. Da. Era ceva pe spatele lor. Și nu era transpirație. Nu era nici pastă de dinți. Semăna, mai degrabă, cu un detergent lichid alb. Îi mirosi. Simți un iz slab care îi aducea aminte de aroma lacului într-o zi fierbinte. Îi aducea aminte și de mirosul apei din fântână. Odată îi adusese tatălui ei un pahar cu apă din fântână, apă care mirosea foarte tare și îl întrebase dacă *el* simte mirosul acela.

Tom Mahout clătinase din cap.

Nu – tonul lui era bine dispus. *Dar asta nu înseamnă că nu miroase. Înseamnă doar că eu fumez al dracului de mult. Cred că miroase a săruri, dovlecel. Minerale. Dar nu-ți fac nici un rău. Mă jur pe ce am mai scump.*

Minerale – gândi ea acum și adulmecă iarăși izul coclit. Nu înțelegea ce anume o fascinează, dar asta simțea. *Miros de săruri...*

Atunci interveni vocea cea hotărâtă. În după-amiaza eclipsei avea inflexiunile din tonul mamei sale (în primul rând, îi spunea „drăgălașo", așa cum făcea Sally când era supărată pe Jessie), însă Jessie bănuia că era chiar vocea ei de om mare. Apăruse cam devreme în viața ei, ce-i drept. Dar era aici. Era aici și își dădea toată silința să o facă să își revină, să își adune gândurile. Puterea din voce o făcu să se liniștească.

E chestia aia despre care vorbea Cindy Lessard – e sperma lui. Cred că ar trebui să mulțumești cerului că a ajuns pe chiloții tăi și nu în altă parte. Da' încetează cu poveștile despre mirosul lacului sau sărurile din fântână. Karen Aucoin e o nătângă, dar Cindy Lessard nu este. Ba chiar cred că a văzut chestia asta și acum ai văzut-o și tu. Zeamă de bărbat. Spermă.

Revoltată brusc – nu atât de ceea ce era, cât de persoana care o produsese – Jessie își aruncă chiloții în coșul pentru rufe mur-

dare, deasupra rochiei. Apoi își închipui cum mama, care spăla rufele la subsol, descoperea această pereche de chiloți mai specială și descoperea și acest sediment foarte special. Ce va gândi? Bineînțeles că neastâmpărata familiei, roata care scârțâie, a fost, în sfârșit, unsă... Ce altceva să creadă?

Repulsia se transformă în groază vinovată și Jessie scoase repede chiloții din coș. Imediat, mirosul stătut îi atacă nările, gros și dezgustător. *Scoici și cocleală*, gândi. Atât. Se prăbuși în genunchi în fața closetului și vomită, strângând chiloții în mâna crispată. Trase repede apa, înainte ca mirosul hamburgerului parțial digerat să se răspândească prin casă, apoi își clăti gura cu apă rece. Începuse să îi mai treacă teama că își va petrece următoarea oră în fața closetului vomitând. Stomacul i se mai liniștise. Măcar de nu ar mai simți izul acela de cocleală...

Ținându-și respirația, spălă chiloții sub jetul de apă rece, îi stoarse și îi azvârli înapoi în coșul pentru rufe. Inspiră adânc, îndepărtându-și părul de pe față cu dosul mâinilor umede. Dacă mama avea s-o întrebe ce caută o pereche de chiloți uzi în coșul cu rufe murdare...

Deja gândești ca un criminal – se văicări vocea care, într-o bună zi, va aparține Nevestei Supuse.

Vezi unde ajungi dacă nu ești cuminte, Jessie? Vezi? Sper din tot sufletul că...

Tacă-ți gura, cretino – mârâi cealaltă voce. *Poți s-o bați la cap cât vrei, dar mai târziu. Acum, însă, încercăm să rezolvăm o problemă. Ai înțeles?*

Tăcere. Asta era bine. Jessie își trecu, iarăși, nervoasă, mâna prin păr. Dacă mama o s-o întrebe ce caută chiloții uzi în coșul pentru rufe, Jessie o să-i spună că a fost atât de cald, încât a făcut o baie în lac fără să se mai schimbe. N-ar fi fost prima oară.

Atunci, tuca, ce-ar fi să-ți uzi și șortul și bluza?

Corect – încuviință Jessie. *Bună idee.*

Își puse halatul și reveni în dormitor ca să își ia șortul și tricoul purtate cu o mie de ani în urmă, în dimineața aceea când plecaseră mama, și Will, și Maddy. Nu le găsi și îngenunche să se uite sub pat.

Și cealaltă femeie e în genunchi – observă o voce. *Și simte același miros. Miros de cocleală.*

Jessie auzi, dar nu o luă în seamă. Mintea-i era numai la șort și la tricou – alibiul ei. Cum bănuise, erau sub pat. Întinse mâna.

Mirosul vine din fântână – continuă vocea. *E mirosul din fântână.*

Da, da, bine – gândi Jessie, înșfăcând hainele și îndreptându-se către baie. *Mirosul vine din fântână. Fantastic!*

Ea l-a împins în fântână – spuse vocea și, acum, Jessie înțelese.

Se opri brusc, în ușa băii, cu ochii mari și gura căscată. Era iarăși speriată. Mult mai speriată decât fusese înainte. Mult mai speriată decât fusese vreodată. Acum, când o asculta, își dădea seama că această voce nu seamănă cu nici una dintre celelalte. Era ca o voce pe care o prinzi, cu greu, noaptea târziu, la radio. O voce care părea că vine de foarte, foarte departe.

Nu de foarte departe, Jessie. Și ea se află pe drumul eclipsei.

Dispăru holul de la etaj, înlocuit fiind de tufe cu mure, fără umbre sub cerul întunecat de eclipsă. Simți și un miros pătrunzător de sare marină. Jessie văzu o femeie costelivă, îmbrăcată într-un capot, cu părul cărunt strâns într-un coc. Era îngenuncheată lângă un maldăr de scânduri despicate. Lângă ea, un ghemotoc de țesătură albă. Jessie era sigură că acel ghemotoc era lenjeria femeii.

Cine ești? o întrebă Jessie.

Dar femeia dispăruse.

Fetița aruncă o privire peste umăr ca să vadă dacă nu cumva femeia aceea slabă și fantomatică i se strecurase în spate. Dar holul era pustiu. Jessie era singură. Pielea de pe brațe i se făcuse ca de găină.

O iei razna – se văicări iarăși vocea care se va numi Nevasta cea Supusă.

Of Jessie, n-ai fost cuminte. N-ai fost deloc cuminte. Și acum o să plătești pentru asta pierzându-ți mințile.

Ba nu! o contrazise.

Își privi chipul palid și crispat în oglinda de la baie.

Ba nu!

Mai aștептă o clipă cât o eternitate să audă vreuna dintre voci, sau să vadă femeia îngenuncheată lângă scânduri, cu lenjeria mototolită alături. Dar nici nu auzi, nici nu văzu ceva anume. Se pare că dispăruse și vocea *aceea* care îi spusese lui Jessie că femeia împinsese un bărbat în fântână.

Bagă-ți mințile în cap, țuca – o sfătui vocea care va purta numele lui Ruth.

Jessie era convinsă că intenția vocii nu era alta decât să o readucă cu picioarele pe pământ.

Te-ai gândit la o femeie care avea lenjeria de corp lângă ea, pentru că în după-amiaza asta nu te-ai gândit decât la chiloți. Nimic mai mult. Dacă-aș fi în locul tău, aș uita tot și mi-aș vedea de treabă.

Excelent sfat. Cu iuțeala fulgerului, Jessie udă șortul și tricoul, le stoarse și intră sub duș. Se săpuni, se limpezi, se șterse, se întoarse repede în dormitor. În mod obișnuit nu își punea halatul doar ca să traverseze holul, însă de această dată făcu o excepție.

Se opri iarăși în dormitor, mușcându-și buzele, rugându-se să nu-i revină în minte vocea ciudată, rugându-se să nu mai aibă vreo halucinație. Nu se întâmplă nimic. Aruncă halatul pe pat, se grăbi spre dulapul ei și scoase chiloți și un șort curați.

Simte același miros, gândi. *Oricine-ar fi femeia aceea, simte același miros care vine din fântâna în care ea a împins un bărbat. Și asta se petrece chiar acum, în timpul eclipsei. Sunt sigură...*

Se întoarse, cu o bluză în mână și încremeni. Tatăl ei stătea în pragul ușii și o urmărea atent.

19

În lumina lăptoasă a zorilor, Jessie se trezi gândindu-se la femeia aceea ciudată – femeia cu cocul cărunt; femeia îngenuncheată lângă tufele cu mure, având alături, strânsă ghemotoc, lenjeria-i de corp; femeia care privea în jos printre scândurile rupte și care simțea mirosul acela respingător.

Nu se mai gândise la ea de ani de zile și acum reapăruse din visul, sau, mai bine spus, din amintirea zilei aceleia din 1963, când avusese parte de această viziune supranaturală, viziune provocată de emoții puternice și nervozitate.

Însă nu mai avea nici o importanță – nici halucinația ei, nici ce făcuse tatăl ei pe punte și nici ce se întâmplase mai târziu, când acesta intrase în dormitorul ei. Toate astea se petrecuseră cu multă vreme în urmă. Iar acum...

Sunt în căcat. Sunt în căcat până peste cap.

Se sprijini de perne și își privi brațele prinse de pat. Se simțea amețită și neputincioasă ca o musculiță prinsă în pânza unui păianjen. Nu își dorea nimic altceva decât să doarmă din nou – fără vise, de această dată, dacă soarta se îndura de ea – ducându-și într-un alt univers brațele moarte și gâtul uscat.

Ghinion.

De undeva, de aproape – de foarte aproape – se auzea un bâzâit leneș. *Ceasul* – gândi Jessie. Apoi, după câteva minute, își spuse: *detectorul de fum*. Și se pomeni cuprinsă de un val de speranță, absolut nemotivată, care, însă, o aduse mai aproape de realitate. Își dădu seama că sunetul auzit nu semăna deloc cu cel emis de un detector de fum. Sunetul... Bâzâitul... Era...

Da, țuca, sunt muște.

Vocea cea serioasă părea obosită și stearsă.

Astea sunt muște verzi și mari care joacă base-ball pe Gerald Burlingame, faimos avocat și adorator al cățușelor.

– Doamne, trebuie să mă dau jos din pat, croncăni Jessie, aproape nerecunoscându-și vocea.

Adică ce mama dracului vrei să zici?! se întrebă și răspunsul nu întârzie: *Nimic. Absolut nimic.*

Acum era complet trează. *Nu voia* să fie trează, dar se gândi că ar trebui să accepte realitatea și să încerce să se descurce cumva. Dacă așa ceva era posibil.

Ar fi bine să suni deșteptarea pentru mâini și brațe. Asta în cazul în care n-au murit.

Își privi brațele: întâi cel drept, apoi cel stâng. Și le privea ca și cum ar fi admirat niște obiecte de mobilier așezate în vitrina unui magazin nou. Brațele acelea nu aveau nimic de-a face cu Jessie Burlingame. Și, de fapt, era cât se poate de firesc. Nu mai exista nici un fel de viață în ele.

Încercă să se ridice puțin și constată, îngrozită, că răzmerița brațelor era mai serioasă decât își închipuise. Ignorau complet comenzile creierului.

Le privi iarăși. Nu i se mai părea că ar semăna cu niște obiecte de mobilier; ci, mai degrabă, cu niște hălci de carne atârnate în cârligele unei măcelării. Jessie scoase un urlet răgușit de spaimă și furie.

Stai puțin, fetițo. Liniștește-te. Nu-i nimic. Brațele sunt, deocamdată, foarte amorțite. Dar situația nu se va schimba dacă o iei razna sau dacă intri în panică. Ce-ți fac degetele? Dacă ai putea cuprinde stâlpii patului, atunci, poate... Sau poate că nu.

Degetele îi erau la fel de țepene ca și brațele. După ce încercă să și le miște, după câteva minute de efort – buze mușcate până la sânge, transpirație rece – simți doar un spasm în degetul mare de la mâna dreaptă.

– Doamne, Dumnezeule, imploră cu vocea înăbușită, parcă, în nisip și sticlă pisată.

Nu mai era furioasă. Acum îi era doar foarte frică.

Sigur că mureau oameni în accidente; văzuse sute, poate mii de cazuri la televizor. Saci din plastic în care erau transportate cadavrele din automobile făcute praf, din clădiri prăbușite, sau incendiate, din restaurante unde avusese loc un atentat cu bombă; martori oculari cu chipuri livide, voci împleticite, răgușite, arătând spre băltoacele cu sânge lipicios și întunecat de pe alei sau de pe podelele barurilor. Programele de știri repetau obsesiv toate aceste imagini. Știa, prin urmare, că aveau loc accidente, că se comiteau crime, că mureau oameni. Dar, până în clipa aceea, nu își dăduse seama că aceia erau oameni adevărați, oameni obișnuiți, oameni aidoma ei, oameni cărora nici nu le trecuse prin minte că nu vor apuca să mai mănânce un cheeseburger, că nu vor apuca să se mai uite la „Riști și câștigi", că nu vor mai apuca să își invite prietenii joi la o partidă de pocher, sau că nu vor mai apuca să meargă la cumpărături sâmbăta. S-a terminat cu berea, s-a terminat cu amorul, iar dorința de a face dragoste într-un hamac în vremea unei furtuni năprasnice nu se va îndeplini niciodată. De ce? Pentru că toți oamenii aceștia aveau o treabă mult mai importantă. Erau morți. Orice dimineață când te dădeai jos din pat se putea dovedi a fi ultima din viața ta.

Casa – frumușica noastră casă de pe malul lacului ar putea fi prezentată la știrile de vineri sau sâmbătă seara. Corespondent o să fie scârbosul ăla de Doug Rowe și o să o numească „vila în care au decedat remarcabilul avocat din Portland, Gerald Burlingame, și soția sa, Jessie". Apoi va da legătura în studio, de unde Bill Green va prezenta știrile sportive. Și asta nu e o poveste morbidă, Jessie, nici vorbă. Nici Supusa și nici Ruth n-o să-ți spună așa ceva.. Asta este...

Jessie știa deja: era adevărul. Un accident stupid despre care citești o știre mică în ziarul de dimineață, clatini din cap și spui: „Ia ascultă chestia asta, iubitule!" și citești articolul soțului tău, în timp ce acesta își bea cafeaua sau își mănâncă grepul. Nimic altceva decât un accident stupid. Numai că, de data aceasta, victima este *ea*. Era de înțeles, dar total lipsită de relevanță insistența cu care mintea ei încerca să explice că e vorba de o greșeală. Nu exista nici un Departament al Plângerilor unde să poată explica faptul că lui Gerald îi aparținuse ideea cu cătușele și că ar fi fost normal și drept ca ei să i se dea drumul. Dacă toată această oribilă greșeală putea fi îndreptată, ei îi revenea sarcina de-a o face.

Jessie își drese glasul, închise ochii și vorbi către tavan:

– Doamne? Dumnezeul meu? Te rog, ascultă-mă o clipă doar. Am nevoie de ajutorul Tău. Am mare nevoie. Sunt la ananghie și sunt îngrozitor de speriată. Te rog, ajută-mă să ies din încurcătura asta. Mă rog... Mă rog în numele lui Isus Cristos.

Se străduí să își dezvolte rugăciunea și izbuti să adauge doar câteva propoziții învățate de la Nora Callighan și care, acum, erau rostite de toată lumea:

– Doamne, dă-mi seninătatea de a accepta lucrurile pe care nu le pot schimba, curajul de a le schimba pe cele ce pot fi schimbate și înțelepciunea de a le putea deosebi. Amin.

Nici o schimbare. Nu simți nici seninătate, nici curaj și nici urmă de înțelepciune. Rămase aceeași femeie cu brațe moarte și cu soț mort, legată de pat ca o potaie în lanț, lăsată să moară într-o curte părăsită.

– Te rog, atunci, fă în așa fel încât să nu sufăr – îi tremură glasul.

– Dacă trebuie să mor, Doamne, ajută-mă să nu sufăr. N-aș putea suporta durerea și chinul.

Nu-i o idee prea bună să te gândești la moarte în asemenea clipe.

Vocea lui Ruth ezită preț de o secundă, apoi adăugă:

Dacă mă gândesc mai bine s-ar putea să ai dreptate. Dar asta e o gândire negativă.

Nu comentez. Nu e bine să mă gândesc la moarte. Și, atunci, la ce să mă gândesc?

Cum să faci să rămâi în viață – răspunseră în același timp Supusa și Ruth.

Bine; să rămân în viață. Și își aminti iarăși de brațele amorțite.

Sunt amorțite pentru că au stat ridicate toată noaptea. Sunt agățată de ele. Ar trebui să încerc să le ușurez de greutatea mea.

Încercă să se ridice în șezut cu ajutorul picioarelor și spaima urâtă și neagră îi încețoșă mintea când și picioarele refuzară să se miște. În primul moment. Încercă să își recapete calmul și apoi începu să împingă picioarele în sus și în jos, mototolind cuvertura, cearșaful și salteaua spre celălalt capăt al patului. Gâfâia ca un biciclist care urcă o pantă abruptă. Fundul – și el amorțit – începu să se trezească, fulgerat de zeci de cârcei.

Frica o trezise definitiv. În cele din urmă, începu să simtă ceva în brațe – o undă de viață venită de foarte departe.

Dacă nu ține nimic altceva, țuca, atunci gândește-te la apa care ți-a mai rămas în pahar. Gândește-te că n-o să fii în stare să pui mâna pe paharul ăla dacă n-o să funcționezi la capacitate maximă.

Se lumina de ziuă și Jessie continua să se ridice împingându-și corpul cu ajutorul picioarelor. Sudoarea îi lipise părul pe tâmple și i se scurgea pe obraji. Își dădea seama că efortul îi mărea setea. Însă nu avea de ales. Nu exista nici o altă șansă.

Ai dreptate, țuca. Nu există nici o altă șansă.

Țuca-n sus și țuca-n jos – gândi, cu mințile duse aiurea. *Vrei, te rog, să încetezi, curvă guralivă?*

În cele din urmă, începu să se deplaseze încet către capătul patului. Cu fiecare mișcare, Jessie își încorda mușchii stomacului. Încet, încet, unghiul făcut între partea superioară și cea inferioară a trupului său se apropie de nouăzeci de grade. Coatele începură să i se îndoaie, pe măsură ce scădea greutatea atârnată de brațe și umeri. Iar mușchii acestora începură să dea semne de viață prin mii de înțepături dureroase. Când ajunse în poziția șezând, nu își încetă mișcarea picioarelor, deoarece dorea să își mențină ritmul accelerat al bătăilor inimii.

O picătură de transpirație îi căzu în ochiul stâng. O ustura. Scutură nervoasă capul, alungând-o; și continuă să își miște picioarele. Brațele o înțepau din ce în ce mai tare. Și, după vreo cinci minute, o fulgeră prima crampă musculară – dureroasă ca o izbitură de topor.

Cu capul dat mult pe spate, împrăștiind în jur stropi de transpirație, Jessie urlă. Când încercă să inspire adânc, veni a doua crampă. Și mai dureroasă. Ca și cum umărul stâng i-ar fi fost strâns într-un lat din sârmă ghimpată. Urlă iarăși. Pumnii i se încleștară iar degetele i se înfipseră în podul palmelor cu atâta sălbăticie, încât i se rupseră două unghii și rădăcinile începură să-i sângereze. Ochii, înfundați în orbite, i se închiseră strâns, dar, totuși, lacrimile țâșniră și începură să i se scurgă pe obraji, amestecându-se cu picăturile de sudoare.

Dă din picioare, țuca! Nu te opri tocmai acum!

– Nu-mi mai spune „țuca"! strigă Jessie.

Chiar înainte de revărsarea zorilor, câinele vagabond se apropiase de verandă. Tresări puternic auzindu-i vocea. Chipul lui canin se strâmbă într-o expresie uluită.

– Nu-mi mai spune așa, curvo! Curvă nenoro...

Altă crampă, la fel de neașteptată și dură ca un atac de cod îi fulgeră umărul stâng până înspre subțioară și cuvintele i se transformară într-un țipăt prelung, tremurător, de agonie. Totuși, își mișca, în continuare, picioarele.

Cumva, reușea să își miște în continuare picioarele.

20

Când îi trecură crampele musculare – sau, cel puțin, când ca *spera* să-i fi trecut –, se sprijini de capătul din mahon al patului cu ochii închiși. Respirația i se liniștea treptat: salturi, mars forțat și, în final, plimbare lejeră. Cu toată setea, se simțea surprinzător de bine.

Făcuse gimnastică în copilărie și în adolescență și continuase să facă gimnastică până în urmă cu vreo zece ani. Deci, putea recunoaște, încă, o eventuală secreție de endorfină. Ce gând idiot, în situația asta!

Poate nu-i chiar atât de idiot, Jess. Poate endorfina o să-ți folosească. Poate o să-ți facă ordine în gânduri. Poate, din cauza asta, oamenii se concentrează mai bine după ce au făcut puțină gimnastică.

Și, *într-adevăr*, mintea i se limpezise, gândurile începură să i se așeze în ordine. Panica dispăruse aidoma fumului alungat de o rafală puternică de vânt și se simțea lucidă. Simțea că, acum, putea gândi rațional. Niciodată nu și-ar fi închipuit că este posibil așa ceva. I se părea incredibilă neobosita adaptabilitate a minții omenești care încearcă din răsputeri să supraviețuiască.

Ia te uită ce vioaie sunt și nici măcar nu mi-am băut cafeaua – gândi amuzată.

Dar imaginea cafelei – fără zahăr sau frișcă, turnată în cana ei preferată, cu floricele albastre – o făcu să înghită în sec. Și, totodată, o făcu să se gândească la *programul zilei*. Căci începuse o nouă zi și, în întreaga țară, bărbați și femei – neîncătușați – stăteau în bucătărie, beau suc și cafea, mâncau cornulețe și ouă, sau poate fulgi de ovăz – fulgii ăia despre care se spune că îți fac bine la inimă și îți ajută digestia. Se uitau la programele de dimineață de la televizor. Și nici unul dintre acești oameni n-avea habar că în vestul statului Maine tocmai avea loc un accident. Nici unul dintre ei n-avea habar că unul dintre semenii lor nu-și putea bea sucul și cafeaua, nu-și putea mânca ouăle jumări și nu se putea uita la televizor pentru mult prea simplul motiv că era prinsă în cătușe de un pat, la nici trei metri de soțul ei gol-pușcă, mort, sfâșiat de un câine flămând și bâzâit de muște verzi.

Privi înspre dreapta și se uită la paharul cu apă al lui Gerald. Cu cinci ani în urmă n-ar fi existat nici un pahar pe etajeră; dar, având în vedere creșterea consumului nocturn de scotch al soțului ei, proporțional crescuse și consumul diurn de alte lichide – apă, de obicei, dar și mult sifon și ceai rece. În cazul lui Gerald, sintagma „probleme cu băutura" nu era un eufemism, ci purul adevăr.

Păi, dacă avea „probleme cu băutura", acum s-a vindecat definitiv, oftă Jessie.

Paharul se afla exact acolo unde îl lăsase; și dacă oaspetele ei din timpul nopții nu fusese un vis (*Încetează cu tâmpeniile, sigur c-a fost un vis* – o repezi, nervoasă, Supusa), probabil că nu i-a fost sete.

Trebuie să iau paharul – își spuse Jessie. *Dar trebuie să am mare grijă cum mă mișc. S-ar putea să mă apuce iar cârceii.*

De această dată, i-a fost mult mai ușor să apuce paharul. Adevărata surpriză plăcută a constituit-o însă paiul. Pentru că se uscase, bucata din carton, răsucită, funcționa mult mai bine decât cu o seară în urmă. Supse ultimele picături de apă din pahar și îi trecu prin minte că, dacă ar fi gândit puțin și ar fi lăsat paiul artizanal să se usuce, nu ar fi irosit atâta apă. Era prea târziu acum

și, oricum, mortul de la groapă nu se mai întoarce – cum zice proverbul. „Mortul" – mda, nostim!

Cele câteva picături de apă nu reușiră decât să îi întețească setea. Puse paharul la loc, pe etajeră. Și râse în sinea ei. Obișnuința era un animal ciudat. Chiar și în asemenea împrejurări neobișnuite, tot animal ciudat rămăsese. Pusese, frumos, paharul la locul lui, pe etajeră, în loc să îl azvârle cât colo și să îl spargă de perete. De ce oare? Pentru că cel mai important lucru în viață este *ordinea*. De-aia. Asta o învățase Sally Mahout pe drăgălașa ei, pe rotița care scârțâie, dar nu este niciodată unsă suficient și care nu este niciodată în stare să lase de la ea – drăgălașa ei, care ar fi făcut orice i-ar fi stat în putere, ba chiar și-ar fi sedus propriul tată, numai ca să obțină ce își dorea.

Cu ochii minții, Jessie o văzu pe acea Sally Mahout pe care o văzuse atât de des pe vremuri: obraji înroșiți de furie, buze strânse, pumnii pe șolduri.

– Și ai fi crezut absolut tot – murmură Jessie.

– Nu-i așa, nenorocito?

Nu-i corect, răspunse, tulburată, o parte a minții ei. *Nu-i corect, Jessie.*

Dar *era* corect și ea știa. S-ar fi putut spune orice despre Sally, dar nu și că ar fi fost o mamă bună. Mai ales în anii aceia când căsnicia ei cu Tom se străduia să funcționeze, aidoma unui automobil vechi, cu zahăr în rezervorul cu benzină. Pe toată durata acelor ani, comportamentul ei fusese deseori paranoic, fusese complet lipsit de logică. Din motive necunoscute Will era scutit de scandalurile ei, însă își înspăimântase fetele de nenumărate ori.

Acum părea a fi redevenit o persoană cât de cât normală. Locuia în Arizona, iar scrisorile pe care Jessie le primea de la ea erau doar niște însemnări banale și plictisitoare ale unei bătrâne a cărei singură bucurie era jocul de bingo din serile de joi și care își amintea perioada când își crescuse copiii ca fiind cea mai liniștită și fericită parte a vieții ei. Se pare că nu-și mai aducea aminte cum urlase din toate puterile la Maddy, amenințând-o că o va omorî dacă va mai uita să își împacheteze tampoanele

folosite în hârtie igienică, înainte de a le arunca la gunoi. Și, de asemenea, se pare că uitase cu desăvârșire dimineața aceea de duminică, dimineață când (Jessie nu reușise să înțeleagă niciodată motivul gestului ei) năvălise în camera mezinei sale, aruncase în ea o pereche de pantofi cu toc și apoi ieșise trântind ușa.

Uneori, când primea scrisori sau cărți poștale de la mama ei – *Mă simt bine, iubito, primesc mereu vești de la Maddy, mi-a mai crescut pofta de mâncare de când s-a răcorit* – Jessie simțea un impuls năvalnic să pună mâna pe telefon, să o sune pe mama ei și să îi urle în receptor: *Chiar ai uitat tot, mamă? Ai uitat ziua când ai aruncat în mine cu pantofii și mi-ai spart vaza preferată și atunci am plâns pentru că mi-am închipuit că știi, mi-am închipuit că tata n-a mai rezistat și ți-a mărturisit totul, chiar dacă trecuseră trei ani de la ziua eclipsei? Ai uitat de câte ori ne-ai speriat cu urletele și hohotele tale isterice de plâns?*

Nu-i corect, Jessie. Nu-i corect și e lipsit de loialitate.

N-o fi corect, dar asta nu înseamnă că nu-i adevărat.

Dacă ar fi aflat ce s-a întâmplat în ziua aceea...

Din nou imaginea femeii în obezi – o fracțiune de secundă, prea iute pentru a putea fi recunoscută: mâinile țintuite în instrumentul de tortură, părul acoperindu-i chipul, ca lințoliul unui condamnat, privitorii arătând-o, disprețuitor, cu degetul. Privitorii – în majoritate femei.

S-ar fi putut ca mama ei să nu-i arate că știe. Dar *bineînțeles* că ar fi crezut că totul s-a petrecut numai și numai din vina lui Jessie care plănuise, în mod conștient, să își seducă tatăl. Nu era chiar așa o mare diferență între roata care scârțâie și Lolita*.

Și vestea că o anumită activitate cu conotații sexuale se petrecuse între soțul și fiica ei, ar fi făcut-o să înceteze să se gândească sau să amenințe cu divorțul, ci chiar să își pună amenințarea în practică.

---

* „Lolita" – roman al lui Vladimir Nabukov, apărut în 1955 în Statele Unite. Traducerea în limba română îi aparține lui Horia Popescu și a fost publicat în 1994 la Editura Universal Dalsi. Lolita este o fată aflată la vârstă pubertății, care întreține o relație sexuală cu Humbert, un bărbat cu 30 de ani mai în vârstă decât ea (n. red.).

Ar fi crezut? Pun pariu pe orice că ar fi crezut.

De această dată, vocea bunei-cuviințe nu mai protestă. Și Jessie înțelese dintr-o dată totul: tatăl ei pricepuse imediat ceea ce ea a priceput de-abia treizeci de ani mai târziu. El știuse totul, așa cum știuse că orice vorbă rostită în sufrageria vilei răzbate până pe malul lacului.

În ziua aceea, tatăl ei profitase de ea în mai multe feluri.

Jessie așteptă să fie cuprinsă de un val de emoții negative în urma acestei constatări dureroase, căci, la urma urmei, fusese prostită de către bărbatul a cărui sarcină fundamentală era aceea de a o iubi și a o proteja. Dar nu simți nimic. Probabil pentru că i se ridicase o povară uriașă de pe suflet: indiferent cât de traumatizantă fusese întreaga istorie, reușise să se elibereze de remușcări.

Singura emoție pe care o simțea era uluiala la gândul că reușise să păstreze secretul verii aceleia atât de multă vreme. Și mai simțea și un soi de perplexitate neplăcută. Oare câte dintre hotărârile pe care le luase în viață – începând din ziua aceea – au fost sau nu au fost influențate în mod direct de ceea ce se petrecuse în ultimul minut petrecut în brațele tatălui ei când privea, prin cioburi afumate, un neg uriaș așezat în mijlocul cerului. Și, oare, nu cumva, situația în care se afla acum era o consecință a celor întâmplate în timpul eclipsei?

Hai, că exagerezi – se admonestă. *Dacă m-ar fi violat, poate că ar fi fost altă poveste. Însă cele petrecute pe punte în ziua aceea nefericită nu au fost decât un accident. Și nici măcar unul grav. Dacă vrei, într-adevăr, să știi cum arată un accident grav, uită-te acum în jur și gândește-te în ce situație te afli. La fel de bine aș putea să dau vina pe doamna Gilette pentru toate necazurile mele – pe doamna Gilette, care m-a plesnit peste mână când aveam patru ani. Sau aș putea să dau vina pe păcatele mele dintr-o viață anterioară pe care trebuie să le ispășesc în viața aceasta. Și, de fapt, ce mi-a făcut pe punte a fost un mizilic în comparație cu ce mi-a făcut în dormitor.*

Nu mai avea nevoie să adoarmă și să viseze. Acum își amintea totul cât se poate de clar.

21

Când își văzu tatăl în ușa dormitorului, și-a încrucișat, instinctiv, brațele peste piept. Apoi îi observă expresia întipărită pe chip. Tristă și vinovată. Lăsă brațele jos și simți cum i se ridică sângele în obraji. Nu avea nimic de acoperit (mă rog, *aproape* nimic), dar se simțea complet dezbrăcată și atât de stânjenită, încât putea să jure că pielea îi luase foc.

Se gândi: *Și dacă ceilalți se întorc mai devreme? Și dacă EA intră chiar acum și mă vede fără o bluză pe mine?*

Stânjeneala se transformă în rușine, rușinea se transformă în spaimă. Și, totuși, când își puse repede bluza și începu să își încheie nasturii, mai simți un alt sentiment în străfunduri. Furie. Furie asemănătoare cu cea pe care o va simți mulți ani mai târziu, când își va da seama că Gerald știe exact ce anume vrea ea, dar se preface că nu înțelege. Furie, pentru că *nu merita* să se simtă rușinată și speriată. De fapt, EL era adultul. EL era cel care îi scuipase pe chiloți scârboșenia aia cu miros urât. LUI trebuia să îi fie rușine. Dar lucrurile nu stăteau chiar așa.

După ce își încheie bluza, furia îi trecuse sau fusese alungată înapoi, în grota de unde venise. Nu se mai gândea decât la faptul că mama ar putea sosi mai devreme. N-ar fi contat că acum era

îmbrăcată. Pe chipurile lor se putea vedea cu ochiul liber că se petrecuse un lucru rău. Un lucru rău, mare cât viața și de două ori mai urât. Asta se citea pe chipul lui. Și asta simțea că exprimă și trăsăturile ei.

– Te simți bine, Jessie? – tonul lui era calm.

– Nu te simți slăbită, sau?...

– Nu. Deloc.

Încercă să zâmbească, însă eșuă lamentabil. O lacrimă i se scurse pe obraz și o șterse cu dosul mâinii; iute, vinovată.

– Îmi pare rău.

Vocea lui tremura și Jessie observă cu stupoare îngrozită că și ochii lui se umpluseră de lacrimi. Doamne, Dumnezeule, totul mergea din rău în mai rău.

– Îmi pare atât de rău.

Se repezi în baie, luă un prosop și își șterse fața. În tot acest timp, Jessie analiză repede întreaga situație.

– Tati?

O privi pe deasupra prosopului. Dispăruseră lacrimile din ochi. Dacă nu l-ar fi văzut cu câteva clipe înainte, fetița ar fi putut să jure că lacrimile acelea nici nu existaseră.

Întrebarea îi puse un nod în gât. Dar trebuia să o pună. *Trebuia* să îl întrebe.

– Trebuie... trebuie să îi spunem mamei ce s-a întâmplat?

Tatăl ei oftă adânc. Ea aștepta răspunsul – cu inima, pasăre izbindu-se de gratiile coliviei – și apoi el spuse:

– Cred că așa s-ar cuveni. Tu ce crezi?

Jessie simți că face apă la genunchi; simți că tot creierul i se transformă într-o masă gelatinoasă; simți că e în pragul leșinului.

Traversă camera clătinându-se, pe picioare parcă din cauciuc moale, și îl îmbrățișă.

– Te rog, tati. Nu-i spune. Te rog, nu-i spune. Te rog *mult de tot*. Te rog...

Vocea i se înecă în suspine și își lipi fruntea de pieptul lui gol.

După o clipă, o îmbrățișă și el. De această dată în cunoscuta manieră părintească.

– Nici eu n-aș vrea, spuse, pentru că, în ultima vreme, relația noastră nu a fost prea trandafirie, draga mea. Și chiar m-ar surprinde să nu-ți fi dat seama de asta. Iar ce s-a întâmplat astăzi o să înrăutățească și mai mult lucrurile. Vezi tu... Mama ta nu a fost prea... mă rog, prea afectuoasă în ultima vreme și ăsta-i motivul principal pentru care astăzi s-a întâmplat ce s-a întâmplat. Un bărbat are... are anumite necesități. O să înțelegi asta într-o bună zi...

– Da' dacă află, o să spună că numai *eu* am fost de vină.

– Nu... Nu cred, spuse Tom pe un ton surprins, meditativ care în urechile lui Jessie suna la fel de înspăimântător ca o condamnare la moarte.

– Nu, nu, nu... Sunt sigur, mă rog, *destul* de sigur că ea....

Îl privi cu ochii înroșiți de plâns.

– *Te rog*, nu-i spune, tati! Te rog, nu-i spune! Nu-i spune! Te rog!

O sărută pe frunte.

– Dar, Jessie... *Trebuie* să-i spun. Trebuie să-i *spunem*.

– De ce?! *De ce*, tati?

– Pentru că...

22

Jessie se mișcă puțin. Lanțurile zornăiră; cătușele se ciocniră de stâlpii patului. Lumina intra în cameră prin fereastra dinspre est.

– Pentru că nu o să fii în stare să păstrezi secretul – repetă ea vorbele spuse de tatăl său cu treizeci de ani în urmă.

– Pentru că, dacă tot o să afle, e mai bine să afle acum, decât peste o săptămână, sau peste o lună, sau peste un an. Chiar și peste *zece* ani. E mai bine pentru amândoi Jessie.

Cu câtă iscusință o manipulase – mai întâi scuzele, apoi lacrimile și, la final, scamatoria: transformarea problemei *lui* în problema *ei*. Până când îi jurase că va păstra secretul toată viața, că nici un instrument de tortură, inventat de Inchiziție sau de naziști, nu o va face să deschidă gura.

Chiar își amintea că îi promisese ceva în genul ăsta. Bolborosise ceva printre șuvoaiele fierbinți de lacrimi izvorâte dintr-o spaimă profundă. În cele din urmă, el nu mai clătină din cap, contrazicând-o, și privi în gol cu ochii îngustați și buzele strânse. Îi văzu expresia în oglindă și fu sigură că el știe că îl vede.

– Să nu spui nimănui, niciodată.

Jessie își aduse aminte că aproape leșinase de bucurie la auzul cuvintelor lui. Era mai puțin important ce anume spunea.

Tonul lui conta. Jessie auzise acest ton de nenumărate ori înainte. Era tonul care o scotea din minți pe mama ei, care știa că Jessie – și nu ea, Sally – îl poate face să vorbească astfel.

Mă răzgândesc – spunea tonul lui. *Și mă răzgândesc, deși rațiunea și bunul-simț se împotrivesc. Dar mă răzgândesc. M-am răzgândit și am trecut de partea ta.*

– Nu, încuviință-se ea.

Îi tremura vocea și a trebuit să își înghită lacrimile.

– N-o să spun, tati. Niciodată.

– Nu e vorba doar de mama ta, spuse el. E vorba de *toată lumea. Nimănui. Niciodată.* E o responsabilitate uriașă pentru o fetiță, dovlecelul meu. S-ar putea să fii tentată să vorbești. De pildă, când înveți cu vreo colegă și ea îți mărturisește un secret, s-ar putea să vrei și tu să...

– *Niciodată! Niciodată! Niciodată!*

Probabil că pe chipul ei se vedea că spune adevărul. Simplul gând că vreo colegă ar fi aflat ce se întâmplase o umplea de o groază cumplită. Mulțumit de ceea ce obținuse până atunci, tatăl ei continuă cu problema pe care Jessie o considera acum a fi constituit principala lui preocupare.

– Sau surorii tale.

O îndepărtă de lângă el și o privi cu asprime o clipă, lungă cât o veșnicie.

– S-ar putea întâmpla ca, la un moment dat, să vrei să-i spui...

– Nu, tati! Nu! Niciodată n-aș...

– Taci puțin și lasă-mă să spun ce vreau, dovlecel. Sunteți apropiate. Știu. Așa cum știu că, uneori, fetele simt nevoia să își împărtășească anumite secrete pe care nu le-ar spune și altora. Ai putea să-ți ții gura față de Maddy?

– *Da!*

În disperata-i dorință de a-l convinge, începuse iarăși să plângă. Sigur că exista probabilitatea ca, într-o bună zi, să simtă nevoia să îi povestească totul lui Maddy. Dacă exista cineva pe lumea asta căruia să îi poată destăinui un secret atât de întunecat, acel cineva nu putea fi decât sora ei mai mare... Însă exista o problemă: între Maddy și Sally exista aceeași relație specială care

exista între ea și Tom. Și dacă îi spunea vreodată lui Maddy despre cele petrecute pe punte era mai mult ca sigur că mama lor va afla imediat. Deci, numai gândindu-se la asta, Jessie știa că va putea rezista, cu multă ușurință, tentației de a-i povesti lui Maddy istoria acelei zile.

Tatăl ei ezita încă:

– Ești sigură?

– Da! Foarte, foarte sigură!

O îngrozea faptul că începuse iarăși să clatine din cap a părere de rău.

– Totuși, dovlecel, mă gândesc că poate ar fi mai bine să îi spunem chiar astăzi. Să luăm taurul de coarne. Că doar n-o să ne *omoare*...

Dar Jessie îi auzise furia din voce când, cu o seară în urmă, tati îi ceruse să o lase acasă... Și furia nu era totul. Nu-i convenea să se gândească la asta, însă, acum, nu-și mai putea permite să se prefacă a nu fi observat. În vocea lui Sally mai auzise gelozie și încă ceva foarte asemănător cu ura. Pentru o fracțiune de secundă, o imagine extrem de clară, care o paralizează prin spaima transmisă, i se desfășură înaintea ochilor: ea și tatăl ei azvârliți pe drumuri, ca Hansel și Gretel, vagabondând prin întreaga Americă...

... Și, bineînțeles, dormind împreună. Împreună. Noaptea.

Atunci izbucni în hohote isterice de plâns, implorându-l să păstreze secretul, promițându-i că va fi foarte-foarte-foarte cuminte, va fi foarte cuminte toată viața. Doar să nu povestească mamei cele întâmplate. Și el o lăsase să plângă până când a simțit că sosise momentul cel mai bun și îi spuse pe un ton extrem de grav:

– Ești extraordinar de puternică pentru vârsta ta, dovlecelul meu.

Ochii ei, inundați de lacrimi încă neplânse, se umplură de speranță.

El dădu afirmativ din cap și începu să îi șteargă lacrimile cu prosopul pe care îl folosise înainte.

– Niciodată n-am fost în stare să te refuz. Și nici acum nu pot. O să încercăm să facem cum vrei tu.

I se aruncă în brațe și îi acoperi fața cu sărutări. Undeva, în străfundurile minții, apăru un licăr de spaimă. Spaimă că ceea ce făcea s-ăr fi putut să *(îl excite)* o ducă iarăși în bucluc, însă prudența îi fusese complet înăbușită de recunoștință. Și nu intră în nici un bucluc.

– Mulțumesc! Îți mulțumesc, tati! Mulțumesc!

O prinse de umeri și o ținu iarăși la distanță. Zâmbea. Dar tristețea îi rămăsese întipărită pe chip; și acum, după treizeci de ani, Jessie era convinsă că nu se prefăcuse. Era convinsă că tristețea fusese sinceră, căci fapta lui fusese oribilă.

– Atunci, ne-am înțeles, zise. Nu spun nimic, nu spui nimic. Bine?

– Bine!

– Nu spunem nimic nimănui și nu mai discutăm subiectul ăsta niciodată. Din momentul ăsta, considerăm că nu s-a întâmplat nimic. Da?

Jessie se grăbi să fie întru totul de acord. Însă, în aceeași clipă, îi reveni în nări amintirea mirosului și înțelese că mai există o întrebare care trebuie pusă înainte de a fereca ziua aceea cu o mie de lacăte.

– Trebuie să îți mai spun încă o dată că îmi pare rău, Jess. Ce am făcut eu a fost ceva josnic și rușinos.

Își aminti că își ferise privirea când repeta scuzele. Tot timpul cât o manipulase, aducând-o în pragul isteriei din cauza vinovăției *ei*, a spaimei *ei*, a păcatului *ei* de neiertat, tot timpul cât încercase să se asigure de tăcerea ei – amenințând-o că va dezvălui toată întâmplarea – o privise drept în ochi. Când, la sfârșit, își ceruse iertare, privirea-i hoinări prin încăpere, ocolind fetița cu ochii înlăcrimați din fața lui. Acest fragment al amintirii o umplu de durere și furie. Fusese în stare să o privească în ochi când îi înșira toate minciunile și numai rostirea adevărului îl silise să își îndrepte ochii în altă direcție.

Își mai aminti că a vrut să îi spună că nu trebuie să își ceară iertare. Dar renunță, căci se temea că s-ar putea răzgândi; și, pe de altă parte, chiar dacă avea doar zece ani, își dădea seama că scuzele îi aparțin pe drept.

– Sally s-a purtat mai rece cu mine, ăsta-i adevărul. Dar purtarea ei n-ar fi trebuit să mă facă *pe mine* să mă port așa. E o scuză de tot rahatul. Habar n-am ce m-a apucat.

Firicelul de râs suna fals și forțat. Încă nu își întorsese privirea spre ea.

– Poate a fost un efect al eclipsei și îi mulțumesc lui Dumnezeu că n-o să mai apucăm să mai vedem vreuna.

Acum, se prefăcea că își vorbește sieși:

– Isuse, dar dacă noi nu spunem nimic și ea tot află cumva, nu știu cum, mai târziu...

Jessie își sprijini fruntea de pieptul tatălui său:

– N-o să afle. N-o să-i spun niciodată, tati. Și, oricum, *ce* aș putea să-i spun?

– Ai dreptate, zâmbi el.

– N-ai avea ce să-i spui, pentru că nu s-a întâmplat nimic.

– Și eu nu sunt... Adică, nu...

Ridicase privirea spre el, așteptând răspunsul la întrebarea încă nepusă. El își ridică sprâncenele a mirare. Trăsăturile, destinse în zâmbet, se încordără într-o expresie atentă, preocupată.

Jessie izbucni:

– N-am rămas gravidă, nu?

Tresări și chipul i se crispase ca și cum ar fi vrut să înăbușe o emoție puternică. Groază sau mâhnire – își închipuise ea atunci. De-abia acum, după atât de mulți ani, a înțeles că, de fapt, tatăl ei încerca din răsputeri să își reprime hohotele de râs. O sărută pe vârful nasului:

– Nu, puiule, sigur că nu. Nu s-a întâmplat ceea ce le lasă pe femei însărcinate. Nu s-a întâmplat *nimic* de genul ăsta. M-am jucat puțin cu tine, atâta tot.

– Și m-ai pipăit.

Își aminti cât de clar rostise cuvintele.

– M-ai pipăit, asta ai făcut.

El zâmbise:

– Mda, cam așa ceva. N-ai pățit absolut nimic, dovlecel. Și acum, ce zici? Închidem subiectul?

Dăduse aprobator din cap.

– Nu o să se mai întâmple niciodată așa ceva – știi asta, nu?

Încuviințase din nou, dar surâsul i se ofilise. Cuvintele lui ar fi trebuit să o liniștească, însă gravitatea din tonul lui și tristețea care i se întipărise pe chip o speriară iarăși. Își aminti că îl apucase strâns de mână.

– Da' mă mai iubești, tati, nu? Mă mai iubești încă?

Îi spuse că o iubea mai mult ca oricând.

– Atunci, strânge-mă în brațe! Tare!

Și el o îmbrățișă, dar Jessie își aminti acum că partea de jos a trupului lui nu o atinsese.

Nu m-a atins atunci și nici altă dată. Nici când am absolvit colegiul, singura dată când l-am văzut cum plânge de bucurie. Atunci m-a îmbrățișat având corpul îndoit aproape în unghi drept. Bietul om. Mă întreb dacă vreunul din partenerii lui de afaceri l-a văzut vreodată atât de debusolat cum l-am văzut eu în ziua eclipsei. Atâta tristețe, atâtea mustrări de conștiință. Pentru ce? Pentru un incident cu conotații sexuale, la fel de serios ca o unghie ruptă. Ce viață, Dumnezeule! Ce viață de căcat!

Începu, fără să își dea seama ce face, să își miște ușor brațele în sus și în jos, ca să nu întrerupă iarăși circulația sângelui. Probabil că era aproape opt dimineața, ceea ce însemna că era încătușată de pat de optsprezece ore. Incredibil! Incredibil, dar adevărat.

Vocea lui Ruth Neary, spumegând de furie și dispreț, o făcu să tresară:

Încă îi mai cauți scuze! Încă mai încerci să-i motivezi mârșăvia și să te convingi că tu – și numai tu – ai fost de vină! Și au trecut atâți ani. E uimitor!

– Încetează – în vocea răgușită a lui Jessie se simțea furia.

– Nimic din toată povestea aia n-are vreo legătură cu rahatul în care sunt vârâtă!

Ce puță de maimuță ești, Jessie!

– ... Și chiar dacă ar fi așa, chiar dacă *ar fi așa*, tot n-are nici o legătură cu felul în care ar trebui să *ies* din tot căcatul ăsta! Lasă-mă-n pace!

N-ai fost Lolita, chiar dacă așa a vrut el să crezi. Diferența dintre tine și Lolita era ca diferența dintre noapte și zi.

Jessie refuză să răspundă. Ruth refuză să tacă.

Dacă încă te mai încăpățânezi să-ți închipui că scumpul tău tătic era cavalerul din povești care te apăra de balaurul cu șapte capete, ar trebui să-ți faci o lobotomie.

– Taci!

Jessie începu să își miște mai repede brațele în sus și în jos.

Zornăit de lanțuri; zdrăngănit de cătușe.

– Taci! Ești îngrozitoare!

A plănuit totul, Jessie. Chiar atât de greu îți e să pricepi? N-a fost ceva spontan – un tată nefutut care caută să-și satisfacă nevoile. A plănuit totul.

– Minți, mârâi Jessie.

Stropi mari de sudoare i se rostogoleau pe tâmple.

Așa să fie? Ia gândește-te puțin: a cui a fost ideea să te îmbraci în rochia de plajă? Rochie prea scurtă și prea strâmtă. Cine știa precis că tragi cu urechea – și că ești topită de admirație – la discuția lui cu maică-ta? Cine ți-a pus mâna pe țâțe cu o seară înainte și cine purta, în ziua eclipsei, numai un șort și nimic altceva?

Și-l închipui pe un cunoscut crainic al postului local de televiziune întrebând-o, în vreme ce un cameraman o filma:

Când ți-ai dat seama pentru prima oară că tatăl tău nutrește pentru tine sentimente nu tocmai părintești?

Jessie închise ochii. Trăsăturile i se înăsprira.

Nu mai suport – își spuse. *Pot să mă obișnuiesc să vorbesc cu Ruth și cu Supusa... Chiar și cu vocile necunoscute. Dar refuz să dau un interviu când sunt în pielea goală. Refuz așa ceva chiar și în imaginație!*

Spune-mi, Jessie – auzi vocea Norei Callighan.

Spune-mi doar atât și încheiem discuția: când ți-ai ieșit din fire, ieri după-amiază, și te-ai luptat, pe cine ai pocnit? Pe Gerald?

– *Sigur* că pe Ge... începu, apoi se întrerupse când în fața ochilor i se înfățișă o imagine uluitor de clară.

Saliva care atârnase pe bărbia lui Gerald. Văzu cum picură pe abdomenul ei, chiar deasupra buricului. Puțină salivă, un strop.

Mare lucru, după toți anii de săruturi pasionate și limbi alergându-se, ce să-ți zic! Ea și Gerald schimbaseră o cantitate mare de lubrifiant și nu s-au ales decât cu câteva guturaiuri.

Nici vorbă că nu fusese ceva ieșit din comun. Nici vorbă! Până ieri, când refuzase să îi scoată cătușele; până ieri, când refuzase să îi îndeplinească rugămintea; până ieri, când ar fi trebuit să o lase în pace. Nici vorbă că nu fusese ceva ieșit din comun, până când simțise izul acela coclit, iz pe care îl asocia cu mirosul apei din fântâna de la Dark Score și cu duhoarea lacului în zilele fierbinți de vară... zile precum 20 iulie 1963.

Văzuse salivă; *se gândise* la spermă.

Nu, nu-i adevărat, gândi. Dar, de această dată, nu mai avea nevoie de vocea lui Ruth care să o contrazică. Știa că *era* adevărat. *Sperma lui blestemată și scârboasă* – își spusese atunci și apoi, fără să se gândească ce anume face, îl lovise cu un picior în abdomen și cu celălalt în coaie. Nu era salivă, ci spermă. Nu se împotrivise jocului, inițiat de Gerald, ci se îngrozise în fața amintirii împuțite ieșite la suprafață, aidoma unui monstru al lacului.

Jessie privi înspre trupul mutilat al soțului ei. Ochii i se umplură de lacrimi. O fracțiune de secundă. Atât. Secară apoi. Își spuse că nu își permitea luxul să plângă dacă avea de gând să supraviețuiască. Dar îi părea rău. Sigur, îi părea rău că Gerald murise. Dar și mai rău îi părea de ea însăși, de situația, aparent fără ieșire, în care se afla.

Ochii i se ridicară înspre locul unde își închipuia că s-ar afla reporterul imaginar. Surâse stins.

– Cam asta-i toată povestea. Și, apropo, vrei să fii amabil să-mi desfaci cătușele? Ți-aș fi extrem de recunoscătoare.

Reporterul nu răspunse. Normal.

23

Jessie dragă, dacă vrei să supraviețuiești, ți-aș sugera să nu lași amintirile acolo unde le-ai îngropat și să te gândești la viitor... Începe cu următoarele zece minute. Din câte știu, cei care mor de sete se chinuie cumplit până își dau duhul.

Asta cam așa era. Și poate că setea nu era chiar cel mai rău lucru. Se tot gândea la răstignirea pe cruce. Cândva, la un curs de istorie, citise o lecție referitoare la această absolut minunată metodă de tortură și execuție. Și aflase, cu surprindere, că fixarea în cuie a mâinilor și picioarelor era numai începutul. Farmecul răstignirii de-abia de acum urma.

Spasme și crampe musculare. Jessie își dădu seama că toate durerile suportate până acum erau doar niște mângâieli în comparație cu ce o aștepta. Îi vor strânge în menghină brațele, diafragma, abdomenul – tot mai necruțătoare, tot mai dese. Membrele îi vor amorți definitiv, dar asta nu-i va alina nici durerea cumplită pe care va începe să o simtă în piept și nici înfiorătoarele crampe din stomac.

Ce ai de gând să faci acum, când încă nu te doare nimic și ești în stare să gândești?

– Orice pot – horcăi femeia –, așa că tacă-ți gura și lasă-mă să mă gândesc.

Te rog.

Va porni cu cea mai logică soluție. Și care *era* cea mai logică soluție? Cheile, proasto! Sigur că da! Se aflau pe măsuță unde le pusese Gerald.

Hai să ne închipuim că ar putea – nu știm cum, încă – împinge patul de-a lungul camerei, până la măsuță. Ar putea apuca vreuna din cele două chei identice? Și dacă da, ar putea să o folosească? Poate că ar reuși să apuce cheia cu dinții. Și apoi? Nu va fi în stare să ajungă până la cătușe. Măcar atât o învățase experiența cu paharul.

Bine. Renunțăm la chei. Coborâm o treaptă pe scara probabilităților. Ce reprezintă treapta aceasta?

Se gândi vreo cinci minute, fără să descopere răspunsul. În tot acest timp își mișcă brațele în sus și în jos. La un moment dat, ochii i se opriră asupra telefonului aflat pe măsuța de lângă fereastră. Înainte considerase că aparatul aparține unui alt univers, dar poate se pripise. Măsuța aceasta era mai aproape de pat, iar telefonul era mult mai mare decât cheia cătușelor.

Dacă ar reuși să deplaseze patul până lângă măsuță, ar fi, oare, în stare să ridice receptorul cu laba piciorului? Și, presupunând că ar reuși, poate, folosindu-și degetul mare de la picior, ar fi capabilă să apese tasta centralei. E drept că întreaga scenă părea desprinsă dintr-un vodevil ieftin. Și totuși...

Apăs tasta, aștept și apoi încep să urlu cât pot de tare.

Sigur. Și, o jumătate de oră mai târziu, va sosi o ambulanță, paramedicii îi vor scoate cătușele, o vor consulta și o vor duce din casa coșmarelor. Bun. Este o idee nebunească, dar tot așa a fost și transformarea cartelei din revistă într-un pai. Oricât de lipsită de logică părea, ar fi putut, totuși, să dea rezultatul scontat. Și, oricum, părea mult mai realizabilă decât povestea cu cheile. Rămânea însă o problemă; o problemă dificilă: cum va reuși să deplaseze patul?

Probabil că acesta cântărea cam o sută cincizeci de kilograme. Poate chiar mai mult.

Dar măcar poți să încerci, țuțurica; și s-ar putea să reușești. Nu uita că podeaua a fost ceruită în septembrie.

Și dacă un amărât de câine costeliv a putut deplasa ditamai matahala de fost soț al tău, tu de ce n-ai putea deplasa patul? N-ai nimic de pierdut dacă încerci.

Bună idee.

Jessie își mută încet picioarele înspre stânga, iar spatele și umerii înspre dreapta. Se răsuci, apoi, pe șoldul stâng. Picioarele-i depășiră marginea patului și alunecară pe dușumea. Un spasm muscular îi fulgeră prin trupul contorsionat.

Lanțul cătușelor se întinse la maximum; și, preț de o clipă, agonia din corp se stinse, lăsând loc focului dureros care îi incendiase brațul și umărul drept, ca și cum cineva ar fi încercat să i le smulgă din articulație.

Acum știu ce simte o friptură de curcan – umorul negru nu o părăsise încă.

Dintr-o dată, Jessie fu convinsă că va muri în această poziție. Va amorți, încetul cu încetul, în vreme ce inima-i mult prea obosită nu va mai reuși să pompeze sânge în trupul ei răsucit. Panica puse iarăși stăpânire pe ea și urlă după ajutor. Urlă, uitând că nu există altcineva în jur decât un câine vagabond cu burta plină cu carne de avocat. Încercă, disperată, să apuce, cu mâna dreaptă, stâlpul patului; numai că alunecase prea departe de acesta.

– Ajutor! Vă rog! Ajutor! Ajutor!

Nici un răspuns. Normal. Sigur. Unicele sunete auzite în dormitorul însorit îi aparțineau: urletul răgușit, respirația șuierătoare, inima zbătându-se nebunește. Singură. Și dacă nu reușea să se cațere înapoi în pat, urma să moară ca o vită agățată în cârligul unui măcelar. Și situația continua să se înrăutățească: fundul îi aluneca peste marginea patului, iar brațul drept făcea un unghi ciudat cu restul trupului.

Fără să se gândească (sau, poate, corpul ei, înnebunit de atâta durere, începuse să aibă propriile-i idei), Jessie își propti călcâiul stâng în podea și împinse din toate puterile. Și reuși. Apucă stâlpul patului cu disperarea cuiva care apucă un colac de salvare.

Își trase corpul înapoi în pat, fără să-i mai pese de ferăstrăul tocit care îi rodea spatele și bicepșii.

În cele din urmă ajunse în poziția inițială, cu brațele întinse și spatele sprijinindu-i-se de perna îmbibată cu sudoare. Își odihni capul pe scândurile din mahon, respirând agitată, acoperită cu o cămașă din sudoare – lichid pe care nu-și putea permite să îl piardă. Închise ochii și încercă să râdă.

Ce mai aventură, Jessie! Cred că nu ți-a mai bătut inima atât de repede din 1985, când, la o petrecere, ai vrut să te culci cu Tommy Delguidance. Încercarea moarte n-are. Nu gândeai așa? Ei, acum te-ai lămurit.

Da. Se lămurise. Și își mai dăduse seama de încă ceva.

Nu zău? Ce anume, tuca?

– Știu că nu am cum să ajung la telefonul ăla blestemat, zise.

Când se proptise în călcâiul stâng și încercase să împingă patul, o făcuse cu entuziasmul acela orb pe care numai disperarea și panica îl pot crea. Patul nu se mișcase nici un milimetru. Și, de fapt – își spuse, gândindu-se mai bine – avusese noroc. Presupunând că l-ar fi împins până la măsuța pe care se afla telefonul, atunci...

– Atunci aș fi atârnat pe partea cealaltă – își continuă gândul, râzând și plângând în același timp.

– Doamne, pune pe cineva să mă împuște ca să nu mă mai chinuiesc atât!

Situația e nasoală – spuse una din vocile necunoscute. *Se pare că am epuizat toate posibilitățile.*

– *Nu-i adevărat. Trebuie să mai existe ceva. Nu mai există nimic. Oricum, nici n-au fost prea multe soluții de la bun început și le-ai studiat pe toate.*

Închise iarăși ochii și, a doua oară de la începutul acestui coșmar, văzu proiectat pe mătasea cenușie a pleoapelor, terenul de joacă din curtea școlii ei. Doar că, de această dată, cele două fetițe, care se legănau în scrânciob, dispăruseră. În locul lor era un băiețel – fratele ei, Will – care se juca la bara fixă.

Deschise brusc ochii și încercă să examineze mai bine capătul patului.

Și dacă aș putea să mă joc și eu la fel? Să îmi închipui că bârna de la căpătâiul patului este o bară fixă și să mă dau peste cap și să...

– Și să aterizez în picioare, șopti.

Periculos, dar, probabil, realizabil. Va trebui, bineînțeles, să îndepărteze patul de lângă perete, pentru că nu poți să te dai peste cap pe bara fixă, dacă nu ai unde să aterizezi. Credea că va reuși. Dădea etajera la o parte, își ridica picioarele deasupra capului, le proptea de perete și împingea. Acum trebuia să reușească să deplaseze patul pentru că va avea un punct de sprijin. Murmură:

– Aceeași greutate înmulțită cu zece prin sistemul de pârghii. Mare lucru e și fizica asta!

Întinse mâna stângă spre etajeră, intenționând să o răstoarne de pe suporți, însă privirea i se opri, a câta oară?, asupra cătușelor și a lanțurilor lor cumplit de scurte. Dacă Gerald le-ar fi prins puțin mai sus, între prima și a doua scândură transversală, Jessie ar fi riscat să își pună în aplicare planul. Probabil că și-ar fi fracturat încheieturile, dar ajunsese în acel punct al disperării în care încheieturile fracturate ar fi reprezentat un preț rezonabil în schimbul eliberării. Și, de fapt, se vor vindeca, nu? Din nefericire, cătușele erau fixate între a doua și a treia scândură – mult prea jos pentru exercițiul pe care avea de gând să îl facă. Tentativa de a se da peste cap nu i-ar fi fracturat doar mâinile, ci i-ar fi dislocat complet și umerii.

Și cât de nostim ar fi să încerci să împingi patul cu mâinile rupte și umerii dislocați!

– Ba nu. N-ar fi deloc nostim.

Hai să dăm cărțile pe față: ești înțepenită aici. Cine sunt eu? Poți să mă numești „vocea disperării", dacă așa vei reuși să-ți păstrezi mintea acasă. Dar, de fapt, eu sunt vocea adevărului, iar adevărul este că nu ai scăpare.

Jessie scutură capul, încercând să facă să amuțească această voce care pretindea că reprezintă adevărul. Nu reuși însă, așa cum nu reușise să amuțească nici celelalte voci care o bântuiseră.

Cătușele tale sunt adevărate; nu sunt jucării. Ești imobilizată și nu ești nici fachir, nu te cheamă nici Houdini, nici David

Copperfield. Nu te supăra pe mine, dar eu spun exact ceea ce înțeleg din toată povestea asta. Și înțeleg că ești definitiv în budă.

Își aminti ce se întâmplase în ziua eclipsei, după ce tatăl ei ieșise din dormitor; își aminti cum a plâns în hohote, și a plâns, și a tot plâns, până când a simțit că inima i se va frânge, sau i se va topi, sau își va înceta bătăile. Iar acum, când buzele începură să-i tremure în uvertura hohotelor de plâns, semăna extrem de bine cu fetița de pe vremuri: obosită, nedumerită, înspăimântată și pierdută. Mai ales pierdută.

Jessie începu să plângă. Dar ochii i se uscară de la sine după primele câteva lacrimi. Continuă să hohotească, iar suspinele-i erau la fel de uscate ca și nisipul care o înecă.

24

În New York, postul de televiziune NBC își încheiase programul.

Pe malul lacului Kashwakamak, în locuința de vacanță a familiei Burlingame, proaspăta văduvă căzu într-un somn agitat și începu, iarăși, să viseze. Un coșmar care părea mult mai real din cauza somnului ei superficial.

În acest coșmar, Jessie zăcea în întuneric și un bărbat – sau ceva ce semăna cu un bărbat – se ivise, din nou, în colțul încăperii. Bărbatul acesta nu era tatăl ei, bărbatul acesta nu era soțul ei; bărbatul acesta era un străin. Era *străinul* care ne bântuie cele mai paranoice închipuiri și cele mai profunde spaime. Era o creatură la care nu se gândise niciodată Nora Callighan. Făptura aceasta a întunericului nu era definită în nici un dicționar de psihologie.

Dar mă cunoști! spuse străinul cu chipul cadaveric.

Se aplecă și își ridică valiza. Jessie observă, fără urmă de surpriză, că mânerul acesteia era un os de maxilar, iar valiza însăși era confecționată din piele de om. Străinul desfăcu încuietorile și o deschise. Și iarăși femeia văzu oase și bijuterii. Iar străinul începu din nou să scotocească prin ele. Zgomotele pe care le făcea îi umplură gura lui Jessie cu gustul amar al fierii.

Nu, nu te cunosc – spuse – *nu știu cine ești. Nu știu, nu știu, nu știu.*

Prostuță mică, sunt Moartea. Ce ți-ai fi închipuit? Și voi reveni la noapte. Dar în noaptea aceasta nu voi rămâne nemișcat în colț. În noaptea aceasta, cred că am să mă reped asupra ta, uite așa!

Creatura se repezi înspre ea, aruncând valiza (oase, și medalioane, și inele, și coliere se împrăștiară către cadavrul mutilat al lui Gerald) și își întinse mâinile. Jessie îi observă unghiile negre și murdare – atât de lungi încât semănau mai mult cu niște gheare – și tresări, trezindu-se din somn, continuând însă să șoptească: „nu, nu, nu" – ca un disc zgâriat.

A fost un vis! Încetează, Jessie, n-a fost decât un vis!

Sigur că a fost un vis – o variantă a coșmarului din noaptea trecută. Dar, Doamne, Dumnezeule, cât de adevărat i se păruse! Și mult mai îngrozitor decât cel cu aniversarea zilei de naștere a lui Will sau cel în care retrăise nefericitul incident petrecut în timpul eclipsei. Și, ciudat, își petrecuse dimineața fără să se gândească la el. Fără să se gândească deloc la silueta cu brațe mult prea lungi și cu valiza cu suveniruri macabre. Dar acum adormise și avusese iarăși același coșmar.

În minte i se strecură un fragment dintr-un cântec vechi: *Mi se spune cow-boy-*ul *cosmic... o, da... Mi se spune gangsterul iubirii...*

Jessie se cutremură. *Cow-boy-ul cosmic*. Așa era. Un străin, cineva, ceva care n-are nimic de-a face cu nimeni, o sălbăticiune cosmică, un...

– Da, un străin, șopti.

Își aminti rânjetul care crâmpoțise obrajii creaturii. Iar acest detaliu aduse cu sine și alte aduceri aminte: dinții din aur, buzele aidoma botului unui animal, fruntea lividă și nasul ascuțit. Și, bineînțeles, valiza...

Încetează, Jessie! Nu te mai gândi la hidoșeniile astea! Nu crezi că ai suficiente probleme și fără bau-baul ăsta?

Sigur că avea. Însă, acum, când începuse să își amintească acel coșmar, își dădu seama că masochismul din ea o împiedica

să se oprească. Și, cu cât se gândea mai mult, cu atât coșmarul pierdea din calitatea de vis și devenea tot mai mult o întâmplare reală.

Și dacă am fost trează? – o zgâlțâi gândul. Și, o dată ideea pusă în cuvinte, își dădu, îngrozită, seama că o parte din ea știuse tot timpul că străinul era real.

Nu, o, Isuse, nu! A fost doar un vis urât. Atâta tot.

Dar dacă n-a fost vis? Dacă n-a fost?

Moartea – încuviință străinul cu chipul alb ca varul.

Ai văzut Moartea. Mă voi întoarce la noapte, Jessie. Iar mâine noapte, în valiza mea cu suveniruri, se vor afla și inelele tale.

Jessie fu cuprinsă de frisoane violente. Ochii-i holbați de spaimă priveau neajutorați în colțul unde a stat,

(cow-boy-ul cosmic gangsterul iubirii)

colț luminat acum de soarele dimineții, dar în care păienjenii întunericului își vor țese plasele la noapte. I se făcu pielea ca de găină. Gândul îi șopti iarăși adevărul crud: va muri aici.

În cele din urmă o să te găsească cineva, Jessie. Dar s-ar putea să dureze multă vreme până atunci. Și cei care te vor găsi vor presupune că tu și Gerald v-ați dedat unui joc sexual, sado-masochist. Și de ce nu? Întotdeauna ați avut grijă să dați impresia că trăiți o lună de miere eternă. Doar voi doi știați că Gerald obține o erecție relativ mică – dar, totuși, erecție – numai dacă te vede legată de pat. Oare nu s-a jucat cineva și cu el în ziua eclipsei?

– Tacă-ți gura! mormăi femeia. Tăceți toți!

Mai devreme, sau mai târziu, cunoștințele vor intra în panică și vor începe să vă caute. Probabil că cei dintâi vor fi colegii lui Gerald. Deși există câteva cucoane în Portland, pe care le numești prietene, dar cărora nu le-ai permis niciodată să privească înlăuntrul vieții tale. Sunt doar niște simple cunoștințe cu care bei ceai, bârfești și răsfoiești reviste de modă. Nici una dintre ele nu își va face griji dacă nu vei da nici un semn de viață o săptămână sau zece zile. Pe de altă parte însă, Gerald are de lucru la birou și, dacă nu apare până vineri, colegii lui vor începe să îl caute. Da, probabil că așa va fi. Însă cred că îngrijitorul vă va desco-

peri cadavrele. Te va acoperi cu o pătură. Dar își va feri privirea, căci nu va vrea să-ți vadă degetele albe și țepene. Nu va vrea să-ți vadă rictusul înghețat al gurii și nici spuma de pe buze, uscată în cruste. Dar, mai ales, nu va vrea să vadă expresia de groază care ți s-a întipărit în ochii larg deschiși.

Jessie clătină, nefericită, din cap. Absurd gest de negație în aceste împrejurări.

Bill, îngrijitorul, va chema poliția. Vor veni criminaliști și medicul legist. Și vor sta în jurul patului și vor fuma țigări din foi. Afară se va afla o echipă de filmare. Și când medicul va da pătura la o parte, vor tresări cu toții. Da – cred că și cel mai dur dintre el va tresări. Unii chiar vor ieși urgent din cameră. Se va face, mai târziu, mișto pe socoteala lor. Toți vor fi de acord că persoana care a murit în pat a avut parte de chinuri cumplite. Vor spune: „Nu trebuie decât să te uiți la ea ca să-ți dai seama de asta." Dar nu vor fi în stare să-și închipuie adevărul-adevărat. Nu vor ști că ai gura încremenită într-un urlet mut și că spaima din ochii-ți morți este mai cumplită decât o pot descrie romanele de groază pentru că ai văzut ceva înainte de a muri. Ai văzut ceva venind înspre tine din întuneric. Se prea poate ca tatăl tău să fi fost primul tău amant, Jessie, dar ultimul va fi străinul cu chipul scofâlcit și alb și cu valiza confecționată din piele de om.

– Te implor, ÎNCETEAZĂ! gemu Jessie. Nu mai vreau să aud voci. Vă rog frumos, nu mai vreau să aud *voci*!

Dar această voce nu voia să tacă. Continua să îi descrie felul în care va arăta viitorul, șoptindu-i de undeva din străfundurile subconștientului. Stranie voce, aidoma unei bucăți de mătase fină înmuiată în noroi și în lături.

Te vor duce la spitalul din Augusta și legistul te va tăia ca să îți examineze mațele. Asta e regula în cazuri de moarte dubioasă. Adică, exact cazul tău. Va arunca o privire în stomac și va vedea ce a mai rămas din ultimul tău prânz; și îți va tăia o bucățică din creier pe care o va examina la microscop. Concluzia: moarte accidentală. Va spune: „Doamna și domnul jucau un joc nevinovat. Numai că domnul a avut proasta inspirație să facă un atac de cord într-un moment esențial, iar doamna a fost lăsată să...

Mă rog, e mai bine să nu intrăm în mai multe amănunte decât este absolut necesar. Este suficient să afirmăm că doamna a murit în chinuri cumplite – doar privind-o vă puteți da seama de asta." Așa o să fie, Jess. Poate că cineva va observa că nu mai ai verigheta, dar mă îndoiesc că o vor căuta. Și legistul nici măcar nu va băga de seamă că unul din oasele tale – unul cu totul și cu totul neimportant, a treia falangă de la piciorul drept, să zicem – a dispărut. Dar noi vom ști, Jessie, nu? De fapt, știm deja. Știm cine îți va fi luat și verigheta și falanga. Străinul de pe alte tărâmuri. Cowboy-ul cosmic. Știm...

Jessie își izbi capul de tăblia patului. Stele verzi începură sarabanda în fața ochilor ei. O durea – o durea îngrozitor de tare – dar a meritat, căci vocea își întrerupse brusc povestirea despre viitor.

– Așa, spuse. Și dacă o iei de la capăt, am să fac același lucru. Nu glumesc. M-am săturat să tot ascult...

De această dată, propria-i voce se întrerupse brusc. Căci observase ceva licărind în soarele dimineții, la vreo treizeci de centimetri distanță de mâna sfârtecată și întinsă a lui Gerald. Un cercel cu perlă. Căzuse când vizitatorul ei nocturn îi arătase conținutul valizei.

– Nu, șopti, nu, nu-i posibil.

Dar cercelul *se afla* acolo, sclipind în razele soarelui. Și era la fel de real ca și cadavrul soțului ei.

E al meu! A căzut din caseta mea cu bijuterii. L-am pierdut astă vară și de-abia acum l-am descoperit!

Din păcate însă, ea nu avea cercei cu perle.

Din păcate însă, podeaua a fost ceruită în septembrie și dacă *ar fi fost* vreun cercel pe jos, unul dintre muncitori l-ar fi luat și l-ar fi pus fie pe noptieră, fie în propriul lui buzunar.

Din păcate însă, acolo mai era ceva.

Nu. Nu-i absolut nimic. Nu e și nu cumva să îndrăznești să mă contrazici.

Chiar lângă cercel.

Și chiar dacă ar mai fi ceva acolo, n-am de gând să mă uit!

Din păcate însă, privirea-i nu o ascultă. Ochii i se fixară pe dușumea, lângă ușă. Acolo era o pată uscată de sânge, dar nu sângele îi atrăsese atenția. Sângele era al lui Gerald. Era normal să fie acolo. Nefirească era prezența unei urme de picior lângă pata de sânge.

Nu contează! Înseamnă că a fost și ieri acolo!

Oricât de mult și-ar fi dorit Jessie să creadă asta, urma *nu* fusese acolo cu o zi în urmă. Podeaua fusese curată, fără nici o scamă, darămite o urmă de picior. Și nici ea, nici Gerald nu o lăsaseră. Era o urmă de noroi uscat, noroi provenit, probabil, de pe cărarea năpădită de buruieni care șerpuia de-a lungul lacului, înainte de a se afunda în pădure.

Cineva fusese în dormitor noaptea trecută.

Și acum, când gândul acesta își făcea, violent, loc în mintea mult prea tulburată a lui Jessie, femeia începu să urle. Afară, pe pridvorul din spatele casei, câinele își ridică botul murdar și zgâriat dintre labe. Ciuli urechile. Apoi își pierdu interesul, și se culcă iarăși. Urletul nu reprezenta nici un pericol..Nu era decât stăpâna. În plus, duhoarea acelei arătări a întunericului care venise noaptea trecută era impregnată și în femeia imobilizată în pat. Era o duhoare pe care câinele o cunoștea foarte bine. Era duhoarea morții.

Fostul Prinț închise ochii și adormi.

25

În cele din urmă își recăpătă stăpânirea de sine. Și reuși să facă asta în cel mai ridicol mod cu putință: se apucă să recite poezia învățată de la Nora Callighan.

Cu vocea uscată și croncănitoare recita versurile pe care și le amintea, le sărea pe celelalte. Ochii-i erau strâns închiși. Spuse poezioara de vreo șase ori. Își dădea seama că i se liniștește tumultul inimii și că se risipește cea mai mare parte a spaimei.

Deschise ochii și privi încăperea ca o femeie care tocmai s-a trezit dintr-un somn scurt dar odihnitor. Evită, totuși, să se uite înspre Gerald și înspre ușă. Nu voia să vadă cercelul. Și, cu atât mai mult, nu voia să vadă urma tălpii horoioase.

Jessie?

Vocea era foarte blândă, foarte nesigură. Jessie se gândi că Supusa a renunțat la fermitatea și negarea de dinainte.

Jessie, pot să-ți spun ceva?

– Nu! o repezi pe tonul de cioburi tăioase.

– Du-te-n pizda mă-tii. Am terminat-o cu voi, scârbelor.

Te rog, Jessie. Te rog, ascultă-mă.

Închise ochii și își dădu seama că era în stare să își imagineze cum arată acea parte a personalității sale pe care o numise „Su-

pusa Burlingame." Supusa era încă încătușată în obezi, dar acum își înălță capul – dureros gest, având în vedere apăsarea necruțătoare a lemnului pe ceafă.

Jessie îi desluși chipul și fu surprinsă să vadă o tânără în locul Supusei.

Mda, dar eu sunt ea.

Hohote de râs înăbușite îi zgâriau gâtul.

Tocmai se gândise la Nora; și una dintre ideile fixe ale Norei era aceea că adulții trebuie să aibă mare grijă de „copilul din ei". Nora susținea că cel mai des întâlnit motiv de nefericire în viață era eșecul de a trata cum trebuie acel „copil dinlăuntrul adultului".

Jessie o aprobase cu seriozitate, deși era ferm convinsă că ideea Norei era doar o nebunie din epoca „hippie". Îi plăcuse Nora, chiar dacă, de cele mai multe ori, nu o crezuse. Și de-abia acum vedea limpede „copilul din ea". Conceptul avea o oarecare conotație simbolică, iar, în împrejurările actuale, obezile erau metafora cea mai potrivită. Persoana din obezi era Supusa, era Ruth, era Jessie. Era fetița pe care tatăl ei o numea „dovlecel".

– Spune, zise Jessie.

Ținea încă ochii închiși. Iar amestecul de nervozitate, foame și sete dădea contururi reale fetei prinse în obezi. Deasupra capului ei, pe o bucată de pergament bătută în cuie, stăteau scrise cuvintele: A SE FOLOSI PENTRU ADEMENIRE SEXUALĂ. Și, bineînțeles, cuvintele acestea erau scrise cu luciu de buze.

Imaginația ei încă nu își epuizase toate resursele. Lângă „dovlecelul lui tătică" se afla altă pereche de obezi, cu o altă fată încătușată în ele. O fată grasă, de vreo șaptesprezece ani, cu tenul plin de coșuri. În spatele celor două prizoniere se întindea o pășune pe care păștea câteva vaci. Bătăile unui clopot se auzeau de undeva, din apropiere.

Îți pierzi mințile, Jess, îi șopti gândul.

Poate că așa și era, însă faptul în sine i se părea cu totul lipsit de importanță. Nu peste multă vreme, nebunia aceasta s-ar putea să i se pară o binecuvântare.

Izgoni gândul și se reîntoarse la fata în obezi, cuprinsă de tandrețe și de furie. Această imagine a lui Jessie Mahout era mai

vârstnică decât fetița molestată în timpul eclipsei – nu mult mai vârstnică: doisprezece, paisprezece ani, cel mult. Și, la această vârstă nu exista nici un motiv pentru care să fie pusă în obezi. Nu comisese *nici un fel* de infracțiune, cu atât mai puțin nu ademenise pe nimeni. *Ademenire sexuală?* Ce glumă proastă! Cum pot fi oamenii atât de cruzi? Atât de orbi? Atât de încăpățânați?

Ce vrei să-mi spui, dovlecel?

Nimic altceva decât că este adevărat, răspunse fata prizonieră în obezi.

Chipul îi era alb de durere, dar privirea-i era serioasă, preocupată și lucidă.

E adevărat și tu știi asta. La noapte ăla o să se întoarcă. Și cred că n-o să se mai mulțumească doar să se uite la mine. Trebuie să scap de cătușe înainte de apusul soarelui. Trebuie să ies din casa asta înainte ca el *să se întoarcă.*

Își simți lacrimile în gât, uscate, usturânde.

Nu pot! strigă.

Am încercat tot ce mi-a stat în puteri! Nu pot să scap singură!

Ai uitat ceva – îi spuse fata în obezi.

Nu știu cât de important e, dar cred că merită să încerci.

Ce?

Fata își răsuci mâinile și îi arătă palmele roz și curate.

Amintește-ți că Gerald a vrut să cumpere alt tip de cătușe, dar nu a găsit. Ți-a povestit când a venit acasă.

Deschise ochii și privi cătușele. Da, îi povestise. Mai degrabă, bolborosise ceva încă de când îi dăduse telefon în dimineața zilei respective. Voia să știe dacă erau singuri acasă – niciodată nu reușise să țină minte zilele libere ale menajerei. Apoi îi ceruse să se îmbrace cu ceva lejer. „Cu cât ai mai puține haine pe tine, cu atât mai bine", îi spusese. Își aminti că telefonul lui Gerald o nedumerise. Cu atât mai mult cu cât vocea lui suna ciudat, de parcă, din clipă în clipă, ar fi urmat să îi sară o siguranță. Bănui că iar are idei perverse. Din punctul ei de vedere nu exista nici o problemă: aveau aproape patruzeci de ani și dacă

Gerald avea chef să experimenteze ceva nou, își dorea și ea să îi facă pe plac.

Venise acasă într-un timp record, iar cea mai vie amintire a lui Jessie referitoare la ziua aceea era agitația tot mai crescândă a lui Gerald, obrajii lui congestionați și ochii strălucitori. Când obișnuia să se gândească la soțul ei, nu îl asocia cu noțiunea de sex, ci cu cea de *siguranță*, însă în ziua aceea cele două noțiuni își schimbaseră locurile. Desigur că el nu se gândea la altceva decât la sex, iar scula lui politicoasă și modestă de avocat amenința să îi străpungă pantalonii.

Când rămase în pielea goală, deschise cutia pe care o adusese. Din ea a scos cele două perechi de cătușe și i le arătă. Pulsul îi zvâcnea la baza gâtului. Da, își amintea și asta. Probabil că și inima i se zbuciuma, cuprinsă de o excitație puțin obișnuită.

Of, Gerald, mi-ai fi făcut cel mai mare serviciu dacă o puneai de un infarct chiar atunci și acolo.

Și-ar fi dorit să-i fie silă de ea însăși pentru că nutrea asemenea sentimente urâte față de omul alături de care își petrecuse atât de mulți ani. Nu reuși. Cinismul gândului rămase. Apoi veni furia.

– De ce nu m-ai lăsat, dracului, în pace? puse întrebarea tardivă.

– De ce te-ai purtat ca o pulă belită? Ca un porc?

Nu mai contează. Și nu te mai gândi la Gerald. Gândește-te la cătușe.

Stomacul și pieptul i se înfiorară ca în adierea brizei calde.

Nu trebuie să simt așa ceva – își spuse.

Și dacă simt, o să-mi închipui că e un început de indigestie.

Imposibil. Căldura aceea avea un nume: speranță. Tot ce putea face era să o pună în balanță cu realitatea și să își amintească prima încercare de a scăpa din cătușe. Dar, în ciuda eforturilor de a-și aminti durerea și disperarea eșecului, se tot gândea cât de aproape – cât de al dracului de aproape – a fost de libertate. Oasele de la degetele mari blocaseră brățările cătușelor, dar în nici un caz nu avea de gând să moară în patul ăsta din cauza degetelor mari. Sigur că nu!

Cu greu, goni gândul și reveni la ziua în care Gerald adusese cătușele acasă. Se întinsese pe pat, îmbrăcată cu o cămășuță albă din dantelă și mătase și îl privise cu un amestec de amuzament, curiozitate și, parcă, emoție... Dar amuzamentul se afla pe primul loc în ziua aceea.

Firește. Gerald încercase o viață să poarte masca de „tip imperturbabil" și acum se fâțâia prin dormitor ca un armăsar în călduri. Purta încă șosetele „aducătoare de noroc". Da, era caraghios. Jessie își aminti cum își mușcase buzele ca să își înăbușe hohotele de râs care i se adunaseră în gât. Apoi, brusc, Gerald își încetase logoreea și pe chip i se întipări o expresie de uluire comică.

– Ce-i, Gerald? îl întrebase.

– Tocmai mi-am dat seama că nu știu dacă *ești de acord*. Mă tot agit încolo și-ncoace, aproape că mi-am dat drumul, știi tu, dar nu te-am întrebat dacă...

Atunci Jessie îi zâmbise. Pe de-o parte, pentru că se săturase până peste cap de jocul cu eșarfele și nu știa cum să îi spună asta; iar pe de altă parte, pentru că îi plăcea să îl vadă, iarăși, atât de excitat. Sigur că da, era puțin cam ciudat să ai o erecție doar la gândul că îți vei încătușa soția de pat, înainte de a plonja înlăuntru-i. Și ce dacă? Nu știa nimeni altcineva, în afară de ei doi și, în fond, totul era un simplu joc.

Nu mai reușise să se abțină și izbucnise în râs. Gerald o privise lung. Colțul stâng al gurii i se ridicase într-un început de surâs. Ajunsese să cunoască extrem de bine această expresie de-a lungul celor șaptesprezece ani de conviețuire – expresia aceasta putea însemna două lucruri: „ai grijă, că mă enervezi", sau „ce bine ne distrăm noi doi". De obicei însă, Gerald era imprevizibil.

– Vrei s-o facem așa? o întrebase.

Nu îi răspunsese imediat. Își înghiți hohotele de râs, și îi aruncă o privire care ar fi făcut cinste și celei mai sadice curve apărute vreodată pe coperta vreunei reviste pentru bărbați. Apoi ridică brațele și rosti trei cuvinte care îl rostogoliră înspre pat pe soțul ei, Gerald, avocatul cu organ modest și pântece proeminent:

– Vino încoace, ticălosule.

Cu iuțeala fulgerului, Gerald îi puse cătușele. Căpătâiul patului din casa lor din Portland nu avea stinghii orizontale; așa că, dacă s-ar fi întâmplat ca inima lui Gerald să își înceteze bătăile *acolo*, și-ar fi scos cătușele peste capetele stâlpilor. Bărbatul gâfâia, aranja meticulos cătușele, o freca între coapse cu genunchiul și vorbea încontinuu. Îi explica ceva despre cătușele pentru femei și cătușele pentru bărbați, despre faptul că nu găsise cătușe pentru femei, despre faptul că o femeie și-ar putea scoate cu ușurință mâinile din cătușele pentru bărbați.

– Noroc că ai oasele mari. De-asta am cumpărat cătușe pentru bărbați. Și, în plus, nu mai aveam răbdare. Ia să vedem...

Îi închise cătușele în jurul încheieturilor și îi ceru să încerce să iasă din ele. Jessie nu reuși, deoarece brățara metalică se opri în osul degetului mare. Gerald se declară satisfăcut:

– Cred că sunt foarte bune.

Da, așa spusese; și femeia își aminti acum și următoarele lui cuvinte:

– O să ne distrăm nemaipomenit.

Cu amintirea acelei zile proaspete în minte, Jessie începu iarăși să își tragă mâinile din cătușe. De această dată, durerea – fier înroșit în foc – o săgetă în mușchii suprasolicitați ai umerilor și ai brațelor. Strânse din dinți, închise ochii și continuă să tragă. În momentul în care cătușele răzuiră din nou carnea de pe mâini, începu să urle.

Ligamentul posterior – își aminti. Chipul i se transformase într-o mască a durerii. *Ligamentul posterior, ligamentul posterior, futu-l în cur de ligament posterior!*

Nimic. Asta era tot ce putea face. Își dădu seama că acolo mai erau și două oscioare păcătoase de-a lungul extremităților mâinilor, două oscioare păcătoase de la care, probabil, i se va trage moartea.

Țipând – durere și dezamăgire contopite –, Jessie își relaxă mâinile. Umerii și brațele îi tremurau din cauza epuizării. S-a zis cu eliberarea din cătușele pentru bărbați. Dezamăgirea era încă mai cumplită decât durerea: îi ustura sufletul ca o tufă de urzici.

– Pulă-pizdă-cur-căcat! urlă către pereții muți. Pulă-pizdă-cur-căcat! Pulă-pizdă-cur-căcat! Pulă-pizdă-cur-căcat!

Se înfurie și mai tare când auzi drujba începându-și lucrul, undeva, pe malul lacului. Tot tipul de cu o zi în urmă. Vreo puță de maimuță, într-o cămașă cu carouri roșii și negre, care se joacă de-a „Sfarmă Lemne" și visează la futaiul de la noapte... Sau poate visează la vreun meci de fotbal sau la câteva beri reci la barul din sătuc. Jessie îl deslușea pe bulangiul în cămașă cadrilată la fel de limpede ca pe fata prizonieră în obezi. Și, dacă puterea gândului ar fi putut ucide, capul individului i-ar fi ieșit prin găoz chiar în momentul acela.

– Nu-i cinstit! urlă. Nu-i!...

Urletul i se înecă în deșertul gâtului și tăcu. Speriată. Simțise osul care bloca alunecarea cătușelor. Și, of Doamne, Dumnezeule, cât de aproape fusese de libertate! Acesta era izvorul furiei sale – nu durerea și nici măcar necunoscutul tăietor de lemne. Aproape simțise libertatea. Atât, și nimic mai mult. Putea să strângă, în continuare, din dinți și să îndure durerea. Dar totul va fi în zadar. Nu va reuși decât să își umfle încheieturile, înrăutățindu-și, astfel, și mai mult situația.

– Să nu cumva să-mi spui că am căcat-o. Să nu care cumva *să îndrăznești* să-mi spui asta. Nu vreau să aud așa ceva!

Trebuie să scapi – îi șopti tânăra. *Pentru că se va întoarce. Monstrul. Creatura. Se va întoarce. La noapte. După ce apune soarele.*

– Nu te cred – croncăni cu vocea-i uscată. Nu cred că silueta aia e adevărată. Și nici nu vreau să mă gândesc la cercel și la urma lăsată pe podea. Pur și simplu, nu te cred.

Ba da, mă crezi.

Ba nu!

Mă crezi.

Jessie își lăsă capul pe umăr, fără să își mai poată controla tremurul buzelor.

Da. Credea.

26

În ciuda setei și a zvâcnetului înțepător din brațe, Jessie reuși să ațipească. Știa că nu-i bine să doarmă, că se va trezi încă și mai sleită de puteri. Dar, în fond, ce mai conta? Încercase tot ce era omenește posibil ca să scape de acolo, însă rămăsese pe mai departe Frumoasa Încătușată a Americii. În plus, tânjea după uitarea pe care i-o aducea somnul – tânjea după ea, așa cum un toxicoman tânjește după droguri. Însă, chiar înainte de a aluneca în somn, mintea-i tulburată îi fu zdruncinată de o idee atât de simplă încât părea aproape ireală.

Crema de față. Borcanul cu cremă de față de pe etajeră.

Nu te ambala iarăși, Jessie. O eventuală dezamăgire s-ar putea să te doboare de-a binelea. Dacă borcanul n-a căzut pe podea când ai săltat etajera, înseamnă că a alunecat undeva unde n-ai absolut nici o șansă să ajungi. Te rog, nu te ambala.

Problema era că nu putea să nu se ambaleze, nu putea să nu dea frâu speranței, căci, dacă borcanul cu cremă se mai afla încă acolo și putea să ajungă la el, își va putea unge încheieturile mâinilor și va scăpa din cătușe.

Dar nu era un borcan mare, Jessie. Era doar un eșantion din plastic. Mai mult ca sigur că a alunecat pe podea.

Dar nu, nu alunecase. Jessie își întoarse capul mult înspre stânga și reuși să distingă o formă albastră pe etajeră.

Nu e acolo, ai halucinații – șopti acea parte a ei care renunțase să mai lupte, care se resemnase în fața sfârșitului.

ȚI SE PARE că-i acolo, dar, de fapt, nu e. E Fata Morgana, Jessie. Vezi ceea ce îți dorești cu ardoare să vezi.

Se uită iarăși înspre stânga, înfruntând durerea din tendoanele gâtului. Forma albastră nu dispăruse. Dimpotrivă: acum o vedea și mai clar. Da. Acolo era. Borcanul cu cremă. Când ridicase etajera, o carte alunecase și blocase căderea borcanului cu cremă Nivea. Era uluitor, era de necrezut că viața i-ar fi putut fi salvată de o carte despre oamenii cavernelor.

Bine. Și chiar dacă-i acolo, tot n-o să fii în stare să ajungi la el, o avertiză vocea resemnată, dar Jessie nu-i dădu atenție.

Acum se gândea că *poate* lua borcănașul de pe etajeră. Era aproape sigură de asta.

Cu mare grijă, își răsuci mâna stângă și începu să pipăie etajera. În nici un caz nu își putea permite să facă o greșeală tocmai acum și să împingă borcanul de-a lungul etajerei sau, chiar, să îl răstoarne. Căci era sigură că își va pierde mințile dacă se va întâmpla așa ceva. Da. Sigur. Va auzi cum borcanul se rostogolește pe podea și atunci... Atunci... Atunci va înnebuni de-a binelea. Deci trebuie să aibă mare – mare – mare grijă. Și dacă are grijă, poate va reuși. Mai exista această ultimă șansă pentru că...

Pentru că poate că există un Dumnezeu – gândi – *și acest Dumnezeu nu vrea să mă lase să mor aici, ca un iepure prins în capcană. Am luat borcănașul de pe etajeră atunci când câinele se ospăta din Gerald, dar mi-am dat seama că e prea mic și prea ușor ca să rănească animalul, presupunând că l-aș fi nimerit. Și, în situația în care mă aflam, îngrețoșată, tulburată și speriată de moarte, ar fi fost normal să îl las din mână și să caut altceva pe etajeră. Dar eu ce-am făcut? L-am pus la loc. Complet lipsit de logică. De ce? Pentru că Dumnezeu există, de-aia. E unicul răspuns care-mi trece prin minte și e unicul care are sens. Dumnezeu m-a pus să păstrez borcanul pentru că știa că voi avea nevoie de el.*

Își plimbă foarte ușor degetele pe etajeră. Ai grijă, Jessie! Știa că, lăsându-L pe Dumnezeu, sau soarta, sau providența, sau orice ar fi fost, aceasta era ultima ei șansă. Și când atinse borcănașul, mintea-i începu să fredoneze un fragment dintr-un blues vechi, compus, probabil, de Woody Guthrie:

Și dacă vrei să ajungi în rai,
Ascultă-mă:
Trebuie să-ți ungi tălpile
Cu puțin seu de oaie.
Numai așa vei scăpa din ghearele diavolului
Și vei aluneca înspre Tărâmul Făgăduinței;
Ușurel.
Unge-te.

Cuprinse borcanul în palmă cu mișcări încete, grijulii, mângâietoare, și îl trase către ea.

Ușurel. Unge-te.

Oare fuseseră rostite cuvinte mai adevărate în întreaga istorie a omenirii?

– Nu cred, dragă, o imită pe Liz Taylor în „Pisica pe acoperișul fierbinte".

Nu își auzi vocea. De fapt, nici măcar nu își dădu seama că vorbise. Simțea cum o cuprinde balsamul binecuvântat al ușurării: la fel de dulce și tămăduitor ca prima înghițitură de apă – apă proaspătă și rece – care îi va stinge focul din gât. Va scăpa din ghearele diavolului și va aluneca înspre Tărâmul Făgăduinței. Așa va fi. Așa va fi, dacă va avea mare – mare – mare grijă. Fusese pusă la încercări inimaginabile; fusese călită în focul iadului; acum urma să își primească recompensa. Tâmpită fusese când se îndoise de asta!

Cred că ar fi mai bine să nu mai gândești așa – vocea Supusei era îngrijorată. *Bucuria o să îți răpească din concentrare și știi foarte bine că cei neatenți nu reușesc să scape din ghearele diavolului.*

Corect. Dar avea de gând să fie foarte – foarte – foarte atentă. Își petrecuse în iad ultimele douăzeci și una de ore; și nimeni nu

avea habar ce înseamnă asta. Nimeni *nu va ști vreodată* ce înseamnă asta.

– O să am grijă – șuieră aspru Jessie.

– Voi chibzui cu mare atenție fiecare mișcare. Promit, jur că așa voi face. Și apoi o să... O să...

O să facă... Ce?

O să se ungă, bineînțeles. Și o să iasă din cătușe.

Jessie începu să vorbească cu Dumnezeu:

Vreau să-Ți promit ceva. Îți promit că o să fac o mare curățenie. Mai întâi în mintea mea, de unde o să arunc toate vechiturile – toate vechiturile care nu fac altceva decât să ocupe locul degeaba și să-mi provoace incendii în conștiință. Ba chiar o s-o sun pe Nora Callighan și o s-o rog să mă ajute. Am să încerc și să-i dau de urmă lui Ruth Neary. Ascultă-mă bine, Doamne. Nu știu dacă există Tărâmul Făgăduinței, dar Îți promit că am să fac curățenie, am să mă ung și am să încerc să alunec înspre un asemenea loc. Ești de acord?

Și văzu – ca un semn de răspuns la rugăciunea ei – exact cum urmau să se desfășoare lucrurile. Cel mai greu îi va fi să scoată capacul borcanului. Va avea nevoie de multă răbdare și de infinită grijă. Va fixa borcănașul în palma stângă și își va folosi degetul mare pentru a-i deșuruba capacul.

O să-l deșurubez, țuca, fii sigură – se înverșună Jessie.

Probabil că cel mai delicat moment va fi acela în care căpăcelul va începe să se rotească. Dacă nu va fi foarte – foarte – foarte atentă, ar putea scăpa borcanul din mână.

– Nici vorbă! se adresă încăperii pustii. Nici vorbă, scârbă mică!

Jessie ridică borcănașul, ținându-l strâns în pumn. Nu era prea ușor să vezi prin plasticul din care era fabricat, însă era sigură că era mai mult de jumătate plin. O dată ce va fi scos capacul, va răsturna borcănașul în palmă și va lăsa crema să se prelingă. Apoi își va ridica mâna iar crema îi va aluneca între încheietură și brățara metalică. O va întinde rotindu-și mâna. Știa unde trebuie să ajungă unsoarea: chiar sub degetul mare. Apoi își va smuci mâna. Va suporta durerea și va trage, va tot trage până

când mâna îi va aluneca din cătușe și va fi, în sfârșit, liberă. În sfârșit, liberă. Doamne Atotputernic, va fi, în sfârșit, liberă. Putea să facă asta. Știa că poate.

– Dar cu mare – mare – mare grijă, murmură. Fixă borcănașul în podul palmei, prinse capacul cu degetele și... .

– E DESFĂCUT!

Vocea-i tremura de emoție.

– Doamne, Dumnezeule, E DESFĂCUT!

Aproape nu-i venea să creadă – iar vocea pesimistă dinlăuntru-i refuza să creadă.

Dar era adevărat.

Ai grijă, Jessie. Ai mare – mare – mare grijă. Ușurel, acum.

Da. Doar că, în această clipă, în minte îi apăru o imagine neobișnuită: era chiar ea, așezată la biroul din casa lor de la oraș, îmbrăcată cu cea mai frumoasă rochie neagră pe care o avea, scurtă, elegantă. Părul proaspăt spălat și mirosind a parfum, în loc să duhnească a transpirație acră, era prins cu o agrafă din aur. Biroul era mângâiat de razele prietenoase ale soarelui de după-amiază. Iar ea, Jessie, scria o scrisoare adresată Corporației „Nivea". *Stimați domni, îmi face o deosebită plăcere să vă aduc la cunoștință faptul că produsul dumneavoastră mi-a salvat viața...*

Capacul borcănașului se roti ușor. Exact așa cum își închipuise. *Parcă visez* – gândi. *Îți mulțumesc, Doamne. Îți mulțumesc. Îți mulțumesc foarte, foarte, foarte...*

Ochiul său surprinse o mișcare în încăpere și primul gând care-i trecu prin minte nu a fost acela că a venit cineva să o salveze, ci că s-a reîntors cowboy-ul cosmic ca să o răpească, înainte ca ei să îi reușească evadarea. Scoase un strigăt strident. Privirea-i îngrozită începu să cerceteze camera. Degetele-i strânseră borcănașul cu cremă, într-un spasm involuntar.

Era câinele. Doar câinele care se întorsese pentru prânz. Se afla în pragul ușii. Când Jessie își dădu seama cine este cel care o vizitează, își mai dădu seama de încă ceva. Mult mai grav. Tragic. Strânsese prea tare borcanul în palmă și acum îi aluneca printre degete ca o boabă de strugure curățată de pieliță.

– NU!!!

Reuși să îl prindă. Dar îl scăpă imediat. Borcanul se rostogoli pe pat, îi lovi șoldul, apoi căzu pe dușumea, cu un zgomot sec. Cu zgomotul despre care Jessie crezuse că o va face să își piardă definitiv mințile. Însă nu se întâmplă așa ceva. În schimb, descoperi o spaimă încă și mai profundă: în pofida tuturor nenorocirilor care i se întâmplaseră, își păstrase rațiunea nealterată. Și, indiferent ce clipe oribile o mai așteptau, acum, când îi fusese răpită și ultima șansă, va fi nevoită să înfrunte lucidă toate grozăviile.

– De ce a trebuit să vii tocmai acum, nenorocitule? îl întrebă pe fostul Prinț.

Vocea aceasta scrâșnită, plină de ură, reuși să sperie câinele, cum nu reușiseră nici urletele și nici amenințările dinainte.

– De ce acum? Blestemat să fii. De ce *acum*?

Câinele își dădu seama că, în ciuda schimbării de ton, stăpâna era tot inofensivă. Dar nu o scăpă din priviri în vreme ce se îndreptă înspre rezerva lui de carne. Trebuia să fie prudent. Aceasta fusese o lecție pe care o învățase într-un mod foarte dureros și nu avea de gând să o uite vreodată. Întotdeauna trebuie să fii prudent.

Se mai uită o dată la Jessie, apoi prinse în colți unul dintre testiculele lui Gerald și îl smulse. Imaginea aceasta era înfiorătoare, însă mult mai cumplit s-a simțit Jessie când a văzut cum de pe cadavrul soțului ei se ridică un roi de muște verzi. Bâzâitul lor făcu să se stingă și ultima speranță de supraviețuire ascunsă într-un colț al inimii femeii.

Câinele se retrase încet cu bucata de carne în fălci. Părăsi încăperea. Muștele se regrupară pe cadavru. Jessie închise ochii. Începu să se roage iarăși. Însă acum nu se mai ruga să fie liberă. Acum îl ruga pe Dumnezeu să se îndure și să o ia cât mai repede la El, înainte de apusul soarelui și sosirea străinului cu chipul alb.

27

Următoarele patru ore au fost cele mai cumplite din viața lui Jessie Burlingame. Spasmele musculare s-au intensificat, însă nu această durere a constituit motivul pentru care femeia a devenit din ce în ce mai îngrozită între ora unsprezece și ora trei după-amiază. Adevăratul motiv era refuzul încăpățânat al minții ei de a-și abandona luciditatea și de a se cufunda în bezna uitării de sine. În liceu citise povestirea lui Poe, „Inima care își spune taina", însă de-abia acum înțelegea pe propria-i piele sensul macabru al cuvintelor de început: *Nervos. Adevărat, sunt și am fost foarte nervos, dar de ce spui că sunt nebun?*

Nebunia ar fi un mod de evadare. Dar nebunia nu voia să vină. Așa cum nici somnul nu voia să vină. Moartea ar fi putut fi o scăpare. Întunericul își va îndeplini cu siguranță sarcina. Era complet neputincioasă – zăcea de o eternitate în pat, supraviețuia într-o realitate cenușie pe care doar săgețile roșii ale spasmelor musculare o străpungeau din când în când. Nu mai contau decât spasmele; și mai conta și luciditatea-i obositoare, înfiorătoare. Nimic altceva. Lumea din afara acestei camere își pierduse orice semnificație. Ba chiar ajunsese să fie sigură că nici *nu mai exista*

vreo lume în afara camerei, că oamenii care o populaseră își sfârșiseră rolurile, că toate decorurile fuseseră strânse și împachetate.

Timpul se transformase într-o mare înghețată, prin care conștiința ei se străduia să înainteze, clătinându-se, aidoma unei nave în derivă. Auzea vocile-fantomă... Apropiindu-se... Îndepărtându-se... Majoritatea îi vorbeau din minte. Dar, la un moment dat, o auzi pe Nora Callighan spunându-i ceva din baie. Apoi, Jessie purtă o discuție cu mama sa, care se ascundea undeva pe coridor. Mama venise să îi explice că nu ar fi intrat niciodată într-o asemenea încurcătură dacă ar fi fost un copil cuminte.

Între timp, continua să își miște încet mâinile și picioarele. Dar nu pentru că ar mai fi nutrit vreo fărâmă de speranță că ar fi reușit, în cele din urmă, să descopere soluția salvatoare; căci și inima-i și mintea-i înțeleseseră că nu mai există vreo asemenea soluție. Borcanul cu cremă fusese ultima ei șansă. Își mișca mâinile și picioarele doar pentru că, astfel, mai domolea durerea pe care i-o provocau spasmele musculare.

Totodată, simțea cum frigul îi pătrunde în picioare și în mâini, acoperindu-i pielea cu o pojghiță de gheață. Dispăruse senzația de somnolență și credea că amorțeala aceasta rece îi va învinge, în final, spasmele și că, totuși, moartea se va dovedi a fi îndurătoare. Singura problemă era că nu se grăbea deloc să vină.

Timpul trecea, însă nu era un timp aparținând lumii reale, ci, mai degrabă, un flux nemilos de informații care făcea naveta între simțurile ei treze și mintea-i înfiorător de lucidă. Pentru ea nu mai exista decât acest dormitor-închisoare, bâzâitul mușteloor care își făcuseră culcuș pe Gerald și mișcarea lentă a umbrelor pe podea, pe măsură ce soarele străbătea cerul de mucava al toamnei. Și, la un moment dat, în după-amiaza aceea nesfârșită, simți primele crampe în abdomen și apoi, în diafragma suprasolicitată, înghețându-i mușchii pieptului și blocându-i plămânii. Cu disperare în ochii-i ieșiți, parcă, din orbite, fixa umbrele care se jucau pe tavan, încercând din răsputeri să continue să respire calm și regulat până când crampele se mai domoleau. Avea senzația că e îngropată până la gât în ciment rece și umed.

Nu-i mai era foame. Dar îi era îngrozitor de sete. Și, în vreme ce ziua aceasta nesfârșită își țesea plasa otrăvită de păianjen în jurul ei, ajunse la concluzia că doar setea (atât și nimic mai mult) ar putea realiza ceea ce nu au fost în stare să facă nici durerea și nici moartea ce va să vină: să o înnebunească. Fiecare centimetru al corpului ei urla după puțină apă. Până și pupilele îi erau însetate.

Având de înfruntat aceste probleme, ar fi trebuit ca frica de cow-boy-ul cosmic să se diminueze sau să dispară cu totul. Însă, pe măsură ce după-amiaza se topea în înserare, gândul la străinul cu fața albă o durea mult mai tare decât crampele, decât setea. Avea mereu în fața ochilor silueta acestuia, și își dădea seama că reușește să vadă, din ce în ce mai clar, rânjetul strâmb, respingător al acestuia, în timp ce soarele își târa razele înspre apus. Chiar îi răsuna în urechi clinchetul prăfuit al oaselor și al bijuteriilor din valiza demodată a străinului.

Va veni după ea. Când se va întuneca, va veni după ea. Cow-boy-ul cel mort, străinul, spectrul dragostei.

CHIAR l-ai văzut, Jessie. Era Moartea și CHIAR i-ai văzut chipul, așa cum îl văd cei care mor singuri. SIGUR că și ei văd: groaza le este întipărită pe chipurile contorsionate, în ochii ieșiți din orbite. Era Moartea și, când va apune soarele, va veni să te ia.

După ora trei începu să bată vântul. Ușa din spatele casei se zbătea în ritmul rafalelor. Apoi drujba își încetă mârâitul; și Jessie auzea cum valurile lacului se lovesc de mal. Nu îl mai auzi însă pe cufundar; probabil că se hotărâse că a venit, totuși, vremea să zboare înspre sud, sau, măcar, să se mute într-un loc de unde să nu mai audă zbieretele doamnei din casa singuratică.

Am rămas singură. Până când va sosi EL.

Nici măcar nu mai încerca să se convingă de faptul că făptura întunericului nu fusese decât o festă pe care i-o jucase imaginația. Lucrurile merseseră, deja, mult prea departe.

Dinții ascuțiți ai unei crampe se înfipseră cu poftă în brațul ei stâng și buzele crăpate ale lui Jessie se contorsionară într-o grimasă de durere. Era ca și cum un bucătar neîndemânatic i-ar fi scormonit inima cu o furculiță. Apoi, mușchii de sub sâni i se

strânseră într-un ghem de sârmă ghimpată, iar nervii din plexul solar luară foc aidoma unui morman de paie uscate. A fost cea mai cumplită durere simțită de la începutul acestei aventuri. Încercă să se zbată și nu izbuti. Încercă să urle și nu izbuti.

Dar, până la urmă, trecu și această durere.

Se relaxă ușor, gâfâind, cu capul îndreptat înspre tavan. Se concentră numai asupra ghemului de foc de sub sâni, așteptând să își dea seama dacă, într-adevăr, durerea dispăruse sau dacă avea să explodeze iarăși. A trecut... Cu părere de rău, parcă. Și, oricum, promițându-i că va reveni, cât de curând. Jessie închise ochii, rugându-se să poată adormi. Moartea se dovedea a fi o acțiune lungă și obositoare, de aceea acum ar fi fost bine venită o pauză oricât de scurtă.

Somnul nu veni. Veni, în schimb, fata din obezi, „dovlecelul lui tăticu". Liberă ca pasărea cerului, chiar dacă ademenise sau nu pe cineva, mergea desculță prin islazul satului de puritani în care locuia și era fericită și singură. Nu mai era obligată să își țină ochii în pământ, rușinată. Iarba era o catifea verde și, în depărtare, pe coama dealului, păștea o turmă de oi. Clopotul, pe care Jessie îl auzise și înainte, răsuna monoton, anunțând sfârșitul zilei.

Dovlecel purta o cămașă de noapte din bumbac albastru, pe pieptul căreia era desenat un semn de exclamație mare și galben. Jessie știa bine cămașa asta și se bucură nespus să o vadă din nou. O purtase de nenumărate ori între zece și doisprezece ani când, în sfârșit, fusese convinsă să o arunce.

Părul „dovlecelului lui tăticu" era prins acum cu o fundă din catifea albastră. Fetița arăta minunat și părea profund fericită. Jessie nu se miră deloc: de fapt, fetița reușise să scape; era *liberă*. Femeia nu simți nici urmă de invidie, dar simțea o dorință puternică de a-i spune că trebuie să facă mult mai mult decât să se bucure de această libertate; că trebuie să o păstreze cu sfințenie, să o păzească și să o folosească.

Cred că am adormit. Trebuie că am adormit, pentru că ăsta este precis un vis.

O altă crampă îi înțepeni mușchii coapsei drepte, iar piciorul începu să îi zvâcnească incontrolabil. Deschise ochii și văzu

dormitorul – închisoarea ei – scăldat acum în razele oblice ale soarelui care se pregătea de culcare. Apusul se apropia grăbit. Ușa din spatele casei se tot izbea de canaturi, lovită de rafalele vântului; sudoarea și urina și respirația femeii duhneau a acru. Nu se schimbase absolut nimic. Absolut nimic. Timpul trecuse, urmându-și propriul ritm. Simți că brațele-i sunt mai reci, dar nu mai amorțite decât fuseseră înainte de a atipi. Și, de fapt... Nici măcar nu atipise și nici nu visase... Totuși, făcuse *ceva*.

Și pot s-o fac iarăși, își spuse și închise ochii.

Se reîntoarse, astfel, imediat, pe pășunea din catifea verde. Fetița o privi grav, cu ochi blânzi.

Mai e un lucru pe care încă nu l-ai încercat, Jessie.

Ba nu! – răspunse femeia. *Am încercat TOTUL. Trebuie să mă crezi. Și mai știi ceva? Dacă n-aș fi scăpat borcănașul cu cremă când m-a speriat câinele, aș fi reușit să scap din brățara stângă. Ghinion, asta a fost. Sau destin. Câinele ăla blestemat a fost instrumentul destinului meu.*

Fetița se apropie de ea. Iarba șopti sub tălpile-i desculțe.

Nu-i vorba despre cătușa stângă, Jessie, ci despre cea dreaptă. Crede-mă: se poate. Dar, mai întâi, trebuie să-ți pun o întrebare foarte importantă: VREI cu adevărat să trăiești?

SIGUR că vreau!

Fetița se apropie și mai mult. Ochii aceia – de un fumuriu care visa să devină albastru – păreau a o privi drept în inimă.

Chiar vrei? Mă cam îndoiesc.

Da' ce? Ești nebună? Îți închipui că vreau să rămân legată de patul ăsta când...

Ochii lui Jessie – visând încă să devină albaștri după toți acești ani – se deschiseră iarăși. Cercetară întreaga încăpere. Se opriră asupra cadavrului sfârtecat al lui Gerald.

– Nu vreau să fiu legată de patul ăsta când se va întuneca și se va întoarce monstrul! se adresă ea pereților muți.

Închide ochii, Jessie.

Îi închise. Dovlecel se afla în fața ei, îmbrăcată în cămășuța veche din bumbac. O privea calm. Jessie o zări, acum, și pe cealaltă – pe fata grasă cu fața plină de coșuri. Ea nu fusese la fel

de norocoasă ca „dovlecelul lui tătucu". Pentru aceasta nu exista nici un fel de scăpare, decât dacă, uneori, moartea însăși se poate dovedi o scăpare – ipoteză cu care Jessie ajunsese, aproape, să fie de acord. Fata cea grasă fie se sufocase, fie suferise o comoție cerebrală. Chipul îi era vânăt ca norii de furtună. Un ochi îi era larg deschis. Celălalt îi explodase ca o boabă de strugure strivită sub tălpi. Limba-i sângerândă îi atârna printre buze.

Tremurând înfiorată, Jessie se întoarse înspre Dovlecel..

Nu vreau să sfârșesc astfel. Să mi se întâmple orice, dar să nu mor așa. Cum ai reușit TU să scapi?

Am alunecat – răspunse fetița. *Am alunecat din ghearele diavolului înspre Tărâmul Făgăduinței.*

Oricât de epuizată s-ar fi simțit, Jessie nu își putu stăpâni accesul de furie.

Chiar n-ai auzit nimic din tot ce ți-am spus? Am scăpat borcanul cu cremă, căca-m-aș! A venit câinele, m-am speriat și l-am SCĂPAT! Ce mai pot să...

Și mi-am adus aminte și ziua eclipsei, o întrerupse fetița, pe un ton nerăbdător:

Așa am reușit să scap. Mi-am amintit eclipsa și mi-am mai amintit și ce s-a întâmplat pe punte când a dispărut soarele. Așa trebuie să faci și tu. Cred că e unica ta șansă. Nu mai poți să fugi și să te ascunzi de adevăr Jessie. Trebuie să ieși din întuneric și să-l privești drept în față.

Iarăși? Atât, și nimic mai mult? Jessie se înecă într-un val uriaș de epuizare și dezamăgire. O clipă simțise cum speranța îi dădea, din nou, târcoale. Însă totul fusese în zadar. Doar iluzii deșarte.

Nu pricepi – spuse femeia. *Am mai făcut o dată drumul ăsta – până la capăt. Da, cred că există o legătură între ce mi-a făcut tata atunci și ce mi se întâmplă acum. Se prea poate să ai dreptate. Dar de ce să mai trec prin tot adevărul ăla dureros și scârbos când mă așteaptă încă atât de multă durere până când Dumnezeu se va fi plictisit să mă mai chinuiască și se va hotărî, în sfârșit, să tragă obloanele?*

Nu-i răspunse nimeni. Dispăruse fetița în cămașă de noapte albastră; fetița, care fusese ea, cu un miliard de ani în urmă, dispăruse. Pe căptușeala cenușie a pleoapelor lui Jessie nu se mai contura nici o imagine. Deschise ochii și privi bine camera unde urma să moară. Ușa de la baie... Tablourile... Cadavrul soțului ei, acoperit de roiul de muște verzi de gunoi...

Potolește-te, Jess. Întoarce-te la eclipsă!

Ochii i se măriră, neîncrezători. Părea a fi fost o voce adevărată – o voce reală, care nu venea nici din baie, nici din coridor, nici din propriile-i gânduri. Era o voce care izvora din aerul din jur.

– Dovlecel?

Vocea-i era un croncănit de cioară singură și tristă. Încercă să se ridice în șezut, dar o altă crampă îi amenință mijlocul. Renunță, se relaxă și așteptă ca durerea să-i treacă.

– Tu ești, Dovlecel? Tu ești, draga mea?

I se păru că aude ceva, că vocea ar mai fi spus încă ceva, dar, chiar dacă așa a fost, nu fusese în stare să deslușească vorbele. Apoi, liniște.

Întoarce-te la eclipsă, Jessie!

– N-am ce soluții să găsesc acolo – mormăi.

– Acolo nu găsesc decât durere și prostie și...

Și mai ce? Ce anume?

Bătrânul Adam. Cuvintele i se strecurară firesc în minte – amintire a vreunei predici pe care o ascultase, plictisită, așezată în strană între părinții ei, și încercând să vadă cum se reflectă lumina din vitralii pe pantofii ei albi, de lac. Două cuvinte care se lipiseră pe hârtia de prins muște a subconștientului ei. *Bătrânul Adam* – poate la asta se rezuma totul. Un tată care, probabil cu bună știință, aranjase totul în așa fel încât să rămână singur cu fetița lui – fetița lui cea frumușică și vioaie. Și la fel de probabil este faptul că își repetase tot timpul în sinea lui: *Nu se va întâmpla nimic rău. N-are ce să se întâmple. Totul va fi bine.* Apoi începuse eclipsa și ea s-a așezat la el în brațe, îmbrăcată în mult prea scurta și prea strâmta rochie de plajă – pe care el însuși îi ceruse să o poarte – și se întâmplase ceea ce se întâmplase. Un incident scurt,

libidinos, care îi făcuse pe amândoi să se simtă rușinați și vinovați. Își împroșcase sămânța pe rochia ei; atât și nimic mai mult. Mare scofală. De fapt, își vărsase vâscozitatea pe fundul chiloților ei. Sigur, acesta nu era un comportament normal pentru nici un tată. Dar...

Bine, haide să privim adevărul în față – își spuse Jessie. *Situația putea fi mult mai gravă. Practic, n-am pățit nimic. Lucruri din astea se întâmplă destul de des. Tatăl meu nu a fost nici primul, nici ultimul reprezentant proeminent al clasei de mijloc care să aibă o erecție din cauza fiicei lui; iar eu n-am fost nici prima, nici ultima fiică ce s-a trezit cu fundul chiloților plin de spermă. Asta nu înseamnă că ceea ce a făcut el a fost un lucru firesc și nici nu i se pot găsi scuze. Îmi ajunge doar să știu că nu a mers mai departe.*

Sigur că da. Și în momentele acestea, îngroparea acelei zi în negurile uitării părea o idee mult mai bună decât a o retrăi, indiferent de părerea „dovlecelului lui tăticu". Da, să o îngroape în negurile uitării, în bezna adusă de eclipsa de soare. Căci avea alte treburi acum: trebuia să se pregătească pentru agonia dinaintea morții în acest dormitor împuțit și plin de muște.

Închise ochii și aroma parfumului folosit de tatăl ei îi inundă nările. Aroma parfumului și izul transpirației lui. Simți cum ceva tare îi împunge fundul. Îi auzi geamătul când ea încercă să își găsească o poziție confortabilă. Simți cum mâna lui îi caută sânii mult prea mici. Își aduse aminte că îl întrebase dacă se simte rău. Apoi el începuse să respire repede, prea repede. Și la radio cânta Marvin Gaye: *Iubesc cu pasiune, îmi spun prietenii, dar cred... cred... că numai așa poți iubi o femeie.*

Mă iubești, dovlecel?

Da, sigur...

Atunci nu te speria. Nu ți-aș face rău pentru nimic în lume.

Cealaltă mână a bărbatului urca pe piciorul ei gol, ridicându-i rochia.

Vreau...

– Vreau să fiu drăguț cu tine, murmură Jessie.

Chipul femeii devenise pământiu.

– Asta mi-a spus. Isuse, chiar *așa* mi-a spus!

Nu prea știu dacă vreau, tati... Mi-e frică să nu-mi ard ochii.

Mai avem încă cel puțin douăzeci de secunde. Așa că nu-i cazul să-ți faci probleme. Și, mai ales, nu privi în jur.

Apoi, zgomotul elasticului desfăcut – al lui, nu al ei – când îl scosese pe „Bătrânul Adam".

Cu toată deshidratarea, o lacrimă singuratică i se rostogoli pe obrazul stâng.

– Uite că fac ce mi-ai spus. Îmi amintesc absolut tot. Sper că ești mulțumită.

Da – răspunse Dovlecel.

Și, deși Jessie nu o mai vedea, se simțea scăldată în privirea dulce și blândă a fetiței.

Ai mers însă prea departe pe cărarea amintirilor. Întoarce-te puțin. Foarte puțin.

O uriașă senzație de ușurare o copleși pe Jessie când înțelese că Dovlecel îi cerea să își amintească ce s-a întâmplat *înainte* de avansurile sexuale ale tatălui ei.

Păi, atunci de ce a trebuit să trec iarăși prin toată scârbo-șenia asta?

Răspunsul era la mintea cocoșului: nu contează dacă vrei să mănânci o sardină sau douăzeci, tot trebuie să deschizi conserva, să le vezi pe toate și să simți duhoarea de pește. Și, în fond, amintirile nu ucid. Cătușele, da. Cătușele care o țineau prizonieră, o puteau omorî. Dar nu și amintirile, oricât de dureroase erau ele. Era timpul să înceteze cu văicărelile și să afle ce anume voia Dovlecel de la ea.

Întoarce-te la momentele dinainte ca el să înceapă să te pipăie. Întoarce-te la motivul pentru care erați amândoi acolo. Întoarce-te la eclipsă.

Jessie închise ochii și mai strâns și se întoarse în timp.

28

Dovlecel? Te simți bine?

Da, dar... te sperie un pic, nu?

Ziua a început să se întunece, de parcă un nor negru, de furtună, acoperă soarele. Numai că nu este vorba de un nor. Era luna. Era eclipsa.

Da – îi răspunse tatăl.

Când îl privește, Jessie își dă seama că vorbește serios.

Vrei să stai la mine în brațe, Jess?

Îmi dai voie?

Sigur.

Și i se cățără în brațe, bucuroasă că îi simte căldura și mirosul dulce – „mirosul tăticului". Iar ziua continuă să se cufunde în beznă. Și e bucuroasă că stă în brațele tatălui ei pentru că fenomenul astronomic la care asistă *este*, într-adevăr, înfricoșător; mult mai înfricoșător decât își închipuise. Cel mai mult o sperie felul în care dispar umbrele de pe ponton. Niciodată nu le văzuse dizolvându-se astfel și, în mod sigur, nu va mai vedea așa ceva altădată în întreaga ei viață. Nici că mi-ar păsa – își spune – și se cuibărește mai bine în brațele tatălui său, fericită că a redevenit

„dovlecelul lui tăticu" și nu mai este Jessie cea prea înaltă, prea lălâie, prea antipatică...

Pot să mă uit prin ciobul afumat, tati?

Încă nu.

Mâna lui, grea și fierbinte, pe piciorul ei. O acoperă cu mânuța ei, se întoarce cu fața la el și râde cu gura până la urechi.

Nu-i așa că-i palpitant?

Da. Sigur că e, dovlecel. E chiar mai palpitant decât mi-am închipuit că va fi.

Fetița se foiește iarăși, încercând să găsească o poziție în care obiectul acela tare să nu o mai deranjeze, să nu îi mai strivească fundulețul. Tatăl ei gâfâie.

Tati? Sunt prea grea? Te doare?

Nu, nu. E foarte bine.

Pot să mă uit prin ciobul de sticlă?

Încă nu, dovlecel. Curând. Foarte curând.

Amurgul s-a lăsat în mijlocul zilei. O bufniță țipă în pădure. Jessie se înfioară. În curând, la radio, va începe să cânte Marvin Gaye.

Privește lacul! îi spuse tatăl ei.

Un crepuscul ciudat se insinuează peste o suprafață mohorâtă din care a fost extrasă orice culoare vie. Cenușiul domină. Se cutremură și spune că e oribil. Tatăl ei spune că nu are nici un motiv de spaimă, ci, dimpotrivă, ar trebui să se bucure de aceste clipe unice. Această afirmație o va examina Jessie cu multă grijă – cu foarte multă grijă – peste ani și ani, căutându-i subînțelesul.

Tata? Tati? A dispărut. Pot să...

Da. Acum ai voie. Dar când îți spun să nu te mai uiți, mă asculți. Ne-am înțeles? Fără lingușeli și proteste. Bine?

Îi dă o mănușă de bucătărie și apoi trei cioburi de sticlă afumată. Cu mănușa de bucătărie trebuia să își protejeze degetele de muchiile tăioase ale cioburilor afumate. Și, în minte, își aude tatăl spunând:

Ultima chestie de care am avea nevoie...

29

... ar fi să se întoarcă maică-ta și să găsească un bilet pe care să scrie...

Jessie deschise brusc ochii și primul lucru pe care îl văzu a fost paharul gol. Paharul pentru apă al lui Gerald. Pe etajeră. Pe etajeră, chiar lângă mâna ei încătușată. Mâna dreaptă.

... că te-am dus la camera de gardă a spitalului ca să îți coasă degetele.

De-abia acum pricepu Jessie scopul acestei amintiri vechi, supurânde ca o rană infectată. De-abia acum pricepu Jessie ce anume încerca să îi spună Dovlecel. Soluția nu avea absolut nici o legătură cu „bătrânul Adam" sau cu sperma împroșcată pe chiloții ei din bumbac. Soluția era direct legată de cioburile de sticlă afumată. Pierduse borcănelul cu cremă, dar mai exista încă o sursă de lubrifiere a încheieturilor. Mai exista încă o posibilitate de a ajunge pe Tărâmul Făgăduinței. Sângele. Sângele ei.

Până când se închega, sângele era aproape la fel de unsuros ca și uleiul.

O să te doară îngrozitor, Jessie.

Sigur. O să o doară al dracului de tare. Dar își aminti că auzise sau citise undeva că în încheieturile mâinilor se aflau mai

puțini nervi importanți pentru supraviețuire. Și, oricum, era deja pe jumătate amorțită.

– Am avut mintea amorțită când l-am lăsat să-mi pună cătușele. Ăsta-i adevărul – de-abia reuși Jessie să articuleze cuvintele.

Și dacă greșești și tai prea adânc, o să ai parte de o sinucidere în stil „Roma Antică".

Și asta-i drept. Dar, dacă nu încearcă, o să zacă aici, în continuare, până ce va muri din cauza deshidratării... Sau până ce va reveni prietenul ei cu valiza plină cu oase. La noapte.

– Bine, spuse.

Inima i se zbătea aproape să îi spargă pieptul; și, pentru prima oară după atâta vreme, se simțea complet trează. Acum timpul se scurgea prea repede.

– Bine. M-ai convins.

Fii atentă, rosti cu îngrijorare o voce – amestec de Ruth și Supusa.

Fii atentă, Jess.

– Sunt, se adresă femeia încăperii goale.

Privea fix paharul. Făcuse parte dintr-un set cumpărat cu câțiva ani în urmă. Deja vreo opt se spărseseră. Curând, se va mai sparge încă unul.

– Sunt foarte atentă.

Foarte bine. Pentru că, dacă te apuci de treabă, n-o să mai poți da înapoi. Totul trebuie să se petreacă repede, căci organismul tău este deja deshidratat. Dar ține minte: chiar dacă lucrurile nu ies cum trebuie...

– Ba o să fie bine, se grăbi Jessie să contrazică vocea.

Și, de fapt, acesta era adevărul. Nu? Soluția era atât de simplă, deși putem spune că o caracteriza un anumit rafinament înspăimântător. *Nu voia* să moară din cauza sângelui – prea mult – scurs din trup. Firește că *nu voia*. Cine ar fi vrut? Dar soluția era bună și reprezenta o posibilitate de a scăpa de crampele musculare, tot mai dureroase. O posibilitate de a scăpa de sete. O posibilitate de a scăpa de el. De MONSTRU. De halucinația minții ei rătăcite. De realitatea pe care, poate, o reprezenta.

Limba-i uscată încercă să umezească buzele-i crăpate. Încercă să își pună gândurile în ordine. Dar, parcă, devenea din ce în ce mai greu să gândești. Tot auzea

(unge-te)

fragmente din bluesul vechi; nările-i erau inundate de aroma coloniei folosite de tatăl ei; fundu-i simțea iarăși obiectul acela tare. Și să nu-l uităm pe Gerald. Gerald cel mort, Gerald cel mâncat de un câine, Gerald cel care devenise colonie de muște. Gerald părea a-i vorbi:

Se va întoarce, Jessie. Nu-l poți împiedica nicicum. O să-ți dea o lecție de neuitat, frumoasa mea domniță.

Îl privi în treacăt, apoi ochii i se ațintiră iarăși asupra paharului. Gerald rânjea cu bucata de falcă rămasă intactă. Mai încercă să își ordoneze gândurile și, în cele din urmă, reuși.

Vreme de zece minute analiză fazele acțiunii sale pas cu pas; iarăși și iarăși. De fapt, nu avea prea mult de analizat: acțiunea implica riscul unei eventuale sinucideri, însă nu era absolut deloc complicată. Și totuși, în minte, repetă fiecare mișcare, căutând vreo scăpare, vreo greșeală cât de mică ce ar putea să o coste chiar viața. Nu găsi nici una. Exista o singură problemă extrem de importantă: trebuia să acționeze foarte repede, înainte ca sângele să înceapă să se închege. Și nu existau decât două posibile rezultate: fie va scăpa, fie își va pierde cunoștința și va muri.

Recapitulă încă o dată gesturile pe care le avea de făcut, în vreme ce soarele își continua, impasibil, drumul către apus. În spatele casei, câinele se ridică, renunțând la bucata de cartilaj pe care o rodea. Se îndreptă înspre pădure. O adiere adusese duhoarea aceea întunecată.

30

Douăsprezece-douăsprezece-douăsprezece – clipea ceasul. Și, indiferent ce oră ar fi fost, sosise clipa cea mare.

Mai e ceva. Moralul tău e bun acum. Minunat. Dar ai mare grijă să rămâi concentrată asupra a ceea ce faci. Dacă scapi pe jos paharul, ai căcat-o definitiv.

– Să mă lași în pace, câine blestemat! zbieră Jessie, neștiind că bietul animal își căutase, deja, adăpost în pădure.

Mai șovăi o clipă, gândindu-se să mai spună o rugăciune. Dar își dădu seama că spusese toate rugăciunile pe care le știa. Acum își va pune toată nădejdea numai în vocile ei... și în ea însăși.

Întinse mâna dreaptă după pahar, fără grija și meticulozitatea dinainte. O parte din ființa ei – probabil partea aceea care o admira pe Ruth Neary – înțelegea că această ultimă șansă pe care i-o oferea soarta nu avea nici o legătură cu mișcările grijulii, ci cu o atitudine de mare curaj.

Acum voi deveni doamna samurai, surâse.

Apucă strâns paharul, îl privi curioasă – aidoma unui grădinar care examinează o plantă necunoscută pe care tocmai a descoperit-o printre răsadurile de fasole sau mazăre. Închise ochii pentru a-i proteja de cioburile care se vor răspândi în juru-i. Apoi

izbi paharul de etajeră. Cu forță. Cu toată forța pe care o mai avea. Zgomotul de sticlă spartă i se păru ridicol de cunoscut, ridicol de normal. N-avea nimic special în el; nimic special care să îl deosebească de alte pahare pe care le spărsese, din greșeală, de-a lungul vieții; nimic special care să indice faptul că femeia urma să își riște viața tocmai pentru a și-o salva.

Un singur ciob rătăcit îi lovi fruntea. Alt ciob – mai mare – căzu pe dușumea. Cu buzele strânse într-o linie albă, Jessie anticipa prima săgeată de durere: cea din degete. Căci strânsese tare paharul spart. Însă nu simți nici o durere, ci doar o senzație de căldură, plăcută, chiar, în comparație cu crampele care o sfâșiaseră în ultimele ore.

Poate că s-a spart așa cum îmi trebuie. Poate a venit, în sfârșit, clipa în care norocul să-și întoarcă fața spre mine.

Îl privi. Din nefericire, paharul nu se spărsese așa cum trebuia. Îi tăiase vârfurile degetelor, din care, acum, ieșeau cioburi, aidoma unor ghimpi dintr-o lume de sticlă. Probabil că mâna îi era atât de amorțită, încât nu mai percepea durerea.

La vederea sângelui și a acelor din sticlă care-i înțepau degetele, simți o senzație de vomă, deși știa foarte bine cât de gol îi este stomacul.

Una din vocile necunoscute o apostrofă batjocoritor:

Nici măcar doamnă samurai nu ești în stare să fii.

– Sunt degetele mele! strigă. Nu vezi? Sunt degetele mele!

Panica întinse înspre ea mâini de întuneric. Le respinse și privi mai bine ciobul pe care încă îl mai ținea în mână. Era cam un sfert din pahar, spart în două muchii netede. Poate că era bine. Totul era să nu cedeze tocmai acum, căci ciobul de sticlă i se părea un iatagan al unui spiriduș năzdrăvan care avea de reglat niște conturi personale cu o ciupercă otrăvitoare.

Ai luat-o pe miriște, draga mea – îi spuse Dovlecel.

Ai senzația că poți să-ți permiți asta?

Nu. Sigur că nu.

Jessie așează cu grijă ciobul pe etajeră. Sclipea în razele crepusculare. Acum, problema era următoarea: trebuia să aibă mare grijă și să nu apese prea tare, pentru că ciobul s-ar fi putut rostogoli de pe etajeră.

Fii atentă, își spuse. *Nu trebuie să apeși, dacă ai grijă. Închipuie-ți...*

Însă continuarea gândului

(că tranșezi carne de vită)

nu o ajuta prea mult, așa că îl făcu să amuțească. Își ridică brațul drept – cât îi permitea lanțul – și încheietura-i ajunse deasupra ciobului.

Ai repetat în gând mișcarea aceasta de nenumărate ori. Haide, Jessie... Haide... Nu te îneca exact la mal.

– Nici vorbă – scrâșni vocea lui Jessie.

Desfăcu mâna, scuturâ ușor încheietura, sperând să scape de cioburile mici din degete. Reuși în mare parte. Mai rămase doar un ciob îngropat adânc în carnea de lângă unghia degetului mare. Hotărî să îl lase acolo și să își vadă de treabă.

E cea mai mare nebunie din lume! exclamă o voce agitată. O voce mult prea bine cunoscută. Vocea mamei ei.

Nu sunt câtuși de puțin surprinsă. Îți stă în fire să faci numai tâmpenii. Nimeni nu știe asta mai bine decât mine. Stai puțin și gândește-te. Raționează măcar o dată în viață. Ce rost are să te tai și să mori, poate, din cauza asta? Până la urmă, tot o să vină cineva să te salveze. Oricare altă variantă este pur și simplu inimaginabilă. Cum adică: să mori în vila de vacanță?! Mai mult, încă, să mori în cătușe?! Pur și simplu ridicol. Așa că, măcar pentru o dată în viață, încetează să-ți mai plângi de milă. Nu-ți tăia mâna în ciobul ăla! Să nu îndrăznești!

Da. Era vocea mamei ei. Atât de reală. Atât de aproape. Înfricoșător. Da, vocea mamei ei, care voia să te facă să crezi că în spatele cuvintelor aspre nu se ascunde decât dragoste și rațiune. Și, cu toate că femeia aceasta nu fusese complet lipsită de sentimente ce semănau cu dragostea, Jessie își dădu seama că ade-

vărata Sally Mahout a fost cea care intrase în dormitorul ei și o lovise cu o pereche de pantofi, absolut fără nici o explicație.

În plus, vocea nu înșirase decât minciuni. Minciuni *speciale*.

– Nu – îi răspunse. N-am de gând să te ascult. N-o să vină nimeni să mă salveze... Decât, poate, tipul de azi-noapte. Hai să încep.

Jessie coborî încheietura mâinii drepte înspre lama sclipitoare a ciobului.

31

Era vital să vadă ce face, pentru că, la început, nu simți aproape nimic. Putea foarte bine să își sfâșie încheietura în panglici sângerânde și să nu simtă nimic altceva decât vagi senzații de căldură. Răsuflând ușurată, își dădu seama că ciobul de sticlă se afla în raza ei vizuală.

Apăsă încheietura pe ciob – exact pe locul unde se află ceea ce ghicitorii în palmă numesc „Brățările Norocului". Fascinată, urmări cum vârful ciobului pătrunde în piele. Apăsă mai mult. Sticla îi pătrunse și mai mult în încheietură. Înțepătura se umplu de sânge. Dar nu suficient.

Mare dezamăgire. Ciobul de sticlă nu reușise să declanșeze șuvoiul de sânge pe care îl dorise și de care, în același timp, se temuse. Dar, imediat, muchia tăioasă reteză venele superficiale aflate aproape de suprafața pielii și sângele începu să curgă: șuvoi rapid, constant, ca apa care curge dintr-un robinet deschis la maximum. Apoi se sfâșie o venă mai mare și șuvoiul se transformă în inundație. Umplu etajera, i se scursese pe braț. Oricum, era mult prea târziu să mai dea înapoi. Intrase în joc. Și jocul acesta era ultima ei șansă.

Măcar ia-ți mâna de-acolo! urlă vocea mamei ei. *E suficient! Încearcă acum!*

Sfatul era ispititor, dar Jessie știa că ceea ce făcuse până acum nu era suficient. Nu era medic și, deci, nu cunoștea termenul „demănușare", folosit îndeosebi în cazurile pacienților cu arsuri grave; însă înțelegea că nu se putea baza doar pe sânge ca să iasă din cătușe. S-ar fi putut ca sângele să nu fie suficient pentru ce intenționa să facă.

Își răsuci ușor încheietura mâinii, despicându-i pielea. De-abia acum simți furnicături ciudate în palmă. Două dintre degetele mâinii drepte păreau a fi fost ucise. Celelalte începură să zvâcnească în toate direcțiile. Deși, slavă Domnului, era complet amorțită, lui Jessie i se păreau hidoase aceste semne ale automutilării. Cele două degete-cadavre erau mult mai îngrozitoare decât tot sângele deja scurs.

Brusc, o crampă ce-i fulgeră printre coaste o făcu să uite și de sânge și de pielea despicată. Strânse din dinți. Exact *acum* nu se putea mișca. Cu siguranță că ar fi răsturnat ciobul de pe etajeră.

– Încetează – mârâi printre dinții încleștați. Încetează, ticăloaso. Lasă-mă-n pace!

Rămase nemișcată. Dar crampa musculară amenința să i se cațăre dintre coaste de-a lungul brațului drept. Și atunci?...

– Nu! gemu Jessie. Cară-te! Du-te-n pizda mă-tii de-aici!

Aștepta, cu toate că știa foarte bine că nu își poate permite să aștepte. Știind, la fel de bine, că nu putea face nimic altceva. Aștepta. Aștepta și asculta cum stropi ai sângelui ei se preling pe podea.

Nu mai e timp, Jessie! o repezi Ruth. *Haide!*

De fapt, nu mai am noroc. Despre ce noroc vorbesc? Sunt nebună. N-am avut nici un pic de noroc de când a început tot coșmarul ăsta.

Simți cum crampa slăbește strânsoarea de menghină. Simți într-adevăr, sau încercă să își închipuie că ar simți așa ceva. Își roti mâna în cătușă și urlă de durere când crampa își mai înfipse o dată colții în trupul ei. Totuși, continuă și își apăsă dosul încheieturii pe muchia tăioasă a ciobului. Pielea din interior era, deja,

răsfrântă, ca o gură vineție ce părea a-și râde de ea. Crampa îi încrețea diafragma, ciobul îi tăia încheietura. Roti mâna în poziția inițială, împrăștiind asupra-i o ploaie de sânge. Ciobul folosit pentru această operație de front se rostogoli pe podea și se sfărâmă. Lui Jessie nu-i mai păsa: ciobul își îndeplinise misiunea. Nu mai avea decât un singur, un unic obiectiv de atins. Și anume: dacă brățara metalică va continua să o țină cu gelozie, în continuare, de mână; sau dacă sângele și pielea jupuită o vor ajuta să scape. În cele din urmă.

Crampa îi trecu, însă Jessie nu îi mai dădea atenție, căci, acum, simțea întreaga forță a propriei sale concentrări – îi ardea mintea, aidoma unei torțe – și toată era îndreptată asupra mâinii sale drepte. Și-o examină, atentă, în lumina portocalie a apusului. Degetele îi erau acoperite cu un strat foarte gros de sânge închegat. Parcă un zugrav nebun îi mâzgălise antebrațul cu bale de vopsea roșie. Cătușa de-abia se mai distingea din șuvoiul de sânge. Jessie își dădu seama că venise clipa. Trase mâna așa cum făcuse și înainte. Cătușa alunecă... Alunecă mai mult... Reveni la loc. Fusese iarăși blocată de osul proeminent al degetului mare.

– NU! – urlă femeia, trăgând și mai tare. REFUZ SĂ MOR AȘA! AUZI?! REFUZ SĂ MOR AȘA !

Cătușa îi sfâșie carnea și Jessie fu convinsă că nu se va mai mișca nici măcar un milimetru, că va fi desfăcută de un polițai care îi va pregăti cadavrul pentru medicul legist. Nu mai avea ce face, nici o putere pământească nu o mai putea face să se miște și nici îngerii din cer, nici mai marii iadului nu o mai puteau face să se miște.

Simți cum încheietura îi este lovită de fierbințeala unui fulger; încheietura îi luă foc. Dar, uluitor, cătușa începuse să se miște.

Se mișca deoarece se cojea și pielea încheieturii. Tăietura circulară se lărgise, scoțând la iveală buchete firave de tendoane.

Îmi cojesc pielea – gândi Jessie. *Doamne, Dumnezeule, mi-o cojesc ca pe o portocală.*

– Dă-mi drumul! urlă către brățara care o ținea prizonieră.

Nu-și mai putea stăpâni furia. Cătușa se personificase, dintr-o dată, transformându-se într-o hidoșenie cu mulți dinți, un țipar cu nouă ochi, o nevăstuică turbată.

Brățara alunecase mult mai mult decât înainte, dar refuza cu obstinație să depășească cei câțiva milimetri rămași. Inelul din oțel, de-abia deslușit, cuprindea acum o încheietură jupuită de piele, dezvăluind o rețea lucioasă de tendoane, de culoarea prunelor coapte. Când tocmai se gândea dacă nu era, cumva, cazul să tragă, o ultimă dată, mâna și, astfel, să scape din cătușă, brățara se poticni iar. Și se opri. Definitiv.

Firește că s-a poticnit! strigă Dovlecel. *Uită-te! S-a strâmbat! Dacă ai putea să-i redai forma inițială...*

Fără să se gândească la durerea ce va urma, Jessie trase iarăși, folosindu-și ultimele rămășițe de forță. Pielea-i alunecă o dată cu brățara. Ultimul obstacol rămăsese proeminența osoasă. Suficient. Jessie trase și mai tare. Nimic.

Asta este. Așa trebuie să arate sfârșitul.

Și tocmai când era pe punctul de a-și relaxa brațul, brățara metalică alunecă peste osul care o împiedicase atâta vreme, zbură peste vârfurile degetelor și se izbi de capătul patului. Totul s-a întâmplat într-o fracțiune de secundă și mintea lui Jessie nu reuși să cuprindă realitatea: SE ÎNTÂMPLASE ÎNTR-ADEVĂR. Mâna-i nu mai semăna cu o mână, dar era mâna *ei* și era liberă.

Liberă.

Privi brățara goală, șiroind de sânge; își privi mâna schilodită și începu să priceapă.

Arată ca o pasăre care a intrat în motorul unui avion și a fost scuipată pe partea cealaltă. Dar e liberă. Liberă.

– Nu-mi vine să cred, gemu Jessie. Nu pot să cred, în pizda mă-sii!

Lasă asta, Jessie. Trebuie să te grăbești.

Tresări, ca trezită brusc din somn. Să se grăbească? Da. Sigur. Habar nu avea cât sânge pierduse – poate o jumătate de litru – dar știa că dacă mai sângera, va leșina și drumul de la leșin la moarte va fi foarte scurt.

Așa ceva n-o să se întâmple.

Vocea era aspră și hotărâtă. Dar, de această dată, era vocea ei. Se simți fericită.

N-am trecut prin tot căcatul ăsta doar ca să reușesc să mă ridic din pat și apoi să mă prăbușesc, leșinată, pe podea.

Bine, dar picioarele...

Halal încurajare! Deși știa foarte bine că, în ciuda eforturilor făcute pentru a le ține în formă, ar fi fost o mare greșeală să se bazeze pe ele. S-ar putea să aibă cârcei. S-ar putea să nu-i poată susține greutatea. Orice se putea întâmpla. Dar se zice că previziunea este mama înțelepciunii. Auzise, de-a lungul vieții, multe sfaturi, proverbe, vorbe de duh, însă nici unul dintre acestea nu o pregătise pentru încercarea prin care tocmai trecuse. Dar, bine, sigur, va avea multă grijă.

Se rostogoli ușor pe partea stângă. Brațul drept i se târa în urmă, aidoma unei cozi de zmeu sau a unei țevi de eșapament bătrâne și bolnave. O durea înfiorător de tare. Dar și mai tare o durea senzația că brațul său drept voia să divorțeze de restul trupului. Straniu însă durerea era învinsă de valul uriaș de speranță și triumf care o copleșise. Simțea, chiar, o bucurie fără margini pentru simplul fapt că reușea să se rostogolească pe pat fără să fie oprită de cătușe.

O altă crampă musculară îi înnodă abdomenul, încercând să îi risipească buna dispoziție, dar Jessie nici nu o luă în seamă. Să spună, oare, că ceea ce simțea era fericire? Nici vorbă. Cuvântul era mult prea blând. Extaz simțea. Extaz adevărat. Cel mai pur...

Jessie! Marginea patului! Oprește-te, pentru Dumnezeu!

Nu semăna cu o margine de pat; semăna cu un capăt al lumii din hărțile desenate înainte de expediția lui Columb.

Dincolo s-ar putea să fie monștri și vipere, gândi.

Dincolo s-ar putea să te trezești cu mâna stângă fracturată. Oprește-te, Jess!

Dar trupul ei nu ascultă ordinul: continuă să se rostogolească și Jessie de-abia a avut timp să își rotească încheietura stângă în cătușe, înainte de a cădea din pat. Picioarele-i atinseră podeaua, însă geamătul lui Jessie nu era tocmai un geamăt de durere, cât

unul de bucurie. Picioarele i se aflau iarăși pe podea. *Erau pe podea.*

Trebuie să mă ridic. Acum. Trebuie să mă ridic chiar acum. Altfel, o să mi se scurgă și ultima picătură de sânge din trup.

Încercă să își fixeze bine picioarele pe dușumea. Și mare i-a fost mirarea când și-a dat seama că nu erau nici pe de parte atât de slăbite și moi pe cât se aștepta. Dimpotrivă, păreau gata să treacă la treabă. Se ridică și se trezi într-o poziție în care, la un moment dat, crezuse că nu va mai sta vreodată: în picioare, lângă patul ce-i fusese închisoare... Lângă patul ce-i fusese – aproape – sicriu.

Un sentiment de recunoștință profundă încercă să pună stăpânire pe ea, dar îl respinse cu tot atât de multă hotărâre cu cât respinsese panica. Mai târziu, da, mai târziu va avea tot timpul din lume pentru a-și manifesta recunoștința. Însă acum era imperios necesar să își amintească faptul că nu scăpase definitiv de patul ăsta blestemat și că mai avea mult prea puțin timp ca să scape din capcană. Și, cu toate că nu se simțea deloc slăbită, sau în pragul leșinului, era convinsă că dacă așa ceva se va întâmpla, se va întâmpla brusc. Se vor arde siguranțele, se vor stinge toate luminile și bezna o va învălui.

Dar sentimentul că te sprijini pe propriile-ți picioare – atât și nimic mai mult – fusese vreodată atât de înălțător? Atât de minunat?

– Nu, murmură Jessie, nu cred.

Sprijinindu-și brațul drept de piept, și apăsând cu putere despicătura din interiorul încheieturii de sâni, Jessie se răsuci până ajunse cu fundul lipit de perete. Inspiră adânc și își rugă din tot sufletul mâna dreaptă să o mai ajute încă o dată.

Brațul se ridică tremurând și scârțâind, aidoma brațului unei jucării mecanice vechi și stricate, iar mâna se sprijini pe etajeră. Cele două degete moarte nu-i mai erau de nici un folos, dar reuși să apuce etajera cu celelalte trei și o rostogoli de pe consolă. Placa din lemn aterizâ pe pat, chiar pe locul care purta întipărită, încă, forma trupului ei. Salteaua era mototolită, îmbibată de sudoare și

sânge. Când o privi, Jessie simți că îi vine să vomite. Când o privi, Jessie se simți furioasă. Când o privi, Jessie se simți speriată.

Își ridică mâna dreaptă până în dreptul gurii și încercă să scoată, cu dinții, ciobul din degetul mare. Așchia de sticlă alunecă între caninul și un incisiv și despică adânc gingia superioară. Gura i se umplu de sânge, sânge dulce-sărat. Nu-i mai păsa. I se întâmplaseră lucruri mult mai dureroase în ultimele minute. Trase iarăși ciobul din degetul mare. Îl scoase și îl scuipă pe pat, o dată cu sângele cald care îi umpluse gura.

– Așa, murmură.

Începu să își strecoare trupul între perete și pat. Patul se deplasă de lângă perete mult mai ușor decât crezuse că va fi posibil.

Când se întoarce roata norocului, se întoarce complet. Ți-ai tăiat gingia, Jess, dar încă nu ai călcat pe nici un ciob. Așa că împinge mai departe patul, draga mea și...

Piciorul i se izbi de ceva. Privi în jos și văzu că obstacolul era umărul durduliu al lui Gerald. Sângele ei îi stropi pieptul și fața. O picătură căzu într-un ochi holbat. Nu simțea nici un strop de milă, nici un strop de ură, nici un strop de dragoste. Simțea, în schimb, un soi de dispreț față de sine, deoarece toate sentimentele nutrite de-a lungul anilor – acele sentimente așa-zis „civilizate" – s-au dovedit a fi nimic altceva decât zugrăveala scorojită a unui cinematograf de mahala în comparație cu instinctul de supraviețuire, care (în cazul ei, cel puțin) a fost dominator, profund și brutal ca o lamă de buldozer.

– La o parte, Gerald, spuse și îl lovi.

(Nu voi să recunoască satisfacția produsă de acest gest, chiar dacă îi încălzea sufletul).

Gerald refuză să se miște. Era și foarte greu. Doar mușchii se învălmășiră deasupra burții lui. Atât.

– Mi se rupe! se răți Jessie.

Începu să împingă iarăși patul. Reuși să pășească peste Gerald cu piciorul drept, dar îl călcă chiar pe abdomen cu cel stâng. Gura căscată a cadavrului emise un râgâit al cărui miros îți întorcea stomacul pe dos.

– Spune „pardon", Gerald – mormăi; și trecu pe lângă el fără să îl mai privească.

Trebuia să ajungă la măsuță. La măsuța pe care se aflau cheile de la cătușe.

Roiul de muște se reorganiză și își reluă activitatea. Toată lumea avea foarte multă treabă. Și nu prea mai era timp.

32

Cel mai mult se temuse de faptul că piciorul patului se va bloca fie în ușa de la baie, fie în colțul camerei, ceea ce ar fi obligat-o să încerce să îl strecoare prin spațiul mult prea mic așa cum încerci – în zadar – să strecori un camion în spațiul de parcare al unui Fiat. Dar patul ocoli obstacolele cu multă grație. O singură dată îi corectă alunecarea pe podeaua ceruită, pentru a reuși să îl aducă cât mai aproape de măsuța pe care se aflau cheile de la cătușe. Și exact atunci o cuprinse amețeala. Se sprijini de capătul patului, aidoma unei femei atât de bete încât nu se mai poate ține pe picioare. Poate că *întunecare a minții* era sintagma ce-i descria mai bine starea. Sentimentul predominant era cel de pierdere – nu numai pierdere a rațiunii și a voinței, ci și pierdere a capacității senzoriale. O fracțiune de secundă, cu mințile rătăcite, avu senzația că timpul se transformase într-o praștie și o aruncase într-un loc ce nu era nici Dark Score, nici Kashwakamak. Un cu totul alt loc, o insulă dintr-un ocean, nu malul unui lac. În nări simțea mirosul sărat al apei marine. Dispăruse duhoarea coclită a lacului încălzit de o vară mult prea toridă. Totuși, era, din nou, ziua eclipsei. Eclipsa rămăsese. Se ascunsese în tufele cu mure ca să scape de alt bărbat, de alt Tătic, ce voia să

îi facă mult mai multe decât doar să își scuipe sperma pe chiloții ei. Și, acum, acesta se afla pe fundul fântânii.

Senzația de *déjà-vu* se scurse peste ea ca o apă murdară.

Doamne, Dumnezeule, ce-i asta?

Nu primi însă nici un răspuns, ci în fața ochilor continuă să i se desfășoare imaginea aceea ciudată la care nu se mai gândise de când își schimbase hainele în ziua eclipsei: o femeie slăbănoagă, îmbrăcată într-o rochie de casă, cu părul negru strâns într-un coc și cu un morman de bucăți de pânză albă lângă ea.

Ho! Ajunge! – își spuse Jessie, agățându-se de pat cu mâna schilodită și încercând să își păstreze echilibrul.

Nu te lăsa, Jessie, nu te lăsa. Nu contează nici femeia, nu contează nici mirosurile, nu contează nici întunericul. Ține-te tare și întunericul va dispărea.

Se ținu tare. Și întunericul dispăru. Începu să se estompeze și imaginea femeii care stătea îngenuncheată lângă maldărul de lenjerie. Dormitorul se lumină iarăși, în culorile blânde ale crepusculul de toamnă. Întunericul plecase, dar îi lăsase un țiuit în urechi. Își privi picioarele; erau pline de sânge. Sânge pretutindeni. Mergea prin sânge. Lăsa urme de sânge pe dușumea.

Trece timpul, Jessie.

Știa.

Începu să împingă, din nou, patul. Parcă i-a fost mai greu de data aceasta, însă reuși în cele din urmă. Două minute mai târziu, se afla lângă măsuța pe care o privise, neajutorată și lipsită de speranță, atât de multă vreme, din capătul celălalt al camerei. Buzele i se crâmpoțiră într-un surâs uscat.

Parcă toată viața aș fi visat să văd piramidele. Și acum, când mă aflu chiar lângă ele, nu-mi vine să cred că este adevărat. E ca un alt vis, dar un vis real pentru că mă mănâncă nasul.

Pe măsuță era aruncată cravata lui Gerald, cu nodul nedesfăcut. Foarte rar se întâmpla ca visele să îți ofere asemenea detalii. Și, lângă cravată, se aflau două chei micuțe. Cheile cătușelor.

Jessie își examină mâna dreaptă. Cele două degete moarte nu aveau cum să îi fie de vreun folos. Oare cât de mult își lezase nervii? Lasă asta. La asta o să mă gândesc mai târziu. Cele mai

importante elemente în acțiunea pe care urma să o întreprindă erau celelalte trei degete – mai ales cel mare. Tremurau, ca și cum ar fi plâns decesul fraților lor, dar încă mai răspundeau la comenzi.

– Trebuie să vă opriți din tremurat, le spuse Jessie.

– După ce ne terminăm treaba puteți face ce vreți. Dar acum trebuie să mă ajutați. *Trebuie*.

Da. Așa. Căci numai gândul că ar putea scăpa cheile din mână și acestea s-ar putea rostogoli sub măsuță, după ce ajunsese atât de departe, era suficient să o trimită la balamuc, îmbrăcată în cămașă de forță. Își privi sever degetele. Nu se opriseră complet din tremurat, dar parcă se mai liniștiseră.

– Bine – șopti – nu știu ce va ieși din toată povestea asta, dar vom afla în curând.

În toată nenorocirea exista și o rază de speranță. Erau două chei. Și erau identice. Deci, avea două șanse. Nu era nimic straniu în faptul că Gerald le adusese pe amândouă, căci Gerald era o persoană meticuloasă, căreia îi plăcea ca totul să fie planificat în cel mai mic detaliu. Gerald detesta imprevizibilul. Dar tocmai imprevizibilul îi venise de hac, deoarece nu își plănuise infarctul. Drept pentru care Gerald nu mai era meticulos. Era mort. Pur și simplu. Mort.

– Papa pentru cățel, mormăi Jessie, fără să își dea seama că vorbește cu glas tare.

– Gerald, marele bărbat, dar cățelul l-a păpat. Așa-i Ruth? Așa-i, Dovlecel?

Prinse una dintre cheițe între degetul mare și arătătorul mâinii cuprinse de flăcări. Când atinse metalul, avu iarăși senzația că totul nu este altceva decât un vis. O ridică, o privi, apoi privi brățara care-i ținea prizonieră mâna stângă. Ca să o descui, trebuia doar să introduci cheia în încuietoare și apoi să o rotești puțin.

Îndreptă cheia înspre încuietoare, dar un nou val de întuneric îi inundă mintea. Se clătină pe picioare, iar mâna-i începu iarăși să tremure.

– Încetează! urlă și, cu disperarea celui ce se înecă, împinse cheia în încuietoare.

– Încetează!...

Cheia se lovi de metalul brățării, îi alunecă în degetele pline de sânge, se unse – am putea spune – și îi scăpă din strânsoare, căzând pe podea. Acum îi mai rămăsese doar o cheie. Dacă o scăpa și pe asta...

N-ai s-o scapi, șopti Dovlecel. *Jur că n-ai s-o scapi. Pune mâna pe ea înainte de a-ți pierde curajul. Haide!*

Își ridică mâna în dreptul ochilor. Privi atentă degetele-i sângerânde. Parcă nu mai tremurau atât de tare; dar, oricum, nu-și putea permite să mai aștepte. Îi era teamă că va leșina cât de curând.

Întinse mâna și... Aproape răsturnă de pe măsuță unica speranță rămasă. Amorțeala era de vină. Ticăloasa, blestemata amorțeală care nu voia să îi lase degetele în pace. Inspiră adânc. Își ținu respirația. Strânse pumnul și strânse din dinți, căci durerea era copleșitoare. Apoi expiră, șuierând prelung. Parcă se simțea ceva mai bine. Acum trase ușor cheia înspre ea.

Dacă o scapi, Jessie... se jelui Supusa. *Dacă o scapi și pe-asta, of, Doamne, Dumnezeule.*

– Tacă-ți fleanca, Supuso, spuse Jessie.

Prinse cheia și, încercând să nu se gândească la ce-s-ar întâmpla dacă ar da greș, o ridică și o îndreptă înspre brățara metalică. Trăi câteva secunde de coșmar când în fața ochilor îi dansau două încuietori... Apoi patru. Închise ochii; inspiră, iarăși, adânc, apoi îi deschise. Acum vedea o singură încuietoare. Exact așa cum trebuia să vadă. Introduse cheia în locașul ei, înainte ca privirea-i să înceapă iarăși să îi joace feste.

– Așa... ia să vedem acum.

Învârti cheița în sensul acelor de ceasornic. Nimic. Panica îi apucă gâtul cu mâini de gheață. Dar își aminti imediat că se descuie înspre stânga și se încuie înspre dreapta.

– Ușor la stânga, murmură Jessie și încercă să rotească cheița în sens opus mișcării acelor de ceas.

Nu își dădu seama că brățara se descuiase. A crezut că sunetul pe care îl auzise fusese făcut de cheia sfărâmată în interiorul încuietorii și urlă disperată, împroșcând cu sânge pereții, patul și podeaua. Ba chiar și cravata cea roșie a lui Gerald. Roșu de

sânge peste roșu de mătase. Apoi observă că brățara era desfăcută și înțelese că reușise – că, într-un mod absolut miraculos – reușise.

Jessie Burlingame își trase mâna stângă, puțin umflată în jurul încheieturii, dar în rest, în stare bună, din cătușă. Și, cu o expresie de adâncă și uluită evlavie, își ridică ambele mâini în dreptul ochilor. Se uită la cea stângă. Apoi la cea dreaptă. Mâna stângă. Mâna dreaptă. Nu conta că dreapta era plină de sânge. Deocamdată voia să aibă certitudinea că era, cu adevărat, liberă.

Își tot privi mâinile preț de vreo treizeci de secunde. Mâna stângă. Mâna dreaptă. Stânga. Dreapta. În cele din urmă, își dădu capul pe spate, inspiră adânc, și scoase un urlet răsunător: bucurie-durere, triumf-disperare. Valul de întuneric, uriaș, otrăvit, bătu iarăși la malul ființei ei. Nu-l luă în seamă și continuă să urle. I se părea că nu are de ales: ori urlă, ori moare. Nebunie emana acest urlet. Dar nebunia pleca. Victoria îi rămase. Ascuns în pădure, fostul Prinț își ridică botul și privi neliniștit înspre casă.

Parcă nu-și mai putea dezlipi privirea de la mâini. Parcă nu se mai putea opri din urlat. Niciodată, niciodată în viața ei, nu se simțise așa cum se simțea acum și un gând ridicol îi trecu prin mintea-i care se zvârcolea în delirul succesului:

Dacă orgasmul ar fi măcar pe jumătate la fel de bun ca ceea ce simt eu acum, oamenii s-ar regula la fiecare colț de stradă. Pur și simplu, n-ar putea să se abțină.

Apoi își pierdu respirația. Ameți. Se clătină. Se agăță de capătul patului, dar era prea târziu. Își pierdu echilibrul și se prăbuși pe podeaua dormitorului. În cădere, Jessie înțelese că, de fapt, o parte din ea se așteptase ca lanțurile cătușelor să o țină în loc. Ce caraghios.

Își lovi rana deschisă din interiorul încheieturii drepte. Durerea îi aprinse brațul așa cum se aprind luminile în uriașul brad de Crăciun din New York. Și, acum, urlă *doar* de durere. Simți că e pe punctul de a-și pierde cunoștința. Deschise brusc ochii și se trezi față în față cu ce mai rămăsese din chipul sfâșiat al fostului, al decedatului, al ticălosului ei soț. Gerald o privea cu o expresie sticloasă de uluire și autocompătimire nesfârșită: *Nu mie trebuia*

să mi se întâmple asta. Eu sunt un mare avocat. Am și numele scris pe ușa biroului.

Musca, ce își făcuse rondul pe buza superioară a lui Gerald, intră, acum, într-una dintre nările cadavrului. Scârbită, Jessie întoarse repede capul. Se lovi de parchet și văzu stele verzi. Când deschise iarăși ochii, privi capătul patului de pe care se scurgeau pârâiașe de sânge. Părea atât de sus, atât de departe.

Ridică-te, Jess!

Dovlecel. Țipa ca nebuna. Cu tot chipul ei drăgălaș și dulce, fetița asta era, uneori, al dracului de tare.

– Nu e a dracului – șopti, închizând ochii.

Buzele i se unduiră în surâsul cald al amintirii.

– E roata care scârțâie.

Ridică-te, în pizda mă-tii!

Nu pot. Trebuie să mă odihnesc puțin.

Dacă nu te ridici chiar acum, o să te odihnești pe vecie! Mișcă-ți curu'!

De-abia acum reacționă:

– De când vorbești așa urât, mimoză mică?

Încercă să se ridice. Dar își dădu imediat seama că, cel puțin pentru moment, aceasta era o idee proastă. În plus, n-ar fi rezolvat nimic ridicându-se, deoarece trebuia să ajungă la baie, iar piciorul patului bloca ușa.

Jessie se strecură sub pat, deplasându-se cu mișcări line, grațioase, de înotător. Ajunse în baia cufundată în umbre și nările i se umplură cu un miros nou: miros întunecat, miros igrasios de apă. Apă picurând din robinetele căzii, apă picurând din duș, apă picurând din robinetele chiuvetei. Simțea chiar izul unui prosop jilav aruncat în coșul cu rufe murdare. Apă. Apă. Pretutindeni numai apă. Apă ce-i va ostoi setea. Gâtul uscat i se contractă într-un țipăt mut de nerăbdare și Jessie își dădu seama că, de fapt, chiar *atingea* apa – o băltoacă formată sub sifonul neetanșat al chiuvetei, la care instalatorul părea a nu fi în stare să ajungă, indiferent de câte ori i se ceruse să îl repare. Gâfâind, Jessie se târî mai aproape de băltoacă. Și... Începu să lingă linoleumul. Nici cele mai minunate versuri scrise vreodată nu ar fi reușit să descrie

gustul apei... Atingerea mătăsoasă a apei pe buzele crăpate până la sânge... Dulceața apei pe limba transformată într-un ghemotoc de sârmă ghimpată. Nimic nu ar fi putut întrece senzualitatea acestor clipe.

Dar nu era îndeajuns. Parfumul încântător al apei o înconjura din toate părțile, însă băltoaca de sub chiuvetă secase. Iar setea nu i se potolise. Dimpotrivă: de-abia acum i se stârnise cu toată forța. Parfumul acesta, parfumul de izvoare răcoroase și de fântâni adânci, reuși ceea ce Dovlecel nu fusese în stare să facă: Jessie se ridică în picioare.

Se apucă de marginea chiuvetei. O femeie de vreo opt sute de ani o privea din oglindă. Deschise robinetul de apă rece. Și din el țâșni apă proaspătă – apă cât să te înec în ea. Încercă să își urle din nou triumful, însă nu reuși decât să ofteze din adâncul sufletului. Se aplecă peste chiuvetă și pătrunse în parfumul de apă proaspătă. Simți și izul de coclează, care o bântuise toți anii aceștia trecuți din ziua eclipsei. Dar nu-i mai păsa. Alungase toți monștrii. Acesta nu mai era, acum, mirosul spaimei și al rușinii, ci devenise parfumul vieții. Bău. Și tot bău, până când o crampă – nedureroasă, de data aceasta – o făcu să vomite toată apa înghițită. Respiră adânc de câteva ori și bău din nou.

Acum, apa îi rămase în stomac.

33

Apa o făcu să își revină. Și când, în cele din urmă, închise robinetul și se privi în oglindă, constată că arată ca o copie, destul de corectă, a unei ființe omenești – slăbită, rănită, tremurând din toate încheieturile... Dar în viață și conștientă. Îi trecu prin minte că niciodată nu va mai simți ceva atât de minunat ca primele înghițituri de apă proaspătă. Nici măcar primul orgasm nu-i produsese o stare de atât de profundă satisfacție. În ambele cazuri rațiunea fusese complet înlăturată de cel mai pur extaz. *Nu voi uita niciodată clipele astea*, își spuse, știind că deja le uitase, așa cum uitase și valurile de miere ale primului orgasm. Ca și cum trupu-i ar fi respins amintirea... Sau ar fi refuzat să își asume responsabilitatea păstrării ei.

Lasă astea acum, Jessie. Trebuie să te grăbești!

Ce-ar fi să mă lași în pace?

Încheietura rănită nu-i mai zvâcnea. Dar în schimb, din ea se scurgeau șuvoaie de sânge. Patul, reflectat în oglinda de la baie, era o piesă de decor dintr-un film de groază, cu salteaua mustind de sânge. Citise undeva că oamenii pot pierde o mare cantitate de sânge, fără ca acest fapt să îi afecteze în vreun fel. Însă, atunci

când îi cuprindea amețeala, totul se sfârșea brusc. Trebuia să se panseze.

Deschise dulăpiorul cu medicamente, privi cutia cu fâșii de leucoplast și izbucni în hohote amare de râs. În spatele sticlelor cu colonie și after-shave se afla un pachet cu tampoane „Always". Răsturnă sticlele cu parfum când scoase tampoanele și aerul se umplu cu un amestec grețos de arome. Desfăcu un tampon pe care și-l înfășură, apoi, în jurul încheieturii. Semăna cu o brățară albă și foarte groasă, pe care înflori imediat flori de mac.

Cine oare ar fi crezut că soția avocatului are atâta sânge – hohotele amare de râs o sugrumară din nou.

Cu mâna stângă, luă o rolă de leucoplast de pe raftul de sus al dulăpiorului. Mâna dreaptă nu mai era în stare decât să sângereze și să urle de durere. Cu toate acestea, simțea o dragoste profundă față de ea. Și, de ce nu? O ajutase când nu mai avea nici o speranță.

N-a fost doar mâna, Jessie – spuse Dovlecel. *Am fost TOATE. Știi asta.*

Da. Știa.

Cu mișcări neîndemânatice, reuși să fixeze cu leucoplast tamponul pe încheietură. Sfâșie cu dinții banda lipicioasă. Ezită o clipă, apoi improviză un soi de garou din aceeași bandă adezivă chiar sub cotul brațului drept.

Când puse rola pe raft, observă un flacon verde cu pastile de Excedrin. Își folosi dinții pentru a smulge capacul din plastic alb. Mirosul aspirinelor era acru, pătrunzător, ușor otețit.

Nu cred că-i o idee bună – răsună vocea speriată a Supusei Burlingame. *Aspirina e vasodilatatoare și încetinește închegarea sângelui.*

Avea dreptate, dar nervii răzuiți de pe spatele mâinii drepte zbierau ca sirena unei mașini de pompieri. Trebuia să îi potolească în vreun fel, înainte ca durerea să o facă să se rostogolească, gemând, pe dușumea. Luă două pastile, șovăi puțin, și mai luă încă două. Deschise iarăși robinetul și le înghiți. Își privi bandajul improvizat. Era complet roșu. Când îl va scoate și îl va stoarce, din el vor curge valuri de sânge, ca o apă fierbinte și

roșie. Cumplită imagine... Și părea că nu și-o mai poate alunga din minte.

Nu faci decât să-ți înrăutățești situația și... – o dojeni Supusa.

Of! Mai lasă-mă, dracului, în pace! – răspunse vocea lui Ruth. *Dacă mor acum pentru că am pierdut prea mult sânge, cum o să dau vina pe patru aspirine amărâte după ce aproape mi-am scalpat mâna ca să mă pot da jos din pat? E ilogic!*

Chiar așa. *Totul* părea ilogic acum. Doar că „ilogic" nu era cuvântul cel mai potrivit. Cuvântul potrivit era...

– *Supra*-ilogic, murmură Jessie.

Da. Asta era cuvântul. Jessie se întoarse înspre ușa băii. Panica o cuprinse. Partea creierului care îi supraveghea echilibrul îi raportă că începuse să se învârtă și să se tot învârtă pe loc, fără să își găsească direcția. Se sperie și mai tare când i se păru că lumina căpătase o calitate palpabilă – aidoma unei piei galbene de șarpe care se încolăcea în juru-i. Particulele aurii de praf erau fragmente de diamant. Își auzea bătăile inimii, inspira mirosul de sânge și apă.

Acum o să leșin.

Nu, Jess. Nu-ți poți permite să leșini.

Corect. Dar era sigură că asta se va întâmpla. N-avea ce face.

Ba da. Și știi ce anume.

Își privi mâna jupuită. O ridică. Numai durerea pe care o va simți când mâna se va izbi de colțul dulăpiorului o va putea scoate din starea aceasta. Își încleștă maxilarele. Se pregăti... Lăsă mâna jos. Nu putea. Pur și simplu nu putea. Era prea mult. Era *o durere* în plus și nu mai putea suporta.

Atunci, mișcă-te.

Nici asta nu pot să fac.

Nu putea spune că se simțea obosită. Era mult mai mult decât atât. Parcă ar fi inhalat cel mai pur drog adus de Cartelul Cali. Nu-și dorea nimic altceva decât să rămână aici, să urmărească dansul prafului diamantin, să mai guste din apa proaspătă. Spaima o copleși:

– Doamne. Doamne, Dumnezeule.

Trebuie să ieși din baie, Jessie. TREBUIE. Asta ai de făcut acum. Și cred că ar fi mai bine să încerci să te cațeri pe pat, căci nu cred că vei mai reuși să treci pe sub el.

Dar... Dar pe pat e un pahar spart. Dacă mă tai?

Vocea lui Ruth îi sfredeli timpanele ca un burghiu:

Ți-ai jupuit aproape toată mâna dreaptă. Ce mai contează dacă te mai tai? Țuca, ia gândește-te cum ar fi să mori în baie cu un tampon pentru pizdă pus pe încheietură și cu un rânjet tâmp pe față? Cum ar fi? Mișcă-te, idioato!

Cu mare grijă, reuși să ajungă în ușa băii. Se opri o clipă, clătinându-se ametită și orbită de lumina soarelui, aidoma unei persoane care își petrecuse toată ziua în bezna unei săli de cinematograf. Încă un pas șovăitor și ajunse lângă pat. Își sprijini genunchiul stâng pe salteaua îmbibată cu sânge și apucă strâns un stâlp al patului, pentru a-și păstra echilibrul. Se urcă pe pat. Nu-i trecuse prin minte că va simți atâta groază și atâta scârbă. Niciodată nu va mai putea dormi în patul acesta așa cum niciodată nu își va putea închipui că va dormi în propriul său sicriu.

Nu trebuie să te împrietenești cu el, Jessie. Trebuie doar să treci peste el.

Și reuși; evitând etajera și cioburile paharului. De fiecare dată când privirea i se oprea asupra cătușelor care atârnau de căpătâiul patului o brățară deschisă; cealaltă plină de sânge, sângele *ei* – o sufocau suspine de greață și disperare. Cătușele i se păreau vii. Vii și înfometate.

Ajunse la capătul patului, se rostogoli pe burtă și își coborî picioarele pe podea. Panica o cuprinse iarăși la gândul că nu va avea suficientă putere să se ridice, că va zăcea acolo până când va leșina și se va prăbuși pe dușumea. Inspiră adânc și se împinse în mâna stângă. Acum era în picioare. Se clătina și mai tare acum – ca un marinar beat muci – dar era în picioare. Slavă Domnului! Un alt val de întuneric îi acoperi mintea, aidoma unei eclipse.

Fără să vadă nimic în jur, clătinându-se din ce în ce mai tare, gândi:

Te rog, Dumnezeul meu, ajută-mă să nu leșin. Te rog, Doamne. Te rog.

Într-un sfârșit, camera începu să se lumineze. Eclipsa trecuse. Jessie se îndreptă, încet, înspre măsuța pe care se afla telefonul. Pentru a reuși să își mențină echilibrul, își ținea mâna stângă ușor ridicată. Receptorul i se păru la fel de greu ca un volum din Enciclopedia Britannica. Îl duse la ureche. Nici *un* sunet. Nimic. Absolut nimic. Telefonul era mort. Nu se mira. Dar o întrebare nu-i dădea pace: oare fusese Gerald cel care deconectase telefonul, așa cum obișnuia când veneau aici; sau musafirul ei de azi-noapte tăiase cablul?

– Nu, n-a fost Gerald – se bâlbâi femeia. L-aș fi văzut.

Apoi își dădu seama că nu fusese obligatoriu să vadă ce anume făcuse Gerald când ajunseseră la casa de vacanță, deoarece ea se dusese direct la baie. Gerald ar fi putut foarte bine să deconecteze telefonul în timpul acela.

Nu, draga mea – spuse Supusa. *Telefonul e conectat. Gerald nu a umblat la el. Nu funcționează, pentru că cel care a fost aici noaptea trecută i-a tăiat cablul.*

N-o mai asculta! se supără Ruth. *Se cacă pe ea de frică. Gerald a deconectat telefonul și firul s-a agățat de un picior al scaunului. De altfel, e ușor să-ți dai seama, nu?*

Sigur. Trebuia doar să dea scaunul la o parte și să se uite în spatele lui. Și, dacă ștecherul era scos din priză, să îl bage la loc.

Și dacă, după toate astea, telefonul tot n-o să funcționeze? Atunci ce-o să mai zici? întrebă Supusa.

Ruth:

Termină cu tâmpeniile. Ai nevoie de ajutor. Și ai nevoie de ajutor al dracului de repede.

Și asta era adevărat. Dar numai gândul că ar trebui să tragă scaunul o epuiză. Putea s-o facă, sigur. Putuse să împingă patul, care era mult, mult mai greu. Nu era vorba de scaun. Greu era gândul de a mai face încă un efort. Și, apoi, ar fi trebuit să se așeze în genunchi, să se târască în colțul plin de praf din spatele măsuței ca să găsească priza.

Ești nebună, țuca! strigă, speriată, Ruth. *Nu ai de ales! Credeam că, în cele din urmă, am căzut toate de acord asupra unui lucru esențial: ai nevoie de ajutor. Și ai nevoie de ajutor re...*

Jessie o plesni, cu palma gândului, peste gură. Tare. În loc să tragă scaunul, se aplecă peste el, își luă fusta și și-o puse cu mare grijă. Stropi de sânge pictară pe materialul fustei un tablou suprarealist. Jessie nici nu observă. Încerca să amuțească larma vocilor mânioase sau uluite care îi tocau mărunt nervii. Și, de fapt, cum ajunsesera toate vocile astea în mintea ei? Când i se transformase mintea într-un hotel supraaglomerat? În plus, toate vocile astea își manifestau, în diferite moduri, neîncrederea în intențiile ei. Dar lui Jessie nu-i păsa absolut deloc. Era vorba despre viața ei. Viața ei era în joc. *Viața ei.*

Își puse și bluza, mulțumindu-i lui Dumnezeu pentru vremea caldă de afară. Nu ar fi putut să poarte o mânecă lungă peste încheietura jupuită.

Mă gândesc să încerc să plec de-aici cu mașina comunică ea vocilor. *Ceea ce e o tâmpenie, când cea mai bună soluție ar fi să împing scaunul și să bag telefonul în priză. Am pierdut prea mult sânge și am luat-o razna. Asta e!*

Sigur că da. Numai că nu era vorba despre scaun și nici despre echipajul de poliție care ar fi găsit-o în aceeași încăpere cu cadavrul gol și morfolit al soțului ei. Jessie era convinsă că va pleca cu mașina chiar dacă telefonul ar fi funcționat și ea ar fi chemat în ajutor toate echipajele de poliție și ambulanțele din zonă. Căci telefonul nu avea absolut nici o importanță. Absolut nici una. Ceea ce era cu adevărat important era...

...că trebuie să mă car dracului de aici chiar acum.

Se cutremură:

Pentru că acel cineva o să vină iarăși.

Corect: problema nu era nici Gerald, nici scaunul, nici polițiștii care vor descoperi scena aceasta de coșmar, nici telefonul. Problema era cow-boy-ul cosmic, vechiul ei prieten: doctorul Blestem. Și *acesta* era motivul pentru care se grăbea să se îmbrace, împroșcând toate lucrurile din jur cu sânge, în loc să încerce să restabilească o modalitate de comunicare cu lumea de afară. Cu lumea reală; căci străinul se afla foarte aproape. Era convinsă de asta. Creatura adâncurilor de smoală aștepta căderea întunericului, iar întunericul se grăbea să vină. Dacă ar leșina, încercând

să împingă scaunul sau să se aplece până la priza telefonului, s-ar putea să se afle aici la sosirea oaspetelui cu valiza plină cu oase. Mai rău: s-ar putea să fie încă în viață.

Și, în plus, musafirul ei *tăiase* cablul telefonului. Inima ei era sigură că așa se întâmplase. Așa că ce rost avea să ajungă până la priză?

De fapt, care-i problema? Vreau să ajung cu mașina până la șosea. Trebuie să fie o joacă de copil, în comparație cu operația chirurgicală pe care mi-am făcut-o cu ciobul paharului și în comparație cu faptul că, deși am pierdut, probabil, jumătate de litru de sânge, am reușit să împing un pat dublu de-a lungul dormitorului.

Mercedesul e o mașină bună și drumul până la șosea e drept. O să merg cu 20 de kilometri pe oră și, o dată ajunsă pe autostradă, dacă mă voi simți prea slăbită, o să opresc, o să aprind luminile de avarie și o să claxonez până când va veni cineva să mă ajute. N-am de ce să nu reușesc. În plus, mașina se poate încuia pe dinăuntru. Se poate încuia și creatura nu va putea să intre peste mine.

Creatura – încercă Ruth să își bată joc de ea. Fără succes, însă. Până și vocea lui Ruth era înfricoșată.

Chiar așa – îi replică Jessie. *Nu-mi spuneai tot timpul să încetez să raționez atâta și să-mi ascult instinctele? Și știi, Ruth, ce-mi spun instinctele acum? Îmi spun că Mercedesul e singura mea șansă. Și, dacă ți se pare nostim, n-ai decât să râzi până plesnești. Orice-ai spune, eu m-am hotărât.*

Se pare că lui Ruth nu-i venea să râdă. Ruth tăcuse.

Gerald mi-a dat cheile de la mașină ca să-și poată lua servieta. Așa s-a întâmplat. Chiar așa. Te rog, Doamne, Dumnezeul meu, fă să îmi amintesc exact cum s-au petrecut lucrurile.

Își strecură mâna în buzunarul stâng al fustei și nu găsi decât două batiste din hârtie. Ușor, cu mâna dreaptă, pipăi și celălalt buzunar și scoase un oftat de ușurare. Erau acolo. Cheile mașinii și brelocul pe care i-l dăruise Gerald la ultima ei aniversare. Pe breloc erau inscripționate cuvintele: CE SEXY EȘTI! Ei bine, Jessie era de părere că niciodată nu se simțise mai puțin sexy

decât în aceste momente. Și ce dacă? Nu-i păsa absolut deloc. Avea cheile și asta conta. Cheile erau pașaportul ei.

Pantofii erau sub măsuță, dar femeia își spuse că nu merită să facă efortul de a încerca să se încalțe. Era suficient de îmbrăcată.

Porni, cu pași șovăitori, de bolnav, înspre ușa de la intrare. Își spuse că ar putea, totuși, să încerce telefonul din hol.

De-abia depășise patul, când lumina zilei scăzu pe neașteptate. Ca și cum razele soarelui erau conectate la un circuit variabil și cineva apăsase întrerupătorul.

O, nu! Nu acum! se rugă Jessie. *Te implor, nu-ți bate joc de mine.*

Dar lumina se topea și mai mult în întuneric, iar Jessie își dădu seama, îngrozită, că se clatină iarăși pe picioare. Bâjbâi după ceva care să o ajute să își recapete echilibrul. Și, în loc să apuce tăblia patului, se agăță de cătușele însângerate din care de-abia scăpase.

Fragmente de gând incoerent îi fulgerau prin minte:

20 iulie 1963. 5,42 după-amiaza. Eclipsă totală. De unde să iau un martor?

Nările i se umplură de miros de sudoare, miros de spermă și de arma coloniei folosite de tatăl ei. Îi venea să vomite, dar nu avea putere. După încă doi pași șovăitori, se prăbuși pe salteaua îmbibată cu sânge. Ochii îi erau deschiși și clipeau. În rest însă, părea o femeie înecată, aruncată de valuri negre pe o plajă pustie.

34

Când își reveni, își spuse că întunericul a învăluit-o pentru că a murit. Apoi se gândi că, dacă ar fi, într-adevăr, moartă, nu ar putea să simtă durerea care-i ardea mâna dreaptă. Și, în sfârșit, înțelese, înspăimântată, că este întuneric pentru că a apus soarele și s-a lăsat noaptea.

Realitatea o trezi urgent din starea în care zăcuse până atunci. Nu reuși să își amintească de ce era atât de cumplit apusul soarelui. Și, brusc

(cow-boy-ul *cosmic – monstrul dragostei)*

totul îi reveni în minte, zguduind-o ca un șoc electric. Obraji cadaverici; frunte înaltă; ochi înspăimântători.

Câtă vreme zăcuse inconștientă pe pat, vântul se întețise iarăși, iar ușa din spatele casei își reluase ritmul de tobă. Dintr-o dată, se auzi un urlet prelung. Lui Jessie i se păru că era cel mai înfiorător sunet pe care îl auzise vreodată. Țipătul cuiva îngropat de viu, dezgropat, apoi, dar cu mințile rătăcite.

Urletul se topi în noaptea fremătând de neliniști (căci *era* noapte). După o clipă însă, îl auzi din nou: inuman, îngrozit. Se năpusti asupra ei aidoma unei păsări de pradă, făcând-o să se

cutremure, neajutorată, încercând să își astupe urechile. Și chiar așa, al treilea urlet tot reuși să îi sfredelească timpanele.

– Nu, te rog, nu – a gemut femeia.

Niciodată nu-i fusese atât de frig, atât de frig, atât de frig.

– Nu... Nu...

Urletul se stinse încet în vântul nopții. Jessie își recăpătă cumpătul și își dădu seama că, de fapt, nu fusese decât un câine – probabil chiar *câinele* care îi transformase soțul într-o cantină a săracilor.

Dar strigătul sfâșietor se înălță din nou și era absolut imposibil de închipuit că ar putea aparține vreunei ființe din lumea reală. Cu siguranță era o banshee* sau un vampir în inima căruia fusese înfipt un par. Și, dintr-o dată, Jessie înțelese de ce începuse câinele să urle.

Revenise. Creatura. Exact așa cum se temuse că se va întâmpla. Și câinele știa. Simțea. Și lui îi era frică de moarte.

Tremura toată. Cu ochi înnebuniți de spaimă privi înspre colțul unde oaspetele nepoftit își petrecuse noaptea trecută. Colțul în care își pierduse cercelul și unde lăsase urma noroioasă. I se păru că îl vede și un strigăt de-abia înăbușit o sufocă. Închise ochii. Îi deschise iarăși; și, de această dată, nu văzu nimic altceva decât umbrele copacilor care se zbăteau în bătaia vântului. Pe linia orizontului, dincolo de siluetele contorsionate ale pinilor, panglica aurie a soarelui se destrăma în întuneric.

S-ar putea să fie deja ora șapte, deși, dacă însă se mai vede amurgul, nu cred că-i atât de târziu. Asta înseamnă că am fost leșinată cam o oră, o oră și jumătate, cel mult. Poate nu-i prea târziu să fug de-aici. Poate...

De data aceasta, urletul de groază al câinelui păru aproape omenesc. Jessie simți nevoia să-i răspundă, urlând la rându-i. Se sprijini de tăblia patului, pentru că ameți și începuse iarăși să se clatine pe picioare. Și, brusc, își dădu seama că nu-și amintea

---

* banshee = zână care prevestește moartea prin tânguiri (mitologia scoțiană și irlandeză) (n. red.).

când și cum se dăduse jos din pat. Atât de tare o înspăimântaseră urletele câinelui.

Ține-ți firea, fetițo. Inspiră adânc și liniștește-te.

Inspiră adânc și întreaga-i ființă se umplu de mirosul atât de bine cunoscut. Mirosul acela care o bântuise în toți acești ani. Mirosul acela coclit. Mirosul acela care, pentru ea, reprezenta noțiunile de sex, apă și tată. *Era* acel miros; și, totuși, parcă în el se amestecaseră și alte duhori: usturoi mucegăit... ceapă putrezită... picioare nespălate. Mirosul o azvârli într-un tunel al timpului și o copleși cu groaza mută, neajutorată a copilului care crede că sub patul lui se ascunde un Monstru. Un Monstru care așteaptă, răbdător, până în clipa în care copilul își va scoate un picior de sub plapumă... Și atunci... Îl va înhăța... Și apoi...

Vântul șuieră. Ușa se izbi. Și, undeva, prin casă, dușumeaua scârțâi ușor.

S-a întors – îi șoptiră, în cor, toate vocile care i se împleteau printre gânduri.

Asta a simțit câinele. Asta ai simțit și tu. Mirosul. Duhoarea. De-asta a scârțâit dușumeaua. Cel care a fost aici noaptea trecută s-a întors să te ia cu el.

– Doamne, Dumnezeule. Te rog, fă să nu fie adevărat – gemu femeia. Te rog, Doamne, nu mă lăsa. Te rog, Dumnezeul meu.

Încercă să se miște, dar picioarele-i prinseseră rădăcini. Spaima o paralizase, așa cum se întâmplă cu un iepure surprins, pe șosea, de farurile vreunei mașini. Urma să rămână pe loc, gemând disperată și încercând să spună o ultimă rugăciune, până când ar fi venit, *ar fi venit după ea* – cow-boy-ul cosmic, dragostea absolută, comis-voiajorul morții cu valijoara-i plină cu mostre de oase și inele, în loc de perii de păr.

Urletul prelung al câinelui acoperi șuieratul vântului și stârni un uragan în mintea lui Jessie.

Visez – își spuse. *Din cauza asta nu-mi aduc aminte cum m-am dat jos din pat. Coșmarurile sunt variantele prescurtate ale filmelor de groază. Da – am leșinat. De asta sunt sigură, numai că, în loc să mă cufund într-o stare de inconștiență, m-am cufundat în somn. Și, probabil că nici nu mai sângerez, căci nu-mi*

închipui că dacă ești în pragul morții mai poți să dormi și să mai ai și coșmaruri. Dorm și acum. Asta-i. Dorm și visez cel mai oribil vis din lume.

Minunat, alinător gând. Doar că avea o hibă: nu era adevărat. Adevărate erau umbrele copacilor. Adevărată era măsuța de lângă perete. Adevărată era și duhoarea care umpluse casa. Era trează și trebuia să plece imediat de-acolo.

Nu pot să mă mișc! – se văicări.

Ba poți! o repezi Ruth. *Nu ți-ai belit o mână ca să ieși din căcaturile alea de cătușe doar ca să mori acum de frică, țuca. Mișcă-ți curu'! Acum! Știi cum, da?*

– Da, șopti Jessie.

Își lovi mâna dreaptă de pat. Durerea îi explodă în tot corpul. Panica ce o înghețase se sparse în mii de bucăți; și Jessie de-abia dacă mai auzi urletul câinelui – mâna-i era mai aproape și urla mult mai tare.

Acum știi ce ai de făcut, țuca. Da?

Da – venise vremea să plece dracului de-acolo. O clipă, se gândi dacă pușca lui Gerald i-ar fi de vreun folos. Dar nu. Și, apoi, nici măcar nu știa unde o pusese soțul ei.

Cu picioare tremurânde, traversă încet încăperea. Coridorul i se înfățișă privirii ca un caleidoscop de umbre și lumini. La dreapta se afla ușa... Mercedesul... Și, poate, libertatea.

Cincizeci de pași. Mai puțin, chiar. Hai să pornim.

Dar nu reuși. Împietrise în pragul ușii de la dormitor. Deși ar putea părea ciudat, dormitorul, care fusese închisoarea ei timp de aproape treizeci de ore, reprezenta un soi de siguranță. Dezagreabilă – de acord. Scârboasă – ce să mai vorbim. Dar, totuși, siguranță.

În schimb, coridorul... Orice putea sta la pândă acolo. *Orice. Oricine.*

Chiar atunci, ceva se izbi de peretele exterior al casei. Jessie țipă îngrozită și de-abia apoi își dădu seama că nu erau decât crengile, bătute de vânt, ale bătrânului molid de lângă casă.

Revino-ți! o admonestă Dovlecel. *Revino-ți și ieși de-aici!*

Se împletici către ușa din spate, gâfâind și numărând pașii. Depăși camera de oaspeți la al doisprezecelea pas. La al cincisprezecelea, ajunse lângă biroul lui Gerald. Atunci auzi un șuierat gros, aidoma celui făcut de aburul care iese dintr-un boiler vechi. La început, Jessie crezu că nu e altceva decât respirația ei grea, răgușită, aspră. Apoi, chiar când făcea al șaisprezecelea pas, intensitatea sunetului crescu. Îl auzi foarte clar acum și își dădu seama că nu ea îl putea scoate, pentru că *ea* își ținea respirația.

Încet, foarte încet, întoarse privirea înspre biroul unde soțul ei nu va mai lucra niciodată la vreun proces, fumând țigară de la țigară și fredonând melodii vechi.

Casa întreagă începuse să mârâie, aidoma unei corăbii prinse de furtună. Acum mai auzea și pocnetul unei jaluzele, pe lângă ușa care continua să se trântească. Dar toate zgomotele acestea aparțineau unei alte lumi. O lume în care soțiile nu erau încătușate. O lume în care bărbații ascultau ce li se spune. O lume în care creaturile nopții nu stăteau la pândă. Întoarse capul. Gâtul îi trosni. Ochii îi pulsau în orbite aidoma unor cărbuni aruncați în flăcări.

Nu vreau să mă uit! strigară gândurile lui Jessie. *Nu vreau să mă uit! Nu vreau să văd!*

Dar, împotriva voinței sale, se uită. Ca și cum niște mâini invizibile, mai puternice decât ea, i-ar fi întors capul în direcția de unde se auzea sunetul. Și rafalele vântului se întețiseră. Și ușa se mai trânti o dată. Și jaluzeaua mai pocni o dată. Și câinele mai urlă, o dată, jalnic și disperat, înspre cerul întunecat de octombrie. Întoarse capul până când ajunse să privească în biroul soțului ei mort. Da. Sigur. Acolo se afla. Lângă fotoliul lui Gerald. Siluetă înaltă, chip cadaveric asemănător unui craniu vechi. La picioarele lui se întrezărea umbra valizei cu suveniruri.

Încercă să țipe, însă nu reuși decât să ofteze.

Atât și nimic mai mult.

Undeva, în cealaltă lume, urina fierbinte i se scurse de-a lungul picioarelor. Iar vântul se înteți și zgâlțâi casa din temelii. Crengile molidului loviră iarăși zidul. Biroul lui Gerald se transformase într-o lagună în care umbrele dansau; și, iarăși, îi era foarte greu să își dea seama ce anume vede... Sau dacă vede ceva.

Din nou: urletul înfricoșat al câinelui.

Da, îl vezi. Poate nu la fel de bine cum îl simte câinele, dar îl vezi.

De parcă ar fi vrut să îi risipească orice urmă de îndoială, vizitatorul nocturn își înclină capul, oferindu-i lui Jessie posibilitatea de a-l vedea mai bine. Chipul care i se dezvălui privirii venea de pe alte tărâmuri; și, deși încercase să împrumute trăsături omenești, nu reușise. În primul rând, era prea îngust – mai îngust decât orice chip pe care îl văzuse vreodată Jessie. Nasul semăna cu tăișul unui cuțit de bucătărie. Fruntea-i înaltă era umflată ca un cartof. Sprâncenele se uneau într-un unghi ascuțit, iar ochii nu erau altceva decât niște cercuri negre. Buzele-i vinețiu erau groase și păreau a-și modifica permanent forma.

Nu, nu-și modifică forma – gândi femeia cu luciditatea extremă ce apare, uneori, în perioade de groază cumplită.

Nu se modifică. Zâmbesc. Încearcă să-mi zâmbească.

Silueta se aplecă să ridice valiza și Jessie nu-i mai văzu chipul. Făcu un pas împleticit înapoi și încercă, iarăși, să țipe. Spaima care îi blocase corzile vocale nu o lăsă decât să scoată un alt oftat șuierător. Vântul gemu prin streșini, în locul ei.

Oaspetele deschise valiza. Și atunci, Jessie își dădu seama de două lucruri – nu pentru că ar fi dorit să analizeze situația în amănunțime, ci pentru că acea calitate a minții de a alege pentru examinare numai ceea ce voia fusese complet distrusă. Primul lucru avea legătură cu duhoarea pe care o simțise mai devreme. Nu era usturoi, nici ceapă, nici sudoare, nici picioare nespălate. Era carne putredă. Apoi, brațele creaturii. Acum se afla mai aproape și putea să vadă mai bine (deși își dorea din tot sufletul să nu fie așa), iar brațele acelea lungi semănau cu niște tentacule. Creatura îi arătă valiza și acum Jessie observă că nu era, de fapt, o valiză, ci o cutie mare din răchită.

Am mai văzut o cutie ca asta – gândi femeia. *Nu știu dacă la televizor sau în viața mea adevărată, dar am mai văzut așa ceva. Când eram mică. Au scos-o dintr-o dubă lungă și neagră.*

Auzi una din vocile necunoscute:

A fost odată, ca niciodată, pe vremea când trăia președintele Kennedy iar toate fetițele se numeau „Dovlecel" și sacii pentru cadavre nu fuseseră inventați încă – a fost odată, ca niciodată, pe vremuri, în Timpul Eclipsei – o asemenea cutie din răchită. Dragă Jessie, prietenul tău își ține suvenirurile într-o cutie veche de morgă.

Și își mai dădu seama de încă ceva. Ceva evident: musafirul ei mirosea atât de urât pentru că era mort. Creatura din biroul lui Gerald nu era tatăl ei, ci un cadavru sculat din mormânt. Ceea ce era cam tot același lucru.

Nu... Nu, nu se poate...

Ba da. Se putea. Exact aceeași duhoare o emana și Gerald. Clocotea în carnea lui fără viață, și putea ca o maladie exotică de care numai morții se puteau îmbolnăvi.

Acum, oaspetele ei deschise iarăși cutia și îi arătă conținutul. Văzu din nou strălucirea aurului și sclipirea diamantelor printre grămezile de oase. Și, de parcă ar fi vizionat un film transmis în reluare, observă cum mâna scheletică a mortului amestecă obiectele din cutie – cutie care fusese, probabil, folosită, în trecut, pentru transportul cadavrelor de copii. Și auzi iarăși zgomotul oribil făcut de oasele care se ciocneau între ele – ca niște castaniete acoperite cu noroi.

Incapabilă să se miște, Jessie se holba, hipnotizată, la comorile oaspetelui său. Își pierdea mințile, simțea asta, *auzea* asta și nu era nimic de făcut, pe planeta verde pe care o crease Dumnezeu, care să o împiedice să înnebunească.

Ba da! Se poate face ceva! Poți să fugi! TREBUIE să fugi! Chiar acum!

Dovlecel. Care scotea țipete stridente... De foarte departe... De undeva, din adâncurile unui defileu săpat în mintea lui Jessie. De fapt, acolo erau *nenumărate* defilee și prăpăstii; *nenumărate* văi întortocheate care nu simțiseră niciodată căldura soarelui – locuri în care eclipsa era nesfârșită. Interesant. Interesant să îți dai seama că mintea omului nu este nimic altceva decât un cimitir construit deasupra unui crater pe fundul căruia șerpuiesc reptile. Da. Interesant.

Câinele urlă iarăși. Jessie, găsindu-și, în sfârșit, vocea, urlă, la rându-i. Urletul femeii era geamănul urletului scos de câine. La fel de lipsit de orice urmă de rațiune. Ca urletul auzit de dincolo de zidurile groase ale unui ospiciu. Ca un urlet prelung cât viața.

Nu, Jessie! Nu ceda! Păstrează-ți cumpătul și fugi! Fugi!

Musafirul îi rânjea cu gingiile. În fundul gurii se deslușeau sclipiri aurii, sclipiri ce-i aminteau de Gerald. Măsele din aur. Creatura avea măsele din aur, ceea ce însemna că...

Înseamnă că este adevărat. Sigur că da. Dar știam asta. Problema este ce anume ai de gând să faci acum. Ai vreo idee, Jessie? Dacă da, atunci treci la treabă, pentru că nu mai ai deloc timp.

Creatura mai făcu un pas înainte, cu geanta încă deschisă, ca și cum ar fi vrut ca femeia să îi admire conținutul. De-abia acum observă că oaspetele ei purta un colier ciudat. Duhoarea grețoasă deveni și mai puternică. Mai puternică era și senzația inconfundabilă de răutate și violență. Jessie încercă să facă un pas înapoi, dar își dădu seama că nu își poate mișca picioarele pe care spaima cumplită i le lipise de podea.

Vrea să te omoare, țuca – spuse Ruth, iar Jessie nu se mai îndoi de adevărul din cuvintele fostei ei colege de cameră.

Ai de gând să-l lași?

Vocea lui Ruth, lipsită de furie sau sarcasm, exprima numai curiozitate.

După toate câte ți s-au întâmplat, ai de gând să te îneci la mal? Ai de gând să-l lași să te omoare?

Câinele urlă. Mâna amestecă obiectele din valiză. Oasele șoptiră. Diamantele și rubinele aruncau licăriri tainice în noapte.

Fără să își dea seama, Jessie își scoase inelele de pe inelarul mâinii stângi. Ultima oară când încercase să și le scoată a trebuit să își ungă degetul cu săpun. Nu și de această dată. De această dată le-a scos foarte ușor.

Întinse mâna dreaptă, însângerată, înspre creatură, care traversase tot biroul până la biblioteca situată lângă ușă. Acum se opri. Rânjetul diform i se transformă într-o expresie de furie și confuzie.

– Uite, mârâi aspru Jessie.

– Uite, ia-le! Ia-le și lasă-mă în pace.

Înainte ca musafirul să schițeze vreo mișcare, femeia își aruncă inelele în valiza deschisă. Creatura se afla la mai puțin de un metru și jumătate depărtare de ea și valiza era deschisă larg, astfel încât inelele căzură înăuntru. Auzi clar clinchetul inelului de logodnă și al verighetei care se loviră de oasele unor necunoscuți de multă vreme morți.

Buzele creaturii rânjiră, dezvelindu-i iarăși gingiile. Și, din nou, începu să scoată șuieratul ciudat. Înaintă cu încă un pas și, atunci, ceva – ceva ce zăcuse împietrit pe podeaua minții ei – se trezi la viață.

Nu! – țipă femeia.

Se răsuci pe călcâie și se repezi, înainte, pe coridor; iar vântul bătea în rafale, și ușa se trântea, și oblonul pocnea, și câinele urla, și creatura se afla chiar în spatele ei, chiar în spatele ei, căci îi auzea șuieratul; și, dintr-o clipă în alta, își va întinde mâna subțire, lungă și albă înspre ea; și ea va simți cum degete putrezite îi înșfacă gâtul...

Se trezi în fața ușii din spatele casei, o deschise, se năpusti pe verandă, se împiedică și căzu. În cădere își aminti că trebuie să aterizeze pe partea stângă. Se răsuci, dar lovitura a fost, totuși, suficient de puternică. Se rostogoli pe spate, înălță capul și privi spre ușă, așteptând să vadă chipul cadaveric al cow-boy-ului cosmic conturându-se amenințător în prag. Dar nu îl văzu; și nici nu mai auzea șuieratul. Dar toate astea nu însemnau mare lucru. Creatura se putea ivi în orice clipă. Apoi ar fi prins-o și i-ar fi frânt gâtul.

Cu greu, Jessie reuși să se ridice, făcu un pas, dar picioarele-i tremurânde din cauza spaimei și a sângelui pierdut i se înmuiară. Femeia se prăbuși iarăși pe scânduri, lângă pubelele pentru gunoi. Gemu și privi cerul pe care, nori filigranați de o lună pe trei sferturi plină alergau cu viteză nebună, goniți de vânt, de la vest înspre est. Umbre se rostogoleau pe chipul ei, aidoma unor tatuaje lucrate cu măiestrie. Câinele urlă iarăși, furnizându-i fărâma de motivație de care avea nevoie. Întinse mâna și apucă mânerul pubelei. Sprijinindu-se de acesta, se ridică, din nou, în picioare.

Rămase câteva clipe nemișcată, până când lumea își încetă balansul. Apoi, se îndreptă încet înspre Mercedes, folosindu-și ambele brațe pentru a-și menține echilibrul.

Ia uită-te! În lumina lunii casa mea seamănă cu un craniu! își spuse când aruncă o privire fugară peste umăr.

Ce mult seamănă cu un craniu! Ușa e gura, ferestrele – ochii, umbrele copacilor – părul...

Un alt gând îi răscoli mințile. Gând amuzant, fără doar și poate, căci izbucni în hohote ascuțite de râs în noaptea bântuită de vânt.

Și creierul – să nu uiți creierul! Bineînțeles că Gerald e creierul. Creierul mort și putrezit al casei.

Râse tare și când ajunse la mașină. Câinele urlă, în semn de răspuns.

Câinele meu are puricei cu păr pe ei.

Genunchii i se îndoiră și se agăță de mânerul portierei ca să nu cadă. Continuă să râdă. Nu își putea explica *exact* de ce anume râde. Va fi în stare să înțeleagă doar dacă acele părți ale minții ei, care se blocaseră într-un gest de autoapărare, se vor mai trezi vreodată la viață. Dar asta nu se va întâmpla dacă nu scăpa de aici. Dacă nu va scăpa vreodată de aici.

– S-ar putea, totuși, să am nevoie și de o transfuzie, își spuse, izbucnind în alte hohote de râs.

Râdea încă și atunci când încercă să scoată cheile din buzunarul drept. Și atunci, simți iarăși duhoarea și își dădu seama că musafirul cel nepoftit se afla chiar în spatele ei.

Întoarse capul, sugrumându-și hohotele, și, preț de o clipă, *chiar* văzu obrajii scobiți și ochii răi, cufundați în orbite. Dar văzu toate acestea numai din cauza

(eclipsei)

faptului că era înspăimântată, nu pentru că în spatele ei s-ar fi aflat, într-adevăr, ceva. Veranda era tot pustie. Ușa desena un dreptunghi de întuneric.

Dar ai face bine să te grăbești, îi spuse Supusa Burlingame.

Da, grăbește-te, și fugi cât încă mai poți.

– Bine. O șterg de-aici, fu de acord Jessie și izbucni iarăși în râs.

Scoase cheia, care aproape îi alunecă printre degete. Reuși să o prindă de brelocul mare, din plastic.

– Ce sexy ești, îi spuse, râzând în hohote.

În tot acest timp ușa se trântea, iar cow-boy-ul morții, spectrul iubirii, ieși din casă, învăluit într-un nor alb-murdar din praf de oase. Când Jessie mai aruncă o privire înspre casă, acolo nu era nimic. Doar vântul care trântea ușa – atât și nimic mai mult.

Deschise portiera, se strecură în spatele volanului și reuși să își urce în mașină picioarele, care nu își încetaseră tremurul. Trânti portiera și, când apăsă butonul care încuie toate ușile mașinii (inclusiv portbagajul, căci nu există nimic pe lume capabil să egaleze eficiența germană), se simți ușurată și în siguranță. Ușurată, în siguranță și încă într-un fel. Cumva, altfel. Acest „altfel" părea a fi sănătate mentală. Niciodată nu simțise ceva asemănător acestei dulci și perfecte reveniri la viață a minții ei tulburate... Cu excepția primei înghițituri de apă de la robinet.

Cât mai aveam până să înnebunesc de-a binelea? Cât mai aveam?

Țuca dragă, înțelege că nu vrei să afli răspunsul la întrebarea asta – îi spuse Ruth Neary pe un ton grav.

Nu. S-ar putea ca Ruth să aibă dreptate. Jessie introduse cheia în contact și o roti. Nimic.

Râsul îi îngheță pe buze, dar nu intră în panică. Se simțea întreagă și lucidă. Încă.

Gândește, Jessie!

Se gândi și găsi imediat răspunsul. Cu toată eficiența germană, Mercedesul avea câțiva ani buni și transmisia începuse să facă figuri. Trebuia să rotească cheia în contact, în timp ce trăgea de maneta care activa transmisia. Pentru această operație avea nevoie de ambele mâini, iar gândul de a-și folosi și mâna dreaptă o făcu să se crispeze. Cu siguranță că rana i se va deschide și va începe iarăși să sângereze.

– Te rog, Doamne, ajută-mă puțin – șopti Jessie și roti din nou cheia în contact.

Tot nimic. Nici un sunet. O idee i se furișă în gânduri, aidoma unui spărgător de case: faptul că nu reușea să pornească mașina nu avea nici o legătură cu transmisia. Era o altă ispravă a musafirului ei. Tăiase cablul telefonului; ridicase capota Mercedesului și îi umblase la motor.

Ușa se trânti. Privi nervoasă într-acolo, absolut covinsă că văzuse în pragul ușii chipul rânjind al creaturii, pată albă în întuneric. Va ieși imediat din casă. Va sparge parbrizul mașinii cu o piatră. Apoi, va lua un ciob mare și...

Jessie își folosi ambele mâini. Transmisie. Contact. Nimic. Iarăși și iarăși. Doar hohotul de râs tăcut și mitocănesc al creaturii care o urmărea. Îl auzea clar. Foarte clar, căci creatura râdea în mintea ei.

– *Te implor, Doamne, dă-mi un dram de noroc!* – urlă femeia.

Învârti din nou cheia în contact și, de data aceasta, mârâind gros, motorul se trezi din amorțeală.

– *Ja, mein Führer!*

Suspină ușurată și aprinse farurile. De pe alee o priveau fix doi ochi portocalii. Urlă iarăși. Inima încercă să i se cațere în gât, cu un zvâcnet. Dar ochii arzători aparțineau câinelui care fusese ultimul client al lui Gerald.

Fostul Prinț rămase nemișcat, orbit de strălucirea farurilor. Dacă Jessie ar fi pornit mașina imediat, ar fi trecut peste el și l-ar fi omorât. De fapt, gândul – lipsit de intensitatea pe care i-ar fi conferit-o dorința – chiar îi trecuse prin minte. Dar nu îi mai era frică de câine. Și nici nu îl mai ura. Văzu cât de slab era, observă blana rară și plină de scaieți. Îl văzu cum se ferește de lumină, cum își pleoștește, speriat, urechile; îl văzu cum tremură.

Deși mi se părea imposibil, iată că există cineva încă și mai jalnic decât mine.

Apăsă claxonul cu podul mâinii stângi. Mercedesul scoase un răgâit scurt, suficient, însă, ca să trezească animalul din paralizia indusă de panică. Se întoarse și se repezi în adăpostul oferit de întunericul pădurii.

Urmează-i exemplul, Jess. Fugi de-aici cât încă mai poți.

Bună idee. Porni. Mașina începu să ruleze încet pe aleea pavată. Copaci bătuți de vânt – umbre de balerini fără experiență – se unduiau stângaci de-o parte și de alta a drumului, aruncându-și frunzele moarte înspre cerul nopții.

Plec – se gândi Jessie fără strop de uluire.

Chiar plec. Sunt aproape în siguranță.

Se îndrepta spre aleea fără nume care o va duce către Aleea Golfului care, la rândul ei, o va duce la Drumul Național 117 și către civilizație.

Privind în oglinda retrovizoare casa – care semăna și mai mult, acum, cu un imens craniu alb, luminat de luna unui octombrie furtunos – se gândi:

Dar, oare, de ce mă lasă să plec? Și chiar mă lasă? Mă lasă? Pe bune?

O parte din ea – acea parte înnebunită de spaimă, care nu ar fi scăpat niciodată nici din cătușe, nici din dormitorul casei de vacanță – era convinsă că nu exista nici un fel de scăpare, deoarece creatura nu făcea altceva decât să se joace cu ea, așa cum se joacă o felină cu un șoarece rănit. Nu peste mult timp, înainte, chiar, de a reuși să ajungă la capătul aleii, se va repezi la ea, va apuca bara de protecție și va opri mașina. Eficiența germană nu dădea nici un rezultat când aveai de-a face cu cineva venit din mormânt...

Dar casa continua să se micșoreze în urma-i și nimeni/nimic nu se zărea ieșind pe ușa din spate. Jessie ajunse la capătul aleii și o luă la dreapta înspre Aleea Golfului.

Uluitor. Într-adevăr, *scăpa* de coșmar. Borcele, pe care ajunsese, de-a lungul anilor, să le învețe pe de rost, apăreau în lumina farurilor și dispăreau imediat în spatele mașinii. Mai avea doar trei kilometri până la autostradă.

– Am să reușesc. Totul este să nu mă grăbesc și să fiu atentă, își spuse.

Deschise radioul. Bach – discret, maiestuos, și, mai cu seamă, *rațional* – inundă interiorul mașinii. Era din ce în ce mai bine.

– Fii atentă, își repetă.

Se topeau și bucățelele de gheață ale spaimei care o cuprinsese când văzuse ochii arzători ai câinelui. În schimb, începuse să tremure.

– Dacă sunt atentă, am să reușesc.

Și *era* atentă. Vitezometrul de-abia dacă indica șaisprezece kilometri pe oră. Se simțea minunat în siguranța pe care i-o oferea mașina. Începuse chiar să se întrebe dacă nu cumva propria-i imaginație crease coșmarul acela cumplit, dacă nu cumva propria-i imaginație dăduse viață umbrelor. Pe de altă parte, dacă mai fusese cineva/ceva în casă, acel cineva/ceva ar fi putut ieși pe o altă ușă. Era posibil să o urmărească și era posibil să o și ajungă dacă avea de gând să se târască doar cu șaisprezece kilometri pe oră.

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare dorind să se asigure că ideea aceasta nu era altceva decât un efect nefast al paranoiei induse de panică și epuizare.

Simți cum inima-i își oprește bătăile. Mâna-i stângă alunecă de pe volan și i se prăbuși, leșinată, în poală. Nu simți nici o durere. Absolut nici una.

Creatura se afla pe bancheta din spate. Ochii cei negri se holbau la ea cu o înfricoșătoare lipsă de interes.

Vezi... Văd... Vedem... doar umbre! strigă Dovlecel.

Dar strigătul ei venea de foarte departe, de undeva de la capătul universului.

Și nici nu era adevărat. Ceea ce vedea în oglindă nu era un joc de umbre. E drept că arătarea de pe bancheță era *învăluită* în umbre, dar nu era *alcătuită* din fulgere de lumină și pete de întuneric. Îi deslușea mult prea bine chipul: frunte bombată, ochi negri, nas ascuțit, buze deformate.

– Jessie – șopti fericit cow-boy-ul cosmic – Nora! Ruth! Măi, măi, măi! Plăcintă cu Dovlecel!

Ochii ei, înghețați pe oglindă, văzură cum creatura se apleacă înspre ea, văzură cum se apropie de urechea-i dreaptă, ca și cum ar fi vrut să îi spună un secret. Buzele umflate ale arătării se strâmbară în rânjet, dezvelind dinții proeminenți. În acest moment

mintea lui Jessie Burlingame se prăbuși în prăpastia fără fund a nebuniei.

– *Nu! Te rog! Nu! Nu-i cinstit!*

– Jessie!

Respirație duhnind a cavou, a mucegai, a eclipsă. Respirație mai rece decât interiorul unui congelator.

– Nora! Jessie! Ruth! Jessie! Dovlecel! Supusa! Jessie! Mami!

Cu ochii ieșiți din orbite observă cum chipul cel alb era pe jumătate ascuns în părul ei, iar gura-i rânjită se apropiase de urechea ei într-un sărut al morții, repetând, iar și iar și iar și iar, minunatul secret:

Jessie! Nora! Supusa! Dovlecel! Jessie! Jessie! Jessie!

Ochii-i explodară alb, lăsând în urmă-le o uriașă gaură neagră. Jessie se prăbuși în aceasta, cu țiuitul ecourilor ultimului său gând coerent:

N-ar fi trebuit să mă uit – mi-am ars ochii.

Apoi leșină. Mercedesul se izbi de unul dintre pinii uriași care străjuiau drumul. Lovitura nu a fost atât de puternică încât să afecteze motorul care continua să murmure fericit. Eficiența germană triumfase din nou.

Jessie zăcea, cu obrazul lipit de fereastră, aidoma unei fetițe obosite care adormise în pădure, fără să mai poată ajunge la casa bunicuței. În oglinda retrovizoare se reflecta bancheta din spate. Goală. Așa cum goală era și aleea luminată de raze reci de lună.

35

Ninsese toată dimineața – vreme mohorâtă, dar perfectă pentru scris scrisori. Și, când o rază de soare se opri pe tastatura computerului, Jessie ridică, surprinsă, ochii, smulsă din gânduri. Ceea ce văzu pe fereastră o umplu cu o emoție pe care nu o mai simțise de o veșnicie și pe care nici nu se mai aștepta să o simtă vreodată. Bucurie – bucurie profundă, completă, inexplicabilă.

Ninsoarea nu încetase, dar un soare strălucitor de februarie reușise să străpungă norii, transformând zăpada în pulbere de diamante. Dincolo de fereastră se întindea faleza orașului Portland. Priveliștea aceasta o alinase și o fascinase pe Jessie întotdeauna, indiferent de anotimp; dar parcă niciodată până astăzi soarele și fulgii de nea nu transformaseră atmosfera cenușie în coliere de curcubee.

Izbucni în râs. Hohotele-i sunau ciudat, așa cum ciudată i se părea bucuria care o inundase, căci nu mai râsese din luna octombrie a anului trecut. Când vorbea despre orele nesfârșite – ultimele din viața ei pe care le petrecuse pe malul lacului Kaswakamak (ultimele pe care avea de gând să le petreacă pe malul oricărui lac) – le numea „perioada aceea cumplită". I se părea că expresia descrie totul.

N-ai mai râs deloc de atunci? Absolut deloc! Ești sigură?

Nu. Nu era *absolut sigură*. Probabil că a râs în somn – Dumnezeu era martor că plânsese de foarte multe ori în somn – dar nici măcar nu schițase vreun zâmbet în timpul orelor de veghe. Își amintea că nu se putuse opri din râs atunci, cu o mie de ani în urmă, când încercase să scoată cheile Mercedesului din buzunar. Apoi, liniște.

– Atât și nimic mai mult, murmură.

Își aprinse o țigară. Doamne, Dumnezeule, cuvintele acestea o făceau să retrăiască totul. Același efect îl avea și cântecul oribil al lui Marvin Gaye. Îl mai auzise o dată la radio când se întorcea de la una din ședințele de terapie care, iarna aceasta, au constituit centrul universului ei. Marvin se văicărea cu vocea-i șoptită, libidinoasă: „Toată lumea știe... mai ales voi, fetelor...". Închisese imediat aparatul de radio. Imediat și, totuși, prea târziu. Începuse să tremure atât de tare încât nu mai putea să conducă. Oprise mașina și așteptase să se liniștească. Însă nopțile erau cumplite; nopțile când, dacă nu se trezea murmurând versul din „Corbul" lui Poe, se auzea fredonând fragmente din cântecul tuturor coșmarelor ei.

Trase adânc din țigară. Fumul dansă în jurul computerului de pe birou.

Când se întâlnea cu idioți sau cu persoane lipsite de tact ce îi puneau felurite întrebări despre chinurile îndurate – (și descoperise, în ultima vreme, că printre cunoștințele sale se aflau mult mai mulți tâmpiți și oameni lipsiți de tact decât și-ar fi putut imagina vreodată) – le răspundea că nu își amintește prea multe. După primele două sau trei interogatorii începuse să spună și polițiștilor același lucru. Singura excepție era un fost coleg al lui Gerald, Brandon Milheron. Doar lui îi spusese întregul adevăr; și făcuse asta pentru că, pe de-o parte, avea nevoie de ajutorul lui, dar, mai ales, pentru că Brandon fusese singurul care păruse a înțelege chinul prin care trecuse... chinul prin care trecea încă. Nu pierduse timpul cu manifestări zgomotoase și teatrale de compasiune și, of, Doamne, câtă alinare îi adusese calmul lui. Jessie ajunsese să își dea seama că mila exprimată de semenii săi, că

toată mila din lume nu valora nici măcar cât un pișat de câine în zăpadă.

În orice caz, și polițiștii și ziariștii crezuseră povestea cu amnezia. Asta era important. Și, în fond, de ce să nu o creadă? Se întâmplă ca, cei care au suferit traume fizice și psihice să își îngroape amintirea a ceea ce s-a petrecut. Polițiștii cunoșteau acest fenomen mai bine decât avocații iar Jessie îl cunoștea mai bine decât oricine altcineva. Din octombrie și până acum aflase o mulțime de lucruri despre astfel de traume. Cărțile și articolele citite îi furnizaseră suficiente motive plauzibile pentru a nu vorbi despre ceea ce nu voia, cu nici un chip, să vorbească. Însă nu găsise încă vreun caz asemănător cu al ei – caz despre o femeie prinsă în cătușe de pat, femeie obligată să urmărească transformarea soțului ei în hrană pentru câini.

Jessie izbucni iarăși în râs. Râs sănătos, din toată inima. Era atât de nostim? Se pare că da, însă era una dintre acele istorioare amuzante pe care nu le poți povesti niciodată altcuiva. Așa cum nu poți să povestești că tatăl tău s-a excitat atât de tare din cauza eclipsei, încât a ejaculat pe chiloțeii tăi. Sau, cum chiar ai crezut că s-ar putea să rămâi însărcinată din cauza asta.

Majoritatea cazurilor pe care le cercetase explicau faptul că, deseori, mintea umană reacționează în fața traumelor așa cum reacționează sepia când simte pericolul – aruncă în jurul ei valuri de cerneală neagră. E drept, știi că s-a întâmplat *ceva*. Ceva rău. Nimic mai mult. Restul era ascuns în cerneala sepiei. O mulțime de oameni pățiseră asta – oameni molestați, oameni care suferiseră grave accidente de mașină, oameni ale căror case au luat foc și ei s-au târât să moară în debara, chiar și o parașutistă a cărei parașută nu s-a deschis, dar care s-a prăbușit într-o mlaștină, scăpând, astfel, cu viață.

Ce ați simțit când vă prăbușeați? o întrebaseră. *La ce v-ați gândit când v-ați dat seama că parașuta nu s-a deschis? Că nu o să se deschidă?*

Iar femeia a răspuns: *Nu-mi amintesc. Știu doar că am sărit din avion. Apoi eram pe o targă și întrebam cât de grav sunt*

rănită. Tot ce s-a întâmplat între timp e ca o ceață deasă. Cred că m-am rugat, însă nu sunt sigură.

Sau poate îți amintești totul, draga mea prietenă – gândi Jessie – *și ai mințit ca mine. Poate chiar din aceleași motive. Din câte știu, fiecare om care a trecut prin așa ceva a mințit după aceea.*

Poate. Adevărul era că *ea* își amintea ceasurile petrecute încătușată de pat. Își amintea absolut totul – de la momentul când Gerald îi prinsese cătușele, până când oglinda retrovizoare îi arătase creatura așezată pe bancheta din spate. Își amintea acele clipe ziua; și le retrăia noaptea, în coșmaruri. Iar în coșmaruri, paharul aluneca de pe etajeră și se făcea țăndări pe podea; câinele vagabond renunța la bufetul rece oferit de cadavrul avocatului și se îndrepta spre mâncarea fierbinte de pe pat; înfiorătorul vizitator nocturn o întreba, cu vocea tatălui ei: *Mă iubești, Dovlecel?* iar din vârful penisului în erecție țâșneau viermi.

Însă a-ți *aminti* ceva și a *retrăi* acel ceva nu impuneau obligativitatea de a *vorbi* despre asta, chiar dacă amintirile te scăldau în sudoare rece iar coșmarurile te făceau să urli. Slăbise vreo cinci kilograme de atunci (minți! spune, mai degrabă, opt kilograme); se apucase iarăși de fumat (un pachet și jumătate pe zi); arăta ca o mumie și părul îi încărunțise parcă peste noapte. Putea să rezolve problema părului – doar se vopsea de cinci ani –; dar încă nu avea suficientă putere ca să se ducă la un salon de cosmetică. Și, în fond, ce interes avea să arate bine? În nici un caz nu intenționa să bântuie barurile în căutarea cuiva care să-i aline hormonii.

Splendid. Un „Gică-mușchi" o să mă întrebe dacă vreau să beau ceva, eu o să accept și, în vreme ce o să ne așteptăm băuturile, îi voi povesti – pe un ton nonșalant – că tot visez că tata ejaculează viermi în loc de spermă. Și, o dată demarată această atrăgătoare și extrem de interesantă conversație, individul îmi va cere să îmi petrec noaptea cu el. Ha!

Pe la mijlocul lui noiembrie, când își dăduse seama că polițiștii o vor lăsa în pace și că elementele de natură sexuală ale poveștii nu vor apărea în ziare, se hotărâse să reia ședințele de terapie cu Nora Callighan. Cât de diferită i-ar fi fost viața dacă ar

fi reușit să îi povestească Norei ce se întâmplase în ziua eclipsei? Poate nu s-ar fi schimbat nimic... Poate s-ar fi schimbat totul.

Poate *absolut* totul.

Formă numărul de telefon al asociației de consilieri din care făcea parte Nora și încremeni când află că Nora murise de leucemie cu un an în urmă. Dar poate Jessie ar dori să devină pacienta lui Laurel Stevenson – o întrebă secretara. Jessie și-o amintea pe Laurel – o frumusețe înaltă și întunecată, care părea a se bucura de sex numai dacă stătea deasupra. Răspunse că se va gândi. Și cu asta, puse punct ideii de a relua ședințele de terapie.

În cele trei luni care trecuseră de când aflase despre moartea Norei, a avut și zile bune (când îi era doar frică) și zile rele (când era atât de îngrozită, încât nu îndrăznea nici măcar să iasă din cameră). Astfel, numai Brandon Milheron aflase ce i se întâmplase lui Jessie în casa de vacanță de pe malul lacului... Iar Brandon nu a crezut toate grozăviile pe care le auzea. Se dovedise plin de înțelegere și blândețe, dar nu o crezuse. La început.

– Nu exista nici un cercel cu perlă, îi explică după ce Jessie îi povestise despre străinul cu chipul cadaveric.

– Nu existau nici urme de noroi. Poliția nu a descoperit nimic din ce zici că ai văzut.

Jessie ridicase din umeri și nu spusese nimic. *Ar fi putut* spune o mulțime de lucruri, dar i se păruse mai înțelept să tacă. În săptămânile care au urmat coșmarului trăit în casa de vacanță, avusese o nevoie cumplită de un prieten, iar Brandon era cel mai indicat pentru rolul acesta. Prin urmare, Jessie nu voia să și-l înstrăineze din cauza unor vorbe prostești.

Pe de altă parte, poate că Brandon avea dreptate. Poate că musafirul ei nocturn nu fusese altceva decât un joc de lumini și umbre.

Încetul cu încetul, reușise să se convingă singură că ăsta era adevărul. Cow-boy-ul cosmic fusese doar un desen al umbrelor și al propriei imaginații înspăimântate. Dar nu se simțea vinovată. Dacă nu ar fi fost înzestrată cu imaginație, nu ar fi reușit să găsească o modalitate prin care să pună mâna pe pahar... Sau să transforme cartonul din revistă într-un pai. Nu. Imaginația ei

câștigase dreptul de a avea, din când în când, halucinații. Cel mai important lucru era să înțeleagă faptul că fusese complet singură în noaptea aceea. Se va face sănătoasă când va fi în stare să delimiteze realitatea de fantezie. Îi împărtăși lui Brandon gândurile acestea. Bărbatul surâse, o îmbrățișă, o sărută pe tâmplă și îi spuse că începuse să se însănătoșească din multe puncte de vedere.

Cineva ciocăni la ușă și Jessie tresări înspăimântată. Așa cum făcea mereu din ziua aceea nefastă. Spaima se evaporă la fel de repede pe cât apăruse. Se evaporă... Dar nu complet.

– Tu ești, Meggie?

– Eu, doamnă.

– Intră!

Megan Landis, menajera angajată de Jessie în decembrie (când începuse să primească alocația din asigurare) îi aduse un pahar cu lapte. Lângă pahar se afla o pastilă colorată în gri și roz. La vederea paharului, Jessie simți mâncărimi îngrozitoare la încheietura mâinii drepte. Nu avea întotdeauna această reacție. Cel puțin nu mai simțea că pielea avea să îi cadă în întregime de pe oase. Fusese o perioadă, înainte de Crăciun, când Jessie crezuse că nu se va mai atinge în viața ei de vreun pahar din sticlă.

– Ce vă mai face mânuța? o întrebă Meggie, de parcă i-ar fi simțit ea însăși mâncărimea, printr-un soi de telepatie.

Întrebările lui Meggie, stârnite de intuiția ieșită din comun a femeii, erau, uneori, înspăimântătoare, dar niciodată ridicole.

Mâna bolnavă era protejată de o mănușă neagră, căptușită. Jessie bănuia că această mănușă, destinată vindecării arsurilor, fusese perfecționată în timpul vreunui conflict internațional. Dar nu refuzase să o poarte din cauza asta. Dimpotrivă, era chiar foarte recunoscătoare. După o a treia grefă de piele ajungeai să îți dai seama că starea de recunoștință era un obstacol – unul dintre puținele obstacole pe care viața era capabilă să ți le furnizeze – împotriva nebuniei.

– Binișor, Meggie.

Sprânceana stângă a femeii sălta puțin în poziția: „Nu te cred, orice mi-ai spune".

– Nu mai spuneți?! Dacă ați lucrat la calculator toate astea trei ore de când sunteți închisă aici, pun pariu că deja a început să cânte „Ave Maria".

– Atât de multă vreme am stat aici?

Se uită la ceas. Așa era. Se uită la ecranul computerului și văzu că ajunsese la a cincea pagină a documentului la care începuse să lucreze imediat după micul dejun. Acum era aproape ora prânzului. Iar mâna nu o durea prea tare. Nu simțea nevoia imperioasă de a lua calmantul chiar acum.

Dar îl luă, totuși. Bău și paharul cu lapte. Ochii i se opriră asupra textului afișat pe ecranul computerului:

> Nu m-a găsit nimeni în noaptea aceea; m-am trezit singură când s-a făcut dimineață. Motorul se oprise, dar în mașină încă mai era cald. În pădure cântau păsările, iar lacul semăna cu o oglindă. Era frumos, dar imaginea lui mă umplea de ură, mă umplea de scârbă. De atunci numai gândul la el mă umple de ură, mă umple de scârbă. Poți să înțelegi, Ruth? Eu nu pot. Să fiu a naibii dacă pot.
>
> Mâna mă durea îngrozitor de tare. Efectul aspirinei trecuse de mult. Și totuși, în ciuda durerii, mă copleșise o senzație incredibilă de liniște și de bine. Mai era, însă, ceva ce nu-mi dădea pace. Ceva ce uitasem. Nu-mi puteam aminti. Cred că mintea mea *nu voia* să-și amintească. Apoi, dintr-o dată, scena învie în gândurile mele. Creatura fusese pe bancheta din spate și îmi șoptise numele tuturor vocilor mele.
>
> M-am uitat în oglinda retrovizoare și am văzut că nu era nimeni în spatele meu. M-am liniștit puțin, dar...

Aici se oprise. Cursorul clipea la capătul frazei neterminate, părând a o îndemna să continue. Jessie își aminti o poezie din cartea lui Kenneth Patchen, *Chiar și așa*. Poezia suna astfel: *Ei, copile, dacă am fi vrut să-ți facem rău / crezi că ne-am mai fi furișat pe potecă / în întunericul de moarte al pădurii?*

Bună întrebare, își spuse femeia și își întoarse privirea înspre Meggie Landis. Îi plăcea irlandeza asta care deborda de energie, îi plăcea tare mult – *îi datora* enorm – dar dacă ar fi surprins-o că citește cele scrise pe ecranul computerului, ar fi dat-o imediat afară.

Dar Megan nu se uita la computer, ci privea pe fereastră. Soarele strălucea printre fulgii, tot mai rari, de zăpadă.

– Dracu'-și bate nevasta.

– Ce spui? zâmbi Jessie.

– Asta spunea maică-mea când ningea cu soare.

Meggie părea stânjenită și întinse mâna după paharul gol.

– Dar habar n-am ce vrea să însemne.

Stânjeneala de pe chipul lui Meggie Landis se transformase în ceva ce aducea a tulburare. Preț de o clipă, Jessie nu reuși să înțeleagă motivul tulburării lui Meggie. Apoi își dădu seama cât de simplu era totul. Zâmbetul. Meggie nu era obișnuită să o vadă zâmbind. Jessie ar fi vrut să o liniștească, să îi spună că totul era în ordine, că zâmbetul nu era primul semn al vreunei crize de nebunie furioasă. Însă spuse:

– Mama zicea: „Soarele nu strălucește pe poponeața aceluiași cățel în fiecare zi." Nici eu nu știu ce vrea să însemne asta.

Acum menajera privi computerul ca și cum ar fi vrut să îi spună: *Ar cam fi timpul să mai lăsați joaca.*

– Pastila o să vă facă somn dacă nu mâncați ceva. V-am pregătit un sandvici și supa e pusă la încălzit.

Supă și sandvici – mâncare pentru copii, mâncare tocmai bună după o dimineață de sănius, când orele de la școală au fost anulate din cauza viscolului, și mănânci cu poftă, iar obrajii încă îți mai ard din cauza gerului. Minunat, dar...

– Nu mi-e foame, Meg.

Meggie se încruntă, iar gura i se strâmbă a nemulțumire. Jessie văzuse deseori această expresie pe chipul menajerei, mai ales la începutul conviețuirii lor, când plângea cerându-i încă un calmant. Meggie nu cedase niciodată în fața lacrimilor ei. Iar Jessie credea că tocmai acesta fusese motivul pentru care o angajase pe micuța irlandeză: își dăduse seama, de la bun început, că Meggie are un caracter puternic. Jessie însăși era foarte încăpățânată... Dar nu reușea să o determine pe Meggie să îi facă pe plac.

– Trebuie să mănânci, Jess. Arăți ca o sperietoare de ciori.

Acum biciuia cu privirea scrumiera plină.

– Și trebuie să renunți și la *căcatul* ăla.

O să te fac eu să renunți, preafrumoasă domniță, îi șopti Gerald în gânduri. Jessie se înfioră.

– Jessie? Te simți bine? Nu cumva stai în curent?

– Nu am nimic.

Surâse stins.

– De câte ori ți-am spus că nu e bine să lucrezi atât de mult!...

Cu mâna îmbrăcată în doliu, o atinse ușor pe Meggie.

– Mi se vindecă, nu?

– Da. Dacă ești în stare s-o folosești atâta vreme la mașinăria aia și să nu urli după un calmant chiar în clipa în care mă vezi, înseamnă că te vindeci mai repede decât a prevăzut doctorul Magliore. Și totuși...

– Și totuși, mi se vindecă, și asta-i bine.

– Sigur că-i bine.

Privirea menajerei părea a se îndoi de sănătatea mentală a lui Jessie.

– Acum încerc să vindec și restul. Iar primul pas este scrisoarea asta adresată unei vechi prietene. Mi-am jurat că, dacă scap cu viață, o să-i scriu. Dar am tot amânat. Acum am început și nu îndrăznesc să mă opresc. Mi-e teamă că mi-aș pierde curajul.

– Dar ai luat calmantul...

– Cred că mai am destulă vreme să o termin înainte de a mi se face somn. După aia o să dorm puțin și, când o să mă trezesc, o să mănânc. O să mănânc mult și bine.

Fruntea lui Meggie rămase boțită de încruntare.

– Jessie, știi bine că îți face rău dacă nu mănânci la timp.

Pe cel mai blând ton, Jessie îi răspunse:

– Există lucruri mai importante decât mâncarea. Știi asta, nu?

Menajera privi iarăși computerul apoi oftă și o aprobă dând din cap. Când vorbi, atitudinea ei era aceea a unei persoane care se înclină în fața unei convenții, în care, de fapt, nu crede câtuși de puțin.

– Cam așa e. Și chiar dacă n-aș fi de acord, tu ești șefa.

Și Jessie își dădu seama, acum, că relația lor nu era o pură ficțiune păstrată de dragul aparențelor.

– Da. Eu sunt șefa.

Sprânceana lui Meggie săltase iarăși până la jumătatea frunții.

– Ce-ar fi, totuși, să-ți aduc sandviciul și să ți-l las pe birou?

Jessie surâse larg:

– S-a făcut!

De această dată, Meggie zâmbi la rândul ei. Trei minute mai târziu, când aduse sandviciul, Jessie era cufundată în scris. Menajera nu se străduí să nu facă zgomot – era genul de femeie care nu ar fi fost în stare să umble în vârful picioarelor nici dacă viața i-ar fi depins de asta – însă Jessie nu o auzi. Scosese dintr-un sertar un teanc de articole tăiate din ziare și se oprise să le frunzărească. Majoritatea articolelor erau însoțite de fotografii. Fotografii reprezentând un bărbat cu chipul îngust și fruntea bombată, un bărbat cu ochii negri și rotunzi adânciți în orbite – ochi ce nu exprimau absolut nimic, un bărbat cu buze cărnoase și nasul ascuțit.

Meggie rămase o clipă lângă Jessie, așteptând ca aceasta să îi simtă prezența în cameră, apoi își drese glasul și ieși. După vreo trei sferturi de oră Jessie observă sandviciul, rece acum. Îl înfulecă. Se întoarse la computer. Cursorul își continuă dansul conducând-o, tot mai adânc, în pădure.

36

M-am mai liniștit. Dar gândurile continuau să mă sperie: „Poate stă ghemuit și de-aia nu-l văd în oglinda retrovizoare". Cu greu am reușit să mă întorc. Eram îngrozitor de slăbită. Și parcă cineva îmi tot împungea mâna cu un vătrai încins. Sigur că nu era nimeni în spatele meu; și am încercat să îmi tot repet că nu fusese decât un desen al umbrelor... Al umbrelor și al imaginației mele întinse ca o coardă gata să plesnească în orice clipă.

Și totuși, Ruth, nu-mi venea să cred – nici măcar atunci, când soarele răsărea, iar eu scăpasem din cătușe, scăpasem din casă și mă încuiasem în mașină. Mi-a venit o idee și mai fioroasă: dacă nu e pe bancheta din spate, atunci, precis că s-a ascuns în portbagaj; și, dacă nu era în portbagaj, era, precis, ghemuit în spatele mașinii, lângă bara de protecție. Cu alte cuvinte, aveam ideea fixă că nu mă părăsise nici o clipă. Trebuie să te fac să înțelegi asta. Asta trebuie să explic – ție și lumii întregi. *Nu m-a părăsit nici o clipă.* Chiar și atunci când logica îmi spunea că nu e altceva decât un amestec de umbre și raze de lună, eu îl vedeam. El era cu mine. În timpul zilei, oaspetele meu este „bărbatul cu chipul alb" – înțelegi ce vreau să spun? Iar după ce soarele apune, se transformă în „creatura cu chipul ca un craniu". Rațiunea mea l-ar fi alungat în cele din urmă, dar simțurile mele s-au opus cu înverșunare. Căci, de fiecare dată, noaptea – mai ales –, când trosnește mobila prin casă, știu sigur că s-a întors. De fiecare dată când apare câte o umbră pe perete, știu sigur că s-a întors. De fiecare dată când aud pași necunoscuți pe alee, știu sigur că s-a întors. S-a întors ca să își termine treaba. Era în Mercedes în dimi-

neața când m-am trezit. Și vine aici, în casa mea, aproape în fiecare noapte. Se ascunde în spatele draperiilor, sau poate se ascunde în dulap. La picioare îi este așezată valijoara cu suveniruri. Nu există nici un țăruș magic pe care să îl poți înfige în inima monștrilor adevărați. Of, Ruth, crede-mă, sunt *sătulă* până peste cap.

Se opri, goli scrumiera și își aprinse o altă țigară. Mișcările îi erau lente. Mâinile începuseră să îi tremure ușor și nu voia să se ardă. O dată țigara aprinsă, trase câteva fumuri, o așeză pe marginea scrumierei și își continuă scrisul.

Nu știu ce m-aș fi făcut dacă s-ar fi terminat bateria mașinii. Cred că aș fi rămas acolo până când s-ar fi întâmplat să treacă cineva pe drum. Dar motorul a pornit imediat. M-am îndepărtat de copacul de care mă izbisem și am plecat de acolo. Voiam să mă uit în oglinda retrovizoare, dar mi-era teamă. Mi-era teamă că am să-l văd iarăși. Nu că ar fi fost acolo – știam că nu e –, ci pentru că mintea mea m-ar fi făcut *să-l văd*.

Când am ajuns pe Aleea Golfului, *m-am uitat*. N-am reușit să mă mai abțin. Bineînțeles că nu era nimeni / nimic pe bancheta din spate. M-am simțit puțin mai liniștită. Am ajuns pe Drumul Național 117 și am oprit la Magazinul Mixt al lui Dakin. Aici își pierd vremea localnicii când sunt prea lefteri ca să se ducă la Rangeley sau la vreun bar din Motton. Stau la tejghea, mănâncă gogoși și pălăvrăgesc despre închipuitele aventuri trăite sâmbătă noaptea. Am parcat mașina lângă pompele de benzină și am rămas acolo privind indivizii care intrau și ieșeau din magazin. Nu-mi venea să cred că sunt adevărați. Îmi tot spuneam că nu sunt nimic altceva decât niște năluci create de mintea mea bolnavă și că, imediat ce ochii mi se vor obișnui cu lumina zilei, vor deveni transparenți și voi putea să văd prin ei. Mi se făcuse iarăși sete; și setea mi se intensifica pe măsură ce tot vedeam oameni ieșind din magazin cu pahare albe din plastic, pline cu suc sau cafea. Dar încă nu aveam curaj să ies din mașină... și să mă amestec printre năluci.

Sigur că la un moment dat n-aș mai fi rezistat, însă, înainte de a-mi lua inima în dinți, Jimmy Eggart își parcă mașina lângă mine. Jimmy e un pensionar din Boston, care locuiește numai în casa de pe malul lacului de când i-a murit nevasta, în 1987 sau 1988. A coborât din mașină, s-a uitat la mine, m-a recunoscut și colțurile buzelor i s-au ridicat într-un început de surâs. Apoi expresia i s-a schimbat brusc: mai întâi îngrijorare, apoi groază. Se apropie de Mercedes și se aplecă să mă vadă mai bine. A fost atât de ulult încât parcă toate ridurile i-au fost șterse de pe chip. Mi-amintesc foarte limpede: ululrea l-a întinerit pe Jimmy Eggart.

Am observat cum articulează cuvintele: „Jessie, te simți bine?" Am vrut să deschid portiera, dar n-am îndrăznit. N-am îndrăznit, pentru că cea mai idioată idee pusese stăpânire pe gândurile mele: cow-boy-ul cosmic fusese și acasă la Jimmy, dar Jimmy nu avusese parte de norocul meu. Așa că musafirul lui l-a omorât, i-a decupat fața și și-a pus-o el, așa cum îți pui o mască în seara de Halloween. *Știam* că e o idee tâmpită, însă n-o puteam împiedica să nu treacă – tăvălug – peste stropul de rațiune rămas. Și nu aveam curaj să deschid portiera aia afurisită.

Nu știu cum arătam în dimineața aceea și nici *nu vreau* să știu, dar probabil că eram într-un hal fără de hal, pentru că expresia de uluire de pe chipul lui Jimmy Eggart se transformă iute într-o expresie de spaimă teribilă. Părea că, dintr-o clipă într-alta o s-o ia la goană, o să se ascundă în tufișuri și o să-și vomite și mațele. Dumnezeul să-i aibă în paza-l, Jimmy a rămas pe loc. A deschis portiera și m-a întrebat ce am pățit – am avut vreun accident sau m-a atacat cineva?

Am privit în jos și mi-am dat seama de ce era atât de speriat. Sânge. Era sânge peste tot. Mi se redeschisese rana și bandajul mustea, iar fusta îmi era o baltă de sânge de parcă aș fi avut menstruație cât pentru un regiment de femei. Sânge. Sânge peste tot. Ședeam în sânge, volanul era plin de sânge, sânge pe bord, sânge pe schimbătorul de viteze... sânge pe parbriz. Sânge uscat și maronliu. Sânge proaspăt și roșu. Ruth dragă, nici nu-ți poate trece prin minte cât sânge există într-o ființă omenească. Nu-i de mirare că Jimmy s-a speriat atât de tare.

Am încercat să cobor din mașină. Cred că am vrut să îl liniștesc dovedindu-i că sunt încă vie și în putere. Din nefericire, mi-am lovit mâna dreaptă de volan și întreaga lume s-a preschimbat în cenușă. N-am leșinat. Nu cred. Dar am simțit că mă prăbușesc și mi-amintesc că m-am gândit că o să-mi sparg dinții de asfalt. Exact ce-mi trebuia ca să încheie o minunată aventură. Bomboana pe colivă. Și cheltuisem o avere ca să îi îmbrac. Jimmy m-a prins... chiar de țâțe. L-am auzit cum strigă la cei din magazin: „Hei! Veniți și ajutați-mă!" Vocea-i era subțire, stridentă, voce de bătrân senil. Și mi-a venit să râd... Însă eram mult prea secătuită de puteri. Mi-am sprijinit capul de pieptul lui. Îmi simțeam inima agitându-se ca un iepuraș prins în capcană, dar nu-i simțeam bătăile. Cenușa care acoperise lumea a început să se mai risipească și ziua s-a luminat și a căpătat culoare. Vreo zece bărbați se grăbeau înspre noi. Era și Lonnie Dakin printre ei. Mesteca o brioșă și purta un tricou rozaliu pe care scria: NIMENI NU E BEȚIV. FACEM CU RÂNDUL. E atât de ciudat să te agăți de imagini din astea când ești pe moarte.

„Cine ți-a făcut asta, Jessie"? m-a întrebat Jimmy. Am încercat să-i răspund, dar parcă amuțisem. Slavă Domnului, pentru că încercam să articulez cuvintele: „Tatăl meu".

Jessie își stinse țigara și privi fotografia din ziar. Ochii adânciți în orbitele scobite pe chipul îngust al lui Raymond Andrew Joubert o fixau cu lăcomie rea... Exact așa cum o fixaseră din colțul dormitorului în prima noapte, și din biroul proaspăt decedatului ei soț în cea de-a doua. Studie fotografia vreme îndelungată. Apoi, tresărind ca trezită brusc din somn, își smulse privirea de pe ziar, își aprinse o altă țigară și reîncepu să scrie.

După douăzeci de minute – douăzeci de minute în care mi-am dat seama cât de drăguți, cât de săritori, cât de amuzanți și cât de perfect inutili pot fi bărbații (Lonnie Dakin m-a întrebat dacă nu vreau niște antinevralgice) – mă aflam într-o ambulanță care mă ducea, cu girofarurile sclipind albastru și cu sirena urlând a jale, la spitalul din Cumberland. O oră mai târziu mă aflam în secția de terapie intensivă. Îmi puseseră perfuzii. Un cretin de infirmier cânta – fals, dar foarte tare – despre viața nasoală, pe care o duce de când l-a părăsit nevasta și i s-a stricat mașina.

Așa se încheie prima parte a poveștii mele, Ruth. Putem s-o numim „Cum am scăpat din cătușe și mi-am croit drum spre libertate". Povestea mai are încă două părți: „Consecințele" și „Morala". O să trec repede peste „Consecințe", deoarece partea aceasta este interesantă doar dacă ești psiholog sau medic și te preocupă grefele de piele și durerea. De fapt, vreau să ajung cât mai repede la „Morală"; cât mai repede, înainte ca oboseala să mă copleșească. Cât mai repede, cât mai sunt încă lucidă, ca să pot scrie ceea ce vreau să scriu. Cât mai repede, ca să pot scrie așa cum meriți. În fond, „Morala" este partea care m-a determinat să îți scriu.

Înainte, însă, trebuie să îți mai spun câte ceva despre Brandon Milheron, care reprezintă chintesența perioadei numite „Consecințe". Brandon a apărut chiar în prima parte, partea cea dureroasă și urâtă, a vindecării mele și aș putea spune că m-a adoptat. Mi-aș dori să îl pot descrie ca fiind un bărbat încântător și deosebit, căci mi-a fost alături toată perioada aceea îngrozitoare. Dar nici „încântător" și nici „deosebit" nu sunt cele mai potrivite cuvinte. Spun prea puțin și nu îl caracterizează așa cum trebuie. Bărbatul acesta este mult mai mult. Blândețea lui nu poate fi descrisă. Nici înțelegerea de care a dat dovadă. Dar timpul trece și trebuie să mă grăbesc. E suficient să spun că sarcina lui era doar să aibă grijă ca firma de avocați unde lucrase Gerald să nu fie implicată în scandal. Însă Brandon a fost mereu lângă mine, m-a sprijinit și m-a încurajat. I-am pătat reverele cu lacrimi. Poate că nu ți-aș spune atâtea despre el dacă ieri nu s-ar fi întâmplat ceva anume. Puțină răbdare, draga mea, o să ajungem și acolo.

În ultimele paisprezece luni de viață Gerald a colaborat foarte mult cu Brandon și relațiile dintre ei au fost extrem de cordiale. Am senzația însă că Brandon urma să fie avansat și să îi ia locul lui Gerald. Deocamdată, el era singurul în stare să țină situația sub control și să împiedice apariția întregii povești în ziare.

Brandon *este* un om blând și înțelegător și onest, dar trebuia să își ducă sarcina la bun sfârșit. Știi bine că am fost măritată aproape douăzeci de ani cu un avocat și știu pe propria-mi piele cât de asemănători unui cameleon pot fi cei din breasla asta, câtă grijă au să delimiteze cu mare strictețe aspectele diverse ale vieții și personalității lor. Cred că tocmai acest comportament îi face să supraviețuiască în lumea scârboasă pe care o servesc, să supraviețuiască și să nu o ia razna. Da. Dar același comportament îi face absolut detestabili.

Brandon nu era detestabil, dar avea o misiune: să facă orice ca să împiedice publicitatea proastă care ar fi prejudiciat firma. Adică publicitatea care ne-ar fi pus într-o lumină nefastă pe Gerald sau pe mine. Când trebuie să te ocupi de o situație atât de delicată nu e deloc greu să te trezești că tocmai ce ai călcat în străchini. Mai vreau să îți spun, ca să reușești să înțelegi mai bine felul de a fi al lui Brandon, că niciodată – absolut niciodată – nu mi-a zis că a acceptat însărcinarea asta din respect față de amintirea lui Gerald. A acceptat-o pentru că, așa cum Gerald însuși ar fi spus, reprezenta o șansă de avansare – o scurtătură spre eșalonul superior. A reușit: n-a călcat în străchini, a fost avansat și eu mă bucur nespus de mult. Mă bucur pentru el deoarece s-a purtat minunat cu mine. Nu a intrat niciodată în panică atunci când îmi dădea telefon vreun ziarist și nu s-a comportat niciodată de parcă ar fi fost vorba de o simplă sarcină de serviciu – atât și nimic mai mult. Vrei să știi ce cred, Ruth? Cred că... deși sunt cu șapte ani mai în vârstă decât bărbatul ăsta și arăt de parcă m-a călcat trenul... cred că Brandon Milheron s-a îndrăgostit de mine. De mine, sau de eroina pe care o vede cu ochii minții. Nu cred că se gândește la sex (nu încă; la patruzeci de kilograme arăt ca o găină jumulită din galantarul unei măcelării), iar pe mine nu mă deranjează absolut deloc. Aș fi în al nouălea cer dacă n-aș mai face sex câte zile o să am. Aș minți însă dacă aș afirma că nu mi-a făcut plăcere expresia din ochii lui – privirea care îmi spunea că acum eu sunt misiunea lui: eu, Jessie Angela Mahout Burlingame, eu, o persoană adevărată, nu un teanc de dosare cu titlul „Afacerea Burlingame". Nu știu dacă Brandon mă pune înaintea intereselor firmei, sau după ele, sau alături. Și nici nu-mi pasă. Mi-e suficient să știu că ocup un loc important în viața lui. Mi-e suficient să știu că nu sunt...

Jessie se opri și își cântări cuvintele. Trase din țigară și continuă.

...doar un obiect al compasiunii lui.

Brandon a asistat la toate interogatoriile pe care mi le-a luat poliția. Le-a înregistrat pe un reportofon. Pe un ton politicos, dar rece și ferm, a atras atenția tuturor celor prezenți în jurul meu – inclusiv stenografelor și infirmierelor – că acea persoană care nu va păstra confidențialitate absolută asupra detaliilor cazului va avea de suportat represaliile celei mai mari firme de avocați din New England, firmă recunoscută pentru avariția ei ieșită din comun. Brandon avea putere de convingere. Nimeni nu a făcut vreo dezvăluire.

Cel mai cumplit interogatoriu s-a desfășurat într-una dintre cele trei zile cât am stat la „Reanimare". Vrei să știi ce consemnează rapoartele poliției? Bine. Iată: Am hotărât – Gerald și cu mine – să ne petrecem ziua în vila noastră de vacanță. După un interludiu sexual – agresiv, dar plăcut – am făcut duș împreună. Gerald a ieșit din baie și m-a lăsat să mă spăl pe cap. Se văita că e balonat din cauza sandviciurilor mâncate pe drum și m-a întrebat dacă avem ceva pansamente gastrice prin casă. I-am spus că nu știu, dar, dacă totuși avem, medicamentele trebuie să fie ori pe măsuță, ori pe etajera de la capătul patului. După vreo trei sau patru minute, când îmi limpezeam părul, l-am auzit strigând. Imediat după strigăt am auzit și o bufnitură. M-am repezit afară din baie și, când să intru în dormitor, am alunecat, am căzut și mi-am lovit capul de colțul măsuței. Am leșinat.

În această povestire – scornită de domnul Milheron și doamna Burlingame și, aș adăuga, acceptată cu entuziasm de poliție – mi-am revenit de câteva ori, doar pentru ca apoi să leșin iarăși. Când m-am trezit, în cele din urmă, câinele se plictisise de Gerald și începuse să mă muște. M-am urcat în pat (în povestirea aceasta patul fusese deplasat de la locul lui de către echipa de muncitori care lustruiseră parchetul) și am alungat câinele aruncând în el paharul și scrumiera. Apoi, iar am leșinat și, în următoarele ore, am zăcut inconștientă, umplând patul cu sânge. Într-un târziu, mi-am mai revenit, am reușit să ajung la mașină și am plecat. Pe drum m-a cuprins iarăși amețeala. Atunci am intrat cu mașina în pom.

O singură dată l-am întrebat pe Brandon cât de tâmpiți pot fi polițiștii ca să creadă toate balivernele astea. Mi-a răspuns: „Poliția statală anchetează cazul și firma noastră are o mulțime de prieteni aici. Le-am cerut să ne ajute, dar nici măcar nu a fost nevoie să insist prea mult. Și polițiștii sunt tot oameni, Jessie. Nu-ți închipui că nu și-au dat seama de adevăr atunci când au văzut cătușele atârnate de capătul patului. Și, crede-mă, nu e prima dată când descoperă o pereche de cătușe anchetând infarctul cuiva. Nimeni nu vrea să audă tot felul de bârfe murdare pe seama ta sau a soțului tău din cauza unui accident stupid."

La început nu am povestit nimănui – nici măcar lui Brandon – despre bărbatul pe care mi s-a părut că îl văd, despre urma de noroi sau despre cercelul cu perlă. Așteptam momentul potrivit.

Jessie privi ultima propoziție, clătină din cap și continuă să scrie.

Nu. Mănânc căcat. Nu așteptam momentul potrivit, ci așteptam ca un polițist să îmi aducă o pungă din plastic și să îmi ceară să identific inelele din ea – inele, nu cercei. Și să-mi spună: „Credem că vă aparțin, deoarece în interior sunt gravate inițialele dumneavoastră și ale soțului dumneavoastră. Le-am găsit pe jos, în biroul din casa de vacanță."

Tot așteptam și așteptam și așteptam să se petreacă minunea asta. Căci, dacă așa ar fi stat lucrurile, ar fi însemnat că Musafirul de la Miezul Nopții nu ar fi fost decât rodul imaginației mele. Așteptam și așteptam și așteptam... Și nimic. Minunea nu s-a produs. În cele din urmă, chiar înainte de prima operație la mână, i-am spus lui Brandon că am avut senzația că nu am fost singură în casă în anumite momente. I-am spus că era foarte posibil ca imaginația să-mi fi jucat feste, însă totul mi se păruse extrem de real. N-am vorbit despre inelele pe care nu le mai aveam, dar am pomenit despre urma de noroi și despre cercelul cu perlă. Mai mult *m-am bâlbâit*, căci cercelul reprezenta coșmarul pe care nu voiam să îl destăinui nimănui, nici măcar lui Brandon. Pricepi, Ruth? Și, povestindu-i, foloseam cuvinte care exprimă îndoială: „*Cred* că am văzut" și „Eram *aproape* sigură."

Trebuia să îi împărtășesc temerile mele, trebuia să îmi descarc sufletul în fața cuiva, pentru că spaima îmi ardea ființa ca acidul sulfuric. Însă am încercat să îi demonstrez în toate felurile că nu confundam senzațiile subiective cu realitatea obiectivă. Și, mai ales, m-am ferit să-i arăt cât de *speriată* încă mai eram. Nu voiam să creadă că am înnebunit. Nu-mi păsa dacă își spunea că sunt puțin isterică. Acesta era prețul pe care îl plăteam pentru a nu ajunge să dezvălui alt secret mai îngrozitor: tatăl meu și întâmplarea din ziua eclipsei.

Brandon m-a mângâiat pe mână și mi-a spus că mă înțelege și, date fiind împrejurările, probabil că era ceva obișnuit. A adăugat că cel mai important lucru pe care trebuia să îl țin minte era faptul că am făcut duș cu Gerald imediat după zbenguiala din pat. Poliția cercetase toată casa și fără îndoială că ar fi găsit ceva urme care să ateste prezența vreunui străin.

– Poate *chiar* au găsit asemenea probe – am spus. Poate că un polițist a furat cercelul.

– Sigur că lumea e plină de polițiști cu lipici pe degete – mi-a răspuns Brandon – însă mi-e tare greu să cred că vreunul, oricât de

tâmpit, și-ar risca întreaga carieră pentru un cercel desperecheat. Pare mult mai verosimil că persoana care ți se pare că a fost în casă s-a întors mai târziu și l-a recuperat.

– Da! – am exclamat. E posibil!

Brandon își reprimă impulsul de a clătina dezaprobator din cap. Ridică din umeri:

– Orice e posibil, de la lăcomie până la greșeli ale polițiștilor, dar...

Ezită. Apoi m-a luat de mână și mă privi cu severitate.

– Teoria ta se bazează, în mare parte, pe ideea că polițiștii care au cercetat casa au făcut o treabă de mântuială. Și nu este așa. Sunt absolut convins că, dacă ar mai fi fost cineva acolo, ar fi găsit vreo urmă cât de mică. Și dacă ar fi găsit așa ceva, mi-ar fi spus.

– De ce să-ți spună?

– Pentru că prezența unei a treia persoane în casă te-ar putea pune într-o lumină extrem de nefavorabilă, situație în care polițiștii nu mai sunt de treabă iar tu, din victimă, te transformi în suspect.

– Nu-nțeleg ce vrei să spui.

Mințeam, Ruth. Începusem să înțeleg întreaga situație și toate implicațiile acesteia. Gerald avea obsesia asigurărilor și, în calitate de văduvă, îmi revenea o sumă considerabilă.

– Soțului tău i s-a făcut o autopsie extrem de minuțioasă, îmi mai spuse Brandon.

– Concluzia la care s-a ajuns este că Gerald a murit în urma unui atac de cord obișnuit. Prin „obișnuit", medicii înțeleg un infarct ce nu are nici un fel de legătură cu vreo intoxicație alimentară, efort prea mare sau traumă psihică.

Se uită mai atent la mine și se întrerupse.

– Jessie, ce ai?

– Nimic, am șoptit.

– Ba da. Arăți groaznic. Te doare?

Am reușit să-l conving că mă simt bine. Cred că îți închipui ce fel de gânduri îmi treceau prin minte. Mi-am amintit loviturile pe care i le-am dat lui Gerald: una în burtă, cealaltă în boașe. Mi-am dat seama că am fost isteață când am declarat că partida de sex a fost dură, explicând, astfel, existența vânătăilor.

Totuși, nu mă pot împiedica să mă întreb: oare loviturile mele i-au provocat atacul de cord? Nici unul dintre tratatele medicale pe care le-am răsfoit nu menționează o asemenea posibilitate. Dar, hai să nu mă mai ascund după degete: probabil că am și eu partea mea de vină, deși refuz cu înverșunare să îmi asum întreaga responsabilitate. Gerald era mult prea gras, obișnuia să bea mult prea mult, obișnuia să fumeze mult prea mult. Infarctul îi pândea de după colț. Dacă nu s-ar fi produs în ziua cu pricina, s-ar fi produs, cu siguranță, în săptămâna următoare, sau în luna următoare. Și dacă nu ești de acord cu mine, poți să îți vâri exact în cur scrisoarea asta, Ruth. Sunt convinsă

că mi-am câștigat dreptul să cred exact ceea ce *vreau* să cred. Cel puțin în cazul ăsta. *Mai ales* în cazul ăsta.

– M-am schimbat la față pentru că mi-e greu să-mi închipui că cineva ar fi în stare să creadă că l-am omorât pe Gerald ca să încasez asigurarea.

Brandon clătină iarăși din cap:

– Nimeni nu crede așa ceva. Medicul legist spune că Gerald a suferit un atac de cord care s-ar fi putut să fi fost precipitat de excitația sexuală. Poliția acceptă acest diagnostic pentru că medicul este printre cei mai buni din statul nostru. Cel mult s-ar putea să se trezească niște voci cinice care să te acuze că te-ai jucat de-a Salomeea.

– Tu asta crezi?

Îmi imaginam că l-aș putea șoca printr-o atitudine atât de directă și o parte din mine murea de curiozitate să vadă cum arată un Brandon Milheron șocat. Se pare că încă nu îl cunoșteam prea bine. A surâs:

– Adică să cred că ai avut atâta fantezie diabolică încât să-i provoci lui Gerald un infarct fără să iei în considerare posibilitatea că ai putea muri prinsă în cătușe de pat? Nu. Nu cred. Cred că totul s-a petrecut exact așa cum mi-ai povestit. Îmi dai voie să-ți vorbesc deschis?

– Nici n-aș accepta altceva.

– Bine. Uite cum stă treaba: am colaborat cu Gerald și m-am înțeles bine cu el. Dar mulți dintre colegii noștri nu-l înghițeau deloc. Era cel mai mare ipocrit pe care l-am cunoscut vreodată. De aceea nu mă mir câtuși de puțin faptul că ideea de a face amor cu o femeie legată l-a făcut să-și piardă controlul și i-a pus o bombă în inimă.

Se întunecase. Singura lumină din rezerva spitalului era veioza de deasupra patului meu. Nu-i deslușeam chipul, acum învăluit în umbre, însă eram convinsă că Brandon Milheron roșise.

– Îmi cer scuze dacă te-am jignit – vocea-i tremura, stânjenită.

Râsul îmi gâlgâia în gât. L-am sugrumat, pentru că aș fi rănit pe Brandon; dar se purtase ca un virgin de optsprezece ani.

– Nu m-ai jignit.

– Mă bucur. Trebuie să-ți mai spun că poliția are obligația să ia în considerare toate posibilitățile – inclusiv crima – și să cerceteze probabilitatea ca tu să-l fi ajutat să facă atacul de cord.

– Da' nici măcar nu știam că are probleme cu inima! am exclamat.

– Și se pare că nici companiile de asigurări n-au știut. Nu-i așa că nu l-ar mai fi asigurat dacă știau?

– Companiile de asigurări asigură pe oricine le dă bani destui, mi-a răspuns; iar agenții care au încheiat contractele nu l-au văzut pe Gerald nici beat, nici aprinzându-și țigară de la țigară. Tu l-ai văzut. Chiar dacă nu-ți convine, trebuie să fi bănuit că e predispus la infarct. Așa gândesc și polițiștii. Și își zic: „Dar dacă și-a invitat un prieten la vilă fără să-i spună soțului? Dar dacă prietenul ăsta l-a speriat pe

domnul Burlingame exact atunci când trebuia?" Dacă ar avea probe în sensul ăsta, ai fi în rahat până peste cap, Jessie. Pentru că, în circumstanțe foarte speciale, o asemenea sperietură, care duce la infarct, poate fi considerată drept crimă cu premeditare. Pe de altă parte, faptul că-ți-ai petrecut două zile în căutușe și a trebuit să-ți jupoi pielea ca să scapi exclude posibilitatea existenței unui complice.

Rămăsesem mută. Îmi dădeam seama că mă aflasem pe marginea unui hău fără fund. Până atunci mi se păruse o glumă proastă și fără sens ideea că poliția ar putea să creadă că eu l-am omorât pe Gerald. Brandon a continuat:

– Înțelegi de ce e mai bine să nu spui nimic despre existența unei a treia persoane în casă?

– Da. Nu trebuie să răscolim căcatul. Nu trebuie să stârnim câinii.

Câinii... În fața ochilor îmi apăru javra blestemată care își înfipsese colții în brațul lui Gerald și încerca să îl tragă înspre ușă. Am văzut cum din bot îi atârnă bucăți de piele. Apropo, am aflat că, la câteva zile după „coșmarul" meu, au găsit câinele – amărâtul își făcuse culcuș sub magazia familiei Laglan. Avea și provizii: o halcă mare din Gerald, ceea ce însemna că se întorsese, cel puțin o dată, după ce îl gonisem cu farurile și claxonul Mercedesului. L-au împușcat. Purta o plăcuță din bronz pe care îi era inscripționat doar numele: „Prinț."

„Prinț" – poți să-ți închipui așa ceva? Când șeriful Teagarden mi-a spus că l-au omorât, m-am bucurat. Nu-l condamn pentru că a făcut ce a făcut, căci situația lui nu era mult diferită de a mea, dar m-am bucurat atunci. Și mă mai bucur, încă.

Am divagat. Îți relatam discuția mea cu Brandon după ce i-am spus că era posibil să fi fost un străin în casă. A accentuat ideea că nu trebuie să răscolim căcatul. Am fost de acord – mă liniștise faptul că i-am spus adevărul – dar mai aveam multe să-i povestesc.

– Telefonul m-a convins. L-am încercat după ce am scăpat din căutușe. Și era mort. Mort ca președintele Lincoln. *Atunci* mi-am dat seama că nu mă înșelasem. Că *fusese* cineva în casă și acel cineva a tăiat cablul telefonic. Asta m-a făcut să mă grăbesc. Să fug de-acolo cât de repede puteam. Nu știi ce înseamnă spaima adevărată până când nu te trezești pierdută în mijlocul sălbăticiei alături de un musafir nepoftit.

Brandon surâdea. Din păcate, de această dată, surâsul era ușor ironic. Surâsul bărbaților în fața prostiei femeilor. Surâsul bărbaților care cred că este ilegal să lași o femeie singură pe stradă. Surâsul superior al bărbaților care ne cred neajutorate.

– Ai ajuns la concluzia că cineva a tăiat cablul după ce ai verificat un singur telefon – cel din dormitor – și ai observat că e mort. Așa e?

Lucrurile nu stăteau chiar așa, dar am încuviințat, pe de-o parte, pentru că era mai simplu, dar, mai ales, pentru că nu are absolut nici un rost să încerci să convingi un bărbat care surâde astfel: „Femeile! Of! Nu poți să trăiești cu ele, nu poți nici să le împușți!" Ruth, draga

mea, dacă nu te-ai schimbat radical, sunt sigură că înțelegi ce vreau să spun și sunt la fel de sigură că înțelegi că nu-mi doream nimic altceva decât să pun capăt discuției aceleia stupide.

– Pur și simplu, era scos din priză, a spus Brandon.

– Probabil că Gerald *n*-a vrut ca după-amiaza, pentru care își făcuse atâtea planuri, să-i fie întreruptă de telefoane date de subalterni. A scos din priză și telefonul din hol, însă nu și pe cel din bucătărie. Poliția le-a verificat pe toate.

Atunci mi-a picat fisa. Atunci am înțeles că toți – toți bărbații care anchetau întâmplarea mea – își făcuseră, deja, o părere referitoare la maniera în care m-am comportat. Părerea lor mă favoriza, ce-i drept, și, prin urmare, îmi simplifica întreaga situație. Însă mă irita faptul că această părere a lor nu se întemeia pe declarațiile mele sau pe probele descoperite în casă, ci doar pe simpla constatare că sunt femeie și femeile se *manifestă* în moduri întotdeauna previzibile.

Bărbații nu și-au schimbat câtuși de puțin atitudinea față de noi, Ruth. Sigur, mulți au învățat să rostească vorbe potrivite la momentul potrivit, dar, iată, maică-mea obișnuia să spună: „Chiar și un canibal poate învăța să recite Crezul Apostolilor."

Vrei să-ți mai sun ceva? Brandon Milheron *mă admiră* și admiră felul în care m-am descurcat după moartea neașteptată a lui Gerald. Da, mă admiră. I-am citit admirația în privire. Și nu doar o dată. Dacă va trece pe la mine diseară – așa cum face de obicei – voi avea iarăși prilejul să mă scald în admirația lui. Brandon crede că am făcut o treabă a naibii de bună, o treabă a naibii de *curajoasă*... pentru o femeie. De fapt, când i-am povestit prima oară despre musafirul meu ipotetic, mi-a mărturisit că și el s-ar fi comportat exact ca mine în această situație. În cazul în care ar fi avut febră foarte mare. Da. Sigur. Probabil că bărbații își închipuie că femeile nu sunt nimic altceva decât avocați bolnavi de friguri, malarie, febră galbenă. Poate că numai așa aș putea să le explic comportamentul.

Mă refer la misoginism, dar mă refer și la ceva mult mai important și mult mai înfricoșător. Brandon nu m-a înțeles, dar nu din cauza diferenței dintre sexe. Nu m-a înțeles, pentru că suntem cu toții blestemați să fim oameni și suntem blestemați să fim complet singuri. Cumplite lucruri s-au întâmplat în casa aia, Ruth; de-abia mai târziu am înțeles *cât* de cumplite, iar el *n-a înțeles absolut deloc*. I-am povestit tot ce am făcut pentru a izgoni groaza aceea care mă devora de vie, și el a dat din cap, și a zâmbit, și m-a compătimit, și cred că toate astea mi-au făcut bine. Dar nu a reușit nici măcar să bănuiască adevărul... Groaza aceasta care crește, și tot crește, până când se transformă într-o casă uriașă, și întunecată, și bântuită de fantome, care-mi înghite toate gândurile. Ușa-i este deschisă, invitându-mă să intru, dar eu *nu* vreau să mă întorc acolo, deși, uneori, mă pomenesc că îi trec pragul și, atunci, ușa se trântește în spatele meu și se încuie.

Cred că ar fi trebuit să mă liniștească vestea că telefonul nu fusese întrerupt. Și, totuși, nu... Căci o parte a minții mele credea – și încă mai crede – că telefonul din dormitor n-ar fi funcționat chiar dacă m-aș fi târât pe sub măsuță și l-aș fi reconectat; că cel din bucătărie a funcționat mai târziu, dar precis era mort în noaptea aceea; că singura mea șansă era să fug de-acolo ca să nu mă ucidă creatura.

Brandon s-a aplecat înspre mine:

– N-a fost nimeni în casă, Jessie. Cel mai bun lucru pe care-l poți face pentru tine e să uiți toată halucinația asta.

Am simțit nevoia imperioasă să îi spun că nu mai am inelele, dar eram epuizată și mi-era rău. Așa că am tăcut. După ce a plecat, am rămas trează multă vreme – nici măcar tranchilizantele nu mi-au adus somnul. M-am gândit, în treacăt, la operația care mă aștepta a doua zi. Dar, mai ales, m-am gândit la inele. La inele și la urma de noroi pe care nimeni în afară de mine nu a văzut-o. M-am gândit dacă nu cumva creatura se întorsese în casă ca să facă ordine. Să șteargă semnele. Să înlăture probele. Înainte să adorm am ajuns la concluzia că nu au existat nici o urmă de noroi, nici un cercel cu perlă. Probabil că vreun polițist mi-a găsit inelele pe podeaua biroului, lângă bibliotecă, și le luase. *Acum ar trebui să fie în vitrina unei case de amanet*, mi-am spus. Gândul acesta ar fi trebuit să mă înfurie. Dimpotrivă: mi-a adus o nesperată senzație de liniște și bine. Nici un străin; nici un străin; nici un străin; nicăieri. Nimeni altcineva decât un polițist cu lipici pe degete. În ceea ce privește inelele, nici atunci nu mi-a păsat și nici acum nu-mi pasă ce s-a întâmplat cu ele. Oricum, nu mai contează acum. În ultimele luni am devenit tot mai convinsă că bărbatul îți pune inelul pe deget deoarece legea nu-i permite să ți-l pună pe nas. Dar, iată: dimineața a lunecat în după-amiază, după-amiaza se precipită în înserare și a venit vremea să vorbim despre Raymond Andrew Joubert.

Jessie se relaxă și își aprinse o altă țigară, fără să-și dea seama că o durea capul, iar rinichii i se revoltaseră din cauza îndelungatei perioade petrecute în fața computerului. Casa era învăluită într-o tăcere de moarte – tăcere care nu însemna altceva decât că Megan Landis plecase la cumpărături și la curățătoria chimică. Lui Jessie nu-i venea să creadă că micuța menajeră plecase, pur și simplu, fără să mai încerce să o despartă de calculator. Dar Meggie știa că orice efort în acest sens ar fi fost zadarnic. Probabil că și-a zis: *Las-o să-și facă damblaua. Poate așa o să se simtă mai bine.* În fond, Meggie era o simplă angajată. Nu-i era rudă;

nu-i era prietenă. De ce să-i pese? Gândul trimise o săgeată otrăvită prin inima lui Jessie.

Duşumeaua de la etaj scârţâi. Ţigara-i tremură între degete.

S-a întors! urlă Supusa. *Dumnezeule, Jessie, s-a întors!*

Nici vorbă. Ochii femeii alunecară, peste fotografia decupată din ziare. *Ştiu exact unde eşti, pui de curvă.*

Sigur că ştia. Însă o parte bolnavă a minţii ei continua să insiste asupra faptului că nu el, ci cow-boy-ul cosmic, spectrul dragostei se întorsese pentru a-şi savura dulcea-i răzbunare. Aşteptase să o prindă singură în casă. Dacă ar fi ridicat, acum, receptorul telefonului, ar fi descoperit că e mut, aşa cum mute au fost telefoanele din casa de pe malul lacului în noaptea aceea de coşmar.

Prietenul tău, Brandon, n-are decât să zâmbească până când îi ajunge gura la urechi, dar noi ştim adevărul. Nu-i aşa, Jessie?

Întinse mâna sănătoasă, înşfăcă receptorul şi îl duse la ureche. Ţiuitul calm al tonului o linişti. Puse receptorul în furcă. Buzele i se strâmbară într-un surâs posomorât.

Da. Ştiu exact unde eşti, pui de curvă. Indiferent de părerile Supusei şi ale celorlalte doamne care se joacă de-a v-aţi ascunselea printre gândurile mele. Dovlecel şi cu mine ştim că eşti îmbrăcat într-o salopetă portocalie şi te afli bine închis într-o celulă din închisoarea comitatului – la capătul aripii vechi a clădirii, mi-a spus Brandon, astfel încât ceilalţi deţinuţi să nu poată ajunge la tine şi să te fută înaintea juriului. Poate nu am scăpat definitiv de tine. Dar vom scăpa. Îţi jur că vom scăpa.

Privi ecranul computerului şi, deşi somnolenţa indusă de calmant îi dispăruse de mult, simţea o sfârşeală şi o completă lipsă de încredere în propriile-i forţe, în puterea de a duce la bun sfârşit ceea ce începuse.

A venit vremea să vorbim despre Raymond Andrew Joubert – scrisese. Dar venise, oare, vremea? Era, oare, în stare? În plus, era *atât* de obosită. Şi pe bună dreptate: lucrase întreaga zi. Poate că ar fi fost mai bine să se întindă şi să tragă un pui de somn. Stoca tot ce scrisese în memoria calculatorului şi continua dimineaţa următoare...

Vocea lui Dovlecel se opuse. Dovlecel îi vorbea din ce în ce mai rar în ultima vreme. Jessie o ascultă cu multă atenție.

Dacă te oprești acum, nu te mai obosi să stochezi ce ai scris. Șterge totul. Știm amândouă că n-o să mai ai curaj să vorbești despre Joubert, să te confrunți cu el.

– Da – murmură Jessie – îmi trebuie mult curaj. Foarte mult.

Stinse țigara fumată numai pe jumătate. Privi pe fereastră. Ninsoarea se oprise de mult și soarele strălucea cu voioșie rece. Se va întuneca deștul de curând. Februarie este un anotimp ingrat, un anotimp meschin.

– Ce zici, Dovlecel? se adresă Jessie încăperii pustii.

– Continuăm?

Nu primi nici un răspuns, dar nu avea nevoie. Se aplecă înspre computer și începu iarăși să scrie. Nu se opri multă vreme; nici măcar pentru a-și aprinde vreo țigară.

37

A venit vremea să vorbim despre Raymond Andrew Joubert. N-o să fie deloc ușor, însă promit să-mi dau toată silința. Așa că, draga mea, mai toarnă-ți o cană cu cafea; și, sincer, nu cred că ți-ar strica și câteva picături de brandy. Iată Partea a Treia:

Am păstrat toate ziarele, însă nici articolele, nici știrile, nici anchetele nu reușesc să cuprindă tot ce știu eu. Și nici eu nu știu absolut totul. Mă îndolesc că există cineva pe lumea asta care să aibă habar de tot ce a făcut Joubert. Mă îndoiesc și de faptul că Joubert însuși ar fi conștient de toate faptele sale. Și asta este o binecuvântare pentru noi toți.

Știrile din ziare au tonuri de coșmar; iar informațiile care nu au fost publicate mi-au parvenit, săptămâna trecută, prin bunăvoința unui Brandon Milheron umilit și tăcut. L-am rugat să treacă pe la mine de îndată ce legăturile dintre povestea lui Joubert și întâmplarea mea au devenit mult prea evidente pentru a le mai putea ignora.

– Crezi că ăsta e individul, nu? Ăla care a intrat peste tine în casă? m-a întrebat.

I-am răspuns:

– Brandon, *știu* că el este.

A oftat, și-a coborât privirea, apoi s-a uitat iarăși în ochii mei.

– Îți datorez scuze. Nu te-am crezut atunci.

– Știu – am folosit cel mai blând și înțelegător ton.

– Dar te cred acum. Doamne, Dumnezeule, prin ce-ai trecut! Cât de mult vrei să știi?

Am inspirat adânc:

– Cât de mult poți să afli.

Voia să știe ce motive am.

– Aș accepta dacă mi-ai spune că e treaba ta și nu trebuie să mă vâr unde nu-mi fierbe oala. Dar tu îmi ceri să redeschid un caz pe care firma îl consideră închis. Dacă cineva își dă seama că mă interesează Joubert, s-ar putea...

– Să dai de belea, i-am continuat ideea.

Recunosc că nu mă gândisem la așa ceva.

– Da, mi-a răspuns, dar nu-i nici o problemă. Știu să-mi port de grijă... mă rog... așa cred. Sunt îngrijorat din cauza ta, Jess. Ai putea să reintri în atenția presei. Și știi cât ne-am zbătut să înlăturăm reporterii. Da' nu asta-i problema. Nu. Nici pe departe. Vorbim acum despre cel mai îngrozitor criminal care a bântuit New England de vreo cincizeci de ani încoace. Toată povestea asta e atât de periculoasă încât îți trebuie un motiv al naibii de serios ca să te implici.

Nesiguranța și teama se ghiceau în încercarea lui de a părea amuzat de idelie mele.

– Ce dracu'! Și mie îmi trebuie un motiv serios ca să te ajut.

M-am apropiat de el și l-am prins de mână.

– Nici într-un milion de ani nu aș fi în stare să-ți explic de ce anume mă interesează. Dar pot să-ți spun *ce* vreau să aflu. E bine?

Brandon a fost de acord.

– Trei lucruri. În primul rând, trebuie neapărat să aflu dacă Joubert este o persoană în carne și oase. Apoi, trebuie să aflu dacă a făcut toate chestiile alea. Și, în al treilea rând, trebuie neapărat să mă conving că nu mă voi mai trezi vreodată cu el în dormitor.

Așa mi-am reamintit totul și am izbucnit în plâns. Nu îmi forțasem lacrimile ca să-i impresionez pe Brandon. Plânsul meu era cât se poate natural. Mai mult încă, se părea că nu eram în stare să mă opresc din hohotit.

– Te implor, ajută-mă, Brandon. Îmi apare în fața ochilor în fiecare noapte când sting lumina. Nu am pe nimeni. Te rog, te rog mult, ajută-mă. Trebuie să știu.

Îmi șterse lacrimile cu batista lui. Blând, așa cum făcea și mama în copilăria mea, când se întâmpla să îmi julesc genunchii. De mult, cu multă vreme înainte de a deveni roata care scârțâie.

– Bine. Liniștește-te. Am să aflu tot ce pot și am să-ți relatez absolut tot, toate detaliile... tot... până când tu însăți ai să mă rogi să încetez. Am senzația că asta o să se întâmple foarte repede.

A reușit să afle foarte multe. Acum le vei afla și tu. Dar, Ruth, s-ar putea să simți nevoia să nu citești până la capăt următoarele pagini. Nu-i nimic. Înțeleg perfect. Și eu mi-aș dori să nu le scriu, însă cred că și asta face parte din terapie.

Partea aceasta a povestirii mele – de fapt, a povestirii lui Brandon – începe prin 1984 sau 1985. În perioada aceea s-au înregistrat nume-

roase cazuri de profanări de morminte în vestul statului Maine, în zona lacurilor. Cazuri asemănătoare au fost raportate în câteva orășele de la granița cu New Hampshire. Desigur că suntem obișnuiți cu distrugeri de monumente funerare, cu inscripții obscene, cu atât mai mult în jurul zilei de Halloween. Însă delictele despre care îți vorbesc erau mai serioase, mai macabre. Păreau cu totul ieșite din comun atât celor care le descopereau cât și celor care le anchetau. Însă „modus operandi" era meticulos, bine organizat și cu o deosebită atenție față de detalii. Cineva – poate două sau trei persoane, însă mult mai probabil una singură – intra în cavourile din cimitirele orașelor mici cu măiestria unui spărgător de case. Se pare că persoana respectivă se dotase cu burghie, bomfaiere și un troliu.

Erau sparte numai criptele și mausoleurile – niciodată mormintele individuale – și numai iarna, când pământul este înghețat iar cadavrele sunt depozitate până la sosirea primăverii. De îndată ce dezghețul reușea să pătrundă în cavouri, deschidea sicriele. Apoi jefuia cadavrele de toate bijuteriile cu care fuseseră înmormântate. Cu o pereche de clești le smulgea dinții din aur, sau măselele plombate cu aur.

Sunt oribile infracțiunile acestea, dar, măcar, sunt de înțeles. Însă jaful constituia numai preambulul. Hoțul se transforma în criminal. Scotea ochi, tăia urechi, gâturi. În februarie 1989, în cimitirul Chilton Remembrance, au fost descoperite două cadavre fără nasuri – se pare că operase cu un clocan și o daltă. Polițistul care le văzuse i-a spus lui Brandon: „Trebuie că a fost destul de ușor – erau înghețate și casante. Problema e alta: ce face individul ăsta cu două nasuri înghețate? Le agață de breloc? Le învelește în brânză și le vâră în cuptorul cu microunde? Ce dracu' face?"

Aproape toate cadavrele profanate au fost găsite fără mâini și fără labele picioarelor. Câteodată, chiar fără brațe și fără picioare. Au fost cazuri în care individul a luat și capetele și organele genitale. Probele criminalistice au dus la concluzia că folosea un topor și un cuțit de măcelar, precum și diferite scalpeluri. Lucra ordonat și curat. „Un amator talentat" – i-a spus alt polițist lui Brandon. „Nu l-aș lăsa să îmi scoată vezica biliară, dar aș avea încredere în el dacă ar fi vorba să-mi opereze o aluniță. Bine, presupunând că mi s-ar face anestezie generală."

Uneori, despica trupurile și/sau cutiile craniene și le umplea cu excremente de animale. Deseori poliția s-a confruntat și cu cazuri de necrofilie. Nu făcea discriminări când era vorba să fure bijuterii, dinți din aur sau membre.

Însă întreținea raporturi sexuale numai cu cadavrele de sex masculin. Cred că ăsta a fost marele meu noroc.

Modalitatea în care poliția a tratat cazul meu constituie un exemplu al discreției întruchipate. De Joubert s-a ocupat în altă manieră. Ancheta a durat șapte ani; și au colaborat două departamente ale poliției

statale, patru șerifi, treizeci și unu de ajutoare de șerifi și numai Dumnezeu știe câți polițiști. Prin 1989 botezaseră, chiar, infractorul. Îi spuneau Rudolph. Discutau despre atrocitățile comise de Rudolph când se întâlneau pe sălile tribunalelor – martori în diferite procese. Discutau despre Rudolph la diverse consfătuiri organizate în Augusta și în Derry și în Waterville. Discutau despre Rudolph în timpul pauzelor de masă. „Ba' chiar l-am luat și acasă" – l-a spus un polițist lui Brandon. Ce te miri? În meseria noastră întotdeauna iei acasă pe cineva ca Rudolph. Discuți despre ultimele detalii ale cazului în timp ce faci un grătar în curtea din spatele casei sau în timp ce copiii joacă fotbal. Și discuți, și tot discuți, pentru că nu știi niciodată de unde sare iepurele."

Și aici este partea cu adevărat uluitoare (fără îndoială că îmi vei da dreptate, dacă nu care cumva icnești aplecată asupra closetului); toți acești ani, toți acești polițiști au știut că au de-a face cu un monstru, cu o hienă care bântuia prin regiunea de vest a statului Maine, însă *povestea nu a ajuns pe paginile ziarelor până când Joubert nu a fost prins.*

Desigur că, în loc să aprecieze discreția polițiștilor de provincie, un chițibușar s-ar putea declara nemulțumit de faptul că a durat atâta vreme până la arestarea lui Joubert. Brandon mi-a lămurit și aspectul ăsta: animalul (chiar acest cuvânt era cel folosit de polițiști) opera exclusiv în orașe foarte mici, unde bugetul limitat îi obliga pe apărătorii legii (puțini și ei la număr) să se ocupe numai de cazurile care nu sufereau amânare: crime împotriva celor vii, și nu infracțiuni comise împotriva celor morți. Sunt bandele de hoți de mașini, sunt criminalii, sunt cei ce-și molestează soțiile, sunt bandiții, sunt cei ce suferă de beția vitezei și cei ce suferă de beție, pur și simplu. În plus, mai sunt și drogurile – moartea albă. Se cultivă, se prelucrează, se cumpără, se vând, se comit crime în numele lor. Când ești un amărât de polițist suprasolicitat și cu un salariu de mizerie, trebuie să ai anumite priorități. Iar un individ al cărui hobby este jocul cu morții nu constituie, în nici un caz, o prioritate.

Am ascultat cu mare atenție spusele lui Brandon și am fost, în principiu, de acord:

– Au dreptate, nimic de zis. Dar e cam ciudat. Adică... tot ce făcea Joubert... era puțin mai mult decât un joc cu morții. Nu? Greșesc eu, cumva?

– Nu greșești deloc, mi-a răspuns Brandon.

Ceea ce nici unul dintre noi nu îndrăznea să rostească era adevărul de necontestat că, vreme de șapte ani, monstrul acesta a făcut naveta din oraș în oraș, sodomizând cadavre. Și, din punctul meu de vedere, capturarea acestei bestii era mult mai importantă decât arestarea unor adolescente cu înclinații cleptomane.

Oricum, conta faptul că nimeni nu-l dăduse uitării și toți discutau despre el. Un animal ca Rudolph provoacă insomnii polițiștilor din

felurite motive, dar mai ales din cauză că unui individ atât de nebun încât să se poarte așa cu morții i-ar putea veni ideea și mai nebunească să-și încerce talentele și asupra celor vii. Mai era și misterul membrelor tăiate. La ce-i foloseau? Brandon mi-a povestit că printre polițiști circulase, puțin timp, zvonul că Rudolph era canibal. Însă acest zvon a fost iute înăbușit – nu pentru că ar fi fost ceva de neconceput, nici vorbă – ci pentru că se temeau că ar putea ajunge la urechile – mult prea bine dezvoltate – ale presei.

Când existau suficienți agenți și suficient timp, secțiile de poliție supravegheau câte unul dintre numeroasele cimitire din vestul statului Maine. Teoria pe care încercau să o pună în practică spunea că, dacă perseverezi suficient, vei ajunge să izbândești în cele din urmă. De fapt, chiar așa s-a și întâmplat.

În urmă cu zece zile, Norris Ridgewick, șeriful comitatului Castle, supraveghea, împreună cu ajutorul lui, cimitirul Homeland. Era ora două dimineața și tocmai se pregăteau să plece, când ajutorul șerifului, John LaPointe a auzit un zgomot de motor. N-au reușit să vadă dubița până când aceasta n-a ajuns în fața porții cimitirului, căci ningea, iar mașina avea farurile stinse. LaPointe a vrut să-l înhațe pe individ de îndată ce acesta a coborât din dubiță și a început să meșterească la poarta din fier forjat a cimitirului. Șeriful l-a oprit. „Ridgewick arată ca un cur plin de negi" – a comentat, amuzat, Brandon – „dar își cunoaște meseria."

Zece minute după ce mașina a pătruns în cimitir, Ridgewick și LaPointe au urmat-o. Au ajuns până la cripta aflată la poalele dealului. Amândoi se gândeau la Rudolph, însă nici unul nu i-a rostit numele.

Ridgewick a oprit înainte de criptă, explicându-i lui LaPointe că intenționează să îi dea individului prilejul de a le furniza toate probele necesare. S-a dovedit că Rudolph, în mărinimia lui, le-a oferit mult mai multe probe decât ar fi sperat vreodată polițiștii. Când, în cele din urmă, șeriful și ajutorul său au năvălit în criptă, la lumina lanternelor, l-au surprins pe Raymond Andrew Joubert pe jumătate vârât într-un sicriu deschis. Într-o mână ținea un topor, în cealaltă își ținea penisul. LaPointe a spus, mai târziu, că părea gata să le folosească pe amândouă.

Cred că s-au speriat de moarte când l-au văzut pe Joubert în toată splendoarea lui. Nimeni nu-și poate închipui mai bine ca mine ce înseamnă să dai cu ochii de o asemenea creatură, la ora două dimineața. Joubert suferă de acromegalie – boală declanșată de tulburări ale hipofizei și care se manifestă prin creșterea exagerată a mâinilor, picioarelor și capului. Din cauza asta avea fruntea atât de proeminentă și buzele atât de umflate. Tot din cauza asta brațele-i erau atât de lungi, încât îi atârnau până în dreptul genunchilor.

Șeriful Ridgewick și ajutorul lui, LaPointe, l-au închis pe Joubert în șopronul pe care îl folosesc drept magazie a secției de poliție.

– Au *pretins* că era trei dimineața și drumurile erau înzăpezite – mi-a spus Brandon – și de-asta nu l-au putut duce la închisoarea din Chamberlain sau la cea din Norway. Dar cred că Ridgewick era curios să-l analizeze mai bine pe Joubert. În orice caz, Joubert nu le-a făcut nici o problemă – stătea cuminței pe bancheta din spate, zglobiu – ciocârlie și arătând ca un personaj din „Povești din criptă".

Ridgewick a mai cerut, prin stație, încă două ajutoare. L-a legat fedeleș pe Joubert, s-a asigurat că cele două ajutoare sunt bine înarmate și au suficientă cafea tare și, apoi, s-a întors cu LaPointe la cimitir ca să recupereze dubița. Și-a pus mănuși, s-a așezat pe o folie din plastic și a pornit înspre oraș. A deschis toate geamurile mașinii și, totuși, dubița încă mai duhnea ca un abator.

Ajunsese, deja, în oraș, când a aruncat o privire către bancheta din spate. Acolo se aflau mai multe membre putrezite, precum și o valijoară mai mică decât cea pe care o văzusem eu. Alături, era o cutie cu unelte. Când Ridgewick a deschis valijoara, a descoperit șase penisuri înșirate pe o bucată de frânghie: un colier macabru. Mai târziu, Joubert a recunoscut că îl purta, deseori, mai ales în timpul expedițiilor sale nocturne prin cimitire; și a declarat că acela era talismanul său, aducător de noroc. Dacă l-ar fi purtat în noaptea cu pricina, nu ar fi fost prins.

Însă cel mai îngrozitor lucru pe care l-a văzut șeriful a fost un sandvici aruncat pe bancheta din spatele dubiței. Între cele două felii de pâine era o limbă de om, acoperită, din belșug, cu muștar.

– Ridgewick a apucat să coboare din mașină înainte de a vomita – mi-a spus Brandon. Și bine a făcut. Procuratura i-ar fi prins curul în pioneze dacă ar fi borât peste probe. Părerea mea este că ar fi trebuit să îl scoată la pensie dacă *n-ar fi vomitat;* adică, din considerente de natură psihologică.

În zori, l-au mutat pe Joubert la Chamberlain. În vreme ce Ridgewick îi citea drepturile pentru a doua sau a treia oară în decurs de numai câteva ore (Ridgewick este o persoană extrem de meticuloasă), Joubert l-a întrerupt, spunând ceva de genul: „cred că le-am făcut ceva rău lu' tati și lu' mami – ce rău îmi pare."

Descoperiseră, deja, pe baza actelor găsite în portofelul lui Joubert, faptul că acesta locuia în Motton, un sat aflat în apropiere de Chamberlain și, de îndată ce Joubert a fost închis în noua sa locuință, Ridgewick a anunțat atât poliția din Chamberlain cât și pe cea din Motton.

Pe drumul de întoarcere înspre Castle Rock, LaPointe a vrut să afle părerea lui Ridgewick despre ce anume va fi găsit acasă la Joubert. Ridgewick a răspuns:

– Habar n-am, dar sper că cei care vor face percheziția își vor lua măștile de gaze cu ei.

Cuplul numit de Joubert „tati și mami" – mama lui vitregă și soțul acesteia – erau morți. Toți se așteptau la aceasta. Însă erau morți de câteva luni, cu toate că Joubert vorbea ca și cum „răul" se întâmplase doar cu câteva ore în urmă. Îi scalpase pe amândoi și îi mâncase, aproape în întregime, pe „tati".

Bucăți din felurite cadavre erau răspândite prin toată casa. Unele putrede și colcăind de viermi, în ciuda vremii friguroase; altele conservate și păstrate cu dragoste de colecționar. Marea majoritate a acestora din urmă erau organe genitale masculine. Pe un raft aflat lângă scara ce ducea înspre pivniță, poliția a descoperit vreo cincizeci de borcane pline cu buze, ochi, degete de mână, degete de picior și testicule. Hobby-ul lui Joubert era să pună conserve. Casa era plină până la refuz cu obiecte furate mai ales din tabere de vară și din cabane. Joubert se referă cu dragoste la ele, numindu-le „lucrușoarele mele" – diverse dispozitive, unelte și destulă lenjerie cât să aprovizionezi un magazin de profil. Se pare că îi plăcea să o poarte.

Poliția încă mai încearcă să separe bucățile din cadavrele exhumate de cele care au altă proveniență. Se crede că, în ultimii cinci ani, Joubert a omorât cel puțin zece oameni, majoritatea autostopiști pe care îi lua în dubiță. S-ar putea să fi făcut mult mai multe victime – asta-i părerea lui Brandon – însă criminaliștii lucrează foarte încet. Iar Joubert nu le este de nici un folos; și nu din cauză că nu ar vorbi, ci tocmai pentru că vorbește prea mult. Brandon mi-a spus că deja a mărturisit comiterea a peste trei sute de crime, printre care se numără și asasinarea lui George Bush. În mintea lui Joubert, Bush este un actor dintr-un serial difuzat sâmbăta seara. De la vârsta de cincisprezece ani, de când a fost arestat pentru agresiune sexuală asupra vărului său, Joubert a trecut prin diferite instituții psihiatrice. Vărul său nu avea decât doi ani. Bineînțeles că, la rândul său, și Joubert fusese victimă a abuzurilor sexuale: tatăl său, tatăl său vitreg, mama sa vitregă. Toți l-au molestat. Cum se zice? Familia unită este cea care își rezolvă toate problemele fără a apela la străini.

Mai întâi, a fost internat la Gage Point și a fost eliberat, pentru ani mai târziu, la vârsta de nouăsprezece ani, considerându-se că se vindecase. Asta s-a întâmplat în 1973. Apoi, anii 1875 și 1976 l-au găsit pe Joubert internat într-un ospiciu pentru adolescenți. Era în perioada de zoofilie. Poate că nu ar trebui să glumesc pe seama tuturor acestor orori. Dar, crede-mă, Ruth, nu știu cum aș rezista altfel. Dacă nu aș glumi, cred că aș începe să plâng; și dacă voi începe să plâng nu voi mai fi în stare să mă opresc.

În 1979 a fost închis la „Juniper Hill" pentru că violase și scosese ochii unui băiețel de șase ani. Nimeni n-a crezut că o să mai lasă vreodată de acolo. Dar, atunci când este vorba de politică și de instituții aflate în proprietatea statului – îndeosebi ospicii – nimic nu este veșnic. În 1984, Joubert a părăsit, Juniper Hill, fiind, încă o dată, decla-

rat „vindecat". Și eu și Brandon credem că diagnosticul a avut mai mult de-a face cu reducerile bugetare decât cu miracolele psihiatriei moderne. În orice caz, Joubert s-a întors la Motton să locuiască împreună cu mama sa vitregă și concubinul acesteia. Iar statul a uitat, pur și simplu, de existența lui, după ce i-a eliberat permisul de conducere. Mi se pare uluitor faptul că a reușit să treacă, fără probleme, examenul de șofer. Apoi, spre sfârșitul lui 1984, sau la începutul lui 1985, a început să facă turul cimitirelor din zonă.

Devenise o persoană extrem de ocupată. Iama – criptele și cavourile; toamna și primăvara – taberele și casele din întreaga regiune vestică a statului Maine, furând orice îi plăcea: „lucrușoarele mele". Se pare că avea o deosebită slăbiciune pentru fotografiile înrămate. Poliția a descoperit patru cufere în podul casei sale. Brandon mi-a spus că nu au terminat, încă, de numărat fotografiile din ele și că se pare că sunt mai mult de șapte sute.

Este imposibil de speculat în ce măsură „tati" și „mami" l-au ajutat pe Joubert în aventurile sale până când acesta i-a trimis pe lumea cealaltă. Probabil că „tati" și „mami" erau întru totul de acord cu preocupările „copilașului", căci Joubert nu și-a dat nici o clipă osteneala să își ascundă faptele. Iar vecinii... Vecinii aveau principii foarte ferme: „Își plăteau impozitele, nu erau sociabili dar nici nu făceau scandal. Nu ne-au deranjat absolut deloc." Totul pare desprins dintr-un roman gotic – înfricoșător prin chiar discreția și perfecțiunea detaliilor.

În pivniță a fost descoperită o valiză mai mare. Brandon a făcut cópii după fotografiile poliției, dar a șovăit înainte să mi le arate. „A șovăit"... e un eufemism. A fost unica ocazie când a cedat tentației de a-și manifesta „macho" din el. Știi la ce mă refer, Ruth. Se transformase în John Wayne și părea a-mi spune: „Micuța mea doamnă, închide ochii pentru ca să nu vezi toate cadavrele astea de indieni. Lasă-mă să te conduc. Îți voi spune când am trecut de scena măcelului."

– Pot să accept că Joubert a intrat în casa voastră – mi-a spus Brandon. Altfel, ar însemna să neg toate dovezile. Totul se potrivește. Dar aș vrea să știu un singur lucru: de ce insiști să afli toată povestea, Jessie? La ce-ți folosește?

N-am avut argumente, Ruth, însă știam că nimic din ce aș fi putut face nu ar fi înrăutățit și mai mult situația. Nu am cedat. Iar Brandon și-a dat seama că micuței doamne nici prin gând nu-i trece să nu privească foarte atent cadavrele indienilor. Prin urmare, mi-a arătat fotografiile. A fost una anume pe care am privit-o îndelung. „Proba 217". Era ca și cum mi-aș fi privit cel mai îngrozitor coșmar, înregistrat, prin stranii tehnici science-fiction, pe o casetă video. Fotografia înfățișa o valiză deschisă, iar în ea se aflau grămezi de oase, printre care se amestecaseră o sumedenie de bijuterii: unele false, altele extrem de valoroase; unele furate din casele de vacanță, altele smulse de pe degetele, din urechile și de la gâturile cadavrelor înghețate.

Privind îndelung fotografia, m-am pomenit, călătoare în timp, iarăși în vila de pe malul lacului. Eram chiar acolo, înțelegi, Ruth? Nu retrăiam o amintire. Sunt acolo, încătușată și neputincioasă, și urmăresc jocul de lumini și umbre care-i schimbă înțelesurile rânjetului. Mă aud spunându-i că mi-e frică de el. Și, atunci, se apleacă să ridice valiza, fără să își desprindă ochii arzători de pe chipul meu. Și îl văd cum, cu mâna-i deformată, desprinsă din filmele de groază, începe să amestece oasele și bijuteriile. Și aud sunetul – castanietele înecate în noroi.

Și știi ce mă obsedează cel mai mult? Faptul că am crezut că era vorba de tatăl meu – tăticul meu, întors din morți, pentru a-și duce treaba până la capăt.

„Haide" – îi spun. „Fă ce vrei să faci, dar promite-mi că, după ce termini, ai să-mi desfaci cătușele și ai să-mi dai drumul. Atât te rog să-mi promiți."

Cred că aș fi spus același lucru chiar dacă i-aș fi cunoscut adevărata identitate. *Cred?* Nu-i adevărat. *Sunt convinsă* că aș fi spus același lucru. Înțelegi? L-aș fi lăsat să își vâre în mine scârbavnicul mădular – pula pe care o îndesa în gâtlejurile putrezinde ale morților, dacă mi-ar fi promis că n-am să mor ca un câine din cauza crampelor musculare și ale convulsiilor care mă așteptau. Dacă mi-ar fi promis că mă va *elibera*.

Jessie se opri. Respirația-i era rapidă, fierbinte și aspră. Privi cuvintele de pe ecranul calculatorului – incredibila-i mărturisire de pe ecranul strălucitor – și, dintr-o dată, simți impulsul de nestăvilit de a șterge totul. Nu pentru că i-ar fi fost rușine de Ruth. Îi era rușine, ce-i drept, însă nu despre asta era vorba. Ceea ce și-ar fi dorit era ca povestea să *nu fie reală*. Cuvintele au darul de a te face să le retrăiești sensul.

Atinse tasta de ștergere, își retrase iute mâna. *Nu poți să ștergi adevărul.*

– Da, șopti cu propria-i voce – nu a Supusei și nici a lui Ruth – Da, ăsta-i adevărul.

Adevărul și numai adevărul, așa s-o ajute Dumnezeu. Indiferent cât de oribil este acest adevăr, nu va folosi tasta de ștergere. S-ar putea, însă, să se răzgândească și să nu expedieze scrisoarea. De fapt, nici nu știa dacă era cinstit din partea ei să o expedieze, să împovăreze o femeie pe care nu o mai văzuse de ani de zile cu toată durerea asta de coșmar. Dar nu, în nici un caz nu va șterge

ce a scris. Însă trebuie să se grăbească și să încheie chiar acum, înainte de a-și pierde și ultima fărâmă de curaj.

Se aplecă, din nou, asupra tastaturii.

Brandon mi-a spus:

– Trebuie să înțelegi și să accepți faptul că nu există probe concrete care să-ți susțină povestea. Da, știu că nu mai ai inelele. Însă e foarte posibil să fi avut dreptate când mi-ai zis că le-ar fi putut fura un poștist.

– Și cum rămâne cu „Proba 217"? Valiza? – l-am întrebat.

A ridicat din umeri, iar eu am avut una dintre acele revelații bruște pe care poeții le numesc epifanii. Se încăpățâna să creadă că valiza nu fusese nimic altceva decât o coincidență. Nu era ușor, dar era mult mai greu să accepte faptul că un monstru ca Joubert ar fi putut, în realitate, să intre în viața unei persoane pe care el ajunsese să o cunoască și să o placă atât de mult. Pe chipul lui Brandon Milheron se citea o concluzie extrem de simplă: avea de gând să nesocotească un set întreg de probe conjuncturale și să se concentreze tocmai asupra lipsei de probe. Intenționa să nu abandoneze ideea că toată povestea nu fusese decât rodul imaginației mele și că m-am agățat de „cazul Joubert" pentru a reuși să dau o tentă de realitate halucinațiilor avute când eram încătușată de pat.

Acestei revelații îi urmă o alta. Mai limpede, încă. Și eu puteam face la fel. Mă puteam convinge că m-am înșelat. Dar, atunci, întreaga mea viață ar fi fost distrusă. S-ar fi întors vocile – nu numai vocea ta, Ruth, sau a lui Dovlece, sau a Norei Calligham – ci și vocea mamei mele, vocea surorii mele, vocea fratelui meu, vocile colegilor mei de liceu, vocile oamenilor pe care i-am cunoscut în treacăt și Dumnezeu știe câte și câte altele.

Și, crede-mă, Ruth, n-aș fi putut îndura așa ceva, pentru că, timp de două luni după tragedia petrecută în casa de vacanță, mi-am amintit o mulțime de lucruri pe care le îngropasem de-a lungul anilor. În acele două luni, când mă tot îndopau cu tranchilizante, mi-am adus aminte că, în cei câțiva ani dintre eclipsă și petrecerea de ziua lui Will – când m-a pipăit – *am auzit aproape în permanență toate vocile astea*. Poate că gestul de golan al lui Will a avut efectul benefic al unei terapii. Poate că așa este. Nu se spune că oamenii preistorici au inventat friptura după ce, multă vreme, au mâncat ce rămânea în urma incendiilor? Deși, dacă stau și mă gândesc mai bine, îmi dau seama că actul terapeutic nu a constat în gestul vulgar al fratelui meu, ci în reacția mea de răspuns – pumnul pe care i l-am tras peste gură. De fapt... nici nu mai contează. Ce contează, însă, sunt cei doi ani care au urmat întâmplării din ziua eclipsei. Ani în care mi-am împărțit capul cu un cor de șoapte, cu zeci de voci care îmi judecau fiecare cuvânt

și fiecare gest. Unele erau blânde și încurajatoare. Prea puține, însă. Majoritatea erau sperlate, erau derutate, tulburate. Majoritatea erau convinse că Jessie face degeaba umbră pământului, că merită din plin tot răul care i se întâmplă și că trebuie să plătească dublu pentru orice bucurie, oricât de mică. Da, Ruth, doi ani de zile am auzit vocile astea și, când au tăcut, le-am și uitat. Nu treptat. Ci brusc.

Cum, oare, se poate întâmpla așa ceva? Nu știu și, sinceră să fiu, nici nu-mi pasă. Poate că mi-ar fi păsat dacă dispariția vocilor m-ar fi făcut să mă simt și mai rău. Dar n-a fost deloc așa. Cei doi ani, doi ani cât două veșnicii, dintre eclipsă și petrecerea fratelui meu, au fost ani de coșmar. Parcă eram hăituită. Parcă mintea-mi fusese sfârâmată. Și mi-am dat seama că, dacă aș fi fost de acord cu dragul, blândul, înțelegătorul Brandon Milheron, m-aș fi întors exact acolo de unde plecasem cu multă vreme în urmă: pe drumul spre balamuc. Însă, de data aceasta, nu mai are cine să-mi administreze o terapie de șoc. De data aceasta trebuie să mă descurc singură, așa cum tot singură am reușit să scap din cătușele lui Gerald.

Brandon mă urmărea cu atenție, încercând să-mi pătrundă în gânduri. Firește că nu a reușit și, atunci, mi-a mai explicat o dată:

– Înțelege că s-ar putea să te înșeli. Și, în fond, nu vei afla niciodată adevărul. Încearcă să te resemnezi.

– Nici vorbă.

Își ridică sprâncenele a nedumerire.

– Încă mai există o posibilitate. Și tu al să mă ajuți, Brandon.

Buzele lui începuseră să se arcuiască în grimasa misoginã – „nu poți nici să trăiești cu ele, nu poți nici să le împuști".

– Cum anume să te ajut?

– Ai să mă duci să-l văd pe Joubert, i-am răspuns.

– Nici vorbă. Nu. Nu am de gând – *nu pot* – să fac asta, Jessie.

Te scutesc de amănuntele discuției care a urmat, discuție în timpul cărora au fost emise judecăți de valoare cu iz filozofic, de genul: „Ești nebună, Jess", sau „Încetează să-mi conduci viața, Brandon". M-am gândit să îl amenințã că voi face dezvăluiri presei – așa ceva l-ar fi convins să se răzgândească. Însă n-a fost nevoie. N-a fost nevoie decât să izbucnesc în plâns. Iată o altă ciudățenie a relației bărbat-femeie: nu a crezut că vorbesc serios până nu mi-a văzut lacrimile.

Haide să încerc să scurtez povestea: a dat câteva telefoane și a aflat că Joubert compărea a doua zi în fața tribunalului din Cumberland. Apoi mi-a spus că, dacă încă mai insistam să fiu de față – și dacă aveam o pălărie cu voal – o să mă ducă acolo.

Am fost de acord și, cu toate că expresia întipărită pe chipul lui Brandon spunea că aceasta este una dintre cele mai mari greșeli din viața lui, și-a respectat promisiunea.

Jessie se opri din nou. Când își reluă lucrul, gândurile îi rătăceau prin ziua care trecuse. Vedea zăpada de-abia așternută. Vedea farurile unei mașini care se apropia de casă. Vedea mașina lui Brandon.

Am întârziat la audiere din cauza unui accident petrecut pe șosea. Oricum, bănuiam că exact asta era și dorința lui Brandon: să ajungem prea târziu, când Joubert va fi fost dus înapoi în celulă. Dar audierea nu se încheiase încă. Când Brandon a deschis ușa, mi-a șoptit: „Acoperă-ți fața cu voalul." L-am ascultat. M-a condus în sala tribunalului...

Ochii mari, cenușii, lipsiți de expresie erau îndreptați către fereastra dincolo de care se derula filmul crepusculului. Jessie își amintea.

38

Sala e luminată cu zgârcenie, iar atmosfera e tot atât de plictisită ca elevii obligați să îndure o oră de gramatică la sfârșitul unei zile de iamă. Pășind înspre băncile din față, Jessie este conștientă de două lucruri: mâna lui Brandon în jurul mijlocului ei și voalul care-i atinge obrajii aidoma unei pânze de păianjen. De aceea se simte ca o mireasă – deloc convențională.

Doi avocați se află în fața judecătorului. Cei trei discută în șoaptă. Lui Jessie i se pare că scena pare desprinsă dintr-un roman al lui Charles Dickens. Aprodul se află în partea stângă, lângă drapelul Statelor Unite. Lângă el, stenografa așteaptă încheierea ședinței. Și, la masa lungă a acuzaților, stă o siluetă incredibil de slabă, incredibil de înaltă, îmbrăcată în salopeta portocalie de pușcăriaș. Alături, un bărbat în costum. Alt avocat. Pușcăriașul pare a nota ceva într-un carnețel.

Jessie aproape că nu simte apăsarea mâinii lui Brandon, când acesta murmură:

– Ne-am apropiat suficient.

Se îndepărtează de el. N-are dreptate. *Nu e* destul de aproape. Brandon habar nu are ce gândește sau ce simte ea. Nu contează. Ea știe. În acest moment, toate vocile s-au unit într-una singură.

Și, dacă nu ajunge acum lângă el, lângă coșmarul ei, dacă nu reușește să se apropie cât de mult îi este permis, nu va reuși niciodată să îl alunge din gândurile ei. Din viața ei. Se va ascunde în dulap, îi va bate în fereastră, se va târî de sub pat în miez de noapte, rânjet strâmb și galben, rânjet care-i descoperă măselele din aur.

Femeia se grăbește. Îl aude pe Brandon mormăind ceva, dar sunetul acesta vine de la zeci de ani lumină depărtare. Mai aproape de ea (însă pe alt continent) unul dintre avocați îi șoptește judecătorului:

– ...Cred că Statul este prea intransigent în această cauză, domnule judecător. Vă rog să luați în considerare, în special, procesul Castonguay contra Hollis.

Mai aproape. Și mai aproape. Aprodul o privește alarmat, dar se relaxează când Jessie își ridică voalul și îi adresează un surâs luminos. Aprodul i-l indică pe Joubert, printr-o mișcare zvâcnită a capului. Pentru Jessie sensul acestui gest este cât se poate de limpede: *Ferește-te de tigru, doamnă. Are gheare mari și ascuțite.* Aprodul se relaxează complet când Brandon ajunge lângă Jessie, căci nu-i aude mârâitul amenințător:

– Dă-ți voalul la loc, Jessie, dacă nu vrei să ți-l aranjez eu! Cum dracu' ne-a fost înțelegerea?!

Nu numai că nu îl ascultă, ci nici măcar nu schițează vreun gest care să demonstreze că este conștientă de prezența lui. Știe că amenințările lui Brandon nu sunt nimic altceva decât vorbe în vânt. Nu va provoca nici un scandal în sala tribunalului și se va feri din răsputeri să fie târât în vreunul. De fapt, n-ar conta câtuși de puțin chiar dacă amenințarea ar fi reală. Ține la Brandon, ține mult la el, dar s-au dus vremurile când asculta ordinele date de bărbați. Aude vag șuieratul lui Brandon în urechea ei; își dă vag seama că judecătorul încă se mai consultă cu procurorul și cu avocatul apărării și că aprodul a recăzut în starea-i apatică. Pe chipul lui Jessie a rămas întipărit surâsul luminos care l-a liniștit pe aprod, însă inima i se zbate furioasă în piept. Mai are doi pași până la gărduleț care desparte băncile publicului de masa avocaților și boxa acuzatului – doi pași *foarte mici*. Și își dă seama că Joubert nu scrie, așa cum își închipuise ea. Nu scrie. Dese-

neazã. Deseneazã un bãrbat înzestrat cu un penis de lungimea unei bâte de base-ball. Bãrbatul are capul aplecat. Auto-felație. Jessie deslușește toate detaliile desenului, dar de-abia dacă vede obrazul palid al artistului acoperit de șuvițe slinoase de pãr.

– Nu, Jessie... – Brandon încearcă să o prindă de braț.

Se smucește fără să-i arunce măcar o privire. Întreaga-i atenție este concentrată asupra lui Joubert.

– Hei! – șoptește. Hei!

Nici un răspuns. Jessie se simte învăluită în ireal. Face ea așa ceva? Chiar ea? Și, de fapt, o face, *într-adevăr?* Căci nimeni nu-i dă atenție. Absolut nimeni.

– Hei! Cur belit!

Mai tare, cu furie – deși tot în șoaptă.

– *Pssst! Pssst!* Cu tine vorbesc!

Judecătorul ridică privirea, se încruntă. Slavă Domnului! Deci, a reușit să atragă atenția cuiva. Brandon geme, cuprins de disperare, și încearcă să o apuce de umăr. Dacă ar fi vrut să o scoată din sală, s-ar fi smuls din încleștarea lui, chiar dacă și-ar fi sfâșiat rochia. Se pare că Brandon știe asta, așa că o obligă doar să se așeze pe banca cea goală din spatele mesei la care stă acuzatul. Toate băncile sunt goale căci este o audiere fără public.

Acum Raymond Andrew Joubert se întoarce.

Chip grotesc de asteroid, buze umflate, nas tăios ca o lamă de cuțit, frunte proeminentă – este complet absent, complet lipsit de orice fărâmă de curiozitate... Dar acesta *este* chipul cunoscut. Jessie își dă imediat seama, iar senzația care o inundă nu este spaimă, ci ușurare.

Apoi dintr-o dată, fața lui Joubert începe să capete expresie. Un roșu urât, de urticarie, îi urcă în obraji, iar în ochii-i brăzdați cu roșu apare sclipirea hidoasă pe care Jessie o cunoaște atât de bine. Se holbează la ea așa cum se holbase în casa de pe malul Lacului Kashwakamak, cu răutatea feroce a nebunului incurabil. Și ea nu se mai poate mișca, hipnotizată de înfiorătoarea expresie de recunoaștere care prinde viață în privirea lui.

Vocea aspră a judecătorului se aude într-un alt univers:

– Domnule Milheron, spuneți-mi, vă rog, ce căutați aici și cine este această femeie!

A dispărut Raymond Andrew Joubert. În locul lui a apărut cow-boy-ul cosmic, spectrul iubirii. Buzele-i diforme se strâmbă încă și mai mult în rânjetul care-i dezvelește dinții – colți împuțiți, înspăimântători, de animal sălbatic. Și încet – oh! – cât de insuportabil de încet, coșmarul reînvie. Încet, insuportabil de încet, coșmarul își întinde brațele lungi, portocalii.

– Domnule Milheron, vă rog să vă apropiați, atât dumneavoastră, cât și doamna. Imediat!

Aprodul tresare, lovit de bicisul din tonul judecătorului. Stenografa privește, uluită, în jur. Lui Jessie i se pare că Brandon o apucă de braț, încercând să o oblige să se supună ordinului judecătorului. Dar nu poate fi sigură că așa este. Și, oricum, nu contează, pentru că, pur și simplu, nu se poate mișca. Sigur că da, este iar eclipsă. Eclipsă totală. Ultima eclipsă. După toți acești ani, stelele strălucesc iarăși în miezul zilei. Stelele strălucesc în mintea ei.

Stă și privește cum creatura rânjindă își ridică brațele lungi și diforme, țintuind-o cu mocirla roșie din ochi. Pantomima pe care o încearcă monstrul are sens: Jessie vede capătul patului în care a fost prizonieră... Acum își scutură mâinile, ca și cum acestea ar fi prinse în niște cătușe pe care numai el și femeia cu voal le pot vedea. Vocea care iese din rânjet pare a nu aparține siluetei supradimensionate – subțire, scâncită, voce a unui copil handicapat.

– Nu ești *nimeni*!

Stridența cuvintelor taie ca o lamă de cuțit aerul stătut din sala tribunalului.

– Ești doar umbre și lumină de lună!

Începe să râdă. Își bălăngăne mâinile hidoase prinse în cătușe pe care doar ei doi le pot vedea. Și râde... Râde... Râde.

39

Jessie întinse o mână tremurândă înspre pachetul cu țigări pe care însă îl răsturnă de pe birou. Nu se aplecă să îl ridice, ci reveni la tastatura computerului.

Și atunci, Ruth, am simțit că îmi pierd mințile. Înnebuneam. Fără urmă de îndoială. Apoi am auzit o voce. Cred că era Dovlecel; Dovlecel, care m-a învățat cum să scap din cătușe; Dovlecel, care mi-a ordonat să fug de acolo când Supusa a vrut să intervină – Supusa, cu logica ei de slujnică terorizată. Dovlecel, Dumnezeu s-o binecuvânteze.

„Nu-i da satisfacție, Jessie! Și nu-i permite lui Brandon să te ia de aici până nu faci ceea ce trebuie!"

Adevărat. Stârnisem un adevărat haos în sala tribunalului. Brandon se lupta cu mine, încercând, în același timp, să își păstreze demnitatea, dar și să mă scoată de acolo. Judecătorul încerca să facă liniște, lovind cu ciocănelul în masa de ședință. Aprodul se îndrepta, grăbit, spre mine. Și atunci mi-am dat seama că mai am doar o fracțiune de secundă ca să fac un lucru cu adevărat important, ceva care să îmi demonstreze că nu există eclipsă pe lumea asta care să dureze o veșnicie, așa că...

Așa că Jessie îl scuipase pe Joubert chiar în față.

40

De-abia acum Jessie începu să plângă. Hohoti multă vreme în casa pustie și mută. Apoi, după ce se mai liniști, își reluă scrisul. Din când în când, cu dosul mâinii, își ștergea lacrimile care îi încețoșau privirea.

... așa că l-am scuipat drept între ochi. Dar, de fapt, n-a fost scuipat. A fost o flegmă verde ca tierea, ca toată ura pe care o simțeam. Nu cred că și-a dat seama, însă nu are nici o importanță. Oricum, nu o făcusem pentru el.

Sunt obligată să plătesc o amendă pentru minunatul privilegiu de care m-am bucurat. Brandon îmi spune că este vorba de o sumă considerabilă. Din fericire, el a scăpat numai cu un avertisment, iar aceasta contează pentru mine mult mai mult decât orice amendă pe care ar trebui să o plătesc, de vreme ce eu îl forțasem să mă ducă la tribunal.

Cam asta este. Cred că, totuși, am să-ți expediez scrisoarea și apoi am să tremur zile în șir în așteptarea răspunsului. M-am purtat oribil cu tine pe vremuri și, deși nu a fost numai vina mea, aș dori să îți spun că îmi pare nespus de rău. Și mai am ceva să-ți spun: am să revin la normal. Chiar cred asta. Nu zic că o să mă simt mai bine începând chiar de mâine sau de săptămâna viitoare. Dar am să mă simt bine. Am să-mi revin. Am să mă simt cât de bine ne este îngăduit nouă, muritorilor. Și, deja, am început să mă simt bine știind că supraviețuirea

constituie, totuși, o opțiune. Și că, uneori, supraviețuirea este chiar o victorie.

Te iubesc, draga mea Ruth. Firea ta aspră și directă mi-a salvat viața în octombrie. Desigur, tu nu aveai cum să știi asta. Te iubesc.

Vechea ta prietenă,

Jessie

P.S. Scrie-mi, te rog. Mai bine, te rog, telefonează-mi.

J.

Zece minute mai târziu, scrisoarea era scoasă la imprimantă, împăturită și pusă în plic. Făcuse rost de adresa lui Ruth de la Carol Rittenhouse. Lângă plic așeză un bilețel pe care scrisese, urât, cu mâna stângă:

Meggie: te rog, pune la poștă scrisoarea asta. Chiar dacă am să te rog, când te văd, să nu o expediezi, nu mă asculta.

Înainte de a urca în dormitor, se opri în fața ferestrei și privi îndelung golful. Începuse să se întunece. Pentru prima oară, de foarte multă vreme, apusul soarelui nu o mai îngrozi.

– Of, futu-i! – se adresă casei pustii.

– Hai, noapte, vino mai repede!

Urcă încet treptele spre etaj.

O oră mai târziu, când Megan Landis se întoarse de la cumpărături și observă scrisoarea pe măsuța din hol, Jessie dormea profund în camera de oaspeți... camera *ei*. De această dată a avut parte de un somn odihnitor, fără coșmaruri. Când vântul înghețat de februarie șuieră prin streșini, trase plapuma peste cap, însă surâsul calm și înțelept nu i se șterse de pe buze.

16 noiembrie 1991
Bangor – Maine